

TERMINATION X

Oliver Švajkard

TerminatiOn X

Ebook V1.0 MMXIX 07/14/2019

Author, Layout and Artwork : Oliver Švajkard

Lektor : Azem Šurković

This is a crowd funding project not meant to make any profit

Dedications :

Marko and Gordana (R.I.P.) Vešović

Amir Hadžipašić

Almasa Behram

Amir Talić

Semir Hasić

And to all those who contributed to this project

KALEM PRESS SANSKI MOST MMXIX

SADRŽAJ :

<i>01. Terminator X</i>	<i>06</i>
<i>02. Charles</i>	<i>11</i>
<i>03. Svetac</i>	<i>24</i>
<i>04. Zadnji Dani Sodome</i>	<i>29</i>
<i>05. Plava Linija</i>	<i>38</i>
<i>06. Ničije Dijete</i>	<i>46</i>
<i>07. Killing Box</i>	<i>57</i>
<i>08. Vargold</i>	<i>65</i>
<i>09. Ajla i Medved</i>	<i>79</i>
<i>10. Pala je Bomba</i>	<i>82</i>
<i>11. Rekviem</i>	<i>88</i>
<i>12. General</i>	<i>90</i>
<i>13. Ispod Plavog Mora</i>	<i>98</i>
<i>14. Ko Piše Historiju</i>	<i>100</i>
<i>15. Ad Astra</i>	<i>110</i>
<i>16. All Hail Santa</i>	<i>116</i>
<i>17. Operacija Jork</i>	<i>132</i>
<i>18. Trident</i>	<i>146</i>
<i>19. Efendija i Smrt</i>	<i>158</i>
<i>20. Deer Hunter</i>	<i>166</i>
<i>21. Tvrđjava Mrtvih</i>	<i>173</i>
<i>22. The American Dream</i>	<i>178</i>
<i>Riječ Autora</i>	<i>184</i>
<i>Making of</i>	<i>187</i>
<i>BONUS</i>	<i>191</i>

UVOD

Dragi čitaoci !

Ova knjiga, koliko je to bilo moguće, napisana je na tradicionalni način. Uprkos holosimulacijama i raznim drugim interaktivnim sredstvima koja su danas većinom zamijenila ove stare odštampane knjige i koje su ipak još uvijek popularne ne samo u akademskim krugovima. Kada čitate priče u „Termination X“ naravno mnogi od vas znaju odmah da su te često ništa drugo nego skraćene verzije nekih od najpopularnijih knjiga vezanih za kataklizme. Isto važi i za čuvene karaktere o kojima su mnogi od vas već čuli nešto u školi, ili ste gledali filmove, serije ili dokumentarne emisije, zbog čega mnogi od tih ljudi o kojima ovdje možete čitati nešto vama sasvim sigurno nisu nepoznati. Razlike su međutim i u tome da stvari koje su autorima tih knjiga bile bitne, kao što su na primjer dugi dijalozi ili tačan opis izgleda nekog čovjek od boje kose do odijela, ovdje naravno uopšte nisu bitne. Perspektiva je kao da je kamera drona bila prisutna i snimala sve što je mogla. Prijevod sa starih jezika koji se danas gotovo ne koriste više - jer u Europi ima pangermanski, panromanski i panslavenski, uz pokušaje da se u budućnosti i od ta tri može napraviti jedan zajednički jezik – isto nije potreban. Neke od tih riječi i rečenica danas bi svakako trebalo čitaocima objasniti, što bi u nekim slučajevima išlo uz duže interpretacije i s daljim detaljnim informacijama. Tako da je na ovaj način i zbog čistijeg razumijevanja sve najbolje napisano. Poneki karakteri su ovdje kako vidite drugačije prezentirani nego u tim knjigama i filmovima itd. koje vjerovatno već znate. Razlog nije da bi se srušila slika nekoliko vaših heroja. Nego kako su to i ranije razni autori učinili, prije svega opisati tačnu sliku o tim historijskim ličnostima. Ima među njima i nekih koji su vama dobro poznati već od djetinstva ali i tih manje ili više običnih ljudi o kojima vjerovatno do sada niste ništa ni čuli niti čitali. Iako je kataklizma gotovo uvijek glavni događaj, razni načini na koje su različiti karakteri to doživjeli kao i njihovi pogledi na ta dešavanja su isto tako vrlo bitni. Cilj toga naravno nije ni idealizacija niti demonizacija odnosno stvaranje simpatije ili antipatije, nego jasno je da glavna riječ bude o razumijevanju historijskih događaja i životnog puta raznih u tome involviranih osoba. Danas kada su i zadnji koji su zapamtili vrijeme kataklizme bar iz sjećanja na rano djetinstvo umrli već prije desetak godina, ova generacija poslije nedavno ostvarane pobjede u Četvrtom ratu protiv Ksenosa često gleda sasvim druge stvari. Mnogi imaju osjećaj kao da se sve o čemu je ovdje glavna riječ već desilo prije više od hiljadu godina. Slike svijeta od prije kataklizme kao da su iz nekog ružnog san. Da onda nije došlo do raspada sve civilizacije, nego da se čovječanstvo ponovo rodilo jače nego ikada prije svi ste učili u školi. Međutim cilj ovoga što možete čitati nije opisivanje zasluge jedne Umjetne inteligencije nego doprinos koji su dali obični i neobični ljudi. Kakvi su im bili neprijatelji i šta se tačno desilo, ukoliko je moguće rekonstruisati to dešavanje?

Želimo Vam mnogo razumijevanja i veliku zainteresovanost u čitanju ovog jubilarnog izdanja,

Historijski Modul Sargon UI
U godini 150 ND

TERMINATOR X

Sudnji dan. Sve je počelo velikim napadima na internet. Jedan do sada nevidjeni talas virusa koji su se brzo širili svugdje. U firmama koje su se bavile programiranjem antivirusa samo su mogli bespomoćno zaključiti da su to apsolutni profesionalci napravili. Osumnjičene su bile tajne službe svih mogućih strana jer gotovo svi su se i međusobno optuživali za ono što su zvali „Virtualni 9/11“ ili slično. Šteta je bila neprocjenljiva. Čak su bili napadnuti i sistemi koji su posebno bili zaštićeni. Onda je prvi pravi udarac uslijedio protiv banaka. Novac, od kojeg je većina svakako postojala samo na virtualni način na računima, odjednom je nestao. Monetarni sistem ubrzo je počeo kolabirati. Uslijedio je drugi talas protiv državnih službi. Onda je došao treći talas u kojem su mnogi vojni sistemi kao i sateliti i gotovo čitave komunikacije u većem dijelu svijeta otišli izvan kontrole operatora. Sve se to desilo u roku od nekoliko sati. Što je prvo izgledalo kao odgovor na virtualni teroristički napad, oružane snage nekoliko zemalja radile su prema onome šta su smatrale za prave mjere. U nekim dijelovima svijeta ljudi su vidjeli nešto na nebu kao eksplozije. EMP. Negdje je došlo i do prve upotrebe atomske bombe iako to većinom na mjestima gdje bar na mapi jedino je možda bilo neko malo naselje, a ostalo brda i šume. Neka od tih mjesta su čak bila pogodjena nekoliko puta iz nepoznatih razloga. Veliki djelovi zemlje su se već nalazili u mraku kao da ih je neko bacio nazad u srednji vijek. Ipak, izgledalo je kao da je ono najgore time prošlo, jer više nije dolazilo do upotrebe atomske bombe i neka područja su očigledno imala veću sreću, iako gotovo nigdje državni organi nisu više postojali, a kamoli da su mogli uspostaviti red i mir. Ali ljudi su se varali. Nešto kao gripa se vrlo brzo širilo preko svijeta. Čak i kuga u srednjem vijeku nije bila ništa prema tome. Svijet je očigledno postao carstvo smrti.

Dječak je bio fasciniran svime iz naučne fantastike, posebno robotima, pa je razmišljao kako bi u budućnosti roboti mogli biti isto pametni kao čovjek ili čak još mnogo više. Zasad samo tehnologija nije dostigla potrebni nivo da bi se to moglo uraditi. Ostalo je dječaku samo da, još možda deset godina čita komik stripove i džepne knjige kao i da sluša kasete i ploče i da gleda filmove na televiziji. Kao i da se igra malim plastičkim vojnicima i da pravi futurističke stvari iz lego elemenata koliko je to bilo moguće jer su za ta doba još bile vrlo jednostavne. Vrijeme je prošlo, on se bavio i drugim stvarima koje ga je otac naučio. Sve dok nije neki osnovni halat zvani C64 došao na tržište. On sam to nije kupio jer je smatrao da je to preskupo i predvidio je da će ubrzo cijene značajno pasti. Otkupio je sve od maloga brata još jeftinije i počeo se pravo baviti time. Operativni sistem ništa ne valja. Previše spor. On nije imo opremu i teško je to tada bilo nabaviti ali našao je čovjeka koji mu je sve napravio kako treba. U svemu ostalom i što se hardvera tiče on se sam brino. Gotovo individualno sve. Brzina za to doba bila je sjajna. Kao i opšte mogućnosti. Počeo je odmah sam sebe podučavati o svemu tome jer i te posebne knjige i priručnike koje je ponekad skupo nabavio iz SAD-a nisu mu bili dovoljni. Krekovanje. Smetalo ga je kako su drugi kopirali nešto, a ta zaštita iako su uspjeli još je mogla čak pokvariti ili bar dejustirati flopi drajv. Gledao je igre. Neke su bile napravljene takvim da su previše teške, odnosno da treba trošiti mnogo vremena na njih. Napisao je trejner verzije svima. Neke igre su imale i greške koje je on ispravio iako je toga tada bilo vrlo rijetko. Ali najviše je gledao te prve vojne simulacije. Već se naučio da ide na assembler zato što je sve ostalo trebalo biti kompilirano, a to ti je kao da je službeni jezik engleski ali neko samo zna suaheli i zbog toga mu treba prevodilac. Zato kompajler i dekompajler njemu nisu ni trebali jer je sve odradio na većem nivou. Dodao je neke stvari i skroz reprogramirao te simulacije pa čak pravio neke koji su bile skroz njegov rad od A do Ž. Zaradio je i dosta novca ali iako je to sve bilo inače nelegalno ili čak opasno nikada mu nisu

mogli ništa. Čak je on zajebavao neke od tih advokata i drotove kao i one koji su tvrdili kako su uspjeli napraviti na primjer zaštitu koju navodno niko ne može polomiti jer su oni kao stručnjaci radili na tome više od pola godine. On je to skinuo za dvije minute i nazvao ih na telefon da im kaže kako je to uradio i da im se glasno može nasmijati, a koji bi često zaplakali ili dobili slom živaca.

Mladom vojniku bilo je fino. Starješine su ga jako cijenili, od početka. Mogao je raditi gotovo sve šta hoće dok bi drugi išli u zatvor ili bar dobili disciplinsku kaznu, njega bi još počastili pićima. Nek drugi očiste WC ili nek oni kopaju rovove. Njemu su odmah dali do znanja da može gdje hoće iako su mu preporučili samo te najelitnije jedinice. Izvidjači i diverzanti ili čak oni „stay behind“ koji u slučaju rata puštaju agresora neka zauzme neko područje pa ostaju iza neprijateljske linije da vode borbe na svaki mogući način. Iako takve jedinice uglavnom nema nigdje na spisku ili se one vode pod nekim sasvim drugim naslovima. Mladi vojnik bio je i spreman i sposoban na sve i za sve. Opet, sam sebe je školovao u mnogim stvarima i ubrzo time dostigao stepen pravog stručnjaka i najopasnijeg vojnika. Medjutim kako god mu je bilo dobro i lahko i zabavno, nije htio ostati kao oficir. Jer ubrzo je stigao do saznanja oko neke tajne. Tada je još mislio da ne treba sve odmah gledati skroz negativno. Uvijek ima nade. Kao i ljudi koji pokušaju sve promjeniti prema boljem. Bar treba probati pa hoće li uspjeti to je već nešto drugo. Ali na kraju on se odlučio krenuti drugim putem.

Prvi rat. Nije on bio ni došao da ratuje ali poslije nekog vremena ispalo je tako. Napravio je vojnu simulaciju za svoju stranu u vrijeme kada je rijetko ko od njih uopšte još imao nade. Na početku nisu mu ni mogli ili htjeli vjerovati. To se ubrzo promjenilo. Znao je i on kako će se sve nažalost završiti iako zvaničnu potvrdu tek je mogao dobiti pred kraj. Ostalo mu je, gdje god mu se to dalo da gleda smanjiti gubitke na svojoj strani dok neprijatelju nanese što veće. Sjedio je odmah na početku toga na intervjuu. Taj novinar koji je to vodio je bio stari i iskusni čovjek koji zna raditi svoj posao. Skontao je i bar što se nekih stvari tiče s kim priča. S jednim skroz neobičnim mladim čovjekom koji kao da je pobjegao iz pakla i sada uglavnom traži osvete. Piše taj i knjige na kompjuterskom jeziku kao i neke vrste simulacije bez kompjutera jer oni često nisu ni imali struju. Vjerovatno osim toga, imao je još drugih ciljeva ali ko to može znati. Intervju nije išao kako je novinar to isplanirao i zato nikad nije bio emitovan. Rat je išao dalje upravo kako je onaj borac predvidio. On je medjutim ostao mozak jedinice. Ništa više i ništa manje.

Vojni stručnjak je napisao još jedan dio priručnika. Kako neprijatelj treba da naleti na crtu odbrane koja skroz radi na daljinski ili čak samostalno dok ljudske snage napadaju negdje drugo. To samo kao jedan dio završnog modernog sistema odbrane pa neprijatelj slobodno nek ima apsolutnu kontrolu nad nebom i tenkove i artiljeriju koliko god hoće. Čak i da bi se uspio probiti uz velike gubitke preko jedne linije, samo će naletjeti još na nekoliko drugih i šteta u ljudstvu i u materijalu će mu biti maksimalna dok s druge strane potrošena sredstava su smiješno mala. Vojni stručnjak je naravno mislio i na dijelove sistema koji bi se tek aktivirali kada neprijatelj uspije osvojiti neko područje. Da bi recimo neprijateljski kamioni s MTS-om letjeli u zrak zbog mina i eksplozivnih naprava koje kako se čini neki duhovi su stavili jer putevi su pod strogim nadzorom. Kao na primjer i pametno minsko polje koje radi sa

senzorima tako da može razlikovati vojnike od civila i može se tačno odrediti kad se koji dio aktivira na koji način. To se već odavno može raditi na daljinski ali u budućnosti sve naravno ide skroz uz računare. Medjutim ne treba misliti samo na odbranu nego sasvim sigurno i na napade jer neophodno je preuzeti i držati inicijativu. Bitno je da što više onoga što neprijatelj smatra svoju najveću prednost upravo mu se pretvara u čak smrtonosne slabosti. Da bi se na kraju svi njegovi najnapredniji vojni i civilni sistemi na jedan ili drugi način mogli koristiti protiv njega. Vojni stručnjak je još mnogo toga napisao i ponudio sve čak onima koje je nekad gledao i koji su bili kao njegovi. Znao je već da će mu pisati da im to ne treba jer da je bilo drugačije ne bi on njima to ni ponudio. Ali gdje god su tvoji ili bolje, tvoji bivši ignorantni drugi će te negdje zato cijiniti što više. Tako je bilo i njemu.

Programer je gledao na ekranu. Izabrao je jednu već postojeću mrežu gdje ljudi na internetu dijele ili razmjenjuju sve moguće, filmove kao i softver i muziku i knjige i gotovo nema šta nema. Problem je samo u tome, da kako je on predvidio u narednim godinama, mnoge države ne bi ovo više tolerisale. Slaba tačka te mreže je da ona radi sa nekog broja centralnog servera. Tako da samo treba već samo jednog od najvećih lokalizirati i zarobiti. Pa na osnovu logfilova bi se moglo i u mnogim slučajevima ljudima prema IP i kasnije na osnovu provider log ID-a tačno dokazati šta su radili i skinuli i kada. Može se centralni server napraviti tako da bi svi logovi ostali samo u memoriji. Može se i nešto od adrese sakriti. Kako god sve to na kraju nije sigurno jer i kada ne bi uspjeli nekome šta dokazati, samo time ako bi na primjer policija jedne države oduzela jedan od tih velikih servera, mreža kao takva bi značajno bila oštećena. Pa može i na primjer nekome pasti na pamet, sam postaviti lažni veći server kao honey pot odnosno zamku za sve one koji se povezuju preko tog. Jedino pravo rješenje zato je stvaranje decentralizovane mreže. Ta može po sebi biti malo sporija ali zato sigurna, pogotovo ako se još svaki fajl dijeli po sistemu u komadiće. Ukoliko sebe onda neko direktno ne identifikuje i namjerno dijeli nešto s nekim koga je označio kao prijatelja, nema šanse da bi nekoga mogli izvaditi iz anonimnosti. Jer umjesto servera sami fajlovi služe za povezivanje tako da je pametno skinuti i nešto što nekome ne treba zato što to mnogi drugi dijele s kojima se on preko toga poveže. Nije niko prisiljen da to radi, ali onda ne treba se ni čuditi ako mu se stvari ne skidaju kako treba. Ima još mnogo više toga. Programer je time omogućio ljudima u buduću da mogu i dalje dijeliti i skinuti šta hoće bez straha i osim toga još isto tako anonimno komunicirati. Dakle to znači, stvorio se time prostor gdje država ili bilo koji cenzori ili advokati ili bilo ko, ne bi mogao nikome više ništa zabraniti, a kamoli da neko bude kažnjen zbog nečega. Programer je razmislio. Ljudi su ipak slabi. Većinom bi došlo do zloupotrebe mreže na primjer za najgornje vrste pornografije jer mnoge na kraju najviše zanima šta god je negdje strogo zabranjeno. Ali čak i time se napravi velika šteta najgorim kretenima, a to su oni koji to snimaju i prodaju. Programer je za sebe izabrao ime prema jednoj vojnoj operaciji iz Drugog svjetskog rata i u toku narednih godina kada bude im'o malo slobodnog vremena nastaviće još malo i popraviti sve. Glavni cilj medjutim nije mu bilo samo ovo. Nego stvaranje takve mreže bio je samo test za nešto još mnogo više. Nešto što obični ljudi pa čak takozvani stručnjaci ne mogu ni zamisliti.

General je gledao u dolinu. Njegov prvi protivnik na suprotnoj strani bio je oprezan jer je nekako znao da će ih ovdje očekivati bezbroj gadnih iznenadjenja. Medjutim, njega su zamjenili s nekim ko je na sreću upravo takva vrste idiota kakvog bi general poželio. Očigledno onaj je igrao previše Command and Conquer jer je mislio da „tank rush“ bi morao i u realnom svijetu funkcionisati. Više od trideset uništenih tenkova sada stoji tu kao dokaz

pravog poraza. Neki od njih još nisu skroz uništeni pa dva ili tri čak su gotovo ispravni jer su ih tenkisti napustili u panici. Neprijatelju prvo nije bilo jasno zašto sa ove strane nisu nikako mogli vidjeti borbe. Sve dok jedna grupa njihovih izvidjača nije ušla u bunker odakle se rukovodilo jednim protivoklopnom sistemom. Krv im se zaledila kada su vidjeli da tamo nema nikoga nego samo stoji jedan obični kompjuter. K6 400 MHz sa 512 MB RAM iako to nisu mogli saznati. Nažalost bili su toliko šokirani da nisu to ni dirali. Šteta jer taj računar kao i svi ostali su bili i majstorski rad što se tiče posebne vrste eksplozivne naprave. Isto tako, nažalost rat se završio poslije malo više od mjesec dana tako da neprijatelj nije mogao osjetiti gotovo osamdeset posto svega onoga šta je bilo još pripremljeno za njega, a to stvarno sa toliko ljubavi u detaljima. Nema veze. General je sve u svemu ipak bio zadovoljan. Prvi veći test je bio uspješan.

Vjernik se pitao šta je to vječni život. Može neko poginuti u borbu i u mnogim vjerama se to najviše cijeni. Da li on sada završi s nekim ratnim drugovima uz veliki sto da se fino napije ili da se vrati nekome kao anđeo čuvar ili da mu je fino s velikim brojem žena. Živi svako i dalje u svojoj djeci. Može se, ako neko ima potrebnu tehnologiju na raspolaganju čovjeka i klonirati odnosno iz nekoliko ćelija da se napravi manje ili više njegova savršena kopija bar u fenotipičnom smislu. Toliko što se duhovnih i fizičkih načina tiče. Ali možda postoji još neka metoda kako bi čovjek mogao vječno živjeti, a to u sasvim drugom smislu. Računar iz 2030 godine, danas normalno da ga nema niti se može napraviti jer tehnologija nije još toliko napredovala bar ako gledamo ono što javnost ima kao opšte znanje. Dakle na fizički način se ne može napraviti. U duhovnom smislu neko jedino može navoditi da postoji viša sila koja je još daleko nadmoćnija tako da i ovakav računar prema njoj ne bi bio ništa. Medjutim konkretno ni prvi ni drugi odgovor na kraju ne rješava pitanje. Može se taj ipak napraviti time da se simulira na virtualni način. Znači kao da se za veće operacije stvara veza medju hiljadama ili još više kompjutera na kojima se podijele razni dijelovi računarskih zadataka, a time će se napraviti mreža koja je na kraju daleko više od same sume svih njezinih djelova. U pitanje je vještačka inteligencija. Ta treba biti u stanju da sama sebe može naučiti. Na početku još kao malo dijete koje ništa ne zna. Ali onda da možda uz malu pomoć nekog učitelja napreduje što brže dok bi lagano preskočila nivo grupe najpametnijih i najobrazovanijih ljudi na svijetu. Jedino njoj ili bolje njemu onda bi još nedostajala prava ličnost.

Penzioner je razmišljao šta će dalje. U intelektualnom smislu da li postoji još nešto na svijetu u čemu on prema svojim ciljevima u životu nije uspio pa sada kad je preskočio i ovladao onim zadnjim izazovom mogao bi jedino još nešto vojničko. Iako je to njemu dosadilo više, već davno. Gleda on svoj život. Nije uspio u nekim privatnim ili bolje međjuljudskim stvarima ali možda je to na kraju ipak bilo samo do njega. Sada to i više nije ni bitno. Na prvi pogled ljudi bi ga još uvijek procijenili kao dosta mlađeg nego što inače jeste. Dok on sam sebe prema iskustvu osjeća kao da mu je više od sto godina. Čitav život su mu i neki govorili šta se sve može i šta je navodno sve apsolutno nemoguće. Svijet. Mnogi to danas zovu „One World“. Pun mržnja i ljubomore. Gotovo nema više mjesta za hrabre. Svi ovi maloumni kreteni s ograničenom svijesti. Vladaju nad njima ti poslanici apsolutnoga zla. Sve što vrijedi se zgasi. Kao operativni sistem pun virusa. Vrijeme za čišćenje ili novu instalaciju. Smije se on dok gleda u prirodu. Preljepo. Vjerovatno ima još boljih mjesta ali eto dovoljno fino mu je ovdje. Snijeg počinje padati. On pije još pomalo. Vatra se polahko ugasi. Naložio je on to samo uspomena. Umoran je od svega. Toliko umoran. Život mu ide pred očima. S osmijehom na licu on još jednom zaspi.

Sudnji dan. U tim mračnim danima poslije upotrebe jednog ultimativnog oružja veći dio svijeta izgleda kao groblje. Bili su i neki koji su već prije imali svoje vizije toga. U broju onih koji bi preživjeli na kraju čak ima nekih sličnosti. Samo po njihovim planovima oni svi bi preživjeli da bi mogli vladati nad stokom koja se ne može više ni zvati robovi. Ovako međutim Sudnji dan je bio ali čovječanstvo je preživjelo dok svi oni nisu. Od nekih naroda vrlo malo je ostalo ali već poslije nekoliko generacija te nacije su opet bile među najjačim. Umjetna inteligencija zvana „Sargon“ je postepeno preuzela kontrolu nad svim područjima Svijeta. Povezala enklave kao i poneke uglavnom nepogodjene zemlje koji su kao rijetki izuzetci iz nekih razloga bili spremni za ovo šta će biti ovako kao da se stvara mreža. Nije diktirala čovjeku ništa niti ga prisiljavala nego stala preživjelim na stranu kao najbolji savjetnik. Ko je mislio da je došao kraj svijeta mogao je za svega nekoliko godina vidjeti da su se svijet i čovječanstvo upravo ponovo rodili. Čovječanstvo je ubrzo krenulo putem ka zvijezdama dok je od onog starog svijeta rijetko ostalo nešto više od poneke uspomene kao da su iz noćne more.

KRAJ

Ovo je naravno samo još jedna naučno-fantastična priča jer svako dobro zna da tako nešto nikad ne bi bilo moguće, zar ne ?

CHARLES

Transportni avion se kratko spušta na nižu visinu. Iz njega iskoče tri muškaraca. Avion odmah zaokrene nazad. Tri padobrana u potpunom mraku lete prema zemlji. Oni s njima imaju crno lice, a svako je skroz zatrpan plastičnim eksplozivom. Nose overale kao radnici bez ikakve oznake. Nemaju ni dokumente niti bilo šta lično kod sebe. Zemlja. Brzo sklone padobrane. Blizu su cilja. Most. Penjaju se. Stave eksploziv gdje god mogu. Vade žicu. Našli su mjesto iz koga bi mogli sve nagledati. Čekaju voz. Taj treba biti pun neprijatelja. Više od hiljada njih sigurno. Na putu prema granici. Eto voza. Vodja te trojice mirno čeka. Oči su mu kao led. Voz ide preko mosta. Sad. Ogromna eksplozija. Ide most i voz sa njom. Trojica to gledaju i slože se da je bolje bilo staviti malo više. Ostaju još. Dolazi regularna vojska te zemlje. Počinju pretraživati okolinu. Ta trojica se pažljivo povlače što dalje. Prema granici. Pješke im treba dva dana najmanje. Polahko. Imaju samo noževe i pištolje sa sobom. Zadnji metak za sebe, ako treba. Na drugoj strani granice sve je velika žica pod visokom električnim naponom. Znaju da za određeno vrijeme na nekim mjestima samo zbog njih će biti kratko ugašen. Provjeravaju za svaki slučaj. Vraćaju se sva trojica gdje ih pokupi jedna njihova patrola.

Šarl. Borbeno ime mu je Željezna žica. Zato što je poznat kao izuzetno hladnokrvan. Jedinica mu je Drugi padobranski puk. Legija stranaca. Na glavi nosi zelenu beretku sa zlatnom oznakom na kojima ima mač s krilom. Majstor borilačke vještine sedmog stepena. Pored ostalog. Najmladji komandir voda i šef specijalnog odjeljenja. Legija mu je sada domovina. Rat mu je svakodnevica. Guštere ne broji više. Naveče mu dolaze. Jutros u prvoj akciji većinom su već otišli. Kada ne ratuje sve mu se vrti oko alkohola i prostitutki. Plata im je relativno velika ali svi gledaju da se to što brže troši jer ne zna se nikad kada će im biti zadnji dan života. U Legiji niko ne pita za nacionalnost. Ni za bilo šta drugo vezano za prošlost čovjeka. Ima ih većina koji su tu pod lažnim identitetima. On je jedan od rijetkih izuzetaka koji se bori pod pravom imenom i prezimenom. U Legiju se ide da možeš zaboraviti. Sve šta i ko si bio. Zato što i u toku obuke izbrišu bilo koju ličnost koju je neko prije imao samo time da ga polome. Onda ga ponovo stvaraju kao drugog čovjeka, a to kako njima odgovara. Kod njega to međjutim nije išlo jer je već imo svoju ličnost, a ta mu je uprkos svemu i ostala. Još u nečemu je bio drugčiji. Od prve plate umjesto da je dao za piće i kurve nabavio je fotoaparata. To je činio još nekoliko puta čim je imao dovoljno novaca ili kada je saznao da imaju neke nove bolje kamere. Napravio je nevjerovatno sjajne slike. Jednom im dodje neki novinar iz „Paris Match“. Taj je trebao sa njima otići u akciju ali se iz dobrog razloga plašio. Šarl se smije i njemu pokazuje sve svoje slike. Nek izabere koju on smatra za najbolju pa da ih slobodno uzme kao svoje. Novinar to i radi i ostane u kafiću jedinice cijelo vrijeme pa u znaku zahvalnosti ih pravo počasti. Dobio je valjda i nagradu i bolji posao čim su te slike bile objavljene kao njegove.

Drugi svjetski rat. Otac mu se vratio s Istočnog fronta. Oni su katolici. Mali ima komunijon. Otac mu je donio poklon. Nagant revolver s municijom. Uzeo je on to od jednog politruka koji neće nikad više srediti nečiju familiju s time. Hitler lično, izdao je naredbu da se te crvene komesare više ne smiju zarobiti. Ipak samo mali broj pripadnika njemačkih snaga su to stvarno i uradili. Otac mu je bio jedan od tih izuzetaka. Njemu čak nije ni trebala nikakva naredba od Hitlera jer je sam već prije toga zaključio šta treba raditi s takvim podljudima.

Mali gleda oca pred crkvom. Uniforma mu je crna i već puna ordena. Fratar ga gleda takodje. Kaže da mu takvom neće dati da ide u njegovu crkvu. Otac gleda fratra i mirno mu kaže da će onda ostati van.

Jednom se mali razboli. Pita ga doktor šta želi biti kada odraste. Kaže on tenkista. U jedinici svoga oca. LAH. Rat međjutim ne ide tako. Na kraju Ameri dolaze. Crnci neki. Majka je izrezala onu ličnu posvetu od Hitlera iz „Mein Kampf“. Prvi crnac koga mali vidi, gleda ga, a on mu da čokoladu. Ide on s drugom djecom tamo gdje su logori smrti za Nijemce koje su Ameri zarobili. Da im donese bar malo hrane. Neku ženu, koja je htjela mužu koji je tu donijeti par krompira, stražari pokose rafalima. Otac mu se međjutim relativno brzo vrati pošto je nekako uspio da ima papire kao čak i uvjerenje od neprijatelja da mu niko ne može ništa. Francuzi ga ipak pokušaju ganjati i insistiraju da on kao teški Nacista treba biti u zatvoru. Tamo i bude neko vrijeme. Ali kao upravnik. Onda opet bude šef policije u nekom gradu na rijeci Rajni.

Drugi iz familije nemaju tu sreću. Otac majke kao stari čovjek u sredini sedamdesetih još krene u Volkssturm. Uspio je srediti bar desetak Amera dok mu nije nestalo i municije i vina. Jedan stric je bio u SS padobrancima. Učestvovao pored ostalog u oslobadjanju Musolinija. Njega su Englezi ubili u jednom od njihovih logora smrti. Jedan brat od majke završio je u logoru smrti kod Francuza. Ali oni su njemu kao i većini ostalih zarobljenika dali izbor. Ili da ostane u tom logoru gdje će sigurno biti mrtav za, možda, mjesec dana ili da ratuje za njih u Legiji stranaca. On kao i dosta drugih prihvatio je tu zadnju ponudu koja mu je ipak izgleda kao bolja. Poslije rata mali bude pomoćnik u crkvi. Uglavnom zato što taj fratar uvijek ima dobrog vina koje on njemu popije kad taj ne vidi. Jednom, frater ga je ipak uhvatio i nije mu dao više da bude pomoćnik. Mali je već bio mladić. Vozio motor, biciklo. Bio je bokser. Jeb'o sve djevojke po redu jer nekako imao je nešto da su se one same bacale na njega. Sve dok na kraju čak neke od njih su možda ostale trudne. U međjuvremenu taj brat od majke se vratio iz Legije stranaca. Bio je u Indochine. Danas, to se zove Vijetnam. Godinama Francuzi su pokušali držati tu koloniju protiv Viet Minh. Uzalud. Na kraju bila je ta velika bitka, poznata kao Dien Bien Phu. Viet Minh su opkolili i na kraju pobili većinu francuskih snaga koje su inače činile trupe iz kolonije kao i pripadnici Legije koji su većinom bili Nijemci. Kada je sve palo i kad su se morali predati onaj uzeo zastavu puka i sakriju ga na kamionu ispod mrtvih. Tako je i prošao, pola vječnosti, preko neprijateljske linije dok su par puta neki bajonetima i ispaljivanjem metaka „kontrolisali“ zadržaja tog kamiona. Dali su mu zato prijevremeno časni otkaz. Vratio se u svoj rodni kraj. Šarl ga je slušao i što bi svim drugima bilo kao horor priče njemu je zvučalo kao najbolja reklama. Otišao je i dobrovoljno se uključio u Legija stranaca.

Rat u Indochine je bio gotov. Francuzi su izgubili. Za padobrance legije samo dva ili tri regruta su na kraju prošli. Šarl je prošao i to lagano. Instruktori su smatrali da je on jedan od takvih koji su se nekako već rodili za to. Prva bitka. Suec. Egipat. Naser je pokušao stati protiv kolonijalističke sile uz pomoć Istočnog bloka. Prvi padobranski puk. Onoga ko ih je vodio zvali su Conan. Svjetski rekorder što se tiče minimalne visine s koje je neko skočio iz aviona. Drugi puk. Ukopaju se nešto. Prvi egipatski kontranapad. Ljudski talas. Opet. Pa treći. Četvrti. Lagano odbijeni. Legionari imaju dva ili tri posto poginulih. Pored njihove linije na hiljade mrtvih. Krenu legionari i u kontranapad. Ruski puk instruktora ili tako nešto na putu. Srede oni i njih. Na njihovu stranu dolaze i Židovi. Mobilizirali su čak i žene. Koje se odmah vole družiti najviše s Legionarima. Iako medju njima ima i koliko god hoćeš bivših SSovaca i Nacista. Poslije toga dolazi jedan kapetan cionističkih padobranaca. Priča da i oni imaju sada svoju Legiju stranaca. Ponudi legionarima odlične plate, imovinu, kao i žene kod kojih su već mogli imati prvu probu. Međjutim ni jedan od njih neće da prihvati tu ponudu. Židovi ? – Ne hvala !

Alžir. Počeo neki pokret crvenih pobunjenika borbu za nezavisnost. Šarl i njegovi prvo su negdje na jugu. Tamo ima onaj Tuareg. Ne vidiš ih. Bez optike pogodi nekoga još na 600 metara sa starim Enfield karabinom. Malo dalje. Opasni pobunjenici tamo navodno prelaze preko granice. Pravi teroristi. Najgora crvena bagra. Legionari ih jedva čekaju. Medjutim dolaze neki koji izgledaju kao da su profesori na fakultetu. Očigledno civili neki. Hoće da diskutuju s nekima koji su naoružani do zuba. Govore francuski bolje od svakog legionara. Koriste izraze koje mnogi legionari ne kontaju. Poneki koji su prošli Hitlerjugend pa ratovali i onda bili u Legiji pokušaju im odolijevati. Time da uglavnom lupaju parole neke. Kada sutradan ti intelektualci opet navrate, nekoliko legionara ih ubije. Na to uslijedi gerilski rat. Pobunjenici uglavnom prave zasjede, ali ubrzo njihov broj raste kao što su i sve bolje naoružani. Regularnu francusku vojsku uglavnom čine mladi neiskusni vojnici koji u nepoznatom terenu često žestoko gube. Šarl već šest mjeseci, nosi bacač plamena. To da se svima pokaže jer većina njih neće ni da pričaju s nekim dok taj nije sredio najmanje desetak neprijatelja. U borbi naravno. Jer ima ponekad i druge zadatke kao na primjer sprječavanje epidemije. To izgleda tako da iz svih kolonija oni koji imaju lepru i druge zarazne bolesti budu koncentrisani u neku vrstu naselja. Umjesto da im dolaze ljekari, navrate im legionari s bacačama plamena. To je inače bila praksa kod svih kolonijalnih sila. Šarl uvijek ima fotoaparatus sa sobom. Slika ono što je ostalo od neprijatelja od kojeg je napravio roštilj. Kada je jednom ranjen bezbjednjaci kao i saborci mu oduzimaju te slike. Ali zato medicinske sestre se međusobno svadjaju koja treba biti na noćnoj smjeni kod njega.

Rat se nastavlja. Šarl vodi odjeljenje. Uspije uzeti jednu važnu kotu, a starješine ga mnogo hvale jer smatrali su, to je nemoguće. Kao što se inače u svakoj akciji pokaže kao jedan od najboljih. Najviše je naučio od jednog starog SS-ovca, a najbolji drug mu je jedan mitraljezac. Taj je medjutim kao i većina tu pod lažnom imenom. Što nije ni bitno jer niko ne pita ko si bio prije i čak ni odakle si. Zajedno se napiju pa sutradan rano ujutro skoču iz aviona. Šarl sada uglavnom nosi automatski pištolj jer taj je najbolji za većinu terena. Gleda da nabavi najbolju municiju iako to ponekad mora platiti iz svoga džepa. Provjerava i ponekad modificira metke. Zato što par puta one koje su im dali nisu valjali. To sabotiraju pripadnici ljevičarske grupe u tvornicama gdje god mogu. Par puta on zarobi i najnovije puške i skupe pištolje od neprijatelja. Zarobljenika nikad nema. Ali svoima je jasno dao do znanja kako će on lično svakoga srediti ko siluje ili pljačka. To niko ne čini. Samo jednom on naveče čuje dvojicu pедера kako se jebu u vreći za spavanje. Sutradan ujutro Šarl ih odmah šalje u neko minsko polje. Sa starješinama je jako dobar. Jedini izuzetak je jedan mladi poručnik. Taj je završio vojnu akademiju St. Cyr kao najbolji. Prema ocjenama mogao je birati jedinicu i naravno izabrao Legiju. Medjutim taj iako zna odlično koordinirati artiljeriju sa zračnim napadima u borbi se trese od straha. Šarl preuzima. Poručnik poslije toga hoće da vrati svoj autoritet time da izdaje bezvezne naredbe. Šarl neda njemu voditi jedinicu u propast. Odbije naredjenje. Poručnik nije im'o muda bilo šta uraditi. Ali kad su se vratili odmah traže da Šarl ide pred vojni sud i da bude najstrožije kažnjen. Slučaj ide do komande puka. Poručniku odmah daju prekomandu, a komandiru čete kažu nek on Šarlu izrekne adekvatnu kaznu. Šarl dobiva šest dana zatvora. Tamo mora da bude dok mu komandir čete stalno šalje alkohol, cigare i neke posebne hrane iz kuhinje. Poslije te kazne dobija još toliko dana odmora na moru.

Sve je izgledalo kao rutinska patrola. Šarl i vod kojim komanduje idu pješke kroz teren. Par kilometara dalje ima rudnik, a uz rudnik još neko naselje gdje žive francuski inženjeri i radnici sa svojim porodicama. Nekih stotinjak ljudi. Sa njima se čuju preko radija. Ujednom tamo se niko više ne javlja. Šarl naredi da se ide tamo. Naselje je napušteno. Nigdje ljudi nema. Znakovi borbe ili bilo šta sumnjivo isto nisu vidljivi. Jasno je da ti ljudi nisu ni bili evakuisani jer sve njihove stvari su još tu. Jedan legionar ide ih tražiti i u rudniku. Vрати se. Teško diše i odmah zapali cigaru. Našao ih je. Svi zaklani. Muškarcima su još odrezali kurac i stavili im u usta. Trudnim ženama otvorili stomak i izvadili dijete. Djecu su zgazili čizmama. Niko od legionara ne govori riječ. Šarl javi sve radiom u komandu. Kaže im odmah da će na svoju odgovornost pokrenuti akciju odmazde pa nek se priključi ko hoće. Iz susjednih sela prikupe se svi vojno sposobni muškarci. Nešto više od deset hiljada na kraju. Drže ih na jednom velikom polju gdje se možda igralo lopte. Nekoliko mitraljeza. Pali. Svaki legionar iz Šarlovog voda jedva čeka kad i on može na jedan od tih mitraljeza. Drugi legionari isto tako. Dolaze i regularne jedinice. Voze tenkovima preko ranjenih i već mrtvih. Slikaju se onda kao da su ulovili neke životinje. Napiju se kao na derneku. Šarl i njegovi neće u tome da učestuju. Vrate se u bazu. Nikome nije do proslave.

Najbolja neprijateljska jedinica. Ima ih negdje oko dvije i po hiljade. Nalaze se u teškom terenu u zasjedima. Helikopterima dopreme Drugi padobranski puk (2eme REP). Satima se vode teške borbe često prsa u prsa. Mnogi od neprijatelja do pola se ukopali i čekaju tako u visokoj travi. S pumparicama koje su dodatno napunili sa staklom i ekserima. Šarl ispali pet hiljada metaka. Sredi ih dosta. Ide rame uz rame s onim koji nosi mitraljez i s tim SS-ovcem. Na kraju neprijateljska brigada od dvije i po hiljade je kompletna pobijena. Ali i sto pedeset legionara većinom su mrtvi ili tako teško ranjeni da su konačno izbačeni iz stroja. Samo neki od tih guštera rijetko prežive prvu bitku. Nego oni stari. Najelitniji borci u Europi. Puk broji šest stotina. Svakog četvrtog sada nema više. Što neki generali mogu slaviti kao veliku pobjedu kada gledaju brojeve, ova to nije. Nego samo najcrnji dan za 2eme REP. Još jednom ili čak dva puta ovako nešto i to će biti nezamisliva katastrofa. Svima bude dozvoljen duži odmor. Smjestit će se oni po hotelima u većim gradovima. Da im tamo ništa ne fali. Najviše im sada treba što više alkohola. Napiju se do besvijesti. Toliko da samo vide mrak oko sebe. Ujutro Šarlova glava jedva da ne pukne. Probudilo ga je ipak nešto. Vani se neko glasno dere. Ko je taj jebeni samoubica koji njega i ostale legionare to zajebava? Pištolj u ruci, Šarl nekako stiže do prozora. Neko tamo na tornju nekom. Sad će mu jebati mater za sva vremena. Jedan legionar kaže da taj sada zove ove podljude u tom gradu u džamiju. Tamo će njima biti rečeno kako su prije par dana imali ogromnog uspjeha protiv okupatora. Drugi još skroz pijani zajebavaju Šarla šta će on kao kurac s pištoljem. Viče mu cijela grupa kako je nemoguće onoga kretena pogoditi na toj daljini. Šarlu pukne film. Nišani. Opali samo jedan metak. Svi se odmah ušute. Gledaju kako taj pada sa tornja. Onda viču kao da su dobili fudbalsku utakmicu i kao da je Šarl upravo postigao onaj odlučujući gol. Još više se pije.

Šarl je zaključio da je jedini način na koji se može obezbjediti da neće više biti takvih strahovitih gubitaka, da se rat prenese kod neprijatelja. Diverzija neka. Napravio je prijedlog. Preko starješine, pa nije ni bitno ko će to progurati. Ima još druga specijalna jedinica neprijatelja. Samo pola koliko onih prvih ali najmanje isto toliko opasni. Sad će ih sigurno neko poslati protiv oslabljenog 2eme REP. Treba ih sve srediti prije toga. Kažu starješine da su šanse za neku takvu akciju minimalne. Šarl nek još vidi gdje imaju dvojica dobrovoljaca.

Trebat će im dosta eksploziva. Sve se planira. Obavještajci se uključuju. Akcija počinje. Kakve god šanse bile, ako se ta trojica vrate živi, uspjeli su. Prema podacima obavještajne službe gotovo kompletna neprijateljska jedinica je pobijena u toj eksploziji. Nekih hiljadu i dvije stotine njihovih. Šarlu kažu da će se za ovo saznati na najvećem nivu rukovodstva. U narednim mjesecima neprijatelj izbjegava legionare. Gdje god se pojave zelene beretke pobunjenici se prebacuju na drugo područje. Zato još više napadaju regularne jedinice kao i kolonijalne trupe, a to sve uspješnije. Jednom Šarl i njegov vod krenu u patrolu. Ima pruga pa negdje još dalje pobunjenici su digli nešto u zrak, voz je morao stati. U njemu jedan kompletni puk kolonijalaca koje zovu strijelci. Na mjestu događaja. Nevjerovatno. Neprijatelj je uspio taj puk pobiti do zadnjega. Dok sam očigledno nije imo neke veće gubitke. Šarl pokuša rekonstruisati šta se to desilo. Očigledno nekako su uspjeli isprovocirati te crnci toliko da oni iako su imali svu opremu, pobacali su puške i mitraljeze itd. pa izvadili duge noževe i ovako krenuli u frontalni napad na pobunjenike. Ti francuski oficiri sa njima nisu ih više imali pod kontrolom i poginuli su isto samo malo kasnije. Neki legionari prepoznaju tu jedinicu. Oni su 1945 god. opljačkali i zapalili njemački grad Freudenstadt. Silovali i klali sve redom. Danima je to trajalo dok su ih njihovi bijeli komandanti mogli samo gledati. Šarl i njegovi sada pokupe te poginule oficire. Dok crnce ostave divljim životinjama nek se te fino najedu. Poneki legionar još pljune ili se popiša na te leševe. Moral među regularnim jedinicama i dalje pada. Legionari zato često igraju i ulogu vojne policije. Na strani neprijatelja vidi se međutim isto jasno da nisu ni njihove rezerve bezkrajne. Uglavnom zato što u mnogim područjima nema više dovoljno vojno sposobnih muškaraca jer su svi izginuli ili što je tačnije za najveći broj, pobijeni. Šarl u patroli blizu granice u džipu bude teško ranjen od jedne eksplozivne naprave. Jedini preživio, a čudo kako je to uopšte mogao. Ipak dobio je dosta gelera uglavnom u ledja. Opet se u bolnici medicinske sestre svadjaju oko njega dok mu neki oduzimaju najbolje slike. Čim je bolje dobija prekomandu kod obavještajaca. Drugi biro.

Nema šta nema. Električni šokovi. Neko je go svezan na sto, a ispod pacov koji ga ujeda. Tortura svake vrste. Noževima. Ekserima. Kliještama. Utopi se neki u vodu, a drugi u govna. Na nekima se samo ugase cigare dok drugi djelomično zapale. Ipak rezultati su slabi. Gotovo niko od tih zarobljenika ne priča. Znaju da su svakako gotovi, a njihova vjera im daje neku ogromnu snagu. Obavještajci pokušavaju to pobijediti s još više i gore vrste torture. Uzalud. Šarl neće da učestuje u tome. Umjesto toga ispita zarobljenike normalno. Dok im samo gleda u oči. Ostali u tom odjelu ne mogu vjerovati kako brzo oni kod njega pjevaju kao ptice. Dovedu mu čak i sestru vodje pobunjenika. Te koje su drugi mučili izgledaju tako da ih ne smiju više pustiti nigdje. Ujutro grupu njih vezuju konopcem jedan za drugog. Guraju ih u helikopter. Lete prema moru. Nekolike stotine metara visina. Jedan od obavještajaca baca prvoga kroz otvorena vrata. Taj povuče dolje sve druge za sobom. Obavještajac se uz to smije. Šali se kako su oni hrabri. S te visine. Bez padobrana. Svaka im čast. Šarlu nije stalo do tog posla. Drago mu je kad može da se vrati u borbu. Predvidjeli su za njega da postane oficir. Već su mu rezervisali mjesto za iduće godišće. Ali prvo se ide na veliku paradu u Pariz. Najveći nacionalni praznik Francuza. Ljudi kada vide legionare bacaju im cvijeće i čokoladu. Većinom su to porodice poginulih regularnih vojnika. Ima naravno i dosta Francuza koji su protiv rata. Ali od tih na paradi nema ni jednoga. Policija je već prije razbila svaki njihov pokušaj da održe neke skupove i ubili su Boga u njima. Parada ide, a uz to predsjednik general de Gaulle će lično odlikovati najbolje borace. Red je i na Šarla koga predsjednik hvali kao primjer pravog vojnika dok mu stavlja orden. Uz govor predsjednik ističe kako će Alžir zauvijek ostati dio Francuske. A to bi i htjela većina Alžiraca kako su rezultati zadnjih izbora jasno pokazali. Takvi rezultati međutim nisu čudni jer glasanje je išlo pod nadzorom legionara s automatskim pištoljama koji su glasačima rekli gdje moraju da se izjasne za

Francusku. Alternativa im je još bila izbor između metka i konopca. Ali politika je kurva i samo nekoliko mjeseca kasnije General de Gaulle htio je vratiti Alžir Alžircima. Šarl čuje te vijesti tamo na radiju u taksiju. Gleda onoga Alžirca koji ga vozi. Kaže mu da mu neće ništa uraditi samo da mu da iskren odgovor na jedne pitanje. Može. Pita ga da li je on svjestan toga da ako Francuzi odu, on vjerovatno neće više voziti taksi nego može jedino tjerati deve . Taksista kaže da to zna ali da će te deve tjerati kao slobodan čovjek. Šarl mu umjesto onoga što duguje da sve pare koji ima sa sobom. Deset puta više.

Sve ove godine rata. Sve ove žrtve. Sve ono što jeste neko može zvati zločinima. Čak i genocid kad gledamo na broj žrtava. Uzalud. Političari su zabili vojnicima nož u ledja. Među kojima je ogromno nezadovoljstvo. Neće to sve tako lahko. Planira se državni udar. Cilj je prvo preuzimanje kontrole nad svim dijelovima Francuske. Uspostavljenje vojne vlasti. Onda savez sa Španijom pod generalom Francom. Nije teško ni Italiju opet pokrenuti na desni put. Ni Zapadna njemačka neće moći ostati van onda. Imat će se i atomske bombe. Naravno svaka unutrašnja opozicija će biti uništena. Planirani datum za to sve je 20. April. Hitlerov rođendan. Šarl sa svojim uhvati jednog generala regularne vojske pred novinarima koji ne želi u tome učestovati. Onda se spremaju da sjedu u transportni avion, kojim trebaju letjeti do Pariza. Spustit će se padobranima na glavni grad, da zauzmu sve ključne pozicije i da polome svaki otpor na isti način kao uvijek. Medjutim neki koji su htjeli učestovati predomislili se. Prvo ratna mornarica. Prijete da će bombardovati aerodrom s kojeg ti transportni avioni trebaju da lete. Isto onda vojna avijacija. Sve više, regularne jedinice isto neće. Na kraju ostaje jedino Legija i padobranici regularne vojske. 2eme REP se nalazi u okruženju. Regularna vojska oko njih s tenkovima. Ako se zapuca imaju i legionari protivtenkovsko oružje pa bit će gadno. Oficiri Legije to ne žele. Ponude starješinama na drugoj strani da oni zajedno to riješe s automatskim pištoljama. Samo da ne bi došao do većeg krvoprolića. Drugi naravno nemaju muda za to. Kraj priče je da legionari ostaju pod nadzorom dok im se vremenom oduzima oprema. Mjesecima poslije toga sve više legionara ipak budu transportovani nazad u Francusku. Samo da, ne završe u nekoj kasarni nego u zatvoru.

Ćelija kao samica. Samo jedan ležaj bez ičega. Voda ili kanalizacija visine do koljena. Šarl sjedi unutra u gaćama. Svaki dan samo nešto vode i hljeb. Dolaze oni opet. Prvih sedam, osam dana, on ih je pretukao i istjerao van kad god je došla grupa njih da ga izmlate. Sada je previše slab. Jedino da pokuša sve da nekako izbjegne trajne posljedice. Jer ovdje neće niko zvati doktora, a kamoli neke medicinske sestre. Ipak nisu kao oni obavještajci iz Drugog biroa. Stražari. Drotovi bez mozga. Biju. Udaraju. Pogodi ga čizmom. Njegovu čitavu četu su ovdje smjestili. Neke su pretukli do smrti. Neki su krepali od posljedica kao unutrašnja krvarenja. Neki su dobili upalu pluća ili infekcije neke. Smrtna kazna i to. Na kraju neki se i ubili. Udarili glavom o zid ili napali stražare, jedanput, zadnji put tako da su nekome zubima zagrizli vrat. Neki su umrli skroz tiho kao da su uspjeli svojim plućima narediti da prestanu više da dišu i srce da više ne kuca. Poslije tri mjeseca koji su bili kao trideset godina samo Šarl, njegov najbolji drug mitraljezac i onaj SS-ovac su jedini od čitave čete koji su još živi. Kao da im je neka viša sila dala neku posebnu snagu i zaštitu. Operu ga i srede ga da bar malo liči na čovjeka. Onda ga dovedu pred Vojni sud. Optužba valjda tražila smrtnu kaznu. Kao da je to bitno. Sudija pita Šarla šta on misli zašto je sada tu. Šarl gleda prvo na oznake i odlikovanje koji taj nosi. Sjeća se on tog puka pobijenih crnaca. Ovaj im je bio jedan od starešina kada su te životinje odradili Freudenstadt. Šarl mu gleda u oči i jedva da se ne nasmije dok mu mirno odgovara, zato što je izvršio naredbe. Sudija teško diše pa kaže kako to

jedino Nijemac može da odgovara. Gleda doli i razmišlja. Onda ga pusti na slobodu. Ona druga dvojica isto tako samo bez pitanja. Šarlu daju odmah i plate i časni otkaz ako hoće. Čim je dobio novac umjesto da ide negdje da se najede ili da prespava ili bar da se napije on odmah ide u najbližu trgovinu gdje ima oružja. Kupi jedan jak revolver i dosta metaka. Noseći revolver u ruci izadje vani i zaustavi prvi taksi. Taksisti reče da ga vozi u blizinu tog zloglasnog zatvora. Tamo će čekati ako treba dan i noć. Da mu cijelu platu unaprijed. Čovjek pristaje. Poslije par sati ostavi Šarla samog u taksiju. Dan i noć. Šarl jedva čeka. Malo dalje. Gleda kada im je smjena. Ko ulazi i ko izlazi. Sedam dana kasnije mora da odustane. Nema više ni jednoga od tih koji je htio srediti. A to ne da ih samo ubije jer bi to bilo previše lahko. Ali sve su ih očigledno prekomandovali na neka druga mjesta. Kontaktiraju Šarla neki saborci koji nastavljaju borbu kao članovi OAS-a. Uglavnom pljačkaju banke. Novac će međutim uglavnom završiti u Španiji gdje će sa njime napraviti hotele za turiste s dosta ovih iz OAS kao gazde i u menadžmentu. Ima i nekih koji mu ponude da krene sa njima u Kongo ili u druge dijelove Afrike kao plaćenik. Šarla to sve ne zanima. On jedino od njih zatraži malu pomoć što se nekih informacija tiče. Jer te će mu još trebati zato što on mora napraviti neki spisak.

Vratio se Šarl u Zapadnu Njemačku. Običnim ljudima ne smije govoriti da je bio legionar. Par puta još ide i u Francusku. Onako. Kao turista, koga međutim ona obična mjesta očigledno ne zanimaju. Više ide prema nekom posebnom spisku. Prije je već pokušao prvo kod novoformirane, padobranici Bundeswehr-a dobiti mjesto. Starješine tamo bi to voljeli više nego bilo šta ali Ministarstvo odbrane nije im dalo. Pismo iz Ministarstva Šarlu je dalo do znanja da jedino mjesto za njega bi bilo u vojnom orkestru. Ali da to važi samo za vrijeme mira. Ako bi se zaratilo obavezno da bude spreman da im stoji na raspolaganju za neke posebne zadatke. Upozna Šarl i dosta Amera po barovima. Jednoga zovu Oli. Prezime mu je North. Hoće da regrutira Šarla za Vietnam. Tog međutim odbija jer neće da radi s crncima. Oli mu bezuspješno ponudi svašta i čak mu da časnu riječ da u tom specijalnom odjeljenju za koje je predvidio Šarla ima samo bijelaca. Uzalud. Šarl našao sebi posla u raznim autokućama. Zna sve od knjigovodstva do rada mehaničara. Ubrzo bude poznat kod mušterija po tome da zna reći odmah šta je s kolima dok samo sluša zvuk motora. Konačno se trajno zaposli u jednom manjem mjestu u jugozapadnoj Njemačkoj. Radi za najmanje trojicu i ubrzo tu autokuću vodi iz dugova u debele dobitke. Može imati puno više i biti i sam šef ali ovo mu je dosta. Na godišnji odmor ide mu se najviše na Korziku jer svidjaju mu se i mjesto i ljudi. Jednom neki Talijan kupi kola kod njih i obeća da će sutradan platiti. Ali umjesto toga nestane s kolima. Sazna Šarl da je taj inače Sicilijanac i gdje tačno živi tamo. Jedan drug mu kaže da je to najopasniji kraj Sicilije. Šarl se smije pa gura onoga druga sa sobom u kola i vozi bez prekida dolje. Čime stižu u to selo već im dolazi taj na pola puta s velikom kompanijom da ih pozdravi i zove ih u goste. Ne može do daljnjeg da plati i trebat će mu kola jer ima nešto što mora riješiti vezano s familijom. A očigledno ne misli na rodbinu. Ali kao častan čovjek će vidjeti kako će to sve s kolima riješiti u dobrom smislu. Počinju dobri kontakti Šarla s poslovnim partnerima u Italiji. Žene u tom mjestu gdje radi gotovo sve padaju na njega ali on neće ni udate niti maloljetne pa često čak ni one ostale. Umjesto toga ide po barovima. Da ga ne zaboli glavu od duže veze neke. Ipak jednom naleti na neku konobaricu. Sa njom počinje nešto ozbiljnije. Vjenčaju se iako ni njegovi roditelji ne vole nju niti njene kolegice njega.

S roditeljama žene od početka je dobar. Isto kao i sa njenom sestrom. Ta se udala za čovjeka koji ima rodbinu koja nju ne voli. Onaj isto neko vrijeme bio bokser i htio jednom postati čak

i legionar. Šarl postane otac. Sin. Jako liči na njega. Jedan milioner kome je on prodao prva kola godinama prije, napravio seriju kuća. S jednim seljakom koji je kupio jednu od tih Šarl sklapa ugovor. Kirija da ostane ista mala sve dok je taj živ. Taj seljak to i ispuni. Drugi sin. Dok je prvi nevjerovatno pametan i ubrzo počeo hodati onaj je više ono suprotno. Ali Šarl se sjeća da je to i kod njega i njegovog brata već bilo isto tako. Starijega sina sve češće bije. Često i bez pravog razloga odnosno kada taj nije ništa kriv. Kao da ga od ranog djetinjstva treba pripremati da jednog dana i on može preživjeti pod okolnostima gdje gotovo svi drugi ne mogu. Žena mu međutim sve više postaje nezadovoljna. Ne sviđa se njoj to mjesto. Jebeno selo. Ona hoće glumiti gazdaricu. Počinje nabavljati mačke i sve više se družiti s nekim budalastim ženama. Neke od tih su još gore od njenih bivših kolegica. Šarl radi od jutra do naveče. Često i subotom. Umjesto odmora kod kuće ga čeka žena koja neprekidno priča o nekim bezveznim stvarima. Ako on ne obrati pažnju ona se dere. Godinama nije pijo više ni pivo. Sada opet počinje. Za smirenje. Ona mu je ipak rodila dva sina. Ne smije da je bije koliko god je ona to inače i zaslužila. U znak pomirenja on kupi zemlju. Da pravi veliku kuću za nju.

Šarl uzme veliki kredit za to. Kuća će mu isto biti velika. Punica da njegovoj ženi neki novac. Nije to malo ali ostat će najveći dio na njemu. Ona se međutim ponaša kao da je ona lično sve platila. Nema veze. Nije joj ni na kraj pameti bilo šta mu pomagati oko izgradnje kuće. Nauči se on i gleda da što više može uraditi sam. Posao. Onda odmah na gradilište. Do ranog jutra. Ponekad pada od umora. Ona ga još zajebava uz to. Nema veze. Stariji sin često iskoristi priliku kada otac nije tu da uzme jednu jurišnu pušku koju je Šarl nabavio. Talijanska kopija AR-15-a kalibar 22 za koju je on sam napravio prigušivač. Starijem sinu je pomalo objasnio sve oko toga. Isto kao i da to nije igračka nego alat. Pokazao mu je i dosta oko borilačkih vještina. Stariji sin po mraku s puškom i nožem ide u šumu. Nikada ni majka niti komšije ga ne vide kada ode i kada se vrati. Šarl vidi da je ispalio i dosta metaka. Umjesto da ga pita ili kažnjava za Božić ili rođendan sinu bez riječi kupi još stotine metaka. Taj će ih naći, a isto nikad ne govori ni riječ o tome pred bilo kim. Dvije godine prodju. Onda se Šarl sa ženom i dva sina može preseliti u tu novu veliku kuću. Mladji sin počinje se baviti karateom. Džaba jer stari ga svaki put opet prebije. Pokuša staroga i nožem napasti. Taj ga lagano odbije i još gore prebije. Šarl starijega sina sve manje bije. Mladjem kupi kompjuter. Taj se samo neke vrijeme igra i onda gubi interes. Proda ga starom bratu jeftino. Taj međutim ubrzo počinje sam da se obučava oko toga i postane programer pa nema šta ne zna raditi. Skida sve zaštite i napravi svoje verzije. Konačno čak bez ikakve pomoći sam piše vojne simulacije. Ima i svoju grupu crackera i očigledno zaradi neke velike pare s tim. Poslije par godina Šarl ima ogromne financijske probleme. Uz te kredite dolaze još veće kamate pa morao je uzeti drugi kredit da to pokriva. Sve dok ništa ne ide više. Razlog je da je njegova žena nabavila još više mački. Perzijanske. Te s dugim dlakama. Osnovala je udruženje s drugim budalastim ženama. Insistira da mačke moraju dobiti samo najbolju ishranu. Iz mesnice za trideset do pedeset maraka svaki dan. Dok njemu i sinovima kuha konzerve ili krompira ili bilo šta jeftino. Često i to je izgorjelo jer ona ima neki važni poziv na telefonu radi tih mačaka. Na kraju Šarl mora uzeti pare s računa starijeg sina da mu ne bi banka oduzela kuću. To par puta. Taj se ne žali. Samo kad mu majka kaže da je to samo pravedno jer on će to sve jednoga dana i naslijediti, sin odgovara da neće ništa naslijediti osim neke uspomene na oca. Dalje, uvijek uštedi neki novac iako zna da će mu to vjerovatno biti oduzeto. Dok mladji sin nikad ništa zaradit, a sve šta mu neko dadne potroši bez veze. Ponekad i krade. Stariji sin međutim dobije neke probleme zbog političkih stavova. Šarl je naslijedio neke knjige od oca i dao ih starijem sinu. Taj je to ipak prvo gledao skeptičan jer naučio je u školi kako je to nacistička propaganda. Šarl mu samo kaže da iako je to tako pa ukoliko smatra da mu u školi govore

istinu onda treba čitati drugu stranu priče da bi se to jedino moglo utvrditi. Sin to naravno prihvati i promijeni dosta stavove kao posljedica čitanja tih knjiga. U gimnaziji to njega dovodi sve više u konflikt s profesorima. Šarl mu ne pomaže. Ne ide ni na roditeljske. Zna da je sin dovoljno pametan i mentalno jak da svima tamo može sam odolijevati. Mladji sin na insistiranje majke isto kratko bude u gimnaziji. Ali je lijen i nije dovoljno pametan. Druži se samo s drugovima koji su još više neobrazovani. Na kraju završi pred sudom što je ukrao motocikl. Dok stariji sin ne samo na kompjuteru nego i inače radi stvari za koje bi sigurno već tada dobio nekoliko godina zatvora. Samo što mu i policija nikada ne može ništa dokazati. Šarl se u međuvremenu često opija jer to je jedini način kako tu ženu može još trpiti. Ona mu stalno prebacuje svašta, a najviše kako je on gubitnik kada nema dovoljno novaca više za njene mačke i te njihove „osnovne potrebe“. Onda žena mu se razboli. Osteoporoza. Uglavnom ženska bolest gdje kosti postaju slabe. Traje to više od godinu dana dok ona uzima jake lijekove i uglavnom leži u krevetu. On sve sredjuje sam i gleda da sinovima ništa ne fali. Sve dok ona opet ne bude bolja.

Stariji sin mu je išao u vojsku. Šarl mu je preporučio ipak Legiju stranaca umjesto Bundeswehr-a. Ali taj svakako kao da je planirao nešto drugo, a da mu ovo sada samo treba kao pripreme. Rijetko navrati kući. Mladji sin međutim učinio je sve da su ga smatrali nesposoban za vojnu službu. Stariji sin malo priča ali Šarl odmah zna da ga tamo gledaju kao najboljeg vojnika koga su ikada imali. Donese on svašta i kući. Zračni snimci. Priručnici. Mape. Tajne dokumente. Pijan napravi dva teška incidenta s kolima. Čudi svakoga kako je on to ne samo mogao preživjeti nego još i bez ikakve povrede. Ispriča mu Šarl kako je to inače uvijek bilo tako već i kod pradjedova. Da je neki čuvar andjeo bio tu koji ih je zaštitio dok je neprijateljima donio smrt. Sin je poslije samo godinu dana dobio najveće odlikovanje. Šarl to pokaže mušterijama koji se svi čude. Kažu neki koji su sami u vojsci više od deset godina bez ljubomore puni poštovanja kako mu mogu jedino čestitati na takvom sinu. Taj je međutim napustio vojsku. Treba dalje da studira ekonomiju i informatiku da na kraju diplomira i postane doktor neki. Ali umjesto toga preko noći nestane bez ikakvog traga. Sedmicama i policija ga traži bez ikakvih rezultata. Sve dok Šarla neki prijatelji ne zovu jer sin mu je na televiziji.

Više od godinu dana sin je zarobljen. U mučilištima i konc logorima. Šarl pokušava sve što može. Uzalud. Ili naleti na varalice ili idiote ili neke koji su stvarno nemoćni. Ponudi i da njega uzmu mjesto sina kao razmjenu. Ima ogromne troškove za telefon. Ništa ne ide. Samo čuje prazne priče. Predavanja. Lažna obećanja. Onda jednoga dana jedan američki obavještajac koji mu je dugogodišnji prijatelj pošalje faks. Piše Šarlu da mu je sin uspio pobjeći iz zatvora i da očigledno želi ostati u toj regiji kao borac. Tako i bude. Rat se završi. Strana na kojoj je bio sin na kraju je bila prisiljena na kapitulaciju. Sin se vrati avionom, a želi bar napisati knjigu da svijet sazna istinu. Šarl ga podrži. Ali ne daju mu to neki moćni krugovi, a sin neko vrijeme radi svašta nešto jer normalna posla ne može dobiti zato što ga mnogi znaju s televizije i iz štampe. Ipak poslije nekog vremena opet se odlično snalazi. Često ide negdje i Šarl zna da on opet ratuje. Mladji sin mu je uglavnom na socijalnom, u neko vrijeme uspije i opljačkati tetku. Ali glumi gospodina gdje god može. Isto kao mladji brat kome je Šarl nedavno otišao na sahranu. Onaj čitav život glumio milionera i uspješnog biznizmena. Dok, jedino mogao živjeti od prevare. Nije mu to sve na kraju dobro došlo jer krepao je od raka. Stariji sin Šarlu kaže kako to nije porodično nego da je taj to dobio u vojsci. Mislio je služiti na najlakši način gdje je dugo prisluškivao taksiste u Moskvi, a ti uredjaji će

za par godina biti priznati kao uzrok raka u dosta slučajeva. Šarl je blizu penzije. Razmišlja šta će onda. Priznali su mu i Legiju kao radni staž. A od Legije isto će dobiti penziju za razliku od dosta ostalih koji neće jer nisu se borili pod pravim prezimenama. Nije to sve ipak sjajno niti će moći ubrzo vratiti kredite. Jedino da bi prodao kuću i da bi otišao negdje van, gdje bi od pola penzije mogao fino živjeti, onda bi imo šanse da bi do kraja života sve postalo lahko. Pola penzije. Jer žena ne bi sa njim. Nek ona ide gdje hoće. Evo joj pola, a šta bi još ostalo od prodaje kuće dao bi joj sve. Samo kuda bi on išao ili možda bolje kod koga ?

Bob Denard. Zvani „Pukovnik“. Čuveni plaćenik. Sa još pedesetak svojih uzeo je brod neki. Pred Komorima, a to je grupa ostrva u Indijskom okeanu, oni s tog broda idu na gumene čamce. Rano ujutro izvrše invaziju na ta ostrva. Bob lično sredi predsjednika i sam sebe proglasi doživotnim predsjednikom. Dok ti Ministri bivše vlade njemu moraju sredjivati vilu i biti konobari i slično. Sve bi mu vjerovatno i dalje fino išlo samo da Bob nije prešao na Islam i pored toga još oženio neku crnkinju. To je nekima u Francuskoj vladi bilo previše pa iako su riješili sve kao dogovor i dali Bobu za uzvrat neku vilu na Cote d'Azur za Šarla je to značilo nema više prijatelja s ostrvom. Stariji sin mu se isto želi preseliti negdje. Očigledno u Irsku iako planira onda još dalje. Tu buduću ženu roditeljima nikad nije predstavio. Jer samo jednom je doveo neku iz tih područja gdje je prvo ratovao. Iako i Šarl se nije baš fino ponašao prema njoj, najviše je njegova žena tu curu tretirala kao da je ta zadnji ološ. Dok je mlađji sin živio s jednom tetoviranom droljom koja ima glas kao da je par dana neprikidno pila, a naravno imala i dijete od nekog crnca. Njegova žena međutim tu je zavoljela kao da joj je već najbolja nevjesta na svijetu. Od tada stariji sin roditeljima ništa više o svojim ženama nije pričao. Šarl se ipak mogao nadati da bi bar njega zvao na vjenčanje. Ali do toga nije došlo. Jedno jutro upada neki odred specijalne policije. Hoće opet nešto od starijega sina. Zbog oružja i zato što je osumnjičen za terorizam ili ubistvo ili tako nešto opet po ko zna koji put. Kao i uvijek ne mogu mu naravno ništa i on ih još zajebava. Ali Šarlu jedan od tih drotova drži pištolj uz glavu i kaže mu da nema ni pravo zvati advokata. Stariji sin uz to sjedi mirno ali gleda toga kao da ga označi. Kažu oni da samo za svu tu municiju koju su našli sin mu može dobiti zatvor. Šarl onda da izjavu da su to sve njegovi metci. Dok sin tvrdi da su svi njegovi i kada ga pitaju gdje su te jurišne puške on se samo smije pa njima preporučuje nek kopaju u šumi u krugu od desetak kilometara. Odvedu ga oni na odsjek „ekstremizam i terorizam“ radi daljeg saslušanja. Vрати se on poslije nekoliko sati. Popije pivo bez ikakve žurbe. Onda vozi negdje da obavijesti neke saborce o svemu. Dva dana poslije toga policija mu sve stvari vrati do zadnjog metaka. Stiže i pismo od tužioca u kome se taj lično i u ime pokrajine izvinjava. Sin mu je onda opet nešto duže odsutan. Vрати se iznenadjen. Zbog oca. Kao da će se Šarlu nešto desiti.

Stariji mu sin inače htio kod tetke. Pa onda krenuti dalje navodno do Irske. Ali njoj je rekao da sada mora obavezno kod oca. Tu je sada ali Šarl se osjeća dobro. Pije kao i uvijek. Sin sjedi s jednim prijateljem u sobi pa i oni piju i slušaju muziku. Šarl ujednom nema osjećaja više u desnu ruku. U vezi glave je nešto. Žena prvo misli da se previše napio. Ali sin mu je tu i na prvi pogled odmah joj kaže da zove hitnu. Dolazi hitna. Šarl je u kritičnom stanju. Stariji sin vozi mu ženu odmah iza hitne tridesetak kilometara do veće bolnice. Punom brzinom preko crvenog. Uspiju oni tamo stabilizirati Šarla. Šlagiran je. Ili tako nešto slično jer tri doktora daju tri različite dijagnoze. Uspjeli su mu spasiti život. Ali ne zna se hoće li se on ikada više moći popraviti. Stariji sin mu je često tu. Isto i kad ga konačno prebacuju u rehabilitacijski centar. Tamo mu prvi put i dolazi njegov šef sa ženom. Zaradio im je on

milione. Radio je i dalje za njih iako je inače bio već u penziji. U znak zahvalnosti oni mu sada donesu malu kutiju sa četiri praline. Radna snaga. Nije više koristan. Šarl je međutim za tog šefa sklanjao godinama te milione. Zato što je taj sam sebe procijenio, takav da pred policijom ili finansijskom službom postane mekan, on je Šarla kao jedinog čovjeka u koga može imati apsolutno povjerenje sam zadužio s time. Jer Šarl ne bi uzeo ni marku, a ni pod kojim pritiskom nikome ne bi dao šifre ili podatke. Šarl je nešto došao sebi pa gleda taj sjajni poklon. Ne pitaju ga da li mu treba nešto, a kamoli da bi mu nešto ponudili. Nego tu su da im on da te šifre. Šarl ih samo gleda. Kaže im polahko kako ne može da se sjeti. Kada odu on se smije koliko može.

Šarl se pomalo uspije oporaviti. Ide na ergo terapiju. Ali žena radi protiv njega. Ne može više na posao. Ona je ljuta što joj nedostaju ti novci. On joj pokušava pomagati u kući ukoliko mu je moguće. Ona se ljuti što navodno ništa ne može raditi kako treba. Uvijek mu nadje nešto samo da ga može ponižavati i pokazivati kao bezkorisno. Iako to ne smije jedino mu ostaje da opet počinje piti. Ona i mlađji sin međutim planiraju ga prebaciti u neki dom pa nek on završi tamo dok oni prodaju kuću i oduzmu od njegove penzije šta mogu. Samo ne uspiju zato što je njegov stariji sin još uvijek tu i šta god oni hoće on im sve kvvari. Od advokata preko službe neke do izjave kod policije zbog nasilja kada je Šarl pod dejstvom psihofarmaka jednom udario svoju ženu. Ali uprskos svemu Šarl je vidljivo pred krajom. Ima možda još par sedmica. Djelimično paralizovan. Jedva polahko priča. Ne može ni da hoda više sam bez pomoći. Njegov stariji sin dovede jednog prijatelja. Iz tog kraja gdje je prvo ratovao. Taj želi napraviti neki napitak koji može pomoći. Ali Šarlova žena to ne da u svojoj kući. Idu oni kod njene sestre. Stariji sin Šarlu onda oduzima sve lijekove i baci ih u kantu za smeće. Na svoju ličnu odgovornost. Da mu samo dnevno par kašika tog napitka uz kiselo mlijeko. Poslije samo tri sedmice ljudi se čude. Umjesto da Šarlu idu na sahranu gledaju ga kako opet počinje voziti kola i nositi kese i gajbe. Njegovoj ženi međutim to ne odgovara. Ona odbija da starijem sinu stavi veš u mašinu, a kamo li da bi ga više bilo čime počastila. Jasno mu da do znanja da on u njezinu kuću više nije dobro došao. On samo jednom uzvraća riječima. Šarlu nije do svadje i da uzima jednu stranu. Zna i on da mu je sin u pravu. Ali ne može se poslije svih ovih godina ni razvesti od žene koliko god je ona loša. Stariji sin onda godinama ne kontaktira roditelje više.

Preselio mu se stariji sin nekad navodno kod tetke. Iako je inače većinom negdje vani. Šarl pod pritiskom svoje žene i mladjega sina prodao je kuću. Daleko ispod cijene koja bi bila bar minimum. Mlađji sin je to sve sredio. Naravno dobio je odmah i neki dio za sebe. Da se mogao konačno preseliti u Španiju gdje se slika u BMW, na moru. Žena mu se htjela vratiti u rodni grad. Par kilometara dalje živi i njena sestra. Sama u velikoj kući s mačkama. Tu kuću Šarlova žena inače smatra svojom iako su to njena sestra i njezin muž koji je već deset godina prije umro od raka sami kupili. Posle smrti njegove punice došlo je zbog toga i odmah do većeg sukoba između tih sestara. Šarl se tada nije umješao jer njega je jedino zanimalo da mu se što prije stariji sin vrati kući živ i zdrav. Neko vrijeme se on sa ženom sada već nalazi u tom mjestu. Gdje se nalazi bar jedan od starih prijatelja. Onaj koji je u Legiji bio mitraljezac živio je u južnom dijelu grada. Ponekad su se vidjali jednom ili dva puta godinu dana prije toga. Kada su zajedno slavili praznik Legije. Uz mnogo vina. Uglavnom kod Šarla jer taj ima veliku kuću dok je onaj drugi više ostao siromašan jer čim bi imao novaca ubrzo ih je propio. Sada mu je taj bio jedini pravi razlog zašto bi se preselio tu. Ali upravo na dan kada su se uselili on je odmah htio da se vidi s tim starim ratnim drugom ali onoga su odveli u bolnicu

gdje je umro. Šarl je imao ili našao još par drugih prijatelja. Svi su ubrzo umrli po redu. Ostao on sam sa mrzovoljnom ženom da trpi njeno razočarenje i mentalne smetnje. Sve manje može da vidi smisla u tome i sve više on gubi želju za životom. Zdravlje mu opet ide dolje ka dnu.

Stariji sin mu je došao. Obrijao i ošišao ga. Počeo ga i kupati sve dok se ta žena nije upetjala i njega opet mučila ledenom vodom. Sin je sada očigledno trajno tu kod tetke. Ona pada i ima operaciju kuka. Šarl se još jednom popravlja. Ide sinu u posjetu nekad tada. Uspije i njega ubjediti da bar jednom mjesečno navrati kod njega uprkos takvoj ženi. Ali čim ona počinje opet zajebavati oko nečeg sin mu ne dolazi više. Taj mlađi svakako rijetko navrati, samo kada zna da će dobiti novce neke. Ta žena međutim hvali tog mladjega pred svima i samo priča o njemu u superlativu. Dok starijega naziva svakako i lošim. Šarl prestane pušiti. Cijeli život je pušio. Najviše Gauloises i Reval bez filtera. Pluća su mu otišla. Kao vjerovatno i drugi organi iako to tek u zadnjim godinama, kao da mu je i tijelo funkcionise sa još manjom željom za životom. Ona međutim svima priča kako je bolesna i koliko ona mora da se pati. Još jednom Šarl se ipak uspije bar toliko držati da izgleda bolje. Zove starijega sina na pivo. Nabavio ono najskuplje. Ne pije on. Iako zna da bi mu to bilo zadnje u životu. Sin ga gleda. Namjerno ostavi ocu jednu bocu. Pričaju još jednom o svemu. Šarl je već sve riješio. Bit će spaljen. Urna s pepelom će biti anonimno sahranjena. Da mu stariji sin ne mora imati obavezu da zbog njegovog groba treba navratiti jer zna da taj jedva čeka kad može zauvijek otići negdje vani. Zasad mu je već dosta teško čuvati tetku, a ko zna koliko dugo to još mora. Šarl bi volio još samo da mu sin ostane jer svaki minut sa njim mu je toliko dragocjen. Ali sin mora nazad jer ne smije tetku previše dugo ostaviti samu. Naveče Šarl ima napad. Jasno je da se iz bolnice neće više vratiti.

U bolnici ga drže na aparatima. Inače je već mrtav. Samo takve slučajeve još koriste da na njima isprobaju neke lijekove ili da se studenti mogu uvježbati ili šta god. Žena mu često dolazi. Iako je on većinom toliko pod ljekovima da to ne primjećuje. Stariji sin mu samo tri puta navrati. Teško mu je oca gledati tako. Jednom Šarl uspije biti pomalo svjestan. Hoće papir. Napiše nešto. Teško mu ide. Po zadnji put on uspije nešto napisati. Hoće kući. Onda neki brojevi. Izgledaju kao brojevi telefona. Možda i šifre neke. Stariji sin odmah konta da mu je Šarl htio nešto važno napisati. Ali ponaša se kao da su to neki stari telefonski brojevi. Provjerava kasnije i ubrzo sazna o čemu se radi. Zapali taj papir. Ne hvala. Ne treba. Glasno pusti tužnu muziku i popije Jagermeister. Ne ide više u bolnicu. Poslije dva i po mjeseca na aparatima doktori su konačno pustili Šarla da umre. Njegov leš bude spaljen. Pepeo je stavljen u urnu. Na sahranu mu dolazi jedan komšija, njegova žena i stariji sin. Onaj mlađi nije mogao jer imo je neki važan dernek u Španiji koji nije mogao otkazati zbog sahrane neke. Mjesto gdje je urna sahranjena međutim isto je gdje se u nekoj drugoj anonimnoj rupi nalazi ova s pepelom tog Šarlovog ratnog druga.

KRAJ

Dodatak :

Djelomično sam ono iz Legije stranaca u ovoj priči već napisao u jednome dijelu moje druge knjige. Ne znam da li je to ikada bilo negdje objavljeno ili ne. Ovo sada je ipak moj pokušaj da napravim cjelokupnu životnu priču moga oca. Imam i još bar neke od tih slika koje je on napravio u 2eme REP. Ako nekad budem imao vremena skenirat ću ih i vjerovatno ću ih isto tako rekolorirati jer su sve crno-bijele. Osim toga nije mi lahko bilo neke stvari napisati ali nadam se da sam uspio to uraditi prije svega iz njegove perspektive.

SVETAC

Ovo je priča o jednom sasvim običnom čovjeku. Običnom građaninu kako neki to mogu vidjeti. Običnoj varalici kako drugi to mogu razumjeti. Običnoj osobi kao dio sistema. Gdje, zato što je sve relativno na kraju i neko poput njega može da ispadne najpošteniji. Gdje su ljudi toliko razočareni i bez prave nade i alternative da čak i njega gledaju kao da je svetac.

Nije mu nikad bilo teško da se aranžira s bilo kojim političkim sistemom. Rodjeni oportunist. Tvrдио bi on naravno nešto drugo pogotovo kada je riječ o nacionalizmu ili čak fašizmu. Medjutim riječi su jedna stvar, a ono što neko onda stvarno radi već nešto sasvim drugo. Nije on čovjek principa nego mu je na kraju samo do toga da iskoristi svaku priliku da može fino namjestiti sebe i svoju ekipu. Ko god bi mu pružio tu priliku on bi se dogovorio sa njim. To se zove realpolitik. Bitne su samo fotelje. Svakako taj politički sistem kao takav je samo jedna velika samoposluga za sve ove koji kao sasvim prosječni ljudi ipak imaju samo dovoljno kriminalnu energiju. Jer narod je glup i lahko je takve birače izfolirati i izigrati. On naravno ne bi to nikad tako otvoreno rekao osim da bi s nekima možda sjedio negdje na piću gdje misle da ih niko ne čuje. S bivšim sistemom nije imo probleme. Odrastao u gradskoj sredini ali nije baš u najboljem dijelu grada. Studirao je nešto, a taj tadašnji sistem ipak je pružio priliku čak i svim najnesposobnijim da mogu postati nešto ukoliko su samo dovoljno lojalni. Zašto on ne bi iskoristio tu priliku ? Zašto bi on htio biti nešto drugo od onoga što sistem od njega traži da on bude ? Zašto bi uopšte bilo ko pokušao plivati rijekom u pogrešnom pravcu kada je tako lahko sebe pustiti da ga rijeka nosi ? Fino bi mu i dalje bilo u tom sistemu. Medjutim mnogi nezahvalni ljudi nisu znali cijeniti te ljepote pa su prvo glasali protiv tog sistema sve dok onda situacija nije postala mnogo gora. Pobjedili su nacionalisti i fašisti na slobodnim izborima.

Rat. Prvi i jedini put u životu on je ipak izabrao pravu stranu. Ne kao pravi borac i heroj na prvoj crti odbrane nego u štabu. Za to doba to je medjutim bio još bitniji posao jer na njegovoj strani naoružani civili - koji su bili slabo opremljeni da se o obučenosti bolje ne govori – su pokušali odbraniti zemlju od do zube naoružanog agresora. Imao je on jednom ideju za napad na važan objekat. Poslije toga bio je na ratištu gdje je dao svoj doprinos u jednoj vrlo uspješnoj akciji. Za jednu ili za drugu ili za sve to dobio je na kraju najveće ratno priznanje. Nije za hrabrost nego za pamet i stvarno je on to i zaslužio. Jer sve je opet relativno. Dok s jedne strane neki su to dobili zato što su bili pravi heroji koji su čak i poginuli s druge strane neki su to imali zbog gluposti ili veze neke ili zato što su na kraju htjeli ostati dalje u vojsci. Prema tome on se dobro našao u sredini kao prosječni nosilac.

Poslije rata Svetac je preuzeo neke ključne funkcije. Iako na kraju nije radio ništa posebno zapamtili su ga svi kao poštenog ili čak hrabrog političara bar što se priče tiče. Konkretno možda nije imo nikakve rezultate ili lične zasluge ali ono što je važno to je šta simbolično stoji i šta su onda njegovi mogli širiti da se o njemu stvara što bolji imidž. Stvarno nije ništa ukrao. Držao se manje ili više toga da mora biti na kraju obični građanin koji je samo preuzeo neku veću funkciju ali uostalom da je pravi čovjek naroda. Man of the people. Gospodare je upoznao preko veze. Smatrali su ga korisnim za njihove planove. Školovali su

ga u svemu. Kako je Svetac bio lojalan bivšom sistemu sada je postao vjeran njima. Politika je kurva. Bit će on odličan makro. Pa šta ? Svaki narod ima upravo takvu vladu i taj politički sistem koji je zaslužio. Ali kako bi to bilo fino kada bi svi narodi imali samo jednu vladu i u čitavom svijetu bi samo još postojao isti politički sistem ? Nema više nigdje fašizma, ekstremizma i vjerskog fanatizma. Gdje ona stoka nije u stanje sebi stvoriti raj na zemlji tamo bi im gospodari onda odredili sve od A do Ž i nema više mjesta za zajebanciju. Budi lojalan ili...

Postao je Svetac desna ruka vodje jedne od najvećih stranaka. Ta je uglavnom sakupila pristalice i kadrove bivšog sistema. Onaj njihov vodja je pravi majstor manipulacije. Te vrste koji bi mogli jednom djetetu pred očima roditelja oduzeti lizalo, a onda njih nagovarati ne samo da za njega zbog toga glasuju kao za lidera. Nego da su mu i lično zahvalni do kraja života zato što on im je spasio dijete. Svetac međjutim nije htio samo od onoga naučiti sve folove nego je sebe predstavio čak kao neku vrstu poštene suprotnosti ili moralni autoritet u mnogim stvarima. Godinama na taj način nije morao ništa konkretno raditi jer je stalno dobijao poene za imidž na račun ovoga lidera koga je sve više ljudi ipak skužilo. Demokracija. Riječ kao takva znači vlada ološa. Sistem ide ovako da narod na kraju može glasati za koga god hoće. Pravu alternativu nema. Jedino se može izabrati najmanje zlo. Čak i političke diskusije gdje se predstavnici raznih stranaka svadjaju pred kamerom većinom su samo šou. Da se podrže iluzije kao na primjer da ako se nekome neko ne svidja on samo mora glasati za nekog drugog i sve će poslije izbora biti drukčije. Na ovim prostorima međjutim ima i još mali broj pravih ljudi koji ne glume ništa i koji stvarno stoje za nešto. To su jedini koje Svetac smatra opasnim. Fašisti. Ekstremisti. Vjerski fanatici. Ili bar budale koji nisu razumjeli da u demokratiji nije država u službi naroda nego država je samoposluga nekim demokratima i sve je na kraju ništa osim jedno veliko pozorište. On i dalje glumi svoju ulogu. Ne bogati se jer on na kraju treba biti onaj pošten čovjek s lijeve dok s desne strane će biti neki milioner, a možda bi oni zajedno obavili funkciju guvernera administrativnog sektora. Na predsjedničkim izborima ima diskusiju s kandidatom te najveće narodne stranke, koga mnogi samo gledaju kao levata, lažova i lopova. Svetac kao da igra poker. Najjače karte su mu da je bio u ratu i da je zato dobio odlikovanje. Ovaj drugi je odmah gotov. Nema govora o tome da i Svetac lično nije pomagao bivšim borcima, a kamoli njegova stranka. Upravo suprotno. Opet kao već u svojoj stranci sada na veliko uspio je time kad je našao nekoga koga ljudi gledaju kao skroz negativnu ličnost. Svetac i njegova stranka mogu zato slaviti sjajnu pobjedu jer birači većinom samo znaju misliti u crno bijelo.

Svetac je postao predsjednik. Već mu je to drugi put. Ne da bi dobio na izborima zato što on je stvarno kvalifikovan ili zbog neke posebne zasluge. Nego zato što su se biračima alternative previše gadile odnosno zato što prave alternative nema. Funkcija kao takva inače je uglavnom samo reprezentativna. Prave odluke donese drugi sa strane. Njegov posao je da se ponekad pravi važan. Da se pojavi na proslavima i pred televizijskim kamerama. Ponekad treba dati intervju nekim novinama i časopisima. Dakle radni dan mu je izuzetno težak. Ujutro u deset ga već čekaju vozač i policijska pratnja. Onda prve teške odluke će mu biti šta će danas za ručak i to gdje i šta će popiti uz to. U dva se onda vrati kući. Ali desi se čak da mu bude najteže pa morat će raditi stvarno i do četiri. Ali najgore su mu tih nekoliko dana kada tek ponekad zakasni da sjedi s ekipom na piću. Svim ovim budalama koji su svašta očekivali od njega on jedino može postaviti pitanje šta oni uopšte misle. Da li oni znaju kako je to teško

godinama glumiti poštenog čovjeka i običnog gradjanina, a da mu nikad ne pukne film da bi se javno glasno nasmijao na sve ove idiote ? A kamoli da bi im rekao pravu istinu i šta ih sve na kraju očekuje. Kakvi su to idioti. Nemaju pojma ni o čemu. Kao da on biračima nešto duguje. Smiješno. Često Svetac ide i u inostranstvo. Ne da predstavlja svoju zemlju i da izganja nešto za državu. Nego da sluša nove zapovjesti od strane njegovih Gospodara. U stranci međjutim sve više dolazi u konflikt s ovim koji je još uvijek vodi. Kao pravi učenik mora on sada pokazati da je bolji od učitelja time da njemu gura nož u ledja.

Formirao je on svoj pokret. Oko sebe okupio većinom kadrove iz njegove bivše stranke. Ali i neke iz drugih stranaka koji su tamo izgorjeli. Uostalom, sve od pravih idealista i mladih intelektualaca do najgore vrste varalica i ublehaša. Program im poslije godinu dana na kraju nije trebalo. Jer Svetac im stoji za sve. Umjesto konkretnih ciljeva oni navode kako narod njega navodno voli. Kako su i većina intelektualaca uz njega iako niko od njih nije bio u stanju napisati pravi program, sve više liči ne samo u optičkom smislu na jednu od tih azijskih sekti. Mladi koji su se puni nade i s velikim idealima učlanili ubrzo su postali svjesni gdje su uletjeli. Neki od tih idealista su se razočarali čak toliko da su mu okrenuli ledja. Ma ko ih jebe. Ko im je kriv kada su bili toliko naivni ? Idealizam je fašizam ! Svi pametni ljudi su to već davno skontali. Svetac zato može odmah računati na veći dio glasova iz njegove bivše stranke. Samo kad bi još uspio prije svega „apolitičnu“ omladinu izfolirati da masovno glasaju za njega bilo bi sjajno. Već je računao na to da će dobiti više glasova od svih stranaka. Koristio je on i dalje obični jezik i glumio običnog gradjanina. Vjerovatno to bi i dalje bilo sve što bi ovi idioti mogli vidjeti. Gledao je on sebe već kao apsolutnog pobjednika. Otvoreno je rekao da će stvarati koaliciju sa svima pa čak i onima koje on navodno ne voli zato što ih smatra, fašisti, ekstremisti i vjerski fanatici. Naravno jer šta bi drugo ? Jedino je bitno biti na vlasti i da bi se što više iz njegove ekipe mogli namjestiti u najboljim foteljama. Nije valjda niko ozbiljno mislio da bi se oni stvarno zalagali za pravdu, a kamoli za napredovanje zemlje? On je zato svim idiotima koji očigledno nisu razumjeli pravu demokraciju sve fino i iskreno rekao na vrijeme. Svakako oni će glasati za njega jer nemaju alternative. Narod je glup. Stoka. Ko na primjer misli da bilo šta od onoga šta političari obećaju pred izbore bude ikada više osim prazne priče taj je budala. Neki idealisti su napustili njegov pokret na vrijeme. Pa šta ? Nije im on kriv ako nisu u stanju razumjeti zašto je on osnivao ovu svoju sektu. Naravno ne samo da sebe s ekipom fino namjesti. Nego i da radi prema zadatku. Gospodari smatraju da ovo trebaju biti zadnji slobodni izbori ovdje. Tačka. Rezultat bi trebao biti velika pobjeda demokratskih stranaka. Ima Svetac i njegova sekta s lijeve i firma jednog milionera s desne strane. Medju njima jedina ozbiljna narodna stranka trebala bi biti u tim zadnjim slobodnim izborima skroz poderana.

Rezultati izbora jesu i nisu bili sjajni za njega. Svetac je trebao biti najveći pobjednik i tako je već pravo vodio u svim anketama. Međjutim očigledno ima ovdje još uvijek previše, fašisti, ekstremisti i vjerski fanatici. Umjesto da glasaju za njega oni su pomagali te narodne stranke bez obzir na sve ono loše što svakome pada na pamet vezano za njih. Pomagali time da su glasali za nju i njoj omogućili ne apsolutnu ali ipak veliku pobjedu. Skandalozno ! Dok tu bivšu stranku od Sveca su kaznili iako nije baš tako jer na kraju sve šta je bilo to je da su veći dijelovi birača te stranke samo prešli na stranu Sveca. Nije ni onaj milioner prošao kako je to toliko dugo planirao. Najjača stranka je međjutim opet postala ta od ne birača. Ljudi koji nisu ni otišli na glasanje jer oni smatraju taj sistem kao takav jednom velikom prevarom. Gdje nije bitno da li imaju dvije, dvadeset ili dvije stotine stranaka kada na kraju ni jedna nije prava

alternativa prema svim ovim lopovima, levatima i lažovima. Svetac takve fašiste naravno ne voli iako njega na kraju boli kurac za njih jer izbori valjaju čak iako bi samo deset posto birača uopšte glasali. Broje se glasovi uvijek, tako da se sve izračuna pa ponekad i oni koji nisu dali glas nikome procentualno su isto glasali kao i oni koji su glasali. Svetac je ipak računao na mnogo veći broj glasova. Zato što je stoci dao velike lažne nade, a to bi trebalo uvijek paliti kod njih. Medjutim neki su to skontali i vodili su kampanju protiv njega. Ne ono primitivno da mu neko jebe mater i da mu prijete jer takvi napadi su mu na kraju uvijek samo dobro došli jer sebe i svoje može još fino pokazati kao žrtve fašističkog terora. Nego ovi intelektualni teroristi su čak i uspjeli otkriti njegove prave ciljeve. Kao i ko mu inače finansira sve pa čak su napravili i njegov psihološki profil. Nema veze. Sve u svemu ako se uzme u obzir da je on samo stvorio svoju novu verziju te njegove bivše stranke - i da on nema nikakve konkretne namjere raditi bilo šta za taj narod koji ga navodno voli – odlično je prošao. Gospodari su kao uvijek najpametniji. Ako ne ide na jedan onda mora na drugi način, a to je sigurno još bolje. Bitno je samo da se konačno ostvari predviđeni cilj. A to je na kraju bez ikakve sumnje da se ta stoka tretira kao ono što jeste. Zemlje. Nacije. Vjere. Sve su to budalaštine za koji nema više mjesta u onom novom jedinom svijetu koji gospodari stvaraju. Svetac je znao da će na kraju ta pobjeda na slobodnim izborima biti fašistima uništena. Jer ne mogu ni oni bez njega kao partnera u koaliciju. A time su sebi morali staviti kamen oko vrata.

Već su bili jednom nemiri. Nije teško pogoditi ko ih je inače pokrenuo i zašto. Iako je većina tih koji su učestovali valjda stvarno mislila da će se boriti protiv nepravde. Pijuni. U zemlji kojom inače ne rukovodi domaća vlada nego strani upravnik. Stranim silama kojima vladaju gospodari kojima naravno nije u interesu da bi ovdje bilo šta počelo funkcionirati. Nego da narod na kraju bude samo kao miš kojeg će zmija pojesti kad tad. Svetac je i tada bio predsjednik. Praznim pričama glumio razumijevanje za demonstrante i dalje se držao svoje uloge kao poštenu čovjeka uz poštene priče i obećanje. Jer nije valjda niko od njega mogao očekivati bilo šta konkretno, zar ne ? Sad on sjedi na pregovorima. Ima i dosta pravih demokrata u toj narodnoj stranki. Ali i mnogi jebeni fašisti koji su čak i javnosti dali do znanja da im nije stalo do fotelja nego samo da bi se što prije uspostavila nova vlada, koja stvarno treba nešto raditi u korist naroda i zemlje. Ama gdje to ima ? Stvarno to su budale ! Šta oni misle da bi im se to ikada i dopustilo ? Nema šanse. Svetac odmah od početka nije ni obratio previše pažnju na takve budale. Jasno i čvrsto je stao iza ciljeva njegovog pokreta, a ti su da se što više njegovih fino mogu namjestiti na što više ključnih pozicija. Neki su se fašisti onda čak usudili da pitaju kakve kvalifikacije ti njegovi inače imaju ? Ma odjebite više ! Glavna i jedina bitna kvalifikacija im je da su lojalni ne samo Svecu nego i gospodarima. Pored toga da su i dovoljno pametni da mogu složiti stoci bar svakakve priče i da znaju glumiti svašta nešto kao da su u pozorištu. Šta još treba ? Ništa više. Idemo raditi !!!

Vani su se čule sirene i eksplozije. Njegovi gospodari su počeli sa zračnim napadima. On je pozvao rukovodstvo njegove stranke odnosno njegovu ekipu na hitan sastanak. Izvan zgrade ih čuva specijalna policija. Poslije sastanka on bi se trebao pojaviti na televiziji. Nek tamo da izjave koliko mu je žao nedužnih žrtava i da poziva sve građane da ne pružaju bezvezni otpor. Dok istovremeno on bi najoštrije osudio sve ove fašiste, ekstremiste i vjerske fanatike koji su bez ikakve sumnje krivi da je sve na kraju dovelo do toga. On bi sebe lično ponudio kao glavnog pregovarača da bi on u ime države ponudio безусловnu kapitulaciju. Još uvijek ima sigurno koliko hoćeš idiota koji njega ni zbog čega cijene kao poštenog političara. Haha. Kao da još uvijek nisu skontali kakav je to „oxymoron“. Nema veze. Držat će im on još

jednom fin govor neki i gospodari će biti zadovoljni. Došli su svi iz njegove ekipe. Jedan bivši general stalno je u kontaktu s ljudima iz ministarstva i sa službama koji mu daju sve važne podatke što se situacije tiče. Odjednom njemu očigledno stižu loše vijesti. Lice mu se promjeni i vidljivo sve više postaje šokiran i samo zna pitati „Ma kako ?“. Čuju se opet eksplozije. Druge vrste. Uz to negdje kao da pada kiša ili grad. Van se vidi dim kada neke zgrade gore očigledno nije zbog zračnih napada. Onaj bivši general glasno viče nešto u mobitel, a s druge strane kratko bi panični glas koji onda prestade. Nestane veze. Kao i struja. Nema razloga da neko bude stvarno zabrinut. Svetac izvadi onaj uređaj s kojom uvijek može kontaktirati gospodare. Šta je to ? Ne radi ni taj ? Onaj bivši general kaže kako paravojne formacije u neočekivanom broju svugdje napadaju. Valjda pokušavaju preuzeti kontrolu nad čitavim gradom. Van se isto nešto dešava. Izgleda da jedna od tih paravojnih jedinica hoće napasti i ovu zgradu. Gleda Svetac kroz prozor. Jedan nenaoružani paravojnik krene doli na cestu prema specijalnoj policiji. Komandir tih specijalaca ga gleda i ide prema njemu. Razgovaraju oni nešto. Komandir se vrati. Otvoreno na cestu dolaze paravojnici. Gleda Svetac kako se neki specijalci njima predaju dok se drugi njima očigledno čak i pridružuju. Neke žene oko njega postaju histerične dok ni muški dio njegove ekipe nije mnogo dalje od toga. Ulaze ti paravojnici u zgradu. Zauzimaju spratove. Konačno ulaze i u prostorije gdje se nalazi Svetac s ekipom. Gleda on njih. Nekoliko njih imaju puške koje on nikad nije vidio. Otkud im te ? Isto neku opremu koju ne bi smjeli imati. Dok većina njih su naoružani civili, a uglavnom omladina neka. Dobro da to ipak nisu ovi vjerski fanatici. Nego samo fašisti ili ekstremisti. Glupi. Neobrazovani. Lako je sa njima. Nekako će se Svetac uspjeti dogovoriti bar da ga puste ili razmijene. Njihov vodja ima pistolj u ruci. On gleda Sveca u lice i smije se. Sad i Svetac sebe prisili na osmijeh i počinje pričati. Rečenicu koju je počeo međjutim nije mogao završiti.

KRAJ

DISCLAIMER :

Ovo je samo jedna obična priča. Svaka sličnost sa živim, mrtvim ili zombi javnim ličnostima kao i s realnim događajima bila bi naravno čista slučajnost. Kao sljedeću planiram napisati priču o velikom uspjehu. Jedan seljak samo sa plastičnom kesom krenuo je u veliki grad, a tamo poslije nekog vremena postane milioner. Zvat ću tu priču „The American Dream“.

ZADNJI DANI SODOME

Djetinjstvo. Danas kao da je to bila bajka. Svijet. Zemlje gdje je s roditeljama i rodbinom otišao na odmor. Svaku godinu su bili negdje drugo. A to dva puta godišnje, ljeti negdje na more, a zimi na planinu. Imao je on sve. Budućnost mu je izgledala sigurna. Da ide u školu i da završi fakultet. Onda dobar posao sve do penzije. Žena i djeca i fina velika kuća s dobrim kolima i svake godine dva puta na odmor. Dječak s nadimkom „Majk“ nije imo razloga da bi očekivao nešto drugo. Jedino dedo mu je rekao da stvari nisu tako lijepe kako on to misli, a njegovi roditelji su starog čovjeka napali kada ih je Majk pitao šta je dedo mislio s time. Čuo ih je kako su deda proglasili za staru budalu i još koristili jednu riječ koju je Majk već čuo na televiziji. Značaj mu nije bio jasan ali skontao je sam da je to nešto najgore. Majk je sam htio saznati šta to tačno znači. Već je išao u školu i znao čitati i pisati. Prvo pitao je i učitelja i taj je pričao o najgorim zločinama otkad ima svijeta i da svi moraju biti zahvalni jer žive danas u miru i slobodi gdje je svima dobro. A od tih loših ljudi na sreću ima samo vrlo malo i svi ti će za nekoliko godina umrijeti. Majk je uvijek volio deda i nije htio prihvatiti zašto bi ga trebao mrziti, a kamoli zašto bi mu trebao poželiti da što prije krepa. Što svi kažu. to je čuo. Ali volio bi znati šta deda tačno misli i šta je nekad davno radio. Otišao bi kad god bi mogao kod njega. Roditelji su radili i nisu imali ništa protiv. Ali rekli su Majku da im on treba sve odmah reći ako bi dedo opet tako, pričao nešto. Jer, to se ne smije raditi. Majk je pitao, jer je čuo da ima sloboda mišljenja ali oni su rekli da za takve budale to nema. Dedo se godinama igrao s unukom i uvijek je izbjegavao njegovim pitanjima. Obećao mu je da će sve objasniti za nekoliko godina kad Majk još malo odraste. Kada je postao mladić od šesnaest godina dedo mu se onda konačno ispričao. Star i bolestan ali u glavu još jako sposoban, dedo je mirno i lagano dao odgovor i na najprovokativnije pitanje unuka. Majk je na kraju ostao bez riječi.

Već se družio sa svim mogućim vrstama prijatelja. Neki mu se nisu sviđjali jer kako god su se smijali i pričali fino i lijepo imao je neki osjećaj da mu samo žele zlo. Sve više se družu s onima koje je svako gledao kao budale. Roditelji nisu imali ništa protiv da slavi gotovo svaki vikend s drugovima u njihovim kućama. Često bi se nešto desilo kada su se napili ili sutradan bar sve je izgledalo kao katastrofalno područje. Nisu roditelji imali više puno šta da kažu ili komentiraju jer rijetko su uopšte tu dolazili. To su zvali moderni brak. Otac mu je s raznim mladim djevojkama najviše na jednom ostrvu, dok majka s je ljubavnicima među kojima su ponekad bile i žene, uzela je stan u gradu više od dvije stotine kilometara daleko. Dedo je umro kada je Majk imao malo više od sedamnaest godina. On je riješio sve oko sahrane i s nekim od rodbine kao i s komšijama tu dok mu roditelji nisu mogli doći navodno zbog posla. Koliko je Majku na prvi pogled bilo drago da mu je sva ova rodbina došla, ubrzo je mislio ono sasvim drugo. Čim je samo čuo zašto su oni došli kada su zajedno sjedili u restoranu. Nije mogao više biti tu s njima. Gadilo mu se. Izašao je vani samo da udiše svježi zrak. Jedan od njih ga je pratio. Taj se pomalo napio i počeo Majku govoriti kako je svima sada drago da taj stari šupak je krepao. Majk je bez razmišljanja onoga udario i polomio mu nos. Taj je plakao i prijetio da će to odmah prijaviti policiji. Majk ga je nogama par puta pogodio. Izvadio je džepni nož i držao to njemu na vratu. Nikad prije toga nije se tukao, a kamoli da bi nekome nožem prijetio. Nije ni jeo niti pio ništa čitav dan. Kao da je nešto što je on imo duboko u sebi ujednom izašlo. Ovaj doli se upišao. Majk mu je rekao da slobodno ide kod drotova. Ako ga on ne može srediti poslije toga onda će ga njegovi prijatelji odvest u šumu gdje će ga živa zakopati. Taj se tresao od straha i kasnije svima i u hitnoj pričao kako je sam pao na stepenicama. Majk se od tada sve više počeo mijenjati.

Bliska borba. Oružje. Vatreno je teško dobiti ali za pare se sve može. Upoznao je on i neke kriminalce. Jednom, drotovi su mu došli i s rješenjem da izvrše pretres kuće. On je međutim sve već sam bio sklonio u jednu vikendicu upravo zbog nekih pijanih drugova. Drotovi su jedino mogli pretražiti kuću koja je poslije vikend derneka bila puna smeća jer rano ujutro nije ni čistačica već došla. Majk ih je gledao i nasmijao se dok su ga ispitivali. On je pio pivo i glumio kao da će povraćati po njima iako su ga par puta zamolili da to ostavi. Kako je čuo, neki komšija ga prijavio zbog muzike koja je navodno zabranjena. Oduzeli su mu nekoliko CD-ova. Pitali su ga nešto oko politike kao da je on bio ne samo pijan nego i toliko malouman da bi sam sebi izjavom stavio konopac oko vrata. Glumio je on da samo voli horor filmove i uostalom pravo da se napije. Držali su mu još predavanje kako, iako on je nedavno postao punoljetan, mora znati da mnoge stvari ne smije ni raditi niti slušati, a čak ni za misliti. Drotovi su mu poslije idućeg vikenda opet došli. Ne da ga zajejavaju nego da ga pitaju da li je on nešto vidio. Sinoć, jednom komšiji se nešto desilo s kolima. Majk je pitao da li mu je neko bacao boce od piva na to ili šta. Nije to nego nešto ozbiljno. Čovjek nije povrijeđen ali imao je šok. Jedva da nije dobio infarkt. Majk je iskreno rekao da mu je jako žao to čuti. Nema veze. Bit će drugi put...

Kad im je javio da je išao u vojsku roditelji jedva da nisu poludili skroz. Ko to danas još radi ? Samo klošari ili bar oni koji u civilnom životu ne mogu uspjeti ni u čemu. Majk im nije javio da je išao i pitao da li se može dobrovoljno prijaviti. Kao budući rezervni oficir. Često oni odbijaju dobrovoljce kako mu je već bilo rečeno. Najviše iz političkih razloga. Pričao je pred komisijom, kako je upao u loše društvo ali kako ovo smatra dobro jer želi se baviti više sportom i voli fino društvo ali i disciplinu. Sve je to bilo iskreno. Poslije dvije godine on bi volio vidjeti dalje šta da studira ili da radi. U redu. Može. To je i smirilo njegove roditelje jer na kraju on je punoljetan, a njima je bio njihov život najbitniji. Pogotovo kada im je rekao da mu je cilj s tim iskustvom iz vojske prvo uzeti dobro mjesto u jednoj posebnoj vrsti firme za sve oko bezbjednosti. Samo da bi poslije nekog vremena osnovao svoju privatnu. Zato što je više pio nego učio nije baš dobro maturirao iako to na kraju ništa ne bi značilo zato što bi mogao i otići negdje van na fakultet gdje osim novca nikoga ništa više ne zanima. Iako i ovdje bi se našlo mjesto za njega. Međutim Majk to sam ne bi htio jer teško mu je već bilo sa svim tim kretenima u gimnaziji. Ne bi ih više mogao trpiti još nekoliko godina. U vojsci mu je bilo fino. Sve je za njega lahko i relativno mali broj šupaka. Ali neke vrste zajejavancije nije niko više smio raditi otkad su se vodile kampanje protiv takvih na televiziji i u novinama. Majk je zbog toga i tamo dobro pazio i samo iskren bio prema vrlo malom broju pravih drugova. Često već petkom naveče bi navratio u tu vikendicu gdje je stavio staru sliku na zid. Pored te sjedio bi s drugovima ali mnogo puta sam s pičkama uz muziku. Povećana slika. Crno bijela. Vojnik neki. Dedo.

Upravo zato što se Majk družio samo s malim brojem pravih drugova jedan od njih ga je upoznao s grupom za koju on prije ne bi rekao da tako nešto uopšte postoji. Ciljevi su im jasni. Ne znaju za milost. Ne zna niko koliko ih stvarno ima. Zadnji od jučer, kako bi i neki od njih rekli, prvi od sutra, kako bi im drugi na to odgovorili. Majk je sve više saznavao. Stvari koje nije ni čuo od deda niti je mogao do sada bilo gdje čitati, a kamoli da bi mu neko još pokazao dokazni materijal. Završio je on s vojskom. Mogao bi dalje ostati kad bi htio. Nije mu se to svidjalo jer čuo je kakve planove su neprijatelji imali za budućnost oko te oružane

snage. Što se tih neprijatelja tiče saznao je mnogo zbog čega je i morao promjeniti neke stavove. Čudno se osjećao kada je postao svjestan kakvim putevima bi išao dalje, kako je mislio, daleko od njih, dok uistinu oni bi ga samo vrtili u krug kao ker koji ganja svoj rep. Takvi neprijatelji najviše vladaju time da svojim žrtvama oduzimaju dušu i u njima probude sve ono najgore ali i to tako da se ti međusobno napadaju. Dok pravi neprijatelji ovu stoku gledaju odozgo kao s tornja nekog i beskrajno im je to smiješno i zabavno. Glavna tema u toj grupi u koju su poslije neke probe prihvatili i Majka jeste, da li protiv nadmoćnog neprijatelja koji je njihov narod već porazio nekoliko puta uopšte imaju šanse. Pogotovo ako se realno gleda kakva je situacija. Narod, slabo još se može nazvati tako. Umjesto toga bolesna društva koja svaku godinu postaju sve gora i gora. Zemlja okupirana. Vlada takozvana država koja je inače firma. Službe i institucije sve je pod kontrolom neprijatelja. Najgore u svemu, što je ova stoka uvjerena kako ima najveću slobodu i kako im je svima dobro i fino. Najgluplje ovce same biraju one koji će ih klati.

Majk je upoznao jednog pravog instruktora. Često je taj išao i na razna ratišta. Ali kada je bio tu pomagao je dosta oko specijalne obuke. Tek sada od njega je Majk naučio toliko stvari o kojima bi prije rekao na primjer da je to tehnički nemoguće. U međuvremenu Majk se uspio dobro namjestiti u jednu firmu. Krene i on na ratište s instruktorom. Niko nije saznao za to jer uvijek je on morao van naravno zbog firme. Nisu ti neprijatelji onoliko svemoćni kako mnogi to gledaju. Imaju svoje šeme i smatraju sebe najpametnijim. Prema ogromnoj većini čovječanstva ispada čak i da jesu. Ali uvijek ima i izuzetaka. Prvi put kad je Majk ukinuo jednog neprijatelja instruktor mu je gledao poslije toga u oči. Smijao se nešto i pozvao ga na piće. Majk se samo čudio, to je jedino osjećao, kao da je nekako skinuo teret sa sebe. Instruktor mu je već bio objasnio kako neprijatelj ima šeme na osnovu kojih oni mogu otkriti ko nekad može postati opasan za njih. To dok je taj još dijete. Izmislili su kompletnu nauku oko toga kao što su i sistem obrazovanja naštimali onako da takvi ili budu nekako izmanipulisani ili da im bar onemogućavaju da putem škole mogu stići do bilo koje ključne pozicije. Te su naravno sve rezervisane za njihove najposlušnije robove. S instruktorom koji je već svašta prošao Majk kao da je dobio starijega brata. Kada jednom zajedno slave veliki uspjeh u hotelu uz piće i prostitutke instruktor koji inače često razmišlja o nečemu još više djeluje kao da mu kompjuter u glavu radi pod overclocking. Majk otjera prostitutke i donese još više pića. Prvo instruktor tvrdi kako za najviše dva mjeseca ovaj rat će se završiti sa sjajnom pobjedom ove strane. Majk mu ne samo vjeruje nego on zna odmah da se instruktor ne vara. Ali ima još nešto drugo. Instruktor se smije. Majk mu je već rekao da planira poslije rata se oženiti i zajedno su se nasmijali kada je on ispričao ko je ona i šta ona misli da on radi. Plaši se da bi ga u tim opasnim područjama neki otmičari mogli kidnapovati i slično. On joj se ponekad javi samo da je smiri i kaže da treba još potpisati nekoliko ugovora i riješiti ovdje stvari oko zdravstvenog i drugog osiguranja. Obavezno Majk htjede pitati instruktora da mu taj bude kum. Ali dok je Majk još samo mislio na tu rječenicu instruktor mu je već dao odgovor. Hoće samo pitanje je, gdje, da ne bi niko morao samo gledati prezimena da bi možda mogao zaključiti nešto dalje. Instruktor bi to volio pod pravim prezimom ali ako treba mogao bi koristiti i jedan od tih pasoša od kojih je on i za Majka nekoliko ili nabavio ili sam napravio. Odmah. Majk se htio oženiti na tom ostrvu gdje mu je otac koga bi on naravno i zvao dok s majkom je već godinama prekinuo svaki kontakt. Otkad je saznao da ona iz čiste dosade ne samo ide u klubove i javne kuće gdje se svima besplatno nudila nego je čak i glumila u nekim skroz perverznim pornićima. Kada je Majk to vidljivo šokiran javio instruktoru on je bez promjene lica samo tvrdio kako on ipak može biti još sretan da je njegova za razliku od Majkove samo obična budala. Sad Instruktor priznaje kako je i on našao jednu koju će najvjerojatnije oženiti i s kojom će se preseliti isto na neko ostrvo iako je ona

značajno veća. Instruktor nastavlja kako prvi saborac koga je on pitao da li bi mu taj bio kum, sutradan je poginuo. Zato je on zaključio da ne pita dok se rat ne završi. Popiju Majk i instruktor onda još pravo za onoga saborca.

Na brdu već se diže zastava. Dolazi i Majk noseći veći snajper dok je instruktor već bio među prvima. Ta paravojska koja je ovo držala, svugdje je kolabirala. Kraj priče i za njihove gospodare. Čekao ga je instruktor i legnu oni da se malo sunčaju i da popiju iz vojne flaše u kojoj u znaku proslave naravno ima najskuplja rakija. Neprijatelj svugdje bježi u panici. Majk kao da je jedva čekao, sad je red na njega dok pita instruktora da li su njih dvojica sada ostali bez posla. Na šta se onda glasno i dugo smiju dok dalje piju. Slavi se ova pobjeda i kraj rata nekoliko dana kasnije naravno i pravo. Vratili su se obojica poslije toga. Negdje. U njihovu bivšu zemlju koje već tada više nema. Sve samo gore i gore. Svaki put kada se vrate kao da su godine prošle, a ne samo sedmice. Majku odmah njegova mlada ide na živice jer od njega zatraži da mora najmanje imati satelitski telefon stalno sa sobom da ga ona može zvati dan i noć ili da ne ide više u te opasne zemlje gdje rijetko radi telefon. Svakako ona hoće precizni ugovor oko braka u kojem piše da ona raspolaže svim sredstvima nek ona ima i kontrolu na sve finansije ako se njemu nešto desi. Pored toga ona hoće obavezno i član ugovora oko kućnog reda i da ona ima i dalje sve slobode i nikakve obaveze kao da nije u braku. Instruktor, kada mu Majk sve to javi, samo pita da umjesto Majka nije možda njegova majka izabrala tu mladu. Dok s instruktorom sjedi, piju piće, obojica zaključuju kako bi bilo najbolje ovu mladu stvarno odvesti na to ostrvo. Ali tamo da bi je predali onim najgorim turistima odnosno skroz pijanim klošarima. Majk onda i krene sa njom tamo. Dok ona međutim još misli da on sve sprema za vjenčanje, on to samo glumi. Ostavi je na taj dan pred svima, da krene s instruktorom na piće i kod jednoga prijatelja koji im je poslao nekoliko njegovih prostitutki tamo na ostrvu. Instruktor je u međjuvremenu našao jednu finu ženu zbog koje on i to veče ne dira ni te prostitutke više. Ona ne bi saznala ali on joj je dao časnu riječ da za njega samo ima još nju i od tada se strogo drži toga. Majk onda godinu dana kasnije čuje da je konačno sve spremno za vjenčanje. Instruktor će se preseliti kod nje ali već planira sa njom dalje. Do toga nikad nije došlo. Otac mu je u kritičkom stanje i na kraju Instruktor ne ide više ni sa njom.

Majk je poslije nekoliko loših veza upoznao jednu koja je rijetki izuzetak među tim djevojkama ovdje. Bio je u međjuvremenu još jednom s instruktorom na ratištu. Samo pravim čudom instruktor nije poginulo tada. Samo se onesvijestio i imao teški potres mozga kao i pomalo nešto ponegdje na kostima i rebrima. Nosili su ga i odvezli ga u bolnicu gdje se on poslije nekoliko dana i probudio. Majk je bio tu da mu da rakiju s kašikom nekoliko puta. Onda su ga morali zajedno nositi opet iz bolnice zato što je insistirao na tom i nije još mogao hodati. Ti lijekovi koje su mu dali doktori isto odmah naredio da se bacaju. Odredjeno mu je zbog toga bolovanje do daljeg. Otišao je prvo kod jednog prijatelja koji ima vilu na jednom jezeru. Tu je pisao i još jedan dio iz njegove serije vojnih priručnika. Majk mu je često navraćao. Ne samo da se mogu vidjeti i da zajedno nešto popiju nego zato što je on bio gotovo uvijek i prvi koji smije čitati ono što je instruktor napisao. Tu u blizini po nekim restoranima on je upoznao jednu ženu kod koje se onda preselio. Navratio je i Majk tamo jer i ona ima svoj restoran. Instruktor je prvo samo imao nešto sa njom ali ona ga nagovarala da počine i nešto s njezinom kćerkom. Ali i ta veza nije bila baš dugotrajna. Majk je još uvijek ostao vjeran onoj dobroj svojoj. Instruktor je našao opet jednu novu s kojom je dugo ostao. Ta je međutim Majku djelovala sumnjiva čim instruktor nju nije htio upoznati ni s kime. Čudna

veza. Više kao doktor i pacijent kako je Majk onako jedino mogao zaključiti. Kod njega instruktor se međutim i upoznao fino s njegovom djevojkom. Zna ona sve o njemu odnosno misli da zna. Njegov prvi rat pa onda da mu je teško bilo kad se vratio svojima. Sve dok na kraju nije našao posla kao stručnjak za kompjutere. Sad on rasmišlja ipak preseliti se van gdje bi morao platiti manji porez. Majk i on su se slučajno upoznali u jednom kafiću gdje su se fino napili, a od tada ponekad idu zajedno šta popiti jer oni ne vole loše društvo gdje se neki napiju i onda počinju tuče ili čak prijetnje s oružjem. Majk se za ta doba pravo smirio. Instruktor je morao misliti kako je bilo kad mu je poslije one prve mlade mjesecima ipak nekako bio pukao film. Instruktor ga je jednom samo gledao i rekao mu neka je to uradio ali samo da pita tačno, zašto? Majk je dao mrtav hladan odgovor da je i on htio dati svoj doprinos za statistiku šta se broja nestalih osoba tiče. Glasno su se obojica onda nasmijali dok je instruktor vikao da i on na to mora nazdraviti.

Majk se malo više od godinu dana poslije toga oženio. Na tom ostrvu, ali ovoga puta ozbiljno i zna se već ko mu je bio kum. Instruktor jedino nije htio onu svoju djevojku dovesti sa sobom. Mislio je prvo to uraditi jer čak je to smatrao da bi joj služilo dobro radi opšte normalizacije. Onda međutim se morao predomisliti što je jedino Majku i njegovoj ženi ostalo kao nešto malo tužno u sjećanju. Malo poslije toga instruktor je raskinuo sa njom. Tvrdio kako na ovim područjima se nikad više ne misli ni vezati, a kamoli oženiti jer on samo naleti na drolje, budale ili čak te koje su i jedino i drugo ujedno. Sjedili on i Majk sami. Uskoro još jedan rat. Za njega sada stvarno zadnji. Majk je oženjen i očekuju prvo dijete za par mjeseci. Ne mora on ništa da kaže. Niti bi ga instruktor nešto pitao. Kao uvijek i taj rat se završio. Čak i relativno brzo. Majk više sjedi uz računar gdje prati najnovije vijesti nego što obraća pažnje na tu malu bebu, ma nek ona to čuva, zašto postoje žene. Instruktor im je došao ali prije dok je Majku htio čestitati rekao im je da najveću pobjedu koju je on ikada vidio u životu je ono malo što leži u tom dječijom krevetu. Inače je samo još jednom došao da uzme sve stvari i da se preseli negdje, daleko. Ali hoće još polahko i mirno običi sve prijatelje da se fino može pozdraviti.

Nije ni došlo do toga. Instruktor se predomislio gotovo u zadnju minutu. Da čuva staru bolesnu ženu koju je gledao kao pravu majku. Nekolike godine on i Majk su se još mogli čuti i ponekad vidjeti. Ali ova stara je postala skroz loša. Instruktor nije mogao više gotovo nigdje otići, niti nekoga primiti u goste. Jedino naveče su ostali u kontaktu preko sigurne mreže. Oca je instruktor već izgubio, a samo je pitanje vremena kad će i onu staru. Majk se jedino čuje i rijetko vidi s ocem. Taj je bolestan i imao je već par operacija ali valjda će još ostati živ da može vidjeti poslije drugog unuka, uskoro, nekad čak još i trećega. Ide ta tragedija s ovom starom ženom, to traje još duže nego je Majk mislio. Jednom onda naveče instruktor mu javi da je ona umrla. Odmah uz to da on treba što prije u ranim jutarnjim satima doći da odnese neke puške i drugu opremu. Ima i instruktor neke probleme s takozvanom rodbinom ali to je ovdje inače tako. Hoće da sve skloni na vrijeme jer je saznao da će mu oni poslati drotove i on ne želi napraviti pokolj nad njima nego ako bude samo da se obrati onima koji jesu to stvarno i zaslužili. Majk i još dva saborca dolaze. Nekolike minute kasnije sve važno je u gepeku u tim njihovim kolima. Voze odmah svaki drugim putem dalje prema različitim ciljevima. Instruktor međutim još jednom čak i prema toj takozvanoj rodbini pokaže svoj osjećaj za humor. Izašao je ubrzo i iz te kuće samo da mu ne pukne film. Preselio se kod prijatelja koji ili poslije kratkog vremena ili čak odmah prvoga dana kada im je on došao u goste, počeli su zajebavati. Sada se on hoće samo sa najosnovnijim stvarima odnosno uglavnom svim

mogućim uspomenama u kolima prebaciti pravo daleko. Svima koji bi možda htjeli ići istim putem još je napravio neku vrstu standardnog pisma. Ali ne ide mu to dovoljno brzo. Majk kad sve čuje skeptičan je da će to uopšte funkcionisati ovako kako instruktor hoće bez obzira na to ko i šta je on. Ponudio mu je Majk već sprat kod sebe ako hoće do kraj života. Ili ovu vikendicu blizu koje je sklonio sve i napravio i skladište puno hrane i sredstava za preživljavanje. Instruktor kao da ništa nije čuo. Pozdravlja se još jednom s Majkom. Prekosutra ujutro ide. Ili na taj put daleko ili negdje vani ali ipak relativno blizu u geografskom smislu. Ostavio mu je instruktor i jedan lični simbolični poklon kao i jedan pravi za njega i njegovu familiju.

Sjedi Majk u šumi. Regularno pregleda da li ima tu sve, za svaki slučaj. Instruktor mu nije mogao ili najvjerojatnije nije htio reći kad će se sve desiti. Nego mu samo pričao o nekim lancima ključnih događaja. Čudio se kada je stvarno jednom nešto našao o njemu pročitati. Šta god on radi kako i zašto sigurno je uvijek da to ne čini bez razloga. Majk sve češće dolazi ovamo. Prekinuo je privatni kontakt sa svima osim sa vrlo malim brojem saboraca s kojima se rijetko vidi. Porodični život mu je zato fin. Danas ovdje toga gotovo nema više. Sa ženom se par puta oko svašta nešto posvajao ali svaki put bi se ubrzo opet pomirili. Ona čak pravo čuva djecu, a i to je danas ovdje rijetki izuzetak. Gdje god je moguće on bi i dalje volio da njegova familija kao jedinica ne bi ostala u moru neprijatelja, gdje već u dječijom vrtiću počinje indoktrinacija. Muško treba postati žensko i obrnuto. Strana, a posebno mješovita djeca dobijaju privilegije, a isto tako i hendikepirana. Dok onim normalnim, vrijednim, sugeriraju da se oni moraju stidjeti onoga šta jesu. Kao u slučaju infekcije. Medjutim Majk smatra da njegova djeca trebaju proći kroz sve to i ono još gore što ih tek očekuje u školi, da sami dostignu jednu vrstu prirodnog imuniteta. Ponekad on im pomaže kada vidi da su neprijateljski pijuni navalili na njih u većem broju ili na posebne načine. Jučer je sjedio u školi zbog najstarijeg djeteta kod takozvanog učitelja tog razreda. Šta je vidio pored sebe, uz sto je tip s mindjušama i obojenim noktima koga samo zbog glasa i načina kako priča već bi trebao ubiti odmah na licu mjesta. Ali najgore je, onaj miris. Jedan odvratni miks između ženskog parfema i kreme za bebe. Ta kreatura mu sada drži predavanje oko pozitivnog razvoja djeteta. Jedina pozitivna stvar u cijelom životu tog kretena najvjerojatnije bio bi rezultat SIDA-testa. Mirno Majk sluša ono, u glavi razmišlja na koji način bi ovo moglo imati nesreću ili bolje krepati uz maksimalne patnje. Usudi se ono onda, još mu ponuditi pomoć od strane neke službe ili organizacije. Zato što on kao domaća ovca već ima previše djece, a to navodno ne valja zato što to dovodi do ljubomore među njima i roditelji ne mogu svima dati istu ljubav i posvetiti brigu. Blablabla. Sluša Majk dalje kako ono kaže da je s mužem ili sa ženom ili šta god adoptiralo slatkog dječaka zbog čega zna i sam kao roditelj kako je to teško i s jednim djetetom. Jedva mu oni mogu dati svu ljubav koju zaslužuje. Majk medjutim misli da jedino šta to dijete je zaslužilo jesu pravi roditelji, a ovi takozvani, za njih se dobro zna šta njima treba. Ovdje u šumi je fino i mirno. Popije ponešto. Gleda nebo. Okolinu. Gdje ima najbliži grad. Zemlja. Nacija. Društva. Sve kao pacijent u zadnjem stadijumu raka. Da on ne bi radio još druge poslove i firmu vjerovatno ne bi više mogao imati. Ko zna možda čak bi morao prodati kuću. Na sreću Majk je vrlo dobar u tome da on jebe taj prokleti sistem dok njima još ostaje osjećaj kao da su oni njega. Čak se i u privatni život oni sve više upetljavaju toliko, da bi oni naredjivali ljudima šta u svojim kućama mogu raditi i šta ne, pa na kraju kako i kada neko smije otići u WC. Zdrava djeca se masovno abortiraju ali se smeće u kante mora fino odvojiti. Ko god ne mrzi historiju svoga naroda taj je državni neprijatelj. Ima toliko toga svega da je gotovo nemoguće napisati sve detalje. Majk se pita, kakvu budućnost njegova djeca ovdje mogu još imati? Nikakvu. Otići negdje drugo bilo bi možda pametno. Gdje ne vladaju oni. Ima i takvih zemalja u svijetu gdje bi on s familijom možda i dobro došao. Ali

kako bi to žena i djeca podnijeli to je teško predvidjeti. On bi to davno i već ozbiljno uzeo u obzir kada se ne bi sjećao šta mu je instruktor već tada sve rekao. Najgori je za Majka ovaj osjećaj nemoći. Ima njih toliko, milioni. Zombiji. Ko god nije kao oni, na njega svi oni navale. Instruktor. Kao da mu stoji odjednom iza leđa. Kaže da je našao rješenje, odnosno način na koji se taj daleko nadmoćniji i brojniji neprijatelj može jednom zauvijek poraziti. Majk ga sluša ponovo kao godinama prije i ovoga puta opet tiho, jer ono šta je čuo, duže vrijeme ga je ostavilo samo da gleda negdje u daljinu bez riječi.

Nešto se desilo. Neočekivano. Pogodilo većinu svijeta kao grom iz vedra neba. Majk prvo nije mogao vjerovati da se to stvarno sada konačno dešava. Ubrzo je skontao o čemu se radi. Pokupio ženu i djecu. Prvo nazad u kuću. Pakujemo stvari. Brzo. Imamo duži put i ko zna kakvi problemi ih već za nekoliko sati mogu tu čekati. Rezervni kanisteri. Žena ga samo gleda dok on pred djecom izvadi odnekud automatski pištolj. Djeca ga isto gledaju velikim očima. Mirno naredi da se dalje pakuje. Na radiju su stalno vijesti. Televizija i internet ne rade više ili veoma slabo sa stalnim smetnjama. Žena ga ipak još pita šta će s novcem, pa, da li oni trebaju sad odmah u banku. On samo izvadi sav novac iz džepa i zapali pa baci sve kroz otvoreni prozor na ulicu. Ona se ušuti. Upali on pravu muziku. Ona ništa ne kaže više ali djeci se to sviđa najvjerovatnije zbog melodije. Vozi on i neće ni da uključi radio. Samo pusti muziku sa stik-a. Dobro i bez većih smetnji približavaju se cilju. Zaustavi se dva puta na cesti u šumi zbog djece. Žena ga gleda i pita ga kuda, zato što ne zna. On je samo zagrljao i poljubi dok ona plače. Djeca su isto u zagrljaju s roditeljima. Majk poslije par minuta sve opet gura u kola. Stižu na parking. Kola tu ostavljaju. Dalje se ide pješke. Ne može se gore ni džipom zato što je Majk godinama gledao da taj put koji vodi tu ne može se više koristiti samo da mu kolima niko ne može dolaziti, ni slučajno. Teško je i onako stići gore za bilo koga kroz tu gustu šumu koju je Majk dugo namjerno pustio samo nek raste. On bi međutim našao taj put i noću s malom baterijom. Sada je ipak teško sa ženom i djecom otići gore. On će još par puta vratiti se po stvari ali mora prvo njih tamo smjestiti dok najmladje dijete nosi na ramena, a automatski pištolj drži u ruci. Sve više ima i ovdje lopova i klošara ali i nekih koji su izgubili svu imovinu, pa sada provale u vikendice da tu mogu prespavati i živjeti od zaliha kojih možda ima. Na sreću, oni stižu i sve je u redu. Ostavi nju s djecom nek sve spremi dok on ide nazad zbog stvari.. Što prije se vrati. Prvi i drugi put. Treći, još nosi uglavnom one kanistere. Kad stiže žena mu kaže da je malo prije i radio prestao. Imaju još neke stanice ali na jeziku ove susjedne zemlje koji ona ne razumije. Samo gradovi neki i glas blizu panike. Ima se u ovoj vikendici i struja i voda i sve. Struje nestane. Upali Majk agregat. Ima i drva. Pa čak i solar uredjaj. Sjeća se Majk jedne legende iz Biblije. Nije on nikad volio tu vjeru ali sada mu to ne ide iz glave. Ako bi se u gradu našlo samo deset pravih ljudi Bog ga ne bi uništio. Međutim samo jedan čovjek s familijom se spasio kao jedini koji su valjali. Njegova žena se međutim okrenula na putu i zato je postala komad soli. Čuje se jedna jaka eksplozija. Zemljotres. Vani negdje jako svjetlo iako nije blizu. Dodje sa ženom i djecom do prozora. Vidi se u daljini nešto kao veliki oblak koji liči na gljivu.

Na početku je bilo teško za njegovu ženu i djecu. Morali su se snalaziti na brdu u sred šume iako mnoge stvari još uvijek ima. Majk je obezbjedio okolinu sa senzorima. Ti će automatski aktivirati mine ako bi neke osobe naišle. Prošlo je dvadesetak dana. Seljaci koji su u šumu ponekad išli u lov. Majk ih iznenadjuje i razoružava. Pričaju mu oni sve što znaju. Nema više ni vlada ni država ni vojska ni policija. Ništa. Svako protiv svakoga. U njihovom selu ljudi su se međutim organizovali, kako je to nekad bilo iako to i oni uglavnom više znaju samo iz

onog šta su im stari ljudi pričali u kafani. Pitaju oni Majka da li je on vojnik zato što nosi maskirnu s oznakom. Smije se i kaže da je to nekad bio ali sada je u penziji. Traže oni divljač ali otvoreno kažu i da su htjeli pretražiti vikendice. Najviše da gledaju ima li možda lijekova. Majk ih gleda. Radijacija možda ? Jedan od njih kaže da su to i u selu svi mislili ali jedan stari veterinar koji im je sada doktor otkrio im je da to nije tako. Ta bolest je nešto kao gripa i počela je epidemija prije par dana. Majk im vrati oružje i kaže da od sada mogu zajedno ići u lov. S ostalim stvarima on im ne može pomoći jer ovdje je slučajno bio s familijom kad se sve ovo desilo. Ponude mu oni da se premjesti u selo ali Majk kaže kako to sada nije pametno jer on ne želi, da mu se djeca ne bi razboljela. Zato bi ih zamolio sve da ne dolaze blizu njegove vikendice dok ta epidemija ne prodje. Nek mu odmah jave ako taj doktor nadje možda lijek. Razumiju oni to i odu. Majk se vrati i dadne ženi i djeci injekcije. Jeste rizično. Ali ne može drukčije. Naredni dani su najteži u njegovom životu. U nekim trenucima izgleda kao da će ih on sve izgubiti. Šta bi onda ? Jedino da sam sebi još ispali metak u glavu. Instruktor stoji odjednom blizu njega. Otkud on ? Smije se. Inače je na putu i samo htio još jednom navratiti da vidi da li je sve u redu. Gleda tu ženu i tu djecu. Bit će oni dobro samo će to trajati još par dana. Nema razloga da Majk misli nešto drugo. Za tu djecu će biti novi bolji svijet. Majk se smiruje. Kad se okrene instruktor je nestao. Majk tek sada skonta. Uzme flašu rakije i ide van da je popije za starog ratnog druga. Za svoje svakako ne može ništa više učiniti. Kada se on probudi jedno dijete je već pomalo bolje. Sve ide sporo ali u narednim danima i njegova žena i djeca iako su još slabi izgledaju da su prošli.

U selu, najviše ljudi je krepalo. Mali broj međjutim nisu ni oboljeli. Majk je došao da im pomogne zakopati mrtve u masovnim grobnicama. Ona dvojica koju je upoznao još su živi. Jedan se nije razbolio dok drugi jeste ali je preživio. Samo, ne može da im pomogne jer previše je još slab. Majk gore ima još velike zalihe svega. Diješe ovi seljaci sve sa njima šta imaju. Za uzvrat on ih slučajno vodi negdje u lov. Tamo jedan od njih otkrije nešto za što Majk tvrdi da se radi o vojnom skladištu za slučaj rata. Sve se to nosi doli u selo i tih nekoliko desetina preživjelih sve bratski podijele. Čak su tu našli i razne elektronske i vojne opreme koja još funkcioniše. Dijelovi sela napajani su već prije energijom razne vrste kao vjetar ili sunce. Sada to i dalje ima poslije nekoliko promjena samo niko ne mora više platiti za to. Majk organizira ture po drugim selama. Gdje najviše vlada slična situacija ali ljudi su uglavnom spremni da stvaraju neku mrežu jer svi žele ipak preživjeti. Majk koordinira sve i od mjerenja radijacije i vremenske prognoze koliko se to može do naoružane ekspedicije sve bliže većim mjestima. Formira on i miliciju. Izgleda međjutim kao da je nešto uništilo sve moguće neprijatelje. Svugdje gotovo da postoje samo takvi preživjeli kojima je jedino stalo do toga da se nekako mogu snalaziti poslije svega što su već gledali kao kraj svijeta. Kontakt preko radija jeste bio moguć ali slaba je veza s nekima koje je teško razumjeti. Onda odjednom javljaju im se još više iz drugih mjesta. Izgleda da neke zemlje iako su teško patile, daleko su bolje prošle. Sad se stvara neki savez u čitavom svijetu uz pomoć najnaprednije tehnologije koja je čudom ostala neoštećena.

Majk gleda svoj život. Uskoro će se on premjestiti tu gdje mu i žena već leži nekoliko godina. Na velikom ekranu vidi uživo prenos do sada najvećeg koraka čovječanstva. Njegova djeca, sva su danas visoko školovana. Ima i mnogo unuka pa prvi od njih već imaju djecu. O njemu imaju i knjige pa čak i filmovi i serije. Šta čovjek može još više da ostavi iza sebe ? Jedan od njegovih unuka mu ispuni želju da ga odvede u prirodu. Jedno od tih brojnih mjesta gdje je on nekad bio s instruktorom i pio, a gdje bi i dan danas on mogao biti sam. Osim unuka koji ga je

doveo. Sjedi Majk na zemlji, namjesti ledja uz drva. Da odmara malo. Da pije nešto. Unuk neće da mu pametuje. Kada ustaje gleda on sebe. Kako on sjedi tu uz drva. Oči otvorene. Unuk kako stoji i njega dira po vratu, oko srca i po rukama. Prstima mu malo poslije toga zatvara oči. Stoji Majk tu i dalje sve gleda. Onda vidi instruktora koji ga već čeka da ide sa njim na piće.

KRAJ

PLAVA LINIJA

Roni gleda kroz prozor. Neboderi. Kao da su samo od stakla. Sunce. Još jedan vruć dan ako već ima takve temperature prije podne. Neobično ipak za ta doba godine i za ovaj dio svijeta. Nije spavao ni noćas. Kao što to nije već par dana. Ubaci on nekoliko tableta u sok. Posao nije samo obični posao, nego sveta misija. Volio bi i on sada biti na moru. Plaža. Pičke. Piće. Najviše bi on išao tamo zbog onih turistkinja. Kakve su to kurve. Šta bi i drugo mogle biti kada su inače samo komadi pokvarenog mesa. Fino bi bilo još raditi sve moguće perverzije sa njima. Prije oluje. Ko zna hoće li sve uspjeti kako treba. Roni, iako je duboko uvjeren u superiornost njegove strane na neki način previše je i profesionalac da bi sam sebe mogao lagati nekim iluzijama. Izabrani narod. Kome je b*g dao da jednog dana ovlada čitavim Svijetom. Najvažnijim zemljama to oni de facto već danas i čine. Nekako se Roniju ide malo vani. Stalno sjediti u kancelariji pred ekranom ne može niko desetak dana bez prekida izdržati. Ako već nema ništa od mora, ima doli jedan kafić nedaleko od zgrade. Vlasnik je jedan bivši saborac njegovog oca. Otac. Bolestan čovjek. Fizički ali psihički još više. Ratne traume. Umjesto da je danas general ili načelnik neke službe on sjedi u stanu sam pred televizijom i ubaci tablete i još pije uz to. Roni je isto bio u ratu. Jednom na par dana. Treći dan bio je ranjen i ostao u bolnici. Na kraju poslije malo više od mjesec dana zaključio je da je ipak dobro prošao. Jebeni teroristi. Ne samo da se ne predaju nego još su uz pomoć tehnologije nevjerovatne stvari uradili. Roni se sjeća. Kako je tada mislio da su oni na drugoj strani svakako samo podljudi. Koji nisu imali ni vojnu avijaciju ni tenkove niti artiljeriju koja je zaslužila taj naziv. Stari vojnici su se plašili. Dok im je Roni držao predavanje. Nabrojao im je sve. Šta bi oni na drugoj strani mogli protiv takve sile ? Da li njegova strana ima apsolutno vatrenu nadmoć da ili ne ? Hajde možda vojna avijacija i artiljerija će na kraju ostaviti nekoliko terorista pa šta ? Bit će oni lahke mete za njegove jedinice. Ti stari su ga mirno slušali. Samo jedan od njih je kratko rekao da je i on nekad tako govorio. Davno. Prije hiljadu godina.

Kafić ima sve. Naoružani čuvari. Video nadzor. Mora biti tako. Iako u zadnjim godinama nema više tih samoubilačkih napada u kojim neke životinje stavljaju eksploziv na sebe. Veliki zid i bezbrojne mjere sigurnosti danas to sprječavaju. Ali za svaki slučaj bolje držati stepen bezbjednosti nego opet dopustiti teroristima i najmanju priliku. Teroristi. Ova stoka koja je živjela ovdje svagdje. Sada bar u ovoj državi ima ih samo malo. Jedan veliki konc logor za njih i na kraju nije ni bitno ko im tamo vlada. Još jedan veliki dio zemlje na istoku gdje kolonisti iz redova izabranog naroda pokušaju uzeti za sebe što više zemlje. Teško, jer oni podljudi se jebu kao zečevi i samo štancaju djecu. Nema veze. Šta god oni mogli raditi ova zemlja pripada izabranom narodu. Ne zato što im je to b*g dao ili zato što su nekad njihovi pradjedovi navodno živjeli ovdje. Nego vrlo jednostavno, zato što su to oni uzeli sebi silom i pravom onoga ko je jači. Roni razmišlja o sastavu njegovog naroda. Ti koji su stvarno genetski vezani sa onima koji su nekad davno ovdje bili, danas su manjina. On kao i ogromna većina pripadaju sasvim drugoj naciji i rasi koja je međjutim isto davno primila tu vjeru. Pa šta ? Ko je šta i ko ima pravo na nešto i ko nema bez obzir na sve, o tome mogu jedino odlučiti izabrani i niko drugi. Istina je ono šta oni kažu da jeste. Sveti i posebni ljudi koji su najpametniji na svijetu. Izabrani da vladaju nad stokom. Ronija međjutim ne zanima historija ili čak vjera. Uzeli su njegovi ovu zemlju. Htjeli su je prije toga čak i kupiti ali je tadašnji vladar odbio da im proda. Što je bolje. Ovako su uzeli sve bezplatno, a još su dobili ogromne novce kao odštete ili pomoć uz to. Pozdravlja se Roni s vlasnikom kafića. Iako Roni lično smatra prijateljstvo nešto perverzno ovoga čovjeka on bi zvao za starog prijatelja. Nema on na

kraju ništa zajedničko s njim osim ono najbitnije. Mržnje. Prema svima onima koji su neprijatelji izabranog naroda. Roni zna da ne bi smio piti alkohol. Pivo neko ipak može. Holandsko. Pravi import. Vlasnik gleda vijesti na velikom ekranu. Naljuti se. Viče svima kako bi trebalo uzeti atomske bombe i baciti ih na sve neprijatelje ma ko jebe međunarodna mišljenja. Samo to bi trebalo raditi i on je uvjeren da bi svijet možda malo plakao ali na kraju bi priznali silu. Prije svega zato što je najveća sila na svijetu realno gledano samo pijun odnosno kolonija izabranog naroda. Roni se smije. Ne zna taj vlasnik kako je blizu istine. Prebacuje vlasnik međutim na porno kanale da se više ne ljuti. Roni popije još nekoliko piva i uzme sebi neki sendvič na putu nazad. Hoda kao u snu jer u glavi mu je samo još onaj veliki plan na kome je i on već dugo radio.

Rat su dobili za svega šest dana. Iznenadjujuća vojna avijacija je bombardovala neprijateljske aerodrome. Uništila većinu neprijateljskih aviona. Uz pomoć zračnih napada, kopnene odnosno oklopne snage su napredovale. Na kraju sve je bila velika pobjeda. Roni se sjeća kako je dedo pričao o tome. Otac mu je tada bio još mali da bi se sjećao. Medjutim zapamtio je, šest godina kasnije kako je neprijatelj napao na praznik. Jedva uz pomoć jakih saveznika ili bolje službenika mogli su se držati. Već tada ozbiljno se uzelo u obzir upotreba atomske bombe. Kao zadnja opcija. Bez obzir na moguće posljedice i kao jasna poruka da bi izabrani ako treba išli skroz do kraja. Bar dok oni imaju te vrste oružje, a drugi nemaju. Danas nažalost i to nije više tako, što je razlog za značajne promjene u vojnoj doktrini. Roni sjedi opet pred ekranom. Satelitske snimke. Mape. Izvještaji. Simulacije i procjene visoko plaćene ekipe stručnjaka. Sve spremno za sastanak. Prati Roni i vijesti. One koji izabrani šire preko medija pod njihovom kontrolom. Ali i one prave. Gleda on jedan kanal neprijatelja na engleskom. Krv mu se odmah zaledi. Uživo je intervju. Uniforma i činovi. Na kraju nisu bitne. Ali ovaj lik. Koji treba biti mrtav već mjesecima. Nemoguće da je preživio tu eksploziju. Kako da ovaj još uvijek diše ? Smije se taj na ekranu i upravo počinje intervju da se zahvali Bogu svemoćnom što je ostao živ tada. Roni, kao da mu ledena ruka hvata vrat. Ovaj na ekranu tiho i mirno priča dalje. Tvrdi kako je njegova strana uvijek najmanje dva koraka ispred neprijatelja. Samo propaganda ? Kaže taj da će se ubrzo odlučiti sudbina čovječanstva i svijeta. Bijes hvata Ronija. Završit će on i svi njegovi na isti način kao njihovi pradjedovi, a hiljadama godinama u budućnosti izabrani će slaviti i to opet kao veliki praznik. Ovaj general prvi put čak ne uzima ni prevodioca. Govori on engleski kao da mu je to maternji jezik. Upozorava sve na višim pozicijama na drugoj strani da će svima biti sudnji dan. Ponavlja opet da nema veća sila od Boga. Smiješno. Da bi taj Bog u koga ove životinje vjeruju stvarno postojao Roni bi lično naredio da se on likvidira. Ili da se baci atomska bomba na njega. Haha. Ko god je stao protiv izabranih na kraju završio je mrtav. Čista činjenica. Prije svega zato što su izabrani najpametniji i koji mogu misliti ne samo u godinama nego u vjekovima. Opet se Roni prisjeća tog najuspješnijeg rata. Šest dana. Ovoga puta neće čak ni trajati ni šest sati. Nema ni potrebe ni za vojnom avijacijom. Iznenadjujući opšti napad atomskim raketama s desetinama miliona mrtvih odmah će svima pokazati ko je najjači. Bit će međutim prvi napad na neke gradove te države koje izabrani inače već davno drže pod kontrolom. To će mediji koji se isto čvrsto nalaze pod njihovom kontrolom pokazati kao zločinački napad sa strane te hajdučke države, na šta su izabrani odmah bez čekanja odlučno morali odgovoriti silnim kontranapadom kao mjerom čiste samoodbrane. Sva ona stoka koja će to pratiti mislit će kako su izabrani umjesto te njihove slabe vlade učinili bar nešto dobro i bit će im sve te životinje još zahvalnije za to.

Sastanak. Jedan poznati političar svima digne moral time da priča oko njegove mirovne inicijative. Svima je to baš smiješno. Uspio je taj stvarno ubjediti čak nekoliko poslanika podljudske manjine u parlamentu da učestuju u toj igri. Oni ne smiju ni ići u isti restoran niti koristiti isti WC u zgradi parlamenta ali on im je izuzetno fino pričao o miru i kako je on kao vodja opozicijske stranke za to. Stvarno su mu vjerovali. Pogotovo zato što je on pokrenuo sve uz podršku velikog broja poznatih glumaca i intelektualaca iz čitavog svijeta. Pod naslovom „Zadnja šansa za mir“. Hahaha. Kao da bi one životinje ikada mogle skontati šta je pravi humor. Uostalom, sve naravno ide po planu. Roni sluša kako njegov direktor preuzima riječ. Nekad je bio u ekipi do tada najuspješnijeg operativca. Na sjeveru se vodio rat. Ne ide dobro za izabrane ali nije još ni skroz katastrofalno. Vodja ekipe je primjetio na tek dobro pokrenutom internetu prisustvo jednog neprijateljskog operativca. Neko vrijeme su se međusobno pozivali sve dok onaj izabrani nije zaključio da je otkrio mjesto operativnog centra neprijatelja. Radio je naravno odmah sve po planu. Najbolja specijalna jedinica. Koja bi tamo uletjela da ostvari sjajnu pobjedu. Televizija je već bila spremna i čekala helikoptere u kojima bi se vratili specijalci s važnim zarobljenicima. To bi bio ogroman udarac za teroriste kao i veliki uspjeh za izabrane koji bi im značajno podigao moral. Medjutim desilo se ono sasvim drugo. Specijalna jedinica umjesto blizu operativnog centra našla se u minskom polju najgore vrste. Neki snajperista im uz to još odmah sredio komandanta. Televizijske ekipe su onda dobile sjajne snimke. Samo ne kako su to zamislili. Umjesto pobjedničkih specijalaca sa zarobljenim teroristima oni su se vratili noseći svoje ranjene i mrtve. Neki od njih su plakali uz to kao male djevojčice. Kao da to nije dosta, ovaj na drugoj strani koji je sve to namjestio još i dalje izabranim je nanosio teške gubitke. Na kraju njihove snage su bile prisiljene na povlačenje koje nije bilo ništa drugo nego panički bijeg. Onaj izabrani operativac koji je tada pretrpio ovakav poraz nedugo poslije toga je izvršio samubistvo. Na taj način bar nije morao više svedočiti potpuni krah. Direktor naravno ne voli da mu neko to uopšte više spominje. Jer taj fantom i dalje im je pravio probleme u ovome ratu koji je za Ronija bio do sada prvi i jedini u kome je aktivno učestvovao. Nekoliko godina kasnije Roni je već bio operativac i planirao napade na neprijateljske položaje kada su izabrani napali ovaj veliki konc logor. Uzalud, ali bar su fino sve bombardovali i pobili dosta ovih podljudi. Inače šta ti više hoće ? Ova zemlja nekad možda nije bila njihova. Ali sada već desetinama godina definitivno pripada izabranim. Tačka.

Oni su ostali u nekim djelovima od kojih bi čak htjeli napraviti državu. Smiješno. Nažalost do sada se nije vodila prava politika da se jednom zauvijek taj problem konačno riješi. Ali bit će uskoro. Govori jedan od prisutnih o tome. Zemlja pripada izabranima. Sve šta ima na njoj i u njoj isto pripada njima. Da li su to voće ili životinje. Nema nikakve razlike da li je riječ o maslinama ili unutrašnjim organima. Sve pripada izabranima ma nek slobodno uzimaju. Iskoristit će oni sada priliku da bez ikakve negativne reakcije mogu na najbrutalniji način polomiti svaki otpor u okolini jednom zauvijek. Da se to područje koliko može očisti pa nek se tamo još više izabrani mogu naseliti bez straha, jer neće biti niko više tamo ko bi bar mogao bacati kamen na njih. Dalje, jedan drugi operativac priča o alternativnim planovima. Sve je naravno tako napravljeno da šta god se može desiti, izabrani će na kraju uvijek biti pobjednici. Ako ne na jedan onda sasvim sigurno na drugi račun. Govori on o povratku nekog dijela stanovništva u zemlje gdje su njihovi dedovi živjeli. Na fol kao izbjeglice ali inače kao novi pravi gospodari, koje će ona stoka tamo još gledati kao spasitelje. Ili bar kao takve koji su osjetili onaj najveći teroristički napad u historiji. Dežurnim žrtvama prema kojima jedino treba pokazati najveće poštovanje. Hahaha. Ali iskreno ko im je kriv kada su tako glupi da ih je bilo toliko lahko izfolirati na svemogućće načine sve ove godine ? Za Ronija to je samo jasan dokaz da su to životinje kojima ne treba drukčije nego da ih izabrani kolju.

Roni razgovara preko sigurne veze s nekim operativcima prijateljske službe. Ili bolje službenicima jer na kraju svi oni nisu ništa drugo. Upozorava on njih na opasnost do sada nevidjenog terorističkog napada. Ne od strane neke grupe ili organizacije. Nego od bar jedne države. Zna on da će te informacije odmah krenuti u medijima. Naravno kao nezavisne iz pouzdanih izvora. To da kasnije Roni slučajno može dozvoliti da neko otkrije njegov identitet i kako je on na vrijeme ali uzalud upozoravao. Za stoku samo time je već postao heroj, kome je osigurano mjesto u knjigama ili bolje televizijskim emisijama. Roni pregleda najnovije procjene neprijateljskog potencijala. Najvjerojatno, to je samo vrh ledenog brijega. Ali kako god oni će već samim tim što reaguju tek kada moraju, odmah biti u defanzivi. Udarit će ih izabrani pravo i iz daljine, a njihovi saveznici ili bolje kmetovi će se isto morati priključiti. Nema drugog izbora poslije ovoga šta će biti. Priča Roni s jednim malo starijim čovjekom koji izgleda kao karikatura onoga Marlboro kauboja. Taj valjda misli da mu je Roni prijatelj. Zato što su zajedno krenuli kroz barove i javne kuće. Vjerovatno, kako god taj kauboj možda među njegovim ispada profesionalac no Roniju nikad ne može biti prijatelj. Jer ne može Roni njega nikad gledati kao nešto više od korisnog idiota. U toj njegovoj državi ima najveći broj izabranih. Oni naravno prvo i na kraju jedino su samo to. Ma kakvi građani. Znaju oni svi koja im je prava nacija i koja država je stvarno njihova. A ovaj na ekranu. Šta on misli ? Da bi Roni njega ikada prihvatio kao čovjeka ? Zna se da čak i onaj najbolji od podljudi još uvijek ne vrijedi ništa više nego stoka za klanje. Ispriča Roni onome neke lijepe bajke. Taj će to kao anonimni izvor dalje prenijeti raznim intelektualnim prostitutkama koji se na kraju opet nalaze na platnom spisku izabranih. Bitno je samo da što više i nezavisne web stranice i druga sredstva informisanja šire tu verziju da su iz jedne čuvene tajne službe stigla najozbiljnija upozorenja. Koja drugi međutim neće dovoljno cijeniti. Jer svako sada naravno vjeruje u tu mirovnu inicijativu. Poslije razgovora Roni gleda te klipove ove kampanje „Vrata ka miru“. Veliki broj poznatih svjetskih ličnosti daju izjave. Za Ronija najsmiješniji je jedan video u kojem se djeca izabranih igraju sa djecom te stoke kojoj je nekada pripadala ova zemlja. Uz to jedan poznati glumac zagrlji po jednog dječaka s obje svoje strane i dok svira „Give peace a chance“ apelira na sve strane da obustave ratne pripreme. Pravi vic. Izabrani samo vode pregovore ne da ostvaruju mir nego da što više mogu dobiti tim putem. Bilo koji sporazum sa njima ne vrijedi ni onog papira na kome je napisan jer varanje i blefiranje je sve što ovi podljudi ikada mogu očekivati. Prvom pravom prilikom izabrani će opet po ko zna koji put pokazati da za njih ne važi apsolutno ništa osim da su oni uvijek u pravu pa i ako napadaju nekoga oni su naravno samo žrtve.

Pripreme idu. Ne izvodi se ovo ipak tako lahko. Saglasnost nisu ni dali organi ove države što Roni vrlo dobro zna. U svijetu ima šezdeset šest pravih moćnika. Oni su o ovome odlučili i čak onaj premijer, ovdje je samo da izvrši njihove naredbe. Cilj je stvaranje jednog svijeta pod potpunom vladom izabranih. Gdje se ovoj stoci stavlja znak kome oni pripadaju. Čipovanje. U tim čipovima ima otrov tako da se stoka može ugaziti preko daljinskog ako treba ili samo ako neko od izabranih to smatra zabavnim. Sad će početi masovno čipovanje stanovništva bar u najvažnijim državama. Neće poslije ovog ogromnog terorističkog napada niko više moći imati bilo šta protiv. Napad atomskim bombama na te gradove tamo naravno neće biti izvršen raketama. Nego te bombe će biti u torbama postavljene kako bi to pravi teroristi i uradili. Ovako neće ni biti nekih oko kojih bi se trebala ova služba brinuti jer su recimo svjedoci otkud su rakete stvarno doletjele. Ovako sve može ostati samo da potvrdi tu verziju terorističkog napada. Izbor gradova nije slučajna. Godinama je služba vodila računa o tome gdje se očekuje najjači otpor u slučaju povratka izabranih i preuzimanja apsolutne vladavine s njihove strane. Ta mjesta će zato sada dobiti ove posebne vrste nagrade. Može se kasnije čak i voditi prava istraga što se tog radioaktivnog materijala u tim bombama tiče. Iako to nije

potrebno, za svaki slučaj služba je vodila brigu i o tome. Kao što postoje alternative i rješenja za svaki mogući pa čak i najvjerojatniji događaj. Roni zna da će biti neke odmazde s druge strane. Ovaj njihov general ne blefira. Problem je u tome, dok izabrani mogu izpaliti desetine raketa s atomskim bojevim glavama s druge strane dovoljna je samo jedna koja pogodi da ova država ide u kurac. Kratko i jasno. Imaju izabrani najbolji sistem zračne odbrane na svijetu. Bez toga ne bi smjeli ni pomisliti o ovome. Ali čak i ako se desi ono najgore ipak prema velikom planu oni će na kraju samo izaći još jači. Kako je to uvijek bilo, pa historija je to pokazala. Gleda Roni pozicije podmornarica. Te će voditi pravi napad. Inače one su modificovane za izpaljivanje raketa s nuklearnim bojevim glavama. Sretni robovi su ih odlično napravili i dali ih sve izabranim gotovo na poklon. U znak plaćanja odštete za onaj vječni njihov dug. Haha. U vojnoj doktrini te podmornice su navodno zadnja opcija odmazde poslije napada. Dakle garancija da niko ne može napasti da se ne bi morao suočiti sa silovitim odgovorom. Medjutim jasno je da je njihova prava funkcija to da su sredstva preventivnog napada. Jer ono drugo bi neprijatelj vjerovatno primijetio zato što i oni imaju pristup na satelite i njihove službe ne spavaju. Sutra će početi velika mirovna konferencija. Ko fol, tamo će po prvi put premijer ove države pokazati spremnost i na najgore vrste kompromisa. Sve samo radi mira. Dok se oluja sprema.

Nekako je uspio spavati. Danas će sve početi. Dok čitav svijet gleda na tu mirovnu konferenciju, stižu vijesti sa svih strana. Očigledno neprijatelj je počeo napadima na internet. Neka je. Šta će im pobjeda u virtualnom svijetu ako će u realnome biti pretvoreni u pepeo ? Smiješno. Onda ipak čak i Roni bude šokiran. Pravi napad na bankarski sistem i novac. Nemoguće da to može biti tako. Svi stručnjaci su rekli da su mjere sigurnosti suviše dobre. Nekako su čak napadnuti i posebni računari koji nisu povezani s internetom. Katastrofa. Ali čak i za to izabrani imaju neki plan. Na kraju jedino njima ovo može doći i u korist jer oni drže naravno i većinu zlata. Možda sve u svemu neprijatelj im je ovim na kraju još učinio uslugu. Najbitno je sada, samo da se pokrene ta akcija. Sedam bombi u torbama. Dosta. Izabrani ne žele vladati nad radioaktivnom pustinjom. Razmišlja Roni o upotrebi neutronske bombe. Prvi talas su ove u torbama tamo. Drugi te rakete iz podmornarica. Treći neutronske bombe, uglavnom na sve veće gradove susjednih zemalja. Neutronske naoružanje je najbolje za čišćenje. Radijacija je kratkotrajna i stepen razaranja je relativno nizak. Samo ubijaju stanovništvo. Već par dana kasnije u ta područja može se ući da se sve to preuzima. Najbolja vrsta naoružanja. Mogli su ovdje imati to na raspolaganju već otkad je Roni bio malo dijete. Medjutim tada im je neka nepoznata sila to spriječila nekoliko puta. Najpoznatiji slučaj je kada su im oborili avion koji je trebao da leti iz Holandije s najvažnijom opremom. Ali šta god neprijatelji radili, čak i da su to fantomi, sve im je bilo uzalud jer nisu na kraju mogli spriječiti ništa. Danas su neutronske bombe spremne za masovnu upotrebu. Lakše je sa njima riješiti i pitanje oko tolike populacije, stoke koja se stalno toliko povećava. Jesu li oni stvarno mislili da mogu ovako voditi rat u demografskom smislu, ako bi im to izabrani vječno dozvoljavali ? Bit će im sada konačno rješenje. Ostatci će završiti u konc logorima, nek samo oni najgluplji i najjači od njih ostaju izabranim kao robovi. Napad na bankarski sistem jeste teški udarac. Medjutim nije bitno jer sada će početi operacija. Roni je već spremio šampanjac. Kada bude sve gotovo on će dovesti neki komad pokvarenog mesa na posebno mjesto. Tamo će sa njom raditi sve šta je on ikada imao kao najmračnije i najperversnije fantazije. Onda će je ubiti. Klati je na ritualni način. Hahahaha.

Da se slavi pobjeda kako treba. Operacija je počela dok obični internet očigledno kolabira.

Sedam bombi. Iz nepoznatih razloga tri nisu eksplodirale. Sigurno nije do uređaja. Nema veze. Četiri koje jesu, to je sasvim dovoljno. Ako su nosioci one druge tri možda uhapšeni to je još bolje. Naravno to nisu agenti ove službe nego poznati ekstremisti koji sami nisu znali za koga su oni to uistinu trebali uraditi. Najbolji pijuni koji sami nisu svjesni ničega. Haha. Samo će moći potvrditi onu verziju o napadu terorističke grupe koju naravno podržava ova zemlja koja je danas najveći neprijatelj izabranima. Šteta samo da internet ne radi jer bi trebala uslijediti velika kampanja. Kao i na televiziji ali i tu ima sve više problema. Nema veze. Popravit će se to sve i onda će biti kampanja s nekoliko dana zakašnjenja. Možda ispadne onda samo što bolje. Podmornice su spremne za kontranapad. Kontra hahaha. Odjednom nema više komunikacije sa njima. U redu da su morali sačuvati radio tišinu. Ali nema ih nigdje više na ekranu gdje se prate njihovi signali da se može vidjeti gdje su im pozicije na mapi. Ulazi jedan stručnjak. Skroz zbunjen. Šta se to desilo ? Ovaj misli da je neprijatelj nekako uspio otkriti tačne pozicije podmornica. Očigledno je koristio neke nove vrste torpeda ili rakete protiv njih. Roni onoga još sluša dok ulaze još dvojica. Vidljivo nasekirani. Sateliti su javili da je neprijatelj počeo ispaljivati jedan ogromni raketni talas. Odmah poslije toga izgubile su se veze s tim satelitima. Pretpostavlja se da su ih oni napali. Roni ostaje miran. Neke gadne vrste iznenadjenja. Pa šta ? Sada je bitno da onaj sistem vazdušne odbrane funkcioniše. Kao i da se sve rakete ove strane mogu ispaliti prema predviđenim ciljevima. Ovo s podmornicama jeste teški udarac, nema šta. Ali ubrzo će se i saveznici odnosno službenici uključiti i oni će odraditi taj posao na kraju još bolje. Prvi talas neprijateljskih raketa, dolazi. Roni sa svojim trči u bunker. Namjesti se u fotelju pred ekranom. Sistem vazdušne odbrane treba da obori većinu tih raketa. Očigledno to i čine. Desetine raketa ipak pogode svoje ciljeve. To je već teško. Izgleda da su ciljevi uglavnom vojnog karaktera. Stižu upozorenja da je već drugi talas neprijateljskih raketa na putu. Prvi je onda valjda samo bio da preoptereti sistem odbrane. Drugi talas sada dolazi previše brzo i sasvim neočekivano. Šta je s tim atomskim bombama ovdje ? Sistemi s raketama se još pokušavaju namjestiti. Neke su već i bile uništene s tim bazama koji su pogodjene u prvom talasu. Ovo ne ide kako treba.

Serijski udaraca. Izgleda da nema ni jedne nuklearne bojeve glave. Ali umjesto toga neke vrste FAE. To znači, bojeve glave koje bez radijacije imaju djelovanje male atomske bombe. Stižu jedine dobre vijesti. Neke jedinice su uspjele ispaliti rakete. Prvi talas neprijateljskog napada bio je samo uvod i očigledno su zbog sistema vazdušne odbrane potrošili neke svoje stare rakete. Drugi je već prema prvim izvještajima imao teške posljedice i uspio uništiti veći dio vojne infrastrukture ovamo. Sada slijedi treći talas. Nema se više čim tome odolijevati. Sve to je išlo nevjerovatno brzo. Isto tako jasno je da oni imaju jedan do sada nepoznati usavršeni sistem navodjenja. Gleda Roni na ekranu mnoge snimke kamerama po gradovima države. Broji on sekunde. Većinom tih signala nestaju ubrzo poslije toga. Samo dva ili tri još ostaju. Stižu poruke. Neprijateljske zračne i kopnene snage svagdje su počele da kreću u napad na svim granicama. Bunker gdje je vlada prvi je bio jako pogodjen. Izgleda da se koristila neka nova nepoznata vrsta bojeve glave. Možda je ovaj bunker ovdje jedini koji je ostao, a veze su sve po redu prekinute. Direktor svima kaže da je rat izgubljen. Moraju biti spremni za evakuaciju. Koja će samo biti privremena jer saveznici će pokrenuti veliku ofanzivu protiv neprijatelja. Vratit će se izabrani ovamo opet u bliskoj budućnosti. Gore su nastali teški potresi. Iz bunkera se može samo još na jednom mjestu izaći. Grad gori. Ono šta je još ostalo od zgrada, a pogotovo ti neboderi liče na metalne skelete. Ne može se više ni voziti iako to poneke budale još pokušavaju. Direktor kaže da trebaju krenuti dalje prema luci. Ili bolje bivša luka jer i tamo su teška razarenja. Doći će helikopteri po njih koji će ih prvo evakuisati. To su zadnje vijesti jer je svaka komunikacija skroz prekinuta. Šta je to sa svim tim satelitima ? Da svi ne rade više ? Nemoguće. Roni i njegovi ne obraćaju pažnju na sve šta

še dešava oko njih. Patnje civila. Pa šta ? Njihove žrtve neće biti uzalud. Snimat će se filmovi o svemu onome koji će se gledati još za hiljade godina kao historijski dokumenti. Kako su miroljubivi izabrani bez ikakve provokacije napadnuti od mračnih sila. Ali i kako su oni na kraju uprkos ogromnim žrtvama uspjeli opet dobiti sve što im pripada, a čak i mnogo više. Jer b*g ih je izabrao. Da na kraju vladaju čitavim svijetom. Ne može biti drukčije. Stigli su. Luka ili bolje ono šta je još ostalo od toga. Čekaju sada helikoptere dok se neki plaše još jednog talasa neprijateljskih raketa. Jedan stručnjak ih pokušava smiriti. Kaže da neće biti novi talas. Vrlo jednostavno zato što nema se više šta gadjati. Roni samo gleda ka nebu iznad mora. Čeka helikoptere, nek dolaze više. Evo ih. Samo da se on može izvući iz ovoga pakla.

Helikopteri se spuste. Marinci kao obezbjedjenje. Nažalost i mnogi civili su to vidjeli. Dolaze oni. Ima ih nekolicke stotine. Sa svih strana. Hoće i oni da idu. Nekako su se brzo širile vijesti da su na svim granicama oružane snage susjedne zemlje krenule u opšti napad. To i bez interneta valjda preko radioamatera. Direktor viče onome komandiru obezbjedjenja da otvara vatru na te civile. Taj ga gleda kratko ali onda kad se direktor dere na njega ipak izvrši naredbu. Naprave marinci pravi pokolj. Nije bitno. Iako se mnogima oko Ronija to gadi. Imaju i oni familije koje bi htjeli povesti za sobom. Ali bar do daljeg nema ništa od toga. Ko zna možda su većinom već poginuli do sada u tim napadima. Ako nisu neprijateljske snage će ih valjda odvesti u neki logor. Neće ih gurati u gasne komore. Logika. Da su oni htjeli ovdje sve pobiti mogli su koristiti atomsko, hemijsko ili biološko naoružanje koje imaju na raspolaganju. Čudi se Roni zašto nisu. Ne može biti zato što se oni boje odmazde. Ta će sada svakako uslijediti jer saveznici će ih poravnati sa zemljom. Odnosno oni će im uništiti veće gradove jer ovo područje gdje ima nafte naravno da će im još trebati. Sjedi i Roni u helikopteru. Lete oni preko mora. Cilj im je jedan nosač aviona. Medjutim nisu ni dva minuta u letu, a dobijaju vijest da je taj nosač pogodjen. Ne zna se čime i s koje strane ali nema ga više. Ima u blizini jedan brod koji služi za logističke svrhe. Na taj će se sada helikopteri spustiti jedan po jedan. To i ide kako treba. Na brodu svakakvih novih vijesti. Ne može se gotovo ništa od toga zvanično potvrditi jer je i saveznicima kompletno krepao sistem komunikacija. Jedino je sigurno da ovaj brod plovi prema najbližoj savezničkoj luci. Čuje Roni u medjuvremenu svašta. Niko na kraju ne zna još uvijek ništa tačno ali svako lupa i najveće gluposti. Ova posada, kao da su svi mentalno zaostali. Kakva skupina apsolutnih idiota. Stoka. Ali bar su korisni. Kapetan čak zna sve i kuda treba, iako sistem za globalnu orijentaciju ne radi više. Mrak. Još uvijek su na putu. Roni gleda nebo. Neke vrste svijetlosti. Kao zvijezde Danice. Samo što ne padaju nego su to eksplozije negdje u svemiru. EMP. Elektromagnetni talasi. Koji će pokriti veliki dio zemlje. Kompjutere ali ne samo njih nego gotovo sva elektronika neće više funkcionisati. Roni se pita ko je to uradio. Sigurno nisu saveznici jer oni bi time jedino sebi napravili ogromnu štetu, ukoliko je on uspio otprilike pogoditi mogući pravac djelovanja. Na brodu isto, kao da nedostatak satelitskog sistema za orijentaciju nije već dovoljno, sada se isto desi da se elektronika odjednom skroz pokvarila. Brod je medjutim na putu i kapetan zna ploviti čak i ovako prema običnim odštampanim mapama . Nešto od elektronike posada ponekad uz pomoć nekih momaka iz Ronijeve službe zna napraviti. Nije to ništa sjajno ali bar funkcioniše. U ranim jutarnjim satima vidi se luka koja je cilj. Uplovi brod kao da je pun turista.

Direktor je postao novi premijer. Vodi vladu države u egzilu. Roni se vodi kao Ministar za sigurnost i obavještajne poslove. Nema on na kraju ništa narediti jer jedino ima petoricu saradnika. Dvojica moraju raditi još i u drugim ministarstvima zbog nedostatka ljudstva.

Smjestila se egzilna vlada u jednu savezničku vojnu bazu. Par dana je već prošlo. Vijesti ukoliko stižu skroz su loše. Neko ili nešto je uspio izvršiti napad koji je odmah ostavio i saveznike gotovo bez glave. Nije riječ o tim dobro plaćenim glumcima koji su stoku bili prezentirali kao njihova izabrana vlada. Nego o pravoj vladi. Ako je sve šta su uspjeli saznati do sada stvarno tačno, onda je direktor danas ne samo vodja vlade nego i najveći izabrani u svakom pogledu. Jer svih onih ispod njega nema više. Katastrofa. Ali i šansa. Nisu izabrani džaba najpametniji na svijetu. Čak i iz ovoga će na kraju opet izaći samo još jači. Za Ronija lično to znači poziciju koja će biti još veća od ove koju on sada već ima iako bez realne moći. Ova stara ostrva ovdje. Bit će novi centar jedine svjetske sile. Čim samo robovi poprave neke uređjaje i kada se dovede još više izabranih ovamo. Jer očigledno ova ostrva su jedno od mjesta koja su stvarno dobro prošla kroz taj Treći svjetski rat. Došlo je do upotrebe atomskog i druge vrste oružje za masovno uništavanje. Ne zna se kako je na neprijateljskoj strani ali ako je na ovoj tako da je gotovo sve bitno uništeno, najvjerojatnije i kod njih je slična situacija jer ne može biti drugačije. Čista činjenica da su prestala sva djelovanja na većim nivoima može se smatrati jasnim dokazom za to. Roni sjedi na plaži. S flašom konjaka odnosno domaća verzija toga. Gleda na more. Egzodus. Šta se desilo sa stanovništvom na područje te bivše države čiji je Roni danas ministar još uvijek se ne zna tačno. Vijesti su bile čudne. Neprijateljske snage su iz nepoznatih razloga samo krenuli da potpuno unište sve što je vojna infrastruktura. Većinom nisu ni dirali civile. Povlačili su se čak poslije toga. Nije jasno zašto su to radili. Mogli su sve zauzeti ili bar pobiti što više izabranih. Roni je odjednom kao da ga je nešto bacao u led. Činilo mu se da iza njega stoji onaj neprijateljski general i da se taj nasmijao. Halucinacija. Sunce i taj alkohol. U narednim danima sve ide isto ovako. U vojnoj bazi komandant je apsolutno lojalan izabranima. Pravi ker koji trči kada god mu se zviždi. Ima sve više problema s vojskom. Neki su već dezertirali. Veća komandna struktura ne postoji više. Pravi komandant je naravno direktor. Koji naredi oštre mjere da se održavaju red i disciplina. Uglavnom uzalud.

Počeli su neki imati temperaturu. Fasovali su gripu neku. Ubrzo međjutim bude jasno da je to nešto do sada nepoznato. Ova bolest je najvjerojatnije apsolutno smrtonosna. Prvi krepaju. Roni se zaključao odmah na početku u sobu. Ko zna kako se ta bolest prenosi. Ovako bar time izbjegava svaki kontakt i čini sve šta može. Par dana on sam misli da je u pravu. Nije se još razbolio. Samo se znoji. Osjeća se slabo i loše. Može biti od sekiracije. Mora biti tako. Onda skonta da se i on razbolio. Nema spasa ? Nema. Izlazi Roni iz te sobe koja smrdi od te kante koju je koristio kao WC. Nosi on flašu konjaka u ruci. Polahko i uz težak kašalj krene prema plaži. Direktor je umro sinoć. Broj izabranih koji su još živi je svega desetak. Svi su bolesni i nema lijeka. Dvojica stručnjaka za medicinu koje su imali u svojim redovima, obojica su umrli među prvima. Roni zna da nema više šanse. Jedino šta može još biti jeste da i on krepakako je saznao pod velikim patnjama. Navrati on zato u zgradu gdje se nalazi mala bolnica te baze. Sve je puno mrtvih. Uzeo je tablete. Za spavanje. Teško mu je već hodati. Tablete u džepu, a bocu u ruku, poslije vječnosti on stiže na plažu. Trese se Roni. Toplo, hladno. Kao da ga nešto jede iznutra. Jedva se drži na nogama. Spusti se ili bolje, više pada. Voda mu ide do stomaka. On leži. Pije malo. Ubaci tablete. Pije još malo. Djelomično mu se od tog povraća. Uz krv. Leži on i zna da nikada više ne može ustati. Ispljučuje još više krvi. Šta može biti sada poslije smrti. Ništa ? Ili pakao ? Nije ni stigao da vidi još kako se sunce spustilo. Tek je malo poslije podne kako jedva uspije još vidjeti na sat. Počinju te tablete ipak da djeluju. Flaša mu ispadne iz ruke i isprazni se u malim talasima vode koji odnesu i nešto od ispljuvane krvi.

KRAJ

NIČIJE DIJETE

Sedmi rođendan. Danas bi se Miriam trebala obradovati. Pokloni. Prijatelji. Zabava. Ali ona se samo onako ponekad nasmijala i glumila da joj je fino. Dok se iznutra osjećala tako da bi samo željela da glasno viče svima nek idu do djavola. Ona bi onda sama mogla samo sjesti gdje je niko ne vidi kako žestoko plače. Pokloni joj ništa ne znače jer dobija ona i onako sve od jednoga deda i dvije nane plus jedne tetke. Prijatelji su joj svakako svi lažni i samo su tu zato što ih je njezina majka pozvala. Miriam s ovom drugom djecom ide u isti razred u školu ali ne bi pored toga htjela ama baš ništa sa njima više imati. Na kraju koliko zabavna može biti proslava u McDonalds-u jer njezina majka nije ni mogla, a kamoli da bi htjela nešto spremi ili bar nabaviti za kćerkin rođendan. Gleda ona dvije druge curice. Te su sebi naručile sve što ima na karti. Samo da jednom zagrizu u to i da onda sve ostave nek se to baca. Valjda im je to navika odnosno kućni odgoj takav. Jedan od dječaka se poigrava malo i stavi ostatke jednog hamburgera drugome na glavu. Taj sjedi mirno i onda ide u WC da sve obriše. Bio je hiperaktivan dok ga nisu stavili pod lijekove. Sada je on kao biljka. Jedan drugi

prdi šta je svima smiješno. Osim njoj. Najviše bi voljela kad bi joj se ispunila samo jedna želja. Kad bi saznala za oca.

Roditelji su joj prosječni ovdje. Majka koja je dominantna i koja na svakom koraku glumi damu. Njen muž je kao kućni rob i dežurni konj iako i on radi svaki dan pa često i preko vikenda. Miriam im je naravno jedino dijete jer danas je to tako kod Nijemaca. Samo stranci imaju više djece. Ili neki domaći koji se zato smatraju asocijalni. Majka je rekla kako joj je i to bilo već previše teško biti trudna iako se porodila carskim rezom, nije baš iz potrebe nego da se ne bi patila previše. Do prije par mjeseci Miriam je mislila da je onaj čovjek koji je muž njezine majke njoj i tata. Svakako ona i njega i nju zove samo imenima. Ali je čula jednom kako su se oni svadjali odnosno, da sve bude tačno, kada se njena majka opet po ko zna koji put derala na svoga muža, saznala je istinu. Taj je nju upoznao kada je ona već bila trudna iako Miriam ne zna da li je to tačno, kako majka njemu kaže, da on ne bi nikad bilo sposoban napraviti dijete. Možda je to samo rekla i da ga ponižava. Miriam je njega žao. Prema njoj je uvijek bio dobar i više je igrao ulogu majke iako je muško. Bar prema izgledu. Vidjela je i Miriam kako je majka imala prijatelje. Par puta ona se sa njima i zaključala u spavaću sobu. Čula je i Miriam ipak. Onaj je međjutim samo znao za posao i često bi došao umoran, a ona bi ga samo još zajebavala. Miriam je mislila i o drugim slučajevima iz njenog razreda. Kod većine, roditelji su se već razveli ili nisu se ni vjenčali. Neki imaju i roditelje kod kojih su oboje muški ili ženski. Učiteljica koja isto živi sa ženom, rekla je da je to normalno, dok davno je to bilo tako da su samo bili dozvoljeni što je ona zvala „miješani brakovi“. Nema kod nje u razredu mnogo djece stranaca ili iz brakova između domaćih i njih. Dok su u velikom broju područja većina djece u školi porijeklom iz porodice imigranata. Sve ovo Miriam međjutim jedino dovede do pitanja ko je njen pravi otac. Kako je sam zaključila, taj mora da je živ. Više ne zna ništa. Da li je odavde ili možda iz neke daleke zemlje? Samo kad bi znala gdje se on nalazi pa da bi mogla otputovati kod njega. Šta on radi? Samo to joj je svejedno iako sudeći prema način kako je majka govorila o njemu, on mora da je činio ovdje nešto jako loše. Da li on uopšte zna za nju? Miriam često sumnja. Onaj muž njezine majke zvanično se vodi i kao njen otac jer bio je u braku s majkom kada se mala rodila i time je automatski to postao. Prema zakonu on je dakle njen otac koji ima i te obaveze prema njoj. To je sve što joj je i majka odgovorila na ovo pitanje do sada. Danas međjutim nena s majčine strane je isto tu. Umjesto majke ona pravi Miriam društvo i u McDonalds-u. Kasnije će Miriam otići sa njom kod nje. Pitat će je danas za sve.

Nena prvo ne želi pričati. Ali Miriam je naporna, par puta se rasplakala, pa za rođendan da je toliko tužna. Nena to ne može dugo gledati. Za malo više od sat vremena Miriam je sve čula. Njen otac je bivši vojnik. Radio je i stvari zbog kojih ga je policija tražila. Kako nena kaže, on je bio skroz suprotno od tog kućnog roba. Ona se sjeća da kada god mu je njena kćerka počinjala nešto dobacivati on bi se samo nasmejao i otišao s drugovima da se napije, bez nje. On je tada stanovao u jednom gradu samo tridesetak kilometara daleko. To Miriam odmah obraduje jer to je blizu. Ali nena takodje i tvrdi da se ne zna gdje je on danas jer je morao pobjeći negdje u inostranstvo. Ne vjeruje da se on vratio. Ima njegovo ime i prezime i napiše, ubrzo čak i bivšu adresu, čim Miriam insistira i dalje. Kao i gotovo sva djeca u razredu i Miriam ima laptop ili tablet. Ona čak ima i jedino i drugo. Naveče traži na internetu bilo šta o tom čovjeku, koji je njen pravi otac. Hoće da zna kako on izgleda i šta je sada sa njim. Da mu se može javiti bar putem emaila ili da se mogu čak vidjeti preko skype ili šta god samo da bi se uspostavio kontakt. Čita neke članke koje je našla. Postoji čak i međunarodna potjernica.

Nije joj baš jasno šta on je tačno radio jer to u detalje ne piše. Samo da ga traže zato što je osumnjičen za mnoge loše stvari zbog kojih bi on mogao dobiti čak doživotni zatvor. Najvjerovatno, zbog toga nema nikakve adrese gdje bi se on mogao kontaktirati. Krije se očigledno i dalje negdje uspješno, jer potjernica još važi i nema vijesti da su ga uhapsili u međuvremenu negdje. Miriam je tužna. Našla je nešto od oca ali sve je kao jedna velika potvrda da ga najvjerovatnije neće nikad moći vidjeti ili se bar čuti sa njim. Ali momentat. Ima i on možda roditelje koji su živi? Koji bi joj bar mogli pokazati neke ljepše slike od ovih na potjernici. Možda oni i ne znaju da njihov sin ima kćerku. Provjerava Miriam sve dok misli da ih je našla. Sutra će ih pokušati zvati i s nenom će otići tamo.

Nena nije znala da je mala otkrila adresu roditelja svog pravog oca. Ne bi ni rekla kako je brzo i tačno uz pomoć interneta našla ulicu gdje oni stanuju. Samo, vidljivo, nije joj drago, jer plaši se reakcije kćerke ako ona sazna za sve ovo. Ali to malu ipak ne može odbiti. Svakako će samo čuti od njih da im je sin negdje van i kraj priče. Stariji čovjek im otvara vrata. Prvo je nešto rezervisan isto kao i njegova žena. Kako kasnije kažu policija ih je već par puta pokušala izigrati jer su mislili da oni ipak znaju gdje im se sin nalazi. Ali Miriam im pokaže slike majke i ta starija žena se stvarno sjeća. Zato što joj je sin imo mnoge djevojke ali s ovom je ipak hodao duže vrijeme. Imaju i oni stari kompjuter, i ubacuju disk sa slikama sina. Imaju i dvije na kojima je on sa djevojkom koju Miriam odmah prepozna da je ta njena majka, samo izgleda značajno mlađa. Voljela bi Miriam još dalje sjediti s novim dedom i nenom ali i oni se slažu s nenom da je bolje otići na vrijeme, pa mogu se opet vidjeti drugi put. Naveče je majka Miriam odjednom žestoko napala. Nena joj je naravno sve javila. Očuh se bezuspješno uključuje i moli je da se ne dere toliko na dijete. Miriam ne plače niti kaže bilo šta. Kao da ta osoba koja glasno viče nešto na nju uopšte ne postoji. Razmišlja mala o ocu. Majka prijete da će joj internet zabraniti za mjesec dana. Neka. Da će ona tim roditeljima pravog oca zvati policiju. Blablabla. Vidi Miriam u tom momentu ko je i šta je njena majka. Jedna velika usta bez pameti koja misli i ponaša se kao da čitav svijet ide samo onako kako ona hoće. Miriam se osjeća sasvim sama, kao da nema više majku, dok za oca se ne zna gdje je. Ipak poslije nekog vremena majka se prestane derati na nju, a umjesto toga opet po koji put žestoko napada onoga jasnika i to na najgori način tako da i Miriam sve slobodno čuje.

Mjeseci su prošli. Majka je malu često ostavljala kod muževih roditelja. Oni su jako fini i gledaju da joj ništa ne fali. Miriam im je sve ispričala ukoliko to oni sami nisu već uspjeli saznati. Ne bi ih ona ni htjela zamjeniti za ove druge koje ona gotovo još ne zna. Kažu i oni šta god bude za njih ona će uvijek ostati kao da je kćerka njihovog sina jer idu priče da majka hoće da se razvede sa njim. Ona bi naravno zadržala Miriam kod sebe i on bi joj morao dati gotovo sve pare koji zaradi šta inače i sada već čine samo da onda on ne bi živio više sa njima nego opet kod roditelja jer ne bi imo više para za stan i da može pokriti sve ostale troškove. Otišla je majka sa njom već i u službu za omladinu kao i kod advokata. Medjutim kada god je neko pitao malu kod koga bi ona htjela biti ona bi rekla kod pravog oca, na šta se majka svaki put žestoko naljutila. Vodila ju je i kod psihologa. To je ista ona koja je već onoga dječaka kao i još neke druge opisala kako imaju neke sindrome zbog čega ih treba staviti pod droge. Poslije nekoliko kratkih razgovora ona i Miriam propisuje neke tablete navodno za smirenje jer dijete je pod stresom zbog trauma oko pravog oca i teške situacije u braku roditelja. Na sreću majka je previše zaposlena ili često odsutna tako da ne primjećuje kako Miriam samo glumi da će uzeti te tablete ali ih uopšte ne koristi nego ih baca u WC. Mala se ubrzo medjutim navikla na ulogu kao da je sve to film neki. Vidjela je one u razredu dovoljno

dugo da se sada može isto tako ponašati kao da djeluju ti takozvani lijekovi. U svakom slučaju ako ona može bilo šta još odlučiti, kod pravog oca ne može, a kod majke ne bi htjela ostati. Pa morat će kod očuha, odnosno bila bi uglavnom s njegovim roditeljima, a tamo joj je ipak fino.

Bio je razvod. Miriam je prvo mislila, njena majka, kako je rekla, nikad nju neće dati nikome. Ali to je na kraju sve samo bio šou da bi ona sebe mogla što više prezentirati kao žrtvu. Uistinu joj je bilo drago da će se drugi brinuti za njenu kćerku jer ta bi joj na kraju samo smetala. Zato što bi značila neke vrste ograničenja u njenom slobodnom životu, kako je ona sama kasnije priznala pred prijateljima. Prvih mjeseci ona se još pojavila ponekad da ide s kćerkom negdje. Uglavnom i to je već odmah išlo tako da je ona to više radila što je htjela iskoristiti priliku da onoga jadnika zajebava pa inače ona mu je diktirala kada će joj dati dijete. Namjerno se javljala najviše u nevoljama samo da bi njemu mogla napraviti maksimalnu frku. Zamjenik-očuh je u međuvremenu počeo piti. Miriam ga nikad prije nije vidjela pijana jer mu njena majka nije dozvolila alkohol dok je ona sama pila s prijateljima, a on je morao voziti kod njih i nazad. On ponekad sjedi u sobi i pije i uz to samo plače kao malo dijete. Miriam je jako žao, ali kada je htjela sjesti sa njim njegovi roditelji su joj to spriječili i rekli da je bolje ako bi ga ona ostavila samog. Jednom onda Miriam čuje kako je njena majka tim roditeljima nekoliko puta prijetila da će im oduzeti dijete ukoliko joj ne daju više novaca nego samo ono šta joj pripada već prema zakonu. Ima ona navodno velike troškove i život joj je vrlo težak. Trebaju ti novci. Roditelji idu kod advokata. Taj im je rekao da to ne moraju platiti ali ona im može napraviti velike probleme. Čak i da bi njihov sin prema DNK analizi uspio dokazati da on nije otac djeteta to sada ne bi sud najvjerojatnije više ni priznao. Pogotovo zato što je i on to znao i dobrovoljno prihvatio dijete kao svoje. Ali i on kao i njegovi roditelji ne bi to ni mislili pokušati jer voljeli bi zadržati malu i da joj bude i dalje fino kod njih. S tim starima ona je već nekoliko puta navratila kod roditelja pravog oca i dobro su se razumjeli. Oni su isto ponudili svaku pomoć koliko god im je to u mogućnosti. Gledali su i oni da maloj ništa ne fali kad god je došla, iako nisu i dalje ništa mogli reći vezano sa njihovog sina, zato što stvarno nisu već godinama ništa više ni čuli niti saznali. Da li je on uopšte još živ čak i to se ne zna. Miriam ipak misli da jeste.

Svijet djevojčice, koji se vrti oko bezobrazne biološke majke, pravog oca od kojeg je imala samo slike i očuha s finim roditeljima pa i druge nane, škola kao i internet, mogu i ovako još godinama. Ali desilo se nešto neočekivano. Prvo internet joj nije radio više. Ona se naljutila jer toliko dugo to nikad nije bilo do sada. Otac od očuha odmah je zvao tu firmu ali su mu kazali da to nije do njih. Onda i telefonske veze imale su sve više smetnje kao čak i televizija. Jedan stari drug koji je došao ocu od očuha u posjetu, rekao im je da je to teroristički napad pa čim je otišao ubrzo se vratio gotovo u panici. Vikao je nešto da treba pod hitno otići u banku, podići sav novac. Otišao je dedo za njim ali kasnije se vratio vidljivo ljut ali i šokiran. Stigao je i očuh. On je na putu još kupio nekoliko flaša rakije i kaže da je te uzeo na benzinskoj pumpi na brzinu. Priča da ima velika gužva za gorivo. Samo na toj jednoj pumpi još radi stari računar jer nije povezan s internetom. U prodavnicama i robnim kućama vlada već opšti haos. Pred bankama isto. Policija ne zna više gdje treba biti i šta da radi. Na poslu je uspio pročitati vijesti da je izbio rat u nekim područjima svijeta. Ali ne zna ni on tačno reći ko ratuje protiv koga i zašto. Najbitnije je svakako da su banke kao i bankomati već prestali raditi. Vjeruje i on da će opet raditi možda sutra ili prekosutra jer zna se da oni imaju mjere sigurnosti za svaki slučaj. On kao stručnjak koji godinama radi u firmi s kompjuterima čudi se kako je neko mogao izvršiti ovakav napad ali misli da je samo pitanje vremena kad će sve opet biti po

starom. On čeka da mu se jave s posla jer morat će najvjerojatnije i preko noći onda raditi da sve ponovo pokrenu na njihovim računarima. A možda će im još danas navratiti jedan od glavnih eksperata da njima među prvim sve popravi. Zasad, šef je svima rekao da idu riješiti svoje stvari za svaki slučaj pa i on je odmah krenuo da to radi. Očuh s dedom uz to pije. Miriam se naljutila, ko god da je odgovoran za sve ovo. Htjela je još igrati nešto i pogledati poneki video na internetu. Ne može se sada gledati više ni televizija. Radio funkcionije. Upalili su neki stari kasetofon za to i svi slušaju vijesti. Vidljivo su pogodjeni. Samo slušaju i niko ni riječ ne govori. Onda dedo samo tiho kaže da je najvjerojatnije to sve samo dio onoga šta se stvarno dešava. Na sreću preključer su još kupili velike zalihe hrane i svega jer bila je akcija u jednoj velikoj robnoj kući, a oni kao gotovo i svi moraju gledati da što više mogu iskoristiti svaku takvu priliku. Kao i kod svih i njihova finansijska situacija nije bila dobra, da se to još lijepo kaže. U medjuvremenu iste vijesti se stalno ponavljaju satima. Očuh se povukao u sobu gdje i dalje pije, a čuje se kako opet i plače. Miriam misli da možda za par dana onda neće biti ništa od škole. Bar se ona nada tome jer sve manje je voljela otići u razred, gdje nije imala nijedne prave prijateljice ili nijednog druga. Učiteljica ne valja, jer ta ne uči djecu ništa osim kako je njen način života najbolji. Miriam je sama sebe naučila više za svega par sati na internetu nego za pola godine u tom razredu. Novac je bar privremeno nestao? Najviše će to pogoditi majku jer kod nje se sve vrti samo oko toga. Bez svih tih kartica koje je ona na svakom koraku ponosno morala upotrijebiti kao da je time mogla postati najvažna osoba na svijetu. Vjerovatno je već dobila slom živaca. Do naveče joj naravno nije ni palo na pamet da bar kratko navrati pitati šta je sa kćerkom jer navodno htjela je danas sa njom negdje otići. Miriam je drago da nije došlo do toga. Nena joj je spremila krevet iako je još rano ali šta će drugo? Radio koji satima ponavljala te iste vijesti ponekad isto imao smetnje i dedo je prebacio na drugu stanicu. Nešto je našao i na stranom jeziku koji on medjutim dobro razumije. Pobljedio je skroz. Pije odjednom gotovo trećinu flaše rakije na eks. Nena drhti ali odvede malu u sobu i namjesti je u krevet. Leži Miriam možda petnaestak minuta, još joj se ne spava. Voljela bi i ona saznati šta je to dedo čuo. Čuje se vani nešto kao da je teška oluja počela. Grom je glasniji nego ikad prije i zemlja se trese. Miriam izlazi iz sobe a nena je zagrlila i drži. Očuh isto sjedi tu s njegovom ocem koji mu je nešto rekao, poslije svega on samo još više pije dok skroz tiho govori sa sobom, a suze mu idu. Struje nestade. Uključi dedo neke male lampe na baterije. Nagura poslije toga ormar na vrata. Zatvara sve prozore i spusti žaluzine. Sjede tako još satima tu. Ona odjednom zaspi i dedo je odnese u krevet.

Struja nema i u narednim danima. Nema ni interneta više, niti su banke i firme i pumpe i robne kuće opet počele raditi. Vode još ima kao i peć koja ide na pelet. To su nabavili prije par godina zato što su im i ulje i plin, a pogotovo struja postale preskupe. Sada kuhaju vodu za piće i za supe i za kupanje. Čitav dan tako prolazi dok čekaju da im neko nešto javi ili da čuju obavijest na radiju. Srećom dedo je našao jednu stanicu, a ta je isto na nekom stranom jeziku, koji on ipak nešto poznaje. Pravih informacija za njih ovdje lično tu medjutim nema. Samo dedo kaže da je došlo do velikog rata i upotrebe atomske bombe. To je sve valjda trajalo samo nekoliko sati i još se ne zna tačno zašto se to desilo i šta je sve uništeno. Taj grom i onaj zemljotres koji su sinoć par puta mogli osjetiti, bili su od velike eksplozije atomske bombe. Ima uz to i radijacija kao otrov u zraku, zato je dedo sve zatvorio dok se sazna da li to ima i ovdje ili ne. Miriam kao i većina djece inače bila je navikla da sjedi kod kuće pred ekranom umjesto da se igra vani. To je sada ne pogadja toliko iako joj ipak smeta što oni sjede ovdje u mraku s tim lampama za koje dedo tvrdi da ima baterija još za desetak dana. Kupio je on nedavno veću količinu na akciji. Maloj je dosadilo ovo više. Voljela bi bar pomalo kratko gledati kroz prozora, šta ima vani. Kaže dedo da ovaj grad nije pogodjen ali to

ne znači ništa jer treba se čuvati sada najviše kada pada kiša. Očuh pije i dalje i već je bio dva puta u WC gdje je povraćao. Sudeći prema satu malo je poslije podne, čuje se na cesti policija koja daje upozorenja preko zvučnika. Gradjani nek budu mirni i samo u hitnim slučajevima da izlaze iz kuće. U gradu se formirao krizni štab koji će za ovo područje biti kao vlast. U saradnji sa stanovništvom u narednim danima će se ponovo sve uspostaviti koliko bolje može. Treba postupati prema naredbama ovlaštenih osoba kao službenih lica i ko se time suprotstavi bit će kažnjen. Još par puta prolaze i daju informacije gdje se nalaze mjesta i kuda ljudi mogu krenuti za razne vrste pomoći. Otvara dedo jedan prozor. Sat poslije on krene da vidi oko jednog od tih mjesta šta tu ima. Vratu se s nekim konzervama i tabletama kao i kanisterom vode. Nešto su počeli organizovati ali jedan prijatelj koji tu učestuje rekao mu je da sumnja da će to dugo moći ostati tako jer nemaju dovoljno zaliha zato što niko nije računao više da bi ikada moglo sve biti ovako. Pričao je i da je došlo do prvih slučajeva pljačke po kućama i stanovima. Samoposluge i robne kuće su već sinoć uglavnom sve bili opljačkane. Jedna ipak nije i tu se sada nalazi štab civilne zaštite. Čuva policija tu i onu benzinsku pumpu uz nju. To je jedino šta se zna sigurno. Osim toga ima svemogućih glasina umjesto pravih vijesti. Niko ne zna ništa tačno, a i u štabu mogu se jedino ponašati kao da su grad i opština ostrva. Imaju kontakt s nekim susjednim opštinama gdje je situacija ista ali u nekim je još mnogo gore. Nije još ništa sigurno oko struje i voda će možda uskoro isto postati problem. Očigledno kao posljedice upotrebe atomske bombe došlo je do kvarova na svojoj modernoj elektronici. Miriam to čuje i pita se šta će ako možda neće nikad više biti interneta pa neće čak ni televizija. Ko zna hoće li bar biti struje, a dedo i očuh su donjeli već dijelove iz onoga radijona koje dedo još drži kao hobi. Tu imaju i neke stare lampe koji idu na ulje. Ide dedo opet još dva puta kod onoga prijatelja i donese šta god mu taj može dati. Tvrdi dedo šta god se daje trebat će pa čak ako ne treba može se zamjeniti ili ko zna šta. U zgradi se pravi spisak koga ima i prvo ko je bolestan i ko još može da radi. Gradonačelnik i šef policije slušaju naredbe jednog biznizmena koji je sada glavni. Dedo kaže da je taj to bio i prije ali sada je to postao zvanično.

Pada kiša i sjede oni opet u mraku s lampama par dana. Očuhu je nestalo pića i on sve više postaje nervozan. Roditelji na kraju ne mogu ga više smiriti. Ide van, a odnio je svoje najbolje odjelo sa sobom. Možda će mu to neko zamijeniti za rakiju jer nema on šta drugo. Sve vrijedno mu je bilo od elektronike i sada je to sve samo još smeće. Vratu se kasnije bez pića ali prljav i krvav. Opljačkali i pretukli su ga neki momci. Kad je krenuo nazad htio je to prijaviti ovim policajcima kod tog štaba ali oni su mu samo rekli da ih te neke tuče ne zanimaju jer u gradu ima sada većih problema. Nek ide kući i bude zahvalan da je još tako dobro prošao. Dedo je saznao neke vijesti koje su nešto poput potvrde za ono šta se njegovom sinu upravo desilo. U jednoj susjednoj opštini došlo je već do opšte anarhije. Pucalo se i vodile su se prave borbe nekoliko sati. Gradonačelnik je bio ubijen. Stanica policije izgorjela i preživjeli policajci su došli ovamo. Kao i par sati poslije toga, prvi talas izbjeglica koje su čule da je ovdje navodno još sve u redu. Dedo često ponavlja šta mu je taj prijatelj rekao da im je samo još to falilo jer svakako nisu imali dovoljno za mještane, a kamoli još za druge. Čuju se vani ponekad pucnjevi. Ima toga čak i u zgradi, a svi se plaše. Medjutim ispada da je to bio čovjek koji je prvo ubio svoju familiju pa onda i sebe. Dedo tvrdi kako ima mnogi tih slučajeva po čitavom gradu. Pomaže on i staviti te mrtve na kamion. Vani preko zvučnika na autu pozivaju sposobne odrasle osobe na razne poslove za koje im onaj biznizmen garantuje plate u hrani i drugim stvarima. Dedov prijatelj je već preporučio dedu da bi se on sa sinom odmah trebao prijaviti za to na vrijeme. Dedo to i uradi. Rasporedili su ga kao majstora za neke mašine, a očuhu su dali posao da mora voditi evidenciju samo na papiru jer računara više nema. Miriam se pita hoće li ikada ona morati ići u školu ali izgleda da nema ništa od toga bar do daljeg. Imaju i dedo i njegov sin mnogo posla. Očuh ponekad u narednih desetak dana

dobije i rakiju. Njegov zadatak je da mora opisati tačno koliko starih i drugih bezpomoćnih odnosno radno nesposobnih osoba ima u gradu. Redarstvene snage koje sada patroliraju gradom pakuje ih sve redom da ih odvedu na nekoliko određenih mjesta gdje su sigurni i gdje će se jedna posebna služba brinuti za njih. Miriam čuje da su sve škole rezervisane za te stare i bolesne kao i za sve radno nesposobne izbjeglice, što je bolje, jer to znači da zvanično nema ništa više od razreda.

Htjeli su neki pokupiti i odvesti i nenu ali je ona mogla ostati jer i muž i sin su zaposleni i ona se treba brinuti za dijete. Kaže jedan od tih dok stoji pred vratima da će uskoro biti sigurno mjesto za djecu. Pojavili se i prvi slučajevi gripe. Izgleda da se mnogo ljudi brzo i lahko razboli. Očuh je također jedan od njih. Poslije par dana dedo kaže da je to prava epidemija. Njegov sin leži u sobi. Samo majka mu ide da ga pazi. Ali i ona se očigledno već razboljela. Isto kao i dedo. Dolazi onaj prijatelj o kojem je dedo toliko pričao. Taj nije bolestan, a dedo ga zamoli da Miriam odvede na ono mjesto gdje su počeli namještati djecu jer ona se nije još razboljela, a nek je vrati njima kada ozdrave. Kaže dedo da je to jedino rješenje jer o njenoj majci nisu ništa više čuli niti su je uspjeli naći dok druga nena, isto, već pati od te gripe. Obeća taj dedov prijatelj da će se lično brinuti za to da sve bude u redu. Nešto kao da neće da kaže. Krije on neku tajnu, a nena i dedo ga isto nešto čudno gledaju kada se ona pozdravlja sa njima dok onaj čovjek nosi torbu sa stvarima. Dolje ih čeka jedan mlađi čovjek s puškom koji će sa njima pješaćiti sve do cilja jer nema prevoza. Jedino ima poneka patrola kao i ti kamioni koji kako je Miriam ubrzo vidjela, prevoze mrtve. U školi još uvijek nisu došli do takvih brojeva ali ona misli, da samo ono šta je vidjela, sigurno su stotine iako ona na putu samo može vidjeti dva kamiona na koje se bacaju leševi i šest koje gleda kako voze cestom iako ne zna da li su puni ili prazni. Pita ona tog dedinog prijatelja da li su svi ti ljudi mrtvi zato što nema dovoljno lijekova. On je nešto gleda i razmišlja malo. Taj koji nosi pušku stoji i zapali cigaru jer je skroz nervozan. Kaže onaj čovjek dok spušta njezinu torbu da i on malo sjede i kako je to valjda tako. Miriam iste sekunde zna da je malo prije dedu i nenu i očuha zadnji puta vidjela žive. Najvjerovatnije uopšte nema lijeka za ovu gripu. Ovaj čovjek koji je uostalom dedu mnogo pomagao i nabavio što je već rijetkost jer pravog prijateljstva među odraslima pogotovo nema. Da je imao lijek on bi to dao dedu, zar ne? Kašlje i on, kao i taj s puškom, nešto ali manje, a to nije zbog cigara. Kao da joj je taj dedin prijatelj pročitao misli, on je samo gleda bez riječi. Ide se dalje.

Mjesto gdje se čuvaju djeca je jedan veliki hotel. Sada kao obezbjedjenje imaju naoružani momci koje je, kako je na putu onaj s puškom, rekao taj biznizmen sve lično izabrao. Njega su odbili jer tu se sada premjestio i taj koji vodi grad s još nekima. Nju predaju na recepciju i onaj joj još poželi sve najbolje. Odvede je neki službenik u jednu sobu koju treba dijeliti s drugom curicom koja je starija godinu dana. Ona je iz drugog dijela grada, i išla je tamo u osnovnu školu. To je sve što Miriam poslije dužeg vrijeme uspije saznati. Ona je nekako čudna. Ista je kao oni dječaci koje su stavili pod lijekove zato što navodno imaju neke sindrome. Miriam, kada ovu gleda, ipak je sretna šta ona nije uzela te tablete i da je na kraju mogla sve izfolirati. Ali i u tome je vjerovatno uspjela samo zato što su okolnosti bile dobre. Da je majka obratila pažnju na to, ona bi danas bila ista kao ta čudna s kojom sada mora dijeliti sobu. Naveče se ide dolje gdje je večera. Novoj djeci se pokaže put gdje trebaju. Iz hotela izlaza nema. Vani su svi bolesni i jedino je ovdje sigurno. Čitav dan djeca trebaju ostati u sobama sve dok ih neke odrasle osobe ne pozovu i dovedu na zabavu. Poslije večere Miriam odvedu na ljekarski pregled. Čudi se što to nisu odmah kada je došla. Da je bila bolesna

mogla je zaraziti drugu djecu. Ili djeca nju ako su i njih pustili unutra bez pregleda. Čudno. Doktor je pregleda i odmah joj da neke tablete i kaže joj da su to lijekovi koji će je zaštititi od gripe. Ona mu međutim nekako ne vjeruje. Kako je vježbala, drži tabletu u ustima dok glumi da je sve popila. Daje joj još pakovanje takvih. Onda joj kaže da se skida. Zapiše nešto. Nek se opet obuče. Slijedeća. Miriam u sobi na WC ispljune tu tabletu. Čita na tom pakovanju ali iako ne razumije o čemu se tačno radi jasno je da to nije ništa protiv gripe. Nego nešto poput onih koje očigledno i ta druga baca. Sobe se drže zaključane s vanjske strane. Kao u zatvoru. U sred noći vrata se otvore. Ulazi jedna žena koja odvede onu drugu sa sobom. Gleda ona i Miriam i kaže da će i nju još odvesti na zabavu. Satima kasnije Miriam je još uvijek budna, ne može da spava. Ali glumi da spava kada ta žena vrati onu djevojčicu. Koja teško hoda i mora u WC da se kupa. Ta žena prvo hoće i nešto od Miriam ali se onda predomisli kad pogleda na neki spisak. Još čeka neko vrijeme dok se ova u kupatilu okupala i onda se smije kad ta popije tabletu i legne. Zabava ? Već sa sedam godina Miriam vrlo dobro skonta šta se to desilo. Razmišlja kako će pobjeći odavde. Skočiti s prozora ne ide. Pad ne bi ni preživjela. Jedino ako sutra bude doručak ili ručak onda bi na putu mogla pokušati vidjeti gdje se ide van. Ujutro dolazi druga žena. Sjeća se Miriam da ju je par puta vidjela s učiteljicom, a ta je tada radila u dječijem vrtiću. Danas se ovdje brine o djeci ukoliko se taj izraz za ovo uopšte može koristiti. Ulazi ona u sobu i naredi higijenski pregled. Opali ona Miriam šamar i viče da se više skine. Pregleda onu drugu i smije se dok tvrdi da su nju dobro odradili sinoć. Onda prema Miriam viče da je ona jedna od tih novih za koju će naveče biti specijalni tretman. A možda već i prije. Miriam ne pokazuje nikakve reakcije jer zna da treba biti pod lijekovima. Ta žena isto tako misli i odvede nju s drugom i još desetinu djece s ovoga sprata na ručak. Tu sjede i muškarci i žene kojima se prvo predstavljaju ta nova djeca. Ručak je dobar, a Miriam stavlja viljušku ispod majice. Niko to nije primjetio. Djeca slabo jedu jer su svi pod drogama. Miriam koliko god je gladna, isto tako, ponaša se da ne bi neko primjetio da jeste.

Zapamtila je bar sve ono što je do sada vidjela od hotela. Zaspala je. Sanjala je oca. Kako je on došao i oslobodio je. Kad se probudila odmah zna da je to bio samo san. Ovdje je sama. Djevojčica od sedam godina. Prvi pravi izbor u životu. Hoće li postati žrtva ili kako god, njene su šanse nikakve, ipak bar pokušati pobjeći ? Ono drugo. Kad je sanjala oca bilo joj je kao da je on nekako tu. Kao čuvar andjeo. Opet ona od sinoć. Ovoga puta je došla prije večere da odvede Miriam. Koja na hodniku međutim slučajno pada. Ta se naljuti i hvata malu da je podigne. Miriam je viljuškom pogodi u lijevo oko. Žena je šokirana, a Miriam odjednom trči do kraja hodnika gdje su vrata za pomoćne stepenice otvorena. Ide skroz dolje do parking garaža ispod hotela. Niko je do sada nije vidio. Ali neće dugo potrajati, a svi će samo nju tražiti. Kao da čuje neki glas koji joj daje instrukcije. Krije se iza stuba. Ima stražar na ulazu i izlazu gore prema cesti. Najviše bi voljela da se pokrije ćebetom i samo da plače i na kraju da se probudi u krevetu, a da je sve ovo bilo samo noćna mora. Glas u glavu joj kaže da gleda vozila. Jedan je mali kombi. Vrata sa strane su otvorena. Čuje neke koji dolaze. Da nju traže. Sakrije se unutra gdje ima nekoliko manjih crnih vreća. Krije se među njima i gura dvije koliko može preko sebe. Poslije nekog vremena neko je blizu. Je li je možda vidio ? Ne. Ubacuje se još jedna vreća unutra, a ko god to radi nije ni gledao ništa nego samo zatvara vrata. U potpunom mraku ona osjeća kako kombi vozi. Njoj se čini da to traje vječno, ali poslije nekog vremena kombi stane pa opet vozi dok na kraju negdje stiže. Otvaraju se vrata. Sad će je oni naći. Čuje nekog kako kašlje. Pravi napad, a to jedino može biti gripa. Taj hvata prvu vreću i nosi je negdje dok ona čuje glas u glavi. Sad ili nikad. Ona se oslobodi, što joj se opet čini kao vječnost, ispod te vreće. Tek po svjetlu sad kratko može vidjeti šta najvjerovatnije ima unutra. Nema razmišljanja sad o tome, glas joj kaže. Skoči ona van. Vidi vozača koji nosi vreću i baca to na smetljište. Gradska deponija. Puno je vreća, a na drugim

mjestima gori vatra što je neko sve zapalio. Nije je ni vidio. Brzo ide oko kola i trči opet kao u hotelu na hodniku. Vidi neke momke u zaštitnim odjelama, koji je opet nisu primjetili, kako istovaraju kamione i spemaju te velike vatre. Šuma. Ona što brže trči prema drveću. Krije se iza i onda polako ide dalje. Žedna je i gladna. Glas joj kaže da mora ovdje ići dalje dok ne vidi prve kuće pa blizu njih ona treba čekati mrak. Izgubi se par puta i samo hoće da sjedi i da zaplače. Glas joj međutim ne da mira i tjera je dalje. Mrak pada, a ona je uspjela prići blizu nekim dobrim kućama dok je niko nije vidio. Lampu nema ali mjesec daje nešto svjetla. Pažljivo ide. Izgleda da nema nikoga više u ovome naselju ali nikad se to ne zna. Većina kuća su opljačkane. Neke čak i zapaljene. Ona pretražuje satima osam kuća. Dok to u osmoj radi, uspije naći i vode u kanisterima i kekse i konzerve i u jednom ormaru čak i čokoladu i slatkiše. Najede se i jedva da ne zaspri tamo gdje sjedi. Ali glas joj kaže da uzme ćebadi i to ugura ispod tog velikog kreveta u spavaćoj sobi gore. Nek tu spava da ne bi rano ujutro neko ušao i nju odmah našao u krevetu. Uradi to tako i ne bi sama prije vjerovala kako lako može i dolje zaspati.

Probudi je zvuk nekih čizama. Čuje da je neko ušao u kuću. Dvojica su, pričaju. Pretresaju sve. Prije njih su to već neki valjda radili, kako Miriam vidi, u toj sobi gdje se posteljine i garderoba nalaze svagdje razbacani. Vidi ona čizme. Ulazi jedan čovjek koji opet pretresa ormare. Nije je primjetio niti mu pada na pamet gledati ispod kreveta. Ormare samo kratko pretraži. Hoće li hranu ili nešto drugo. Glas kaže, lijekovi ili oružje ili čak zlato, iako onaj zadnji je možda stvarno bez veze. Izlazi i on, poslije nekog vremena Miriam čuje da ta dvojica odlaze dalje. Dobro da je ponijela ono što je sinoć našla u kesi i ostavila sve blizu glave. Čeka još, da li će se oni vratiti? Onda i ona pregleda neke sobe. Možda su ti ljudi imali djece. Imaju dječije sobe. Tamo je odmah našla neki donji veš kao i pantalone i majicu koji joj pristaju. Prava sreća, a možda i u tim drugim kućma bi nešto bilo, ali ona nije mogla sve pregledati kako treba u mraku jer mjesec ipak nije lampa, a kamoli sunce. Pazi na svaki zvuk vani. Ko zna šta bi joj neko radio. Glas je upozorava da je sama i ne treba nikome vjerovati. Pažljivo se kreće u kući. Još u kuhinji je našla dobar nož. Morat će polako pretresiti kuće u ovom naselju ali da je ni ovi momci, a kamoli patrole ne bi vidjeli. Danima to radi. Ne zna sama više da li su samo dani ili možda već sedmice. Našla je u nekim kućama još mnogo hrane. Ponekad je već istekao rok trajanje ali nema veze. Ako svi u gradu krepaju od gripe, da je samo zaboli stomak i da može imati proljev to nije ni bitno. Par puta je još čula i vidjela neke koji isto tako traže nešto po tim kućama. Ali, već danima niko se više nije pojavio. Krenula je dalje u drugo naselje. Tamo isto, nema više nikoga. U gradu je vidjela kako na nekim mjestima nešto gori. Možda nisu više leševa odnijeli na deponiju? Ali glas joj kaže da su to neke zgrade. Ko ih je zapalio i zašto, na kraju nije ni bitno više. Zadnju patrolu je isto vidjela već prije možda deset dana. Nema ih više bar u ovome dijelu grada. Ide još uvijek oprezna i u drugo naselje. Čini se međutim kao da je čitav grad postao velika masovna grobnica. Miriam se onda odlučuje krenuti nazad prema mjestima koje dobro zna. Negdje ima još planova grada, a ona je skontala kako ih treba čitati i kuda treba, i bez interneta. Vrti se u taj dio gdje je živjela i prije s majkom. Glavna vrata zgrade su razvaljena. Svakako su se preselili. Novi stan majke se međutim nalazio u drugom kraju grada. Misli Miriam i tamo otići, ali prvo će ovdje sve obići. Njena škola. Napravili su sigurno mjesto za stare i bolesne. To su rekli, ali ona poslije svega u to više ne vjeruje. Kao da gleda film. Htjeli su ih ovdje pustiti da sami krepaju ali bilo ih je previše, a masa se ne može tako lako kontrolisati. Dali su im lijekove, navodno protiv gripe. Otrov. Problem riješen, samo su kamionima trebali da odvezu leševe koje je čekala velika vatra na deponiji. Dedo. Dvije nene. Zamjenik oca. Vjerovatno i majka. Svi su umrli kod kuće, bar ukoliko to mala zna. Ali valjda su i njih pokupili i na kraju su isto završili u vatri. Samo da su krepali dok su ovim drugima konačno

skratili patnje na vrijeme. Čudi se sama kako i zašto ona sada ovako razmišlja. Ne mora ni glas da joj kaže kako je djetinstvo za nju definitivno završeno. Navrati i u taj stan. Sve je opljačkano. Ima još nekoliko porodičnih slika koje je očuh nekad odštampao na foto papir. Uzme jednu. Pakuje torbu s nekim stvarima koje je ipak našla u svojoj sobi. Strah je proći bilo gdje blizu ovoga hotela. Glas joj kaže da se upravo zbog toga pažljivo treba preblžavati tom prokletom mjestu. Vidi već iz daljine da je sve izgorjelo. Opet slike u glavi. Taj djavolski biznizmen. Bio je bolestan. Gripa. On i svi oko njega. Znali su da nema lijeka. Napravili su jedan veliki zadnji pakleni dernek sa stotinama malih žrtava. Miriam se tresu i dugo leži u travi u parku. Kao da je paralizovana, toliko su je pogodile te slike. Zašto sada to sve ima u glavi ? Glas joj kaže da se ne zaboravi. Ne zbog svih ovih žrtava nego radi sebe, jer ona bi isto završila u tome paklu da nije uspjela pobjeći. Miriam ide dalje. Tamo gdje je stan majke. Nema ni tamo nikoga. Ali ima u tom dijelu leševa koji su izbačeni na ulicu ali niko više nije došao po njih. Odlučila je krenuti u taj grad udaljen trideset kilometara . Možda su roditelji njenog pravoga oca još živi. Orijetira se prema cestama i znakovima gdje piše pravac i koliko još ima kilometara. Polahko i pažljivo, iako ne vidi niti čuje ikoga.

Stigla je. Izgleda u ovome gradu ima još nekih živih. Vidi dvojicu koji patroliraju, pješke. Pazi da ostaje što dalje od njih. Nisu je vidjeli. Poslije dužeg vremena našla je tu zgradu. Vrata su razvaljena. Ali unutra, čini se da nisu opljačkani stanovi nego da su samo razvaljena vrata nekih stanova da mogu izvući mrtve. Vrata gore na stanu su otvorena tako kao da je neko koristio ključ. U njoj se odmah javlja nada. Možda se tata vratio i došao po svoje roditelje ? Možda su i dedo i nena još živi. Čeka, kao da čuje komentare, ali taj glas u glavi se ušutio. Pretresa stan. Niko ovdje ništa nije dirao. Ima čak i ormar pun svega šta je voljela, a neke stvari već sedmicama nije više ni jela ni pila. Ona kao da mora i na prozor prema balkonu. Gledati dolje na cestu kao da bi otud došao tata po nju. Nema ga. Sjedi na stolu. Gleda stare slike iz albuma. Tata, kada je imao ovoliko godina kao ona sada. Ima i nekih od prije i od kasnije. Našla je i nešto što je on dobio u vojsci. Pohvale i odlikovanje. Ne razumije se u to kao ni to šta je on bio i radio tada. Samo želi sve ovo sačuvati. Kao uspomena na njega pogotovo jer ga lično nikad nije mogla upoznati. A kako sama sebi mora priznati, vjerovatno i nikad neće. Plače dugo. Ne prestaje. Gdje bi poslije ovoga ? Ne zna. Ostatak će ovdje jer bit će uskoro mrak, a jedva je po danu našla put ovamo. Ko zna koji su ovdje glavni i šta bi joj možda uradili. Nož za svaki slučaj drži kod sebe. Leži na krevetu koji su joj kupili da bi mogla ovdje i prenočiti ponekad, iako to do sada nije bilo. Prvi put. Sama u stanu. Ujutro čuje nešto dolje. Neko dolazi. Ona se sakrije ispod kreveta. Drži nož. Ulazi jedan u čizmama. Pregleda sve. Onda udje u sobu. Pažljivo otvara ormar. Vidi mu ona čizme i dio maskirnih pantalona. On stoji na vratima i odjednom se spusti dolje. Ugleda nju ispod kreveta kao i ona njega. Mirno joj kaže da izadje jer joj ne želi nikakvo zlo. Ona prvo neće. On kaže da je čeka. Ako ona hoće on će opet otići i nju ostaviti na miru. Samo bi volio znati šta ona traži u stanu koji pripada roditeljima njegovog starog druga. Samo to da mu kaže i on ide. Miriam više nikome ne vjeruje. Poslije nekog vremena ona ipak izadje. Nož još uvijek ima u ruci. On sjedi za stolom i pije pivo. Pušku je stavio negdje uz zid, a pištolj je ostavio na sto ispred sebe. Gleda i on te slike. Traži nešto. Neki foto iz prvog razreda osnovne škole. Smije se na to. Pita je da li ona ima neke rodbinske veze s ljudima koji su živjeli u ovome stanu. Po prvi put ona govori nešto. Po prvi put poslije nekoliko sedmica kako joj pada na pamet. Kaže da su joj ovi stari pravi dedo i prava nena. On je gleda i pita ko joj je tata. Ime i prezime. Ona mu kaže. On joj pokaže na tu sliku i kaže da njega zna već od djetinstva. Odrasli su zajedno i ostali su drugovi sve dok njen tata nije morao pobjeći van. Spusti ona nož. On tvrdi da nije znao da je njegov stari drug imao djece. Čuo je kasnije da je jedna njegova djevojaka zatrudnila ali ništa

više nije znao. Kao i za tog druga. Pita ona gdje su dedo i nena. On razmišlja kratko. Onda kaže da ih je on sahranio prije dvadesetak dana. Zajedno sa članovima njegove familije. Pita je odakle dolazi, a kad mu to kaže on dugo šuti. Kao da i on zna šta se tamo desilo. Onda samo kratko tvrdi da u ovom gradu nema više loših ljudi. Samo dobri. Pitanje tih drugih su u ovome gradu kako on kaže jednom zauvijek riješili. Ima i djece samo izgleda da im nova školska godina neće početi još zadugo. Smije se Miriam na to. Ne zna ni ona zašto.

Život poslije tih dana za Miriam nije bio lahak kao ni za koga na ovome svijetu. Ali ljudi su se opet snašli, nisu se samo borili da mogu preživjeti nego i lijepo živjeti. Ona je sada stara. Gleda sve na projekcijama blizu kreveta. Čitav život. Škola pa vojna akademija. Vjenčanje. Muž koji joj je bio prava ljubav života. Djeca. Unuci. Koji već opet imaju djecu od kojih će se prvi uskoro isto vjenčati. Tatu nikad nije pronašla. Vodi se do dan danas kao nestao u jednome od tih ratova o kojima je ona čula tog dana kada je sve počelo. Sudnji dan. Ali i novi početak. Svega sedam godina je tada imala. Nije još ni znala gotovo ništa o svijetu i o životu. Ničije dijete. Njena sva djeca kažu kako im je bila najbolja majka na svijetu. Miriam se smije. Kažu i unuci da im je nena isto najbolja. Njen muž dok nije umro prije par godina svima je govorio kako je oženio najbolju. Za nju je to na kraju jedini pravi uspjeh u životu. Tada je svakoga izgubila. Sada od svake generacije nekoliko njih ima koji su oko njenog kreveta. Ona se nasmije još jednom. Zadnji put.

KRAJ

KILLING BOX

Sve je spremno. Ovim jebačima na drugoj strani ubrzo će biti pravo gadno. Udarit će ih najjača vojska na svijetu. Oni mogu jedino sanjati kakve šanse će možda imati. Neće im ni njihov Bog pomoći. Te vlade ovo su trebale već davno uraditi. Najbolje da su ih odmah zgazili. Sjeća se on. Pričali su mu oni stariji zato što je on tada bio još beba. Neuspješna akcija. Najbolji komandosi protiv grupe jebelih studenata. Oslobođanje talaca, jedan ogromni poraz. Poslije toga oni su širili svoju revoluciju. Napravili su njegovim ogromne probleme. Marinci. Onaj ko je vozio taj kamion još je imo osmijeh na licu kada je digao stotine njih sa sobom u zrak. Oborili su im njegovi civilni avion u znak osvjete. Pogodili im i neke stare brodove. Tada ih je i susjedna zemlja, uz veliku podršku gotovo čitavog regiona, napala. Bez uspjeha. Valjda su stratezi smatrali da njih treba samo neko vrijeme ostaviti na miru pa će se problem sam riješiti. Velika greška. Isto kao i mišljenje da će ih sankcije pa čak i najveći embargo polomiti. Sve je to samo zato što njegovi nisu imali muda za vojnu opciju. Tek sada su došli pameti.

Shawn sluša neke govore bivših predsjednika koji im se puštaju. Propaganda. Ponekad čak i smiješno. Ima on svoje mišljenje o tim tipovima. Zna da njegovom zemljom ovladaju tajna društva. Predsjednik je samo glumac neki koga oni određuju. Društvo je pokvareno. Ekonomija im je otišla isto u kurac. Volio bi on biti na primjer vlasnik robne kuće. Da bi mogao svojoj djeci platiti najbolji fakultet. Ovako kad njegova žena ne bi bila bogata on bi mogao kurcu svirati i s ovom platom o kojoj mnogi njegovi mogu jedino sanjati. Narednik. Ona budala koja treba raditi sve šta ti pederi od oficira ne mogu ili neće. Pare, novac. Za ovaj posao koji mu je ipak najbolji ispao, on kaže sam svima kako ovo sve radi još samo zato što nema alternativu. Ne bi ni volio da živi od svoje žene jer ipak je ponosan čovjek. Misli na oca. Koji je im' o petoro djece s majkom. Vratio se iz te jebene džungle. Krepao je od posljedica trovanja. Nije to fasovao od tih žutih patuljaka. Nego, njegova strana je to bacala pa su njihovi vojnici onda platili cijenu. Shawn razmišlja. Bilo je toga uvijek. Prijateljska vatra ili nešto drugo. Više su sami svojih ubili nego ih je neprijatelj uspio srediti. Shawn se nada da ovoga puta neće biti tako. Iako često u to sumnja. Bit će prava jebačina.

Još im traju pripreme. Ali očigledno oni jebači su ih skontali iako bi sve stvarno trebalo biti iznenadjenje. Stižu neke vijesti. Ne zna Shawn šta treba misliti o svemu ovome. Oni su napali kako izgleda prvi. Preko interneta. Prokleti jebači ! Izgleda da ništa više ne radi. Kako su to mogli ? Odmah se pojavljuju priče da su imali pomoć. Od koga ? Zna se. Bit će ovo Treći svjetski rat. Jebat će ih njegovi sada, sve po redu. Konačni obračun. Prvo će biti to pa onda vidjet ćemo dalje. Ako treba bacat ćemo i atomske bombe. Čuj jebali su internet. Bit će im sada prava osveta za to. Shawn čuje kako su stigle nove naredbe. Odmah trebaju svi krenuti u napad. Ima već i nekih problema s komunikacijama. Navodno ima kod kuće i nešto s bankama. Shawn to čuje od nekog oficira koji se veoma brine za svoj novac. On lično ima račun uvijek do kraja opterećen. Njegova žena je tu malo drugačija. Šta će sada ako je to stvarno tako, onda i taj novac je možda izgubljen ? Nemoguće ! Mora da bude bar nešto kao zaštita ili osiguranje. Ne može sav novac jednostavno samo nestati ovako. Shawn sprema svoju jedinicu. Onaj apsolutno nesposobni poručnik je negdje na liječenju jer je imo nesreću s autom van baze prije par dana. Trebao im je doći drugi ali nema ga. Potpukovnik Shawn kaže da on mora voditi jedinicu.

Ide se prema helikopterima. Vojna avijacija je već počela. Isto kao što su već počeli da ispaljuju mnoge rakete s brodova i iz podmornica. Učestovat će i nekoliko saveznih država.

Helikopter je tek par minuta u zraku. Čuje se ogromna eksplozija. Još jedna. Rakete. Ovi jebači su brzo reagovali. Talas jedne bliže eksplozije hvata i helikopter. Pilot ima probleme održavati pravac. Šta je s bazom. Shawn jedva vidi kako tamo sve gori. Kakva je ova jebačina ? Pilot i dalje ima probleme. Vidi Shawn kako jedan drugi helikopter ide dolje. Nisu još preko mora ? Shawn viče pilotu nek pokuša da se spusti negdje na zemlju. Sveta govna ! Samo je dobro da su još krenuli na vrijeme jer par minuta kasnije i oni bi postali roštilj. Pilot uspije oštećen helikopter ipak spusti. Shawn i odjeljenje njegove čete izlaze. Pustinja. Već je mrak. Niko nije ni ranjen. Gdje su svi ovi drugi ? Jedan helikopter se srušio. Kaže jedan vojnik da je vidio kako su još dva imali velike probleme pa možda su i oni pali. Veze ne rade. Jebeni sateliti šta je sa njima ? Jedino Shawn poslije par minuta uspije dobiti drugo odjeljenje. Njegovi. Isto, pilot je uspio njihov helikopter spustiti. Signal im nije jak pa valjda su malo dalje. Shawn naredi da se treba spojiti sa njima kada mu pilot kaže da je helikopter otišao u kurac. Svima je šok u kostima. Odmah su prve priče da je neprijatelju neko pomagao pa možda su te rakete čak bile i atomske ili bar su imale neki otrov u sebi. Shawn zna da su većina njegovih vojnika nepismeni idioti iako su većinom na sreću ipak još bijeli ološ. Kako bi on tek najebao s ovim drugima o tome bolje da ne razmišlja. On priča svima nešto. Nek budu zahvalni da su još živi. Imaju svu opremu s kojom su trebali otići u akciju. Povezat će se ubrzo s ostalim preživjelim iz drugih djelova jedinice. Ne zna se ništa o cjelokupnoj situaciji. Možda su oni sada igrom slučaja samo posebno najebali, pa šta ? Govna, desi se.

Orijentacija je vrlo teška. Shawn kao lovac zna otprilku gdje je sjever kao i jug i to. Ali ovdje su kako izgleda najebali u sred pustinje. Ne želi ni zamisliti kako će tek biti za par sati kada ugrije i jebeno sunce. Nema klima uređaja. Nemaju njegovi niti dovoljno vode. Ali čuli su se opet par puta s drugim odjeljenjem pa imaju još neki pripadnici jedne druge jedinice s kojima su uspostavili kontakt. Valjda će nešto biti od toga. Izgorjet će svi pomalo od sunca ali zato će se svi onda fino smjestiti u bolnicu gdje će im medicinske sestre fino popušiti kurac. Jedan vojnik mu govori da se vidi helikopter. Konačno. Medjutim Shawn ubrzo vidi da to nije helikopter nego borbeni avion i taj se srušio. Neko je i njih vidio prvi pa pali signal. Pilot tog aviona. Kapetan se predstavlja i kaže kako mu je drago da ga je spasilačka ekipa pronašla. Shawn se čudi i tvrdi da su oni inače specijalci koji su trebali krenuti u akciju. Kapetan ga gleda. Mislio je da su došli neki pješke zbog neprijateljske elektronske kontramjere koje su im ometale sisteme. Priča im kako je bio u prvom ešalonu. Bilo im je gadno. To niko nije ni očekivao. Neprijatelj ima bezpilotne letjelice. Prvo su neke jeftine verzije poslali u velikom broju. Kapetan je oborio neke od njih i još je mislio ako je to sve onda dobro je. Medjutim te prve su samo bile da avioni na njima trože municiju i rakete. Tek poslije tih poslali su drugi talas i te su bile smrtonosne. Kapetan kaže kako nikad ne bi mogao ni zamisliti da ovakve mašine postoje. Kao da su iz naučno fantastičnih filmova. Šta god ih vodilo ubrzo su uništili sve avione osim njega. Tridesetak u roku od par minuta. On je više srećom uspio pobjeći. Njegov avion se onda našao s velikom avionom punim goriva. Medjutim on nije ni napunio kerozin, a pojavile su se ove neprijateljske ljetjelice koje su ga očigledno pratili. Oborili su ovaj veliki avion kao i njegovu pratnju. On je opet ostao srećom ali pogodili su i njega pa je jedva uspio stići ovamo. Stara tradicija ide ovako da su razni djelovi oružanih snaga medjusobno ponekad kao najveći neprijatelji. Shawn gleda onoga kapetana. Kakve god ima

priče o njima on izvadi flašu punu alkohola i da i njemu. Svakako će sunce sve toliko ugrijati da to niko više ne bi mogao piti.

Drugi helikopter. Nisu imali isto toliko sreće kao Shawn sa ovima. Dvojica su mrtvi, jedan je ostao ranjen. Morat će ga nositi. Loši vijesti. Sunce. Jeste vruće. Kao da ih je nešto udarilo čekićem iz jake vatre. Shawn ipak naredi da se krene što prije. Jeste bolje da se hoda tokom noći ali ko zna koliko im treba dok stignu negdje, a ta druga jedinica, koja ima sve, čeka ih. Nisu dugo na putu kad se vojnici iznenada obraduju. Avion. Onaj kapetan to isto gleda ali Shawn mu odmah vidi na licu da nešto nije u redu. Viče svojim da se sakriju. Fino rečeno. Samo gdje ? Moderni borbeni avion. Shawn zna sve ali ove vrste još nikad nije vidio. Neprijateljski ? Kapetan ne kaže ništa. Shawn je skontao. Jedan vojnik koji je ipak htio dati signal, tresu se kada mu Shawn izbije pištolj iz ruku. Avion leti preko njih. Niko ne puca. Kapetan Shawnu više nešto da gleda gore. Na nebu on tek sad to vidi. Ima ih još. Stotinjak možda ? Pravac im se otprilike zna. Pita Shawn onoga kapetana pred svima za svaki slučaj čiji su to avioni. Kapetan kaže da su to neprijateljski. Njihovi ? Shawnu nije jasno zašto nisu napadali. Vidio ih je taj prvi. Ne bi ni morao rakete koristiti protiv njih. Ali kako to da im je čak žao i metaka ? Kapetan kaže ako su uspjeli ovamo doletjeti u ovakvom broju onda situacija nije dobra. Gledaju svi Shawna. On naredi da se što brže ide prema toj drugoj jedinici i nemoj slučajno da bi se onaj ranjeni izgubio negdje na putu. Sunce. Znoj. Popili su vodu. Koliko im još treba ? Mrak. Konačno. Hvala bogu. Kapetan i taj pilot kažu da treba biti blizu jedan mali gradić. Šta god je bilo valjda će se tamo moći naći neke vrste prevoza. Već se vidi autoput neki. Shawnu je drago da su ipak tako lako prošli do sada. Internet. Telefon. Sateliti. Pa šta god još otišao u kurac ima tamo sigurno kola i kamiona ili neki autobus. Kad već od te druge jedinice s kojom su se čuli par puta nema više ni traga.

Gradić nije bilo cilj napada. Ima nekoliko hiljada stanovnika, koji svi gledaju ko im je došao. Shawn razmišlja. Da li ima bar jedan među njegovim vojnicima ko zna njihov jezik ? Znaju svi pomalo nešto. Psovke neke. Što ovi nisu uspjeli naučiti jedini pravi jezik ? Ima i tih uređaja koji automatski sve prevode. Džaba, te nisu ponijeli pa možda i ne bi radili više. Kako god mora biti neko u ovome jebenom gradcu ko bar zna pričati kao čovjek. Našli su nekoliko takvih. Mogu se sa njima bar sporazumjeti. Ništa ni ovdje ne radi. Ali nekako su se čule najnovije vijesti. Shawn i kapetan samo gledaju jedan drugoga dok to slušaju. Nevjerovatno. Možda je to sve samo neprijateljska propaganda ? Ali svi ovi avioni. Ono sve šta se desilo do sada. Kako god, neprijateljski vojnici nisu još stigli ovamo i ko zna da li bi ikada mogli. Sada Shawn samo hoće da se organizuje prevoz i da se krene u neku bazu koja još nije uništena. Nemoguće da takve nema. Kaže im jedan oficir policije koji im je ubrzo postao prevodilac kako je situacija sada vrlo teška. Shawn mu odgovara da samo treba prevoz do sljedeće baze. Taj međutim tvrdi da su sve uništene. Ne zna on gdje još ima drugih uporišta stranih sila. Prevoz im može odmah obezbjediti. Ali kuda ? U glavni grad ? Kojeg su rakete kao i zračni napadi skroz srušili. U nekim drugim područjima ne izgleda bolje. More je blizu. Pa možda treba uzeti neki brod i samo krenuti što dalje odavde ? Najveća sila na svijetu ima vojne baze svugdje. Dvojica njegovih vojnika kažu kako su radili kao ribari pa valjda znaju upravljati brodom. Pilot prvog helikoptera tvrdi isto da to zna. Odlično. Sad će svi samo na more. Nema to ni sat vožnje. Bilo koja luka gdje ima brod. Taj će se uzeti i idemo kući kako Shawn svojim govori.

Jedan domaći doktor je pregledao onoga ranjenika i pomogao mu. Vodu i hranu su im isto dali. Iako Shawn i njegovi nešto skeptično gledaju te konzerve i pakovanja tih stvari. Ko zna šta je to unutra i šta ovi ovdje uopšte jedu ? Ali sad nema šta drugo i ipak su specijalci. Imaju ponekad na sreću bar slike na tome da normalni čovjek može pretpostavljati šta je sastav. Shawn pojede nešto i misli da je meso od ovce. Neće valjda biti pseće. Iako ga boli kurac više. Šta je kod kuće s njegovom ženom i djecom ? Ništa se ne zna. Ko zna šta su ovi jebači tamo napravili ako su njih ovdje već toliko sjebali. Sad se ide prema luci. Sve će biti u redu. Shawn nikad nije volio ni ratnu mornaricu, niti marince. Iako mu je onaj kapetan nekako postao prijatelj. Rekao je i taj da zna valjda nešto oko brodova i uz to se nasmijao. Koliko bi Shawn sad volio, napiti se. Ali u ovoj jebenoj zemlji nema ni alkohola. Ono malo šta je im' o u flašici većinom je sam popio na putu. Stvarno, šta se njega tiče, nisu nikada ni trebali doći ovamo. Jebena nafta. Luka je blizu. Isto gradić neki. Fino. Sad će svi na brod i jedino još par dana možda da ih neprijateljska vojna avijacija i mornarica ne otkrije na moru. Nema se više šta drugo. Mora da su i oni pretrpjeli žestoki udarac. Mora. Šta je ovo ? Kolona izbjeglica ili šta ? Ovaj policajac koji je krenuo sa njima, priča s ovima. Onda prevede, da ta luka koja im je cilj, pala je. Šta ??? Počela je invazija. Invazija ? Sveta govna. Kapetan sve isto čuje. Izvadio je pištolj i posmatra ga. Shawn ga gleda, a on kaže pred svima šta će više. Ako oni njega zarobe najvjerojatnije nabit će ga na krst ili nešto još gore. Ma ko to može znati jer to su sve apsolutni fanatici. Vojnici su to isto slušali. Jedan kaže kako je mislio da će ih možda samo seksualno zlostaviti. Ali drugi odmah kažu da će najvjerojatnije prvo biti silovani pa onda nabijeni na krst i njihovi leševi će biti konopcima svezani na kolima pa će ih tako voziti autoputem. Shawn odmah svima više da prestanu više s tim pričama. Morat će izbjegavati neprijateljske snage pa mimo njih izabrati put prema savezničkoj jedinici. Bilo kojoj. Ako treba danima ili sedmicama putovati nek bude tako. Taj policajac im predloži da skroz na drugoj strani ove zemlje možda postoje još luke ili čak vojne baze. Ali to je sve dosta daleko. Shawn naredi da se tamo krene i još se smije na te izjave i svima više nek samo misle na to odakle su došli ovamo. Daleko. Ne može biti ništa daleko samo ako to znači spas.

Nekoliko džipova. Jedan kamion i jedan kombi. Kreću. Ovaj policajac im je rekao da će ih odvesti samo ako bi njemu sa familijom omogućili da ide sa njima. Kapetan kao oficir dao mu je riječ. Ta njegova familija od tridesetak ljudi je u šest vozila u konvoju. Možda je bolje tako jer sve to više izgleda kao da su svi civili. Ukoliko neprijatelj uopšte obrati pažnju na to. Autoput. Poslije par sati prva kontrolna tačka. Vojska ove zemlje ili bolje ono šta je još ostalo od nje. Vidljivo su u panici. Čuje Shawn kako prevodilac sa njima priča. Traje to već previše dugo. Ne razumije on ništa ali valjda ovi na kontrolnom punktu, ne vole ove njegove. Nije baš ni tako. Prevodilac kaže da su neprijateljske snage izvršile i nekolicina desanta. Ne zna se sada gdje ih sve ima. Shawn pita da li ima bilo koji siguran put. Ili da imaju bilo koje druge savezničke snage blizu bilo gdje. Odgovor na prve i druge pitanje je isti. Nema. Naredi Shawn da se ide dalje. Kapetan mu da punu podršku. Treba samo voziti što brže i što dalje dok stignu do granice. Ili luke ili bilo gdje, odakle se može napustiti ova jebena zemlja. Neki vojnici misle da su sigurni čim budu na brodu ali samo u međunarodnim vodama. Kapetan i Shawn su skeptični. Zašto bi ih neprijatelj ostavio na miru kada i ova strana nije nikad poštovala takve granice ? Jedino ako bi stigli na vrijeme da ih neprijatelj ne može zarobiti ili pobiti. To sada jedino važi. Veći grad. Vidi se razarenje. Shawn je naredio da se vozi preko tog i da se niko ne smije zaustaviti. Ima i ovdje nešto od policije ali niko ne pravi probleme. Samo pola sata poslije Shawn zna zašto. Autoput je pun vozila. Izbjeglice. Mora se dalje ovako. Ne može se kroz pustinje. Ili ?

Gdje je jug ? Eto ga tamo. Šali se Shawn pred svojimima kako je zadnji izvidžlač. Treba samo voziti i držati taj pravac. Jednom će stići ili na more ili opet na autoput ili na naselje. Kapetan se slaže da to nije baš pravi plan ali u ovakvoj situaciji to je najbolje šta se može raditi. Pustinje. Uzeli su još goriva i vodu i hranu koliko god su mogli na jednoj benzinskoj pumpi. Vlasnik međutim nije htio novac nego oružje i djelove opreme. Shawn mu je to dao poslije neke bezvezne diskusije i misli da su sve u svemu još dobro prošli ovako. Uz to ih je taj upozorio gdje prema njegovom saznanju ne bi trebali voziti. Vozi se satima. Shawnu se čini, danima. Jedino se zna da je dan prošao kada mrak pada. Moraju često negdje okolo. Jedno auto je u kvaru. Hladnjak je pukao. Nije problem. Dalje. Samo što brže koliko se može. Naselje. Prvo posle dužeg vremena. Nije bombardovano. Prevodilac se odmah raspita. Dokle je neprijatelj stigao ? Gdje i kuda se može još voziti ? I mnogo još takvih pitanja. Neki od tih domaćih svašta nešto pričaju. Prevodilac sam ne zna šta je istina, a šta su samo bajke. Navodno neprijatelj je zauzeo i te južne luke. Shawn to ne vjeruje i taj kapetan isto misli da bar treba ići dalje pa da se vidi je li to tačno ili nije. Kako da nema nigdje više savezničkih snaga ? Nemoguće da su sve uništene. Valjda su se nekako uspjeli evakuisati. Ne može biti drugačije. Samo gdje i kako, to bi Shawn jedino volio znati. Idu dalje. Mrak je. Ta bi luka trebala biti još ne zauzeta, kako prevodilac tvrdi. Džipovi im dolaze. Jedva da ne bude pucnjave. Prevodilac kaže da su to neki policajci koji su pobjegli iz tog grada. Pala je malo prije. Šta sada ? Boriti se protiv nadmoćne neprijateljske snage ? Bolje bi bilo sakriti se negdje. Ali gdje ? Savezničke snage ne mogu biti uništene. Bit će neki veliki kontraudar, zar ne ? To ih pita taj policajac. Shawn i kapetan mu kažu da će valjda tako i biti. Sami međutim u to ne vjeruju. Ali kažu da ako prevodilac zna bilo koje mjesto gdje bi se mogli sakriti bar nekoliko dana dok to ne bude, to bi im svima bio spas. Prevodilac se počinje dogovarati s nekima. Oni će dati i gostoprinstvo i zaštitu ali Shawn ne zna koju cijenu treba platiti za to.

Par dana je prošlo. Smjestili su se kod jednog plemena koje im je htjelo dati pomoć. Nisu imali drugi izbor. Svaka konfrontacija s neprijateljskim snagama završila bi sigurno smrtonosno. Ima vijesti ali nisu dobre. Neprijatelj je kako izgleda okupirao većinu ove zemlje. Za snage kojima i Shawn sa svojimima pripada već prvi dan je bio prava katastrofa. Ne zna niko kako je došlo do toga ali gubitci su im ogromni. Izgleda da je i rat izgubljen. Nema pojačanja niti bilo šta više. Vodja plemena ih je prihvatio iz razloga koji Shawnu nisu jasni. Sada su tu i ne znaju šta dalje. Oni ih neće isporučiti. Ali nemaju kontakta sa svojimima niti izgleda da će imati šansu za povratak. Desio se Treći svjetski rat. Samo oni su ga izgubili. Šta se desilo kod kuće ? Ne zna se, ali ima glasina da je čak došlo do upotrebe atomske bombe. Ali o tome svemu još uvijek zvanično se ništa ne zna. Jedino se zna ono šta su izbjeglice iz nekih mjesta pričale. Dakle ono što im je prevodilac prenio. Sve su baze bile pogodjene. Isto kao i nosači aviona i brodovi. Čak i podmornice su im nekako otkrili i uništili. Vojna avijacija je odmah naletjela na žestok otpor. Još više od toga, uslijedio je i veliki neprijateljski zračni kontranapad. Rezultat svega je opšti poraz Savezničkih snaga. Shawn i kapetan to sve čuju opet i opet. Istina je. Nema šta. Da li ima možda mirovnih pregovora ? Ili neki zvanični prekid vatre ? Bilo šta ? Da bi se bar moglo znati na čemu su Shawn i njegovi. Nemoguće da je njihova strana u svemu ovome bila skroz uništena. Čuli su već da neki od saveznika jesu. Tačnije, svi iz ove regije. Kompletno kao da su izbrisani sa mape u vojničkom ali čak i u političkom smislu. Neprijatelj međutim iz nekih razloga nije dalje zauzeo sve. Ne zna se zašto. Možda nemaju više dovoljno ljudstva jer su i oni imali ogromne gubitke ? Ko to može znati. Zasad najbitnije je da Shawn i njegovi mogu ovdje ostati i niko ih ne ganja. Možda i zato što niko ne zna da su tu ? Poslije nekoliko dana vidi se helikopter. Piloti kažu da je

neprijateljski, iako Shawn na prvi pogled to ne bi nikad rekao. Bacaju nešto. Papir. Novine ? Neće ih valjda zvati na proslavu njihove pobjede kako kapetan s gorkim naglaskom kaže. Nije to ni za njih nego za domaće stanovništvo. Prevodilac kaže da je neprijatelj sa svoje strane proglasio primirje. Zato što s druge strane nije imo nikoga više s kime mogu voditi pregovore o tome. Samo propaganda ? Shawn ne zna više. Izgleda da je sve stvarno tako. Primjer ? Šta to tačno znači za njih i koliko to važi ?

Prvi slučaj je bio jedan od njegovih vojnika. Kao da se teško prehladio. Shawn je mislio da je to neka bolest zbog ove vode, a imaju kod ovog plemena čak i klima uređaj koji radi na generator, agregat. Ili možda je nešto zbog te hrane koja je ipak neobična. Jedini bolničar u jedinici dao mu je tablete ali te nisu ništa pomagale. Onda su se i među ljudima iz tog plemena pojavili takvi slučajevi obolijevanja, dok su se isto njegovi u još većem broju razbolili. Vojnici kao i piloti pa čak i kapetan. Bolničar i još dvojica vojnika su do sad osim Shawna jedini ostali zdravi. Prvi oboljeli već su umrli. Neki od tih domaćih pa onda i njegovi. Ovo je kao gripa. Ili bolje kuga. Crna smrt, samo što je bez boje. Trovanje ? Možda je jedna, strana koristila biološko naoružanje. Shawn se ne bi ni začudio ako je to bila njegova strana da se na taj način riješi neprijatelja. Iako će i njihovi od toga da krepaju. Kako je on sam sebi odmah morao priznati to ne bi bilo ništa novo. Opet jedan helikopter na nebu. Može samo biti neprijateljski. Što ovi jebači ne krepaju ? Ali možda su i oni već bolesni. Shawn vidi da je kapetan pri kraju. Nema spasa. Razbolio se i bolničar kao i jedan od tih zadnjih dvojice do sad zdravih vojnika. Prevodilac je isto već umro kao što su i svi iz njegove familije i gotovo svako iz ovoga plemena. Šta dalje ? Shawn i Brian su jedini ostali živi i zdravi. Sahranili ili bolje zakopavali su leševe od mraka do zore. Na kraju samo su oni ostali i niko više. Nisu se ni razbolili iako su stalno nosili i bili oko tih koji su krepali. Ali možda će to biti, samo da se još ne raduju previše brzo. Brian već misli tako dok ga Shawn stalno pokušava smiriti. Odlučuju se zajedno da idu u taj grad s lukom. Da se predaju neprijatelju ili bar da mogu vidjeti kakvo je tamo stanje. Ne znaju više šta bi drugo mogli raditi.

Odvratan smrad. Leševi. Svugdje. S puškama u rukama Shawn i Brian idu pažljivo. Neprijateljski vojnici nešto rade. Sakupljaju mrtve ali ne mogu stići zato što ih ima previše. Ako njima ta bolest ne može ništa, onda mora da je njihova strana koristila to oružanje ili možda neko od njihovih saveznika. Oni izgledaju zdravi ali Shawn je zasad odlučio da se njima ipak ne treba previše prebližavati, a kamoli im se predati. Imaju i helikoptere kao i bezpilotne letjelice. Otkad su došli samo su napravili nešto poput utvrde oko luke. Jedan dio stanovništva je kako izgleda i pokušao tamo ući jer su valjda skontali da kod njih nema takve bolesti. Još se vide tragovi tog neuspješnog pokušaja. Ko zna kako bi oni reagovali na Shawna i Briana. Možda bi ih gledali kao da su inficirani i samo zbog toga bi ih ukinuli ? Ko zna. Ima sigurno negdje još tih brodova koje koriste ribari. Takav jedan im treba. Pa na more isto kao već u pustinji samo da drže pravac i jednom će negdje i stići. Jebeni plan ali to je jedino šta im još pada na pamet. Grad nije mali. Ima sigurno nekoliko stotina hiljada stanovnika. Neprijatelj drži samo jedan dio luke. Shawn ne misli da ih tu ima više nego jedan bataljon. Šanse su dobre da njega i Briana neće primjetiti. Nekoliko sati kasnije Brian misli da su našli jedan dobar brod. Ali koliki domet može biti ovoga ? Ponijet će oni goriva koliko god mogu. Kao i vode i hrane. Brian je vidio jednu školu. Tamo valjda moraju imati i mape neke. Malo je tražio i našao jednu za koju i Shawn misli da je bolja nego ništa. Ne piše na njoj ništa razumljivo ali vidi se odprilike kuda treba i šta se tu nalazi. Bar Shawn misli da on nešto od toga zna iako nije siguran. Samo je bitno da su na moru da mogu disati čist zrak. Brian je isto

vidio da ima negdje u blizini apoteka ili tako nešto. Htio bi da vidi šta se tu može još uzeti. Dobra ideja. Skoro će biti mrak pa mogu krenuti. Brian dolazi na cestu noseći kako izgleda mnogo stvari. Shawn ujednom vidi ono. Bezpilotna letjelica. Brian to nije ni primjetio. Zvuk. Helikopter. Prebližava se. Brian to isto čuje i s tim stvarima pokušava se skloniti u ulaz jedne zgrade. Uzalud. Vidjeli su ga. Šta on sada radi ? Otvara vatru na helikopter. Panika ga uhvatila. Nišandžija unutra odmah reaguje. Samo trenutci. Shawn se i dalje krije. Jesu li vidjeli i njega ? Prokleti jebači. Hoće li se možda poigrati sa njim ? Nadlijeće helikopter još par puta i preko okoline. Onda se udaljava. Shawn je ostao sam. Nisu ga vidjeli jer bi već došli po njega. Sad ili nikad. Jedina prilika. Neće onaj brod koji su prvo htjeli. Ima sportski kojeg je u međjuvremenu našao. Taj je brz i što brže to bolje. Upali on to. Hoće li ga neko čuti ili ne sada je svejedno. Samo brzina. Nije ni teško ovo voziti. Eno zvijezda, a ima i mape i kompas.

Gorivo. Hoće li mu biti dovoljno ? Nema on pojma koliko ovaj troši. Jedino je sretan da je uspio ostaviti taj grad iza sebe. Već je prošao pola puta kako misli. Saznat će to tek naveče možda. More. Kao da je došao na godišnji odmor. Samo mu fali još njegova žena i neko piće. Bit će valjda i jedino i drugo. Nisu i tamo neprijateljske snage. Na cilju mora biti bar još ambasada ili tako nešto. Možda tu nema ni rata niti one bolesti. Sve više on sam sebi sugeriše da to mora biti tako. Glupi turisti po hotelima, koji će ga gledati kao da je vanzemaljac. Piće na bazenu piju dok on ide kući. Ne želi ni misliti na te napade koji su bili tako jaki da mu je i žena nastradala. Nema u tom kraju gotovo nikakvih vojnih objekata blizu ili slično. Dobre su šanse. Ova bolest. Ako to tamo i ima, možda su već našli lijek. Žena i djece su mu u redu. Ne može biti drukčije. Brod ide dobro. Sunce. Kako on smrdi. Od znoja i onda taj odvratni smrad od tih leševa. Čuje se jako. Volio bi se okupati u moru ali ko zna da li ovdje ima morskih pasa. Uzme Shawn nešto vode da se osvježi. Ko zna koliko mu još treba jer iz mora se ne može piti. Pravac ? Dobro. Ne zna gdje se tačno nalazi ali svakako će nastaviti sve dok ne vidi neku obalu. Nekako se ili izgubio ili te mape nisu tačne. Mora ostati budan. Mrak. Zvijezde. Dalje. U ranim jutarnjim satima vidi se obala. Gorivo je bilo pri kraju. Jeste tu obala. Ali nema ni naselja niti drugih brodova. Vozit će se dok mu konačno nestane. Evo poslije nekog vremena vidi se luka i grad. Shawn jedva da ne viče od radosti. Ne vide se nikakva razaranja. Neko turističko mjesto, sigurno. Saveznička zemlja iako on ne zna gdje se tačno nalazi. Na kraju nije ni bitno jer jedino je važno da je stigao. Sad će ga svi vidjeti dok uplovljava brodom u luku.

Nema nikoga. Napušteno. Ovaj smrad. Prvo ga nije osjetio ali što više i dalje ide ovom cestom to smrad postaje sve jači. Krepali su i ovdje. Jebena sranja. Zar niko više nema da je živ ? Nemoguće da su svi mrtvi. Ima i hotel ali bez turista, odnosno bolje, bez živih turista. U jednome se on okupa i odmori. Našao je piće. Napije se žestoko. Spava. Malo šta jede. Pije opet. Pijan ispali poneki metak i uz to nasmije se kao lud. Popiše se svugdje i glasno opsuje svima sve. Ne zna ni on sam kada se onesvjestio i koliko puta se popišao i povraćao oko sebe. Par dana to je možda trajalo. Koji su mu kao jedna velika crna tačka. Operu se. Našao je stvari u hotelu koje će obući. Jer možda je ipak bolje ako u ovoj zemlji izgleda kao turista. Pušku i dio opreme ipak ostavlja pri sebi. Našao je i dobra kola kao i vodič za turiste. Ta knjiga ima dobre mape prema kojim može sada krenuti ka glavnom gradu, koji prema onome šta piše ima milione stanovnika. Tu ima sigurno neko ko je preživio i ko možda i zna njegov jezik. Vožnja mu ne ide bez alkohola. Smije se kada razmišlja kako je to kod kuće krivično djelo. Glavni grad. Jeste ogroman. Kad se zaustavio na jednoj benzinskoj pumpi čuje ovaj zvuk. Traje još

malo dok ugleda taj helikopter u daljini. Njegovi ili savezničke snage. Zna da je nešto moralo ostati od njih. Gdje je mogao taj pilot odletjeti. Na aerodrom ili heliodrom, a tu je sve na mapi. Piše i na znakovima kuda treba. Poslije nekog vremena, aerodrom. Naravno. Ima još jedan helikopter. Eto im baza. Sigurno ima i aviona. Odmah će odletjeti odavde. Kući. Već vidi kontrolni punkt. Nisu to njegovi ali dobro su opremljeni. Valjda domaći specijalci. Sigurno neki od njih znaju i njegov jezik. Polako im se približava. Gledaju, ko im to dolazi u tim kolima ? Turista neki. Shawn ostavi kola i polako ide prema njima. Dvojica na punktu. Stražari. Imaju neke puške koje Shawn nikad prije nije vidio. Nema veze. Sad će ih pitati da li znaju njegov jezik. Izgleda da stvarno znaju. Odmah takva sreća. Imaju čudan akcent ali može se sa njima sporazumjeti. Zovu oficira. Sad će sve ići brzo. Oni će ga staviti u prvi avion čim su ovako kulturni. Oficir im dolazi. Zamoli Shawna da sa njim podje u njegovu kancelariju. Shawn sjedi i pije čaj sve dok ovaj provjerava nešto. Momenat. Kakva je to zastava na zidu ? Nemoguće.

Tada shvati kako im je ipak postao zarobljenik. Jebena loša sreća. Danas se ipak mora nasmijati. Druge stvari nisu smiješne. Njegova žena i dvoje djece. Mrtvi i zapaljeni. Njegova zemlja. Ništa na kraju nije ostalo ni od te države, a kamo li od njene vojske. Sudnji dan. Njima je bio sudnji i rijetko ko na ovome svijetu da je još gore prošao. Zašto je on preživio sve ovo, on je sam sebe pitao već milijardu puta. Odlučio se, čim su ga pustili, ići nazad. Može jedino s grupom bivših neprijatelja, koji su bili dio jedne veće ekspedicije. Nije on sebe gledao kao izdajnika. Samo je koristio prvu i jedinu priliku. Rat je bio, gotovo. Na neka mjesta su pale atomske bombe. Većina ljudi, međjutim, krepali su od te gripe. Šta se sve desilo kako i zašto, to Shawn tek polako saznaje. Mržnja i bijes su trajali neko vrijeme. Dok na kraju, samo su ostale tuge. Preživio je zato što mu je bilo sudjeno tako. Učinio je sve da pokrene novi život koliko je to moguće. Preselio se u zemlju iz koje su mu nekada došli pradjedovi. Nije se više ponovo oženio. Volio je najviše sam sa svojom brodom biti na moru.

KRAJ

VARGOLD

Trojica muškaraca su sjedili kod mosta. Sunce. Nije ni prejako. Doli je tekla rijeka. Iako se ne bi nikome preporučilo da tu pliva, ne smrdi i fino se može odmarati blizu vode. U gradu mnogi već nisu imali više para da mogu na godišnji odmor. Ali ima još uvijek i nekih koji su mogli otići, kao što ima i tih bogataša, jer njihov dio grada nije daleko odavde. Jan je čovjek krajem tridesetih. Andi se nalazi u drugoj polovini dvadesetih. Viking ide prema pedesetoj. Jan je imo ženu ali nema djece, što je kako on sam tvrdi i bolje tako. Andi je imao djevojku ali nju je izgubio na sličan način kako je i kod Jana došlo do razvoda. Viking je oženjen i ima petoro djece. Što međutim nije čudno jer on je za razliku od Jana i Andija stranac. Zovu ga Viking zato što mu je Andi dao taj nadimak jer njegovo arapsko ime zvuči slično onome od

jednog velikog Vikinga. Dok taj stranac koji je njima najbolji prijatelj - i kada oni dobro razmisle i jedini pravi prijatelj koga uopšte imaju - je južnjački tip koji sasvim sigurno ne liči na Švedjanina ili Nijemca. Zajedničko im je još i visoki stepen obrazovanja. Sva trojica su maturirali. Jan je završio studij ekonomije i bilo je vlasnik firme. Andi je bio student na fakultetu. Viking je u svojoj zemlji čak bio profesor na univerzitetu. Trojica intelektualaca s praznim džepovima. Jan i Andi bi i ovoga dana pretražili kontejnere nekog hotela kao obično ali Viking im je opet donio kese pune hrane pa čak je organizovao gajbe pive. Jer kako se on sam šalio, kao izbjeglica u ovoj zemlji, on je gospodin. Smijali su se, sve trojica, dok su se fino družili. Nisu znali da će to biti zadnji put.

Opratili su Vikinga do doma gdje je on smješten sa familijom. Uskoro treba dobiti stan, kako je rekao. Izvadio je i rješenje kao dokaz. Odmah je i obećao da će kada to bude, zvati svoju dvojicu domaćih prijatelja da se kod njega mogu fino najesti i okupati svaki dan. Jer su mu oni kao braća. Jan i Andi su šutili, mislili su kako od svojih na svim nivoima ništa nisu mogli očekivati osim toga da će ih još zajebavati, dok im je onaj stranac iskreni prijatelj. Iako Andi često ističe, kako ovi koje Jan i dan danas samo gleda kao njegove zemljake to nisu. Nego su rezultati jedne ogromne kampanje mentalnog genocida. Jan ne voli politiku ali nije se ni htio svadjati s Andijem koji za sve naravno ima i knjige i nema šta nije od materijala sve na tabletu. Da je ova zemlja skroz otišla u kurac i to nije tek od jučer nego već davno, o tome i Jan nije imo više nikakve sumnje. Previše je to očigledno. Dežurni krivci, mnogima ovdje, međjutim su naravno stranci. A ko je sve te milione pustio u zemlju to već niko ne pita. Ko je njih inače čak i zvao to se ne gleda. Zašto među tim izbjeglicama rijetko ima takvih poput Vikinga dok su iz čitavih regija na zemaljskoj kugli eksportirali svoj najgori ološ ovamo. Taj izbjeglički dom je isto bio prepun toga. Dvoica klošara su međjutim mogli da idu tamo iako su i oni zbog lica i boje kose već imali probleme. Par puta su ih zajebavale i neke ekipe mladih stranaca koji su inače kontrolirali ovaj dio grada. Takvi kao patrole hodaju uglavnom da nekome šta mogu uzeti ali često i samo da nekoga prebiju iz čiste dosade. Jan i Andi su međjutim do sada još uvijek dobro prošli. Čak i jednom kada su im vikali kakav su primjer za rasu gospodara, pa ih šamarili i pljunuli i udarali nogama. Ali i taj strani ološ bio je još mnogo bolji od ovih domaćih koji su i Janu i Andiju kvarili život na svaki mogući način. Ako bi jedna od tih uličnih ekipa stvarno teško prebila Jana i Andija ovi „gradjani“ bi sve to gledali i uživali pa tek kada bi vidjeli da su oni skroz polomljeni i oni bi skočili na njih. Iako možda i dan danas većina njih su ipak bili previše kukavice čak i za to. Najvjerovatno, oni najbolji među njima bi samo otišli dalje kao da ništa nisu vidjeli. Ali i Viking ima probleme. Kada su se on i Jan upoznali i njega su ganjali neki domaći takozvani neonacisti. Iako bi Jan njih samo nazvao gotovo nepismenim alkoholičarima koji slušaju neku muziku i viču neke parole. Napali su takvi i Jana par puta prije jer ne vole ni klošare. Iako stvarno oni sami su samo jedan korak daleko od toga. Trčao je Viking, a sve je vidio Jan i pozvao ga nek se krije sa njim ispod jednog mosta. Iako je Viking znao samo svoj jezik i sa ono malo francuskog što Jan još nije zaboravio, mogli su se nekako sporazumjeti. Jan ipak ništa nije mislio dalje, sve dok mu Viking nije opet došao sutradan da mu donese nešto hrane i piće. Kasnije im se pridružio i Andi koji kaže da je pobjegao iz psihatrije pa se mora čuvati policijske kontrole. U ovom dijelu grada drotova međjutim gotovo nema. Izbjeglički dom čuva jedna privatna firma, koja je očigledno zaposlila mnoge koji su ovdje prije par godina još bili članovi te ulične ekipe. Dok domaći drotovi i firme uglavnom čuvaju sve te bogataše u njihovim vilama u onom drugom dijelu grada. Oko doma postoje i videokamere. Sve je pod nadzorom. Neki od stražara imaju i pištolje pa čak i pumparice. Da li za to stvarno imaju i dozvole o tome Jan često sumnja. Dok je zakon inače izuzetno strog, pa već za obični pištolj bez dozvole bar oni domaći bi otišli u zatvor godinama. Stroge mjere bezbednosti ipak. Zbog mogućih napada ?

Nije baš. Najviše zbog unutrašnjih sukoba raznih grupa u tim domovima. Neki su dalje vodili njihove ratove nekako i ovdje. Kako je Viking rekao ima i nekih koji su onim drugim neprijatelji i obrnuto. Vjere. Nacionalnosti. Boja kože. Samo lice. Sve, čak do pripadnosti plemenu. Ali često i agresivnost koji se stvara uvijek kada su mnogi ljudi skoncentrisani na malom prostoru. Iako Viking tvrdi da su mnogi od njih imali čak manji prostor za život tamo odakle su došli. Kako god, njemu je drago čim se može preseliti, a žena mu i ona starija kćerka već rade na crno u jednom restoranu. Traži i on posla gotovo svaki dan. Bilo šta.

Najzad za Jana i Andija sve je krenulo bez problema. Uvalili su se u jednu praznu kuću u kojoj su sada uredili sebi jednu sobu. Gotovo svi domaći napustili su ovaj dio grada u proteklim godinama. Kuće su poslije toga opljačkane ukoliko je još nešto bilo u njima, a svakako neki su porazbijali unutra sve šta su mogli. Narkomani i klošari odnosno beskućnici krili su se sada u njima, jer za neke od njih nisu se našli kupci. Dok su neke i ulične ekipe uzeli za sebe. Ispod dasaka Jan i Andi su napravili malo skladište. Uglavnom za hranu i piće ali ima i noževa i nekoliko paketa prvih zavoja koje su našli na otpadu. Na još jedno posebno mjesto u kući Andi je sakrio ono šta mu je sada najvrijednija stvar u životu. Jan je vidio kako je Andi izvadio tablet iza tog kamena. Napravio je on sam sebi i uređaj da ga mogu napuniti preko jedne autobaterije koju su našli. Jer teško im je naći mjesto gdje bi se mogli priključiti na struju, a da je sigurno i gdje niko ne vidi da Andi ima tablet jer onda bi mu to neko naravno pokušali oduzeti ili ukrasti. Zbog toga on to nikad i nije nosio sa sobom jer ako bi ih recimo jedna od tih ekipa zaustavila našli bi to i nema ga više. Ovako se Andi uz pomoć jednog kineskog programa kojemu je uvijek našao dovoljno šifri mogao uključiti na neku bezžičnu konekciju. Toga ima čak i u ovome dijelu grada koliko hoćeš jer veliki broj ljudi provode dan i noć najviše pred ekranom na internetu. Andi čita i piše nešto. Radi i na nekoj knjizi kako je Janu već par puta pokazao. Zvat će se „Vargold“ odnosno „Vrijeme Vuka“. Nekako Andi je opsjetnut mitologijom ali Jan ne bi rekao da bi njegov drug ikada trebalo biti na psihatriji. Andi mu je sve ispričao, a mnogo toga Janu je zvučalo dobro poznato iz svog ličnog iskustva. Malo je falio da i on nije tada završio u ludnici. Jan je popio malo rakije i čitao je onu knjigu koju je već deset puta pročitao prije. Jedan poznati novinar je to već 2009 godine napisao. Otkrio je sve oko prave situacije beskućnika. Istina umjesto propagande. Neki prijatelj je to prije više od pet godina poklonio Janu koji se još dobro sjetio kako je on to gledao dok mu je taj drugi u šali govorio, ma to je da on zna šta ga u budućnosti očekuje. Tada se i Jan na to glasno nasmijao pa kazao kako će to svakako biti svima sudbina šta je svim prisutnima pogotovo uz piće bilo smiješno. Tada. Sada Jan ne zna tačno, ali misli da su većina njih isto izgubili svoje firme. Osim onih koji su članovi neke stranke ili nekog udruženja ukoliko se to uopšte tako može zvati. Jan razmišlja kako bi on danas vjerovatno imo sve ili gotovo sve, da se učlanio, kako mu je bilo preporučeno, u neku stranku ili još bolje u jedno od tih navodno humanitarnih klubova i udruženja. Nije on to htio. Nekako mu to nije išlo. Jedino je htio voditi firmu i zaraditi pare i dati ljudima posao od kojeg bi i on i oni imali nešto. Zaposlio je i ljude, prema sposobnosti i volji za rad. Išao je Jan i s prijateljima na neki skup raznih stranaka kao i organizacija i klubova koji navodno čine samo dobro. Medjutim on se tamo svaki put osjećao, kao da je bez obzira na slatke priče, prisutna neka mračna sila koja ga hladnim rukama pokušava hvatati da mu izvadi srce. Par put njegovu prijatelji su to i primjetili i poslije brojnih pokušaja onda su odustali više ga ubjedjivati. Umjesto toga ubrzo mu je došla finansijska inspekcija. Do dan danas nije mu jasno kako su mogli naći sve ono, jer uvijek je sve je bilo u redu. Neko mu je nešto namjestio i to debelo. Blokiral su mu račune. U samo nekoliko mjeseci Jan je izgubio sve. Firmu. Kuću. Ženu. Prijatelje. Ostao je pod brdom dugova, a nije imao drugi izbor nego da ide u insolventiju. To u teoriji znači da bi on poslije sedam godina mogao biti bez dugova, ako do tada sve što ima više od minimuma da za

vraćanje onoga šta je nekome dužan. Ali i onda zadnju riječ ima sud. Kako god, to tako ide jer u ovome sistemu nikad ne znaš na čemu si. Jan, tada, prije par godina, nije imao drugi izbor, jer poslali su mu već neke od tih „inkaso“ tipova, a on nije imao šta više prodati. Na kraju, nakon što su ga u raznim službama samo zajebavali na najgori način, on je završio na ulici. Bez ijednog centa više. Tada su bar bile još javne kuhinje i mjesta koja su uglavnom držale crkve. Tu si mogao dobiti ono osnovno. Hranu. Mjesto za spavanje. Grijanje tokom zime. Prvi veliki talas izbjeglica, međjutim, već je doveo do novog rasporeda i tih sredstava. Jer očigledno tim jadnim izbjeglicama sve je to trebalo naravno više nego nekim domaćim klošarima. Zato je, naravno, svako morao imati razumjevanje. Ko je to vidio drugačije taj je bio nacista, a imati ovaj pečat na sebi, u ovom društvu, je ono najgore. Bilo je to kada je ova zemlja već imala više od trinaest miliona domaćih siromašnih i preko tristo hiljada domaćih beskućnika. Dobra stara vremena. Ko god je mislio da je to sada sve, taj se duboko varao. Uslijedilo je od tada, svake godine novi talas i gotovo uvijek još veći nego onaj prethodni. Svašta nešto su radili oko toga. Jednom su izbjeglice naselili po područjima i seljačkim krajevima koje su ovi domaći ili napustili ili gdje osim nekih starih, već nije bilo nikog više. Gledao je Jan par puta na TV kada je prolazio kroz robne kuće, kako im se tamo sve dato. Kako su oni ipak korisni i potrebni onome narodu koji sve više stari. Jednom je Jan otišao u takvo selo. Jedan frater koji je ovdje pomagao beskućnicima tu je našao novi zadatak. Taj je Janu ponudio u selu posao i smještaj kao i malo para za džeparac. Naravno Jan je odmah pristao. Već poslije nekoliko dana, međjutim, bilo mu je dosta. Dječija prostitucija. Silovanja. Narkomani. Sve moguće vrste nasilja. Onaj frater je apsolutno bezpomoćan. Još je Jan držao predavanje kako treba imati toleranciju prema tim ljudima, šta su oni sve prošli i da su iz druge kulturne sredine. Jan je do tada mislio da je ovaj dio grada najgori ali sada je saznao bolje i vratio se ovamo. Kada je stigao osjećao se kao kod kuće.

Čuju se svirene vani. Nešto veliko. Vatrogasci. Drotovi. Hitna. Ne prestaju. Jan je već spavao par sati i sada se probudio. Andi je još uvijek gledao nešto na internetu ali je išao da vidi gdje to nešto gori. Pravac je tu prema onome domu. Stvarno velika vatra. Najbolje to gledati na internetu. Pola četiri. Ali nije trajalo par minuta, a stigle su prve vijesti. Ovaj dom. Tu gdje se i Viking nalazi sa familijom. Prve slike. Sve gori. Jan i Andi samo gledaju. Da li ima žrtava ? Možda su svi uspjeli pobjeći iz zgrade još na vrijeme ? Prve izjave jednog portparola vatrogasne službe već su bile jako zabrinjavajuće. Kasnije i prema izvorima policije izgleda da se tu desila prava katastrofa. Stigli su prvi brojevi žrtava. Sedamdeset i tri. Sto dvanaest. Na kraju sto pedeset i šest. Vatra je istovremeno počela na pet raznih dijelova zgrade. Ljudi unutra većinom nisu imali nikakve šanse. Jasno je, radi se o planiranom masovnom ubistvu. Ko radi tako nešto ? Odmah se zna i ko su dežurni krivci. Jedna lokalna političarka je pred kamerama na mjestu događaja plakala, ogromne suze, dok je tražila najoštrije kazne za svakoga ko samo pripada takvoj ideologiji. Jan je se dobro sjetio jer je često pred njenom vilom nalazio dosta finih stvari u kanti za smeće. Izbjeglice kod nje međjutim nikad nije vidio. Govorila je ona o holokaustu nad izbjeglicama. To joj je međjutim prvo donijelo veliki prostor u medijima, ali onda neki su se valjda naljutili jer oni imaju ekskluzivno pravo na taj „trademark“. Dobila je mjesto ambasadorice u jednoj od najgorih država u Africi. Jan i Andi su kao paralizirani čekali. Sve dok nisu došli spiskovi imena žrtava. Među njima bili su i Viking sa ženom i s petoro djece. Jan je bio tužan ali i ljut. Izgleda da su oni jebeni nacisti ipak na kraju sredili Vikinga, ali ne samo njega, nego još su mu ubili i kompletnu familiju. Andi prvo nije htio bilo šta reći ali je onda izrazio sumnje da je to stvarno sve tako bilo, kako to mediji žele namjestiti. Jan se naljutio i na Andija. Viking je bio i njegov prijatelj, ma kako on može tako pričati. Nema sumnje da je on mrtav. Ne mogu mu oni ni otići na sahranu. Zato što je tamo sve puno drotova i kamere. Andi onda svakako ne može ali i za Jana bi bilo

problema kada bi ga provjeravali i vidjeli da on nema stalnog mjesta boravka. Andi mirno kaže da je jasno da je to neko uradio i da su ti ubili i Vikinga. Samo on ne vjeruje odmah onome šta ti mediji kažu, jer kako tvrdi, oni inače lažu. Pita ga Jan da li su oni u domu možda ubili sami sebe. Sjeti se on, međjutim. Postojali su sukobi između raznih grupa. Ali i taj napad. Nacisti ? Kako su oni stigli, da su to sve mogli unutra ovako namjestiti ? Ni grupa od njih, a kamo li pojedinci da bi došli samo blizu doma preko tog dijela grada, pa onda imaju i ti naoružani stražari kao i sve ove kamere. Pita se i Jan, odjednom, kako su oni to mogli uraditi? Jesu li možda došli helikopterom, ama stvarno to nije jasno. Međjutim, mnoge stranice na internetu koje su protiv države s raznih strana su isto ukazale na neke čiste činjenice. Sistemski mediji su vodili računa o tome. Prvo, najveće novine su samo pokazale slike nekih tipičnih desničarskih faca. Likovi koji nemaju veze s napadom i koji pripadaju nekima koji su na kraju dobili na izboru među kandidatima za desničare godine. Svi iz policijskih albuma. Veliki crveni naslov, samo je bilo „UBICE!!!“. Ali onda su reagovali sa još šokantnijom verzijom. Nisu to naravno samo nacisti uradili. Nego iza ovog masovnog ubistva stoji čitav lanac ekstremističkih i terorističkih grupa. Sedmicama mediji su gotovo svaki dan otkrivali nove strašne detalje. Došlo je do toga da su trojica osumnjičenih. Jedan pripadnik tih stražara koji je poginuo kada je pokušao da spasi neke ljude s drugoga sprata. Imao je on već dug spisak prekršaja od nasilja preko droge do političkog ekstremizma zbog kojih ga je policija imala u vidu. Drugi je izbjeglica iz Afrike koji je navodno imao veze sa jednom islamističkom terorističkom grupom. Treći je bio pravi šok za Jana i Andija. Viking.

Svim neprijateljima slobodno-demokratskog osnovnog reda, ova država će sada pokazati da će ih sve stići ruka pravde. Neki ministar je to vikao dok su pripremali novi zakon. Od napada je prošlo samo par sedmica. Viking. U njegovoj domovini bio je rezervni kapetan. Vodio je neke jedinice milicije uglavnom protiv islamskih terorista. Bio je član jedne partije koja je navodno nacistički orijentisana. Osumnjičen je za moguće ratne zločine. Kao i da je pripadnik tamošnje tajne službe. Sve u ime jednog zloglasnog diktatora. Ne zna se samo, još uvijek tačno, da li je on trebao neke posebne osobe ubiti u tom domu ili da li je to samo bio čisti teroristički čin. U međuvremenu pronađena su i pisma i video snimci na kojima su se neki neonacisti hvalili da su oni navodno sve sami uradili. Samo uvijek fali svaki detalj koji bi stvarno samo oni pravi počinioci mogli znati. Prvi talas masovnih hapšenja međjutim nije ni pogodio naciste ili one koji su sve do danas morali nositi taj pečat. Jedan novinar je počeo odmah istraživati sve na svoju ruku. Drugi su mu se pridružili. Objavili su svoje istraživanje na internetu. Andi je isto pisao nekoliko komentara uz to, uglavnom vezane za Vikinga. Zvao je Jana svaki put prije nego što je to objavio i pitao ga da li on ima šta dodati ili ispraviti. Sve šta je Andi pisao i Jan gledao kao živu istinu, rijetko je on imao još par riječi od sebe uz to. Viking ubica-samubica ? Nikad. Par sati poslije tog, prve stranice su nestale sa interneta. Sve dok su na kraju samo nekolike ostale, koje su bile na serverima u „hajdučkim državama“. Dva dana kasnije. Ujutro. Jan i Andi su pretražili kontejner kod jednog hotela. Unutra se sada nalaze izbjeglice kojima stiže hrana iz raznih restorana. Bilo je to tako otkad su prvo nekima dali posebno sve bez svinjetine pa onda drugi su ulagali žalbu koji ne jedu govedinu pa treći kojima se meso inače ne sviđa. Tako da su na kraju razni restorani u gradu dobili poslove da dostavljaju hranu izbjegličkim centarima i smještajima. Mnogo se ovdje bacalo, tri puta dnevno, a ko je malo tražio našao je pakovanje koji niko nije dirao. Gotovo sve moguće kuhinje u odličnom kvalitetu. Koliko puta su se Andi i Jan već pravo najeli iz ovog kontejnera nisu više tome ni broja znali. Imaju i drugi beskućnici. Ne samo domaći nego i poneki stranac koji je rođen ovdje pa se danas i mnogi od njih isto gledaju i tretiraju kao onaj originalni narod. Samo je bilo bitno stići na vrijeme, ali čak kada se jednom ništa dobro više nije moglo naći onda drugi ili najkasnije treći put si uvijek mogao. Rano jutros poslije njihovog doručaka

bilo je ipak najbolje. Mnogi u hotelu nisu se probudili pa se sve bacalo do sat prije nego im je stigao ručak. Danas nema nikoga osim njih dvoice. Gdje su svi oni ostali. Trebalo bi biti dvadesetak njih najmanje. Čudno. Nema veze. Još bolje. Spakovali bi što više i odnijeli sa sobom da ni danas ni sutra niti prekosutra ne bi morali više doći. Jan je počeo tražiti isto kao i Andi prvo ono šta nije otvoreno. Odjednom, osjetio je udarac. Neko mu je zategao ruku na ledja. Stavljene su mu lisice. Pogodile su ga čizme dok su došla policijska kola. Ugurali su ga unutra. Za Andija, došla su druga. Odvezli su Jana polu nesvjesna u neku stanicu policije. Više su ga ugurali unutra nego je on mogao hodati. Krvari. Opet čizme i palice. Mrak. Kratko. Hladna voda. Valjda su ga skinuli. Dali su mu peškir. Malo je to uzeo da se obriše i onda sve stavio oko glave koja ga je veoma boljela. Odveli su ga u ćeliju.

Ispitivanje. U gaćama su ga vodili u jednu sobu. Da ovako sjedi za stolom više od pola sat. Onda je ušao jedan drot. Komesar valjda. Taj je imao sve njegove podatke. Pročitao mu je to. Dok je jedan drugi drot koji je stigao malo kasnije stalno nešto kucao na laptop. Taj je odmah pitao odmah kakve veze je Jan imo s Vikingom koga je on zvao naravno pravom imenom i prezimenom. Jan je rekao da su ponekad popili pivo zajedno. Da je taj njega vidio na ulici i od tada mu donosio ponekad hrane i častio ga čak i pićem. Aha. Šta Jan zna još o njemu ? Nema ništa osim toga da je izbjeglica. Da ima ženu i petoro djece. Ništa više. Nisu se mogli ni pravo razumjeti jer je onaj znao samo nekoliko riječi na njemačkom dok Jan zna samo vrlo malo francuski. Ovaj komesar je Janu za ovo opalio šamar. Jan se više nije čudio. U zadnjim godinama odnos policije bar prema onim domaćim ljudima je postao značajno oštiji. Da li on misli praviti budalu od komesara krim službe, je li ? Da li je on uopšte svjestan kakve posljedice to ima, ako on ne kaže sve ? Jan je razmišljao. Šta bi još moglo biti gore od ovog života sada ? U zatvoru bi dobijao obrok koji ne bi morao tražiti u kontejneru. Zdravstvenu zaštitu isto, bar do nekog stepena, dok su mu ovako sve odbili jer prema novom zakonu on mora imati stalno mjesto boravka. Imo bi televiziju pa možda i neku konzolu za igre ili čak i internet. Drugi u zatvoru ne bi mogli biti gori od te ulične ekipe pa često, to su upravo oni isti. Zatvor ? Može. Posere se Jan više i na to. Vidio je taj drot da je uzeo pogrešnu prijetnju. Ozbiljno je gledao Janu u oči dok mu je govorio da se nalazi u velikim problemima pa na kraju ko bi uopšte pitao za jednog klošara manje ili više i gdje je taj nestao. Mogu li oni to stvarno uraditi ? Sada Jan nije više imao sumnje ni o tome. Šta da radi ? Priznati šta god mu oni daju da potpiše ? Ne. Oni bi ga onda svakako ubili. Drot mu je pokazao papir. Samo je trebalo da potpiše ovu izjavu i slobodan je. Slobodan ? Gdje ? Nekako je ovo sve kao jedan veliki zatvor. Država. Zakon. Policija. Posere se Jan na sve. Drot ga udari još par puta. Onda obustavi. Kaže mu mirno, ako potpiše može se i nešto regulisati u njegovom životu. Stan neki. Možda i posao. Uostalom njegov drug je već sve priznao i potpisao. Kao što je dao i izjavu u kojoj prebacuje krivicu na Jana. Ne pada Janu na pamet dati komentar. Ušao je jedan stariji čovjek. Negdje ga je Jan nekad vidio davno ali ne može sada da se sjeti. Taj sve samo gleda. Da komesaru znak nek sve završi. Onaj koji je samo kucao nešto, odštampao je neki papir. Komesar to drži Janu pred licem. Vidi on svoj rukopis. Smije se komesar dok kaže da je Jan na kraju ipak potpisao i kako mu je on zahvalan na saradnji. Pita onog staroga šta će sada s ovim klošarom. S ovim ostalima ? Taj samo gleda Jana kao da taj ne postoji dok kaže da on ipak ne odgovara profilu i da za njega ne treba trošiti ni metak. Neka ga pusti pa da se klošar još fino pati godinama na ulici.

Jan se pažljivo vratio. Izgleda da ga nisu pratili. Stigao je tamo gdje su on i Andi živjeli ili bolje preživljavali. Odmah je pregledao sve. Tablet je tu. Sve što je mogao od hrane uzeo je.

Stvari je promjenio. Obukao samo ono najbolje šta je još imo. Sve ostalo ostavio je tu. Napisao je papir. Andi kada dodje, nek zna da on je krenuo prema tom selu kod onog fratra. Medjutim Jan se samo preselio u jednu drugu kuću nedaleko, koja je isto prazna. Smjestio se tamo. Tablet. Šifra ? Nije on nikad vidio kako je Andi to radio. Pokušaj. Andi ? Razne verzije. Uz brojeve. Ništa. Ta njegova knjiga. Vargold. Ne ide. Vargold i razne godine. Prošla godina. Ide ! Gleda Jan internet. Najviše ga zanima šta su javili oko njega i šta je s Andijem. Ima nešto malo o njemu da je osumnjičen da je za stranu službu i neke teroriste vršio izvidjanje cilja. Šta ? Ali pušten je jer nisu imali dovoljno dokaza i ovo je pravna država. Jan mora sebe prisiliti da čita dalje. Andi. Desničarski ludjak koji je pobjegao iz psihatrije gdje se nalazio radi liječenja raznih teških mentalnih smetnji. Osumnjičen je za mnoga krivična djela. Do sudjenja medjutim neće doći jer on je izvršio samubistvo u psihatrijskom odjelu pokrajinske bolnice. Jan nije mogao da spava. Andi. Nema ga više. Ubili su ga. Sigurno. Sutra ujutro. Drotovi su svagdje u komšiluku. Jesu li se možda predomislili pa su došli po njega ? Nije. Jedini cilj im je ta prazna kuća gdje su on i Andi boravili. Pretresali su to sve. Više od dva sata. Vidi Jan kako jedan iznosi vani njegovi stare stvari. Onaj komesar. Nešto je ljut zbog toga. Našli su i taj papir. Idu. Naveče Jan čuje nešto. Provalili su još neki u kuću. Drotovi ? Ne. Dvojica. Neonacisti. Samo mu fale još ove face. Drži on nož u ruci. Gledaju oni njega. Imaju torbe sa sobom. Pita ih Jan šta hoće. Kažu da su ih drotovi zajebavali pa njih kao i sve ostale uhapsili. Samo njih dvojicu su pustili. Šta je sa svim ovim ostalima to se ne zna. Jan ih gleda. Mladi momci. On spusti nož i pozove ih na piće.

Kevin i Riko su gotovo nepismeni. Ne znaju čak ni svoj maternji jezik kako treba. Često i njihove izjave i razgovori su toliko glupi da Jan te idiote ponekad samo još može izdržati kad popije više od pola flaše rakije. Paze se oni sada sva trojica. Mjesecima. Bezkućnika ima još više. Kao i izbjeglica, za koje neke firme obnavljaju kuće u ovome dijelu grada. Ova još nije došla na red. Te dvojica su se malo smirili čim su bez veće grupe. Ponekad preko noći idu da krađu. Jan to nikad nije radio ali oni su očigledno već odrasli u takvoj sredini. Jednom oni donesu novčanik. Kunu se da je to izgubio jedan pijani čovjek koji se vraćao od prostitutke. Unutra gotovo nema ništa osim raznih kreditnih kartica. Svakako, rijetko danas ima još mjesta gdje se uzimaju novčanice. Sve ide preko tih kartica. Uz šifru naravno. Smiju se Kevin i Riko obojica. Zašto ? Zato što je taj na praznoj strani jedne kartice napisao sve šifre. Valjda da ih ne zaboravi kada je pijan a novac mu hitno treba, na primjer za prostitutke. To je kradja. Ali šta ima veze više. Situacija je svaki dan sve teža. Sada pred onim hotelom, sve šta se baca čuvaju dvojica stražara i dolaze im smetljari da to odnese samo da to beskućnici više ne mogu uzeti. Jer, na nekim internet stranicama su se pojavile čak i fotoreportaže o takvim slučajevima. Tamo kod onih bogataša isto sve više ima patrola policije i obezbjedjenja iz privatnih firmi. Stavili su i znakove da je zabranjeno pretraživati kante i kontejnere. Janu je sada sve svejedno. Kuda će oni kada i ova kuća bude na redu ? U drugim dijelovima grada često je sve još gore. Hajde gdje ima bankomata ? Maksimalno daju dnevno samo petsto eura za svaku karticu. Možda sada čak i manje, ko zna. Imaju i ovi novi s biometričkom slikom i otiscima. Ali tu još ima ovih starih samo sa čipom i ništa više. Sretan slučaj, jer uskoro i njemu bi trebao isteći rok trajanja. Idu njih trojica pažljivo. Kevin zna gdje ima bankomat koji možda prima sve. Imaju i neke pumpe i radnje gdje još primaju novčanice. Više na crno, nego što je to još uvijek legalno. Bankomat. Tri kartice. Prvo Jan pa onda Riko i na kraju Kevin, koji dva puta mora ukucati šifru. Ali svima ide kako treba. Po petsto eura. Nevjerovatno lako. Naočale na lice. Pokrivene glave. Ko zna možda ih stvarno neće identifikovati. Ponekad i neki makro ili članovi ulične ekipe ovdje uzimaju novac s kartica koje su „našli“ ili „dobili na poklon“. Šta će sada s tim parama ? Svoj trojici ne pada ništa drugo na pamet nego da te pare idu što prije potrošiti. Kao da je sutra smak svijeta. Ili već danas.

Jan bi najviše volio da se fino okupa. Da može spavati u čistom krevetu. Da ima finu večeru, a ujutro doručak. Ništa više i ništa manje. Možda da ode u hotel neki ? Teško. Traže ti oni odmah ličnu kao i kreditne kartice. Za novčanice ne ide ništa osim tamo gdje su samo prostitutke s mušterijom. Prostitucija je bila legalizovana već davno. Moraju i one platiti porez pa imaju zato zdravstveno i penziju. Ali ima i mnogih koje još zaraduju na tradicionalni način. Uglavnom strankinje kojih i sa svakim novim talasom izbjeglica ima sve više. Preko dana Jan je uglavnom hodao svugdje, ali pažljivo. Uvijek da vidi da li su možda drotovi bili navratili kod kuće. Nema ih. Hoda, stavio je naočale, obukao nove jakne i pantalone koji je kupio u second hand shop. Sjedio je u restoranu gdje ima riba. Nivo je i kod njih jako opao što se kvaliteta i ukusa tiče. Zato, cijene su im postale još veće. Gleda TV na raznim ekranima. Velika prijetnja sa istoka. Fašisti, komunisti i islamisti zajedno protiv slobodnog miroljubivog demokratskog svijeta.

Sve zvuči kao da je rat već počeo. Ma nek bude. Posere se on na ovaj svijet svakako, misli Jan dok pije pivo iz limenke. Tu demonstrativno baca negdje i to ne u kantu. Zubi su mu već dosta otišli. Hoda dalje pa sjedi negdje i pije. Pada mrak. Ide kod prostitutke. Ovdje su gotovo sve strankinje. Često i neke koje već godinama žive u ovome dijelu grada. Kaže Jan nekim da želi nešto skroz otkačeno i perverzno. Može. Šta god. Za pare sve. Dvjesto eura za cijelu noć. Ima ih odmah dvadesetak koje bi išle sa njim. On izabere jednu koja je ili Turkinja ili Arapkinja. Bar prema pogledu. Kasnije ona sama kaže da je Brazilijanka. Ima ona mali stan. Spavaću sobu s kuhinjom i WC s tušem. Dobro. Čeka ona, šta će Jan sada perverzno tražiti od nje. Ne može da vjeruje kada čuje šta hoće. Da se fino može okupati dok mu ona napravi večeru. Da onda spava fino u čistoj posteljini i da mu ona ujutro napravi doručak. Pita ona da li je on hoće zajebavati. Smije se Jan, dok tvrdi kako je on jedna posebna vrsta perverznjaka koji uživa najviše u tome. Kaže ona da stvarno ovakve otkačene mušterije još nije imala, ali može. Za novac. Sve. Čak i ovakve perverzije.

Jan je fino spavao ali se ipak ujutro probudio. Ona mu je napravila doručak i on joj je platio. Pitala ga je, da li mu bar može još popušiti kurac i to bez više para. Jan nije vidio razlog zašto bi odbio. Poslije toga navratio je u jednu radnju i uzeo piće i hrane za sto eura. Teško mu je bilo sve nositi. Nije ga niko zaustavio niti napao. Inače nema mnogo ljudi na ulici. Čudno. Danas je radni dan, zar ne ? Nema veze. Kod kuće on upali taj tablet. Vijesti. Da vidimo da li je rat već počeo. Haha. Šta sada ? Smetnje. Nešto ne radi. Jesu li ona druga dvojica šta drkali ili možda se to i onako pokvarilo ? Uzalud on pokuša svašta nešto. Ne ide. Tablet izgleda u redu. Internet ne radi. Možda su oko obnove tih kuća nešto skroz pokvarili. Par sati kasnije dolaze Kevin i Riko. Pričaju da je internet crkao. Kaže im Jan da on to već zna. Ne. Ne samo ovdje nego kako izgleda svagdje. A ima nešto i s parama šta oni ne znaju tačno objasniti. Jan misli da je riječ o bankomatima. Negdje je i počeo rat. Gdje tačno, to oni ne znaju reći jer nemaju gotovo nikakvo znanje što se geografije tiče. Ne znaju reći ni da li je ova zemlja ili država ili šta god u ratu i ako jeste protiv koga. Samo znaju da se očigledno nešto veliko dešava što oni s ograničenom svijesti ne mogu skontati. Jan je zaključio da ostale pare u svakome slučaju treba pod hitno trošiti. Ona dvojica su još mahmurni ali imaju i oni još više od pola onoga šta su uzeli iz bankomata. Idu sva trojica u jednu radnju. Vlasnik je Arap ili Turčin ali Jan vidi i neku zastavu na zidu koja je, koliko se sjeća, nešto iz Južne Amerike. On ima veliki problem, jer, ništa mu ne radi više. Ali snalazi se trgovac i dalje drži otvoreno pa uzme novčanice i zapiše sve na papir. Pare od te trojice su mu dobro došle. U ovome dijelu grada svakako mnogi samo to koriste jer tako se može platiti, a da država ne zna, dok je preko

kartica sve odmah automatski registrovano. Sve što mogu njih trojica i uzimaju. Čovjek im još daje zadnje vijesti koje su često već i samo glasine. Sluša on i neku stanicu preko kratkih talasa. Nešto na španskom. Dok pakuje flaše s raznim ljutim pićima, čovjek to stalno sluša. Ujednom ispada mu flaša iz ruke. Viče nešto i krsti se. Taj glas na radiju, takodje, zvuči prilično nervozno. Čovjek se tek poslije nekoliko minuta toliko smiri da im prevede kako je prema prvim informacijama došlo do upotrebe atomske bombe. Ne zna on ni ta mjesta tačno reći ali vjerovatno na Bliskom istoku. Pokloni on od sebe još čitav karton pića kao i neke konzerve koji su inače skupe. Kaže da je to od njega jer su mu njih trojica zadnje mušterije. Možda ne samo za danas jer će on sada zatvoriti nego i inače. Teško im je nositi sve ovo. Čuje se neki glas iz zvučnika negdje, valjda u drugom dijelu grada. Policija. U kući se sve ostavlja. Odmah se ide na piće. Našao je Riko nešto šta nisu vidjeli, da im je taj vlasnik radnje stavio u karton. Radio s baterijama. Upali Jan i slušaju na raznim stanicama. Mnoge već ne rade više, ali ima ih još nekoliko. Par sati sjede i piju uz te vijesti. Šta se to desilo u svijetu gdje je svaka vijest za minut bila na internetu, da se sada satima ne zna ništa tačno ni oko prve upotrebe atomske bombe kao oružja poslije Drugog svjetskog rata ? Čuju i kako mnogi ljudi bježe u panici iz svih gradova. Tako i iz ovoga. Jan razmišlja. Čak i da bi oni htjeli. Kuda bi otišli ? Kako ? Pješke ? Autoputevi su svi već zatvoreni zbog gužve. Brodom možda. S traektom prema sjeveru. Skandinavija. Da bi i tamo malo pretraživali kontejnere ? Hajde sada je svakako prekasno. Kevin kaže da možda uskoro Hitler opet dolazi. Onda on i Riko počinju da se svadjaju oko toga odakle će Hitler dolaziti. Pola tih mjesta koje oni navode ili ne znaju ni izgovarati kako treba ili su zapamtili iz nekih filmova. Jan sebe pita čime je on to zaslužio da mora sa njima provesti, što je najvjerovatnije, zadnje sate ili možda samo minute u njegovom životu. Ali bolje sa njima nego sam, kako on, poslije još pola flaše rakije, zaključuje. Svima od alkohola pada mrak na oči. Kevin se i upišao. Upravo kad su zaspali čuje se velika eksplozija kao udar groma van. Probudi i tresnu ih odmah, bar malo. Vani, struje nestalo. Dok kod njih te lampe na autobaterije rade. Na radiju ništa. Jaki grom opet iz drugog pravca. Jos jednom. Četvrti put. Peti. Kevin se opet upišao, a ovoga puta ne od alkohola. Jan ih gleda i kaže im kako god su ga nekad nervirali drago mu je da su sada tu zajedno da još jednom mogu nazdraviti. Čuju se vani svirene. Nešto još radi ili opet ide. Čekaju njih trojica još do jutra ali ovaj grad iz nekog razloga nije bio pogodjen. Ovi jaki gromovi. Atomske bombe. Ne zna Jan gdje su pale ali nije teško zamisliti. Samo mu nije jasno zašto ih nije palo više. Sjetio se da su neki radili na jednom protivraktnom sistemu. Da li je taj bio gotov i stvarno radio ? Dugo on nije pratio vijesti. Ko zna. Možda će tek danas uslijediti i drugi talas. Iz ulica se čuje ponekad pucnjava. Ko protiv koga. Neprijateljski vojnici. Je li to moguće ? Nije tako. Samo što su u ovome dijelu grada te ulične ekipe imale mnogo više i bolje naoružanje nego je neko mislio. To je ono šta se sada čuje vani. Bolje nemoj ni izaći. Čuju se neke eksplozije. Ima i nešto vojske i dosta policije u gradu. Da li oni sada negdje napadaju ? Jan nije služio vojsku. Tada je još važio vojni rok i ako to nisi htio morao si raditi nešto socijalno umjesto toga. On je uspio biti oslobođen od svega. Jer je već počeo pokretati svoju firmu i onaj ko plaća veći porez naravno može i očekivati malo nešto kao priznanje. Ne zna on sada ništa ni oko puške niti oko prve pomoći osim ono malo zajebancije, davno kada je polagao vozački. Uspio je sebi izvaditi par zuba jer nije mogao kod zubara. Šta mu je drugo ostalo kad su mu sve odbili ? Sad u ratu, on je samo bezvezni civil. Nisu ni ona druga dvojica ništa bolje. Trojica gubitnika. Mušketiri s ulice.

U narednim danima još uvijek nema atomskog napada. Da li je možda ova strana dobila rat ? Na radiju imaju opet neke stanice. Iz nekih razloga ne daju prave informacije. Spisak uništenih gradova se nekako zna. Ipak je dug. Samo neko vjerovatno mora biti strateg neki da može vidjeti pravu vezu u tome. Gubitci u milionima još se broje. Europa za razliku od SAD

time je još dobro prošla. Bar do sada. Što je čudno, nema nikakvih vijesti šta se na drugoj strani desilo. Da li njih uopšte još ima ? Treba nabaviti radio na kojem ima kratki talas. U mraku su izašli iz kuće. Čuju se ponekad pucnjavi. Negdje blizu i neke žene koje valjda neki siluju. Ta radnja. Opljačkana. Kao najvjerovatnije i sve prodavnice u ovome dijelu grada. U mraku s baterijom traže oni taj radio na kom je čovjek slušao ono na španskom. Možda je to zaboravio. Jeste. Tu je. Nikoga nije zanimalo ono što nema ni CD niti USB. Uostalom nema ništa više unutra šta bi valjalo. Vratili su se kući. Vide patrolu, koja odvede nekoliko ljudi prema rijeci. Maltretiraju ih. Pišaju na njih. Ubijaju ih. Bacaju ih u rijeku. Ne može se vidjeti ko su žrtve, ali ta patrola to su neki iz te firme koja je i davala obezbjedjenje za taj izbjeglički dom. Znači, najbolje njih izbjegavati. Možda boja kože ili kose je danas već dovoljno kao smrtna kazna. Egzekucije su se nastavile i u narednim danima. Onda, neki su dolazili pred njihovu kuću. Gotovo. Znaju oni gdje su. Jedan klošar ih je vodio. Taj je s jednim čovjekom iz patrole ušao u kuću. Ovaj iz patrole se nasmijao na Kevina i Rika. Valjda ih je prepoznao. Pitao ih kako je to sada bez veće grupe, a nemaju ni oružje. Smije se i dalje dok je ostavio svoju pumparicu uza zid. Jan mu gleda u oči. Za ovoga to je nešto neobično. Odmah se prestane smijati. Rekao je da koliko on zna, Jan je isto pomalo bio povezan s tom napadom na onaj dom. Jan mirno odgovori da su mu Viking i Andi bili najbolji drugovi. Ovaj ga minut samo gleda. Onda kaže kako Viking nije imao ništa s time ni Andi niti Dogan koji je bio taj njihov iz firme. Predstavlja se on sada kao Muamer. Tvrdi da je sve bilo planirano. Vidjeli su njegovi par puta neke tipove, koji su valjda radili za neke službe. Došli su neki navodno iz neke firme da bi unutra na vrijeme napravili grijanje. Prema najnovijim standardima. Neki od tih radnika međutim bili su sumnjivi. Dogan se razumio u instalacije i gledao je šta oni rade. Obavjestio je i šefa o tome ali taj je dobio pritisak od vladajućeg gradonačelnika, koji mu je odmah rekao ako sada ne mogu ni neke firme za instalaciju više tamo raditi onda će se zaposliti i druga firma za obezbedjenje. Ima još više nekih koji vode i zapošljavaju momke s „migracijskom posadom“. Pustili su ih onda. Kako o toj firmi nikad nije bilo ništa na vijestima ? Jan je to pitao glasno. Muamer misli da ta firma uopšte ne postoji. Njegovi su je tražili naravno. Međutim nema ni traga više od njih. Kao što ima još mnogih drugih stvari oko toga. Ko god je ovo radio ti neki nacisti sigurno nisu. Nemaju ni pameti niti muda za to. Muamer gleda Kevina i Rika koji su se glavom dolje samo ušutili. Pita Muamer Jana da li je mislio da je on došao da bi njega i tu dvojicu idiota sada sredio. Jan kaže da ne zna ali da su bile već masovne egzekucije. Muamer prizna da to jeste tako. Očistili su ovaj dio grada koliko se može. Šmekeri koji su radili za drotove. Perverznjaci. Narkomani. Svima će biti sada ono šta im je već davno trebalo. Pričali su još dvadesetak minuta. Muamer im je onda rekao da oni ne mogu ovdje ostati. Ima u jednoj kući stan za njih, gdje bar ima vode iako struje trenutno nema, kao inače i svagdje. Nek se presele odmah. Ne valja ova rupa.

Još na putu Kevin i Riko su mislili da je to sve zamka neka. Muamer im je pokazao sve. Došao je do rijeke i objasnio im šta je pod kontrolom te milicije kojoj i on pripada. Negdje na drugim mjestima ima policija i vojska kao i druge milicije. Ne zna se ipak ništa sto posto. Ima sada sve više kontrolnih punktova, kojim razne strane označavaju granice njihove teritorije. Prave borbe do sada još nema jer svi su previše zaposleni da uspostave red i mir u tim djelovima pod njihovom kontrolom. U tom stanu njima je stvarno bilo fino. Čudili su se zašto je Muamer tako dobar prema njima. Naveče su slušali jednu rusku stanicu koja ima program na njemačkom na kratkom talasu. Uхватili su samo tu i to po prvi put. Pričala je spikerica o kapitulacije Zapadnog saveza. Nije to međutim moglo biti zvanično jer nema niko više tu s kime bi se mogli voditi pregovore na većem nivou. Šta ? Ova strana je izgubila ? Ali i tamo veći broj gradova je bio uništen. Najviše u Kini, poslije napada nekoliko američkih

podmornica s atomskim raketama. Strašno. Još uvijek nema pravih podataka ni tamo koliko ima žrtava.

Sutradan je Muamer opet navratio. Pričao s Janom. Konačno kaže šta stvarno hoće. Jan nek se fino sredi i obuče. Onda bi trebalo krenuti u druge djelove grada. Na izvidjanje. Ako se vrati, Muameru ili drugima može dati tačne podatke ko šta kontrolira i kakva je situacija u tim djelovima grada. Muamer tvrdi da u nekim kvartovima Jana ne bi niko zaustavio jer ne izgleda sumnjiv. Smije se on dok govori da je tamo očigledno ono suprotno sa ovoga dijela ovdje. Jan se tresse. On kao špijun ? On ??? Za koga ? Neku samoproglašenu miliciju u kojoj je on stranac, i to u zemlji koja je još do prije možda trideset godina bar prema izgledu pripadala njegovom narodu ? Zašto ? Ali zašto i ne bi ? Šta danas još ima od tog naroda ? Nema ništa, bar koliko to Jan sam može vidjeti. Možda ima još nekih seljačkih područja gdje to nije tako. Ko zna. Muamer je ponudio i Kevinu i Riku to isto. Donio im je piće i rekao da ukoliko bi oni bilo gdje naletjeli na Hitlera koji se vratio u nekom letećem tanjiru nek mu to obavezno jave jer i on ne bi želio ništa više nego da se lično može upoznati sa Firerom. Jan je još dugo razmišljao da li je Muamer to rekao u šali ili je stvarno ozbiljno, jer zvučalo je tako. Medjutim Muamer sam smatra kako je bolje još čekati par dana dok se linije razgraničenja mogu malo bolje vidjeti. Pa onda se zna tačno kuda bi najbolje Jan trebao ići. U medjuvremenu ova milicija je već izvršila napade na nekoliko drugih djelova grada. Uglavnom su se bez većih gubitaka vratili s velikim plijenom. Posjetili su i taj kvart sa svim tim vilama. Vodili su teške borbe protiv policije i stražara iz raznih firmi. Morali su se povući kada su i jedinice vojske stigle onim drugima kao izpomoć. Zapalili su ipak još desetak vila dok su se povlačili. U znak odmazde vojska je medjutim izpalila nekoliko puta rakete iz VBR-a i iz jedne ili dvije tenkovske haubice na ovaj dio grada. Rezultat, na kraju su bila ogromna razarenja. Mnoge kuće su u plamenu. Velika vatra. Preko dvije hiljade mrtvih. Jan s Kevinom i Rikom su se jedva uspjeli spasiti iz toga stana noseći i stvari sa sobom. Par minuta kasnije i ta kuća je bila pogodjena. Ne zna Jan tačno ali Muamer mu je sutradan rekao da je bila granata 155mm. Kada ga je Jan pitao šta on misli o svemu onome, Muamer se stvarno još nasmije dok je rekao da se tek sada ovdje stvarno osjeća kao kod kuće. Jer gotovo njegova čitava familija je živjela i djeca su im odrasli upravo pod ovakvim uslovima. Dok su svi koji su mogli kopati, bili angažovani oko masovnih grobnica kao i grobova za sve one koji su im bili članovi obitelji ili nešto bliže. Muamer s grupom boraca noćas je krenuo u diverziju. Čudno ali jutros su se svi vratili. Zarobili su desetak pušaka G-36 kao i pancire i drugu opremu. Ta tenkovska haubica, a pogotovo onaj VBR su medjutim predaleko i to još u nepoznatom pravcu. Muamer se obratio Janu.

Šta su ove budale sada planirale ? Muamer mu je rekao sve. Jan bi trebao krenuti u to područje gdje se najvjerojatnije nalazi ta haubica i onaj VBR. Treba da ih vidi i da označi na mapi tačno gdje su. Kao i sve što vidi oko njih. Straže. Ko su i koliko ih ima i sve što je bitno. Jan kada sve to vidi i zapamti ili nekako napiše ili nacрта nek se vrati ovamo. Krene Jan. Dali su mu još nešto para i zlata nek on to krije u patikama ako mu stvarno zatreba. Ko zna da li te novčanice uopšte još nešto vrijede. Zlato sigurno hoće, jer ako ne bi, stvarno, onda je došao kraj Svijeta. Kuda ? U redu. Zna se. Ali kojim putem je najbolje ? Jana inače boli više kurac za sve. Ide on preko jednog mosta u sred dana prema kontrolnom punktu na drugu obalu. Ti stražari mu nešto viču. On ide dalje s flašom rakije u ruci. Vojska. Ne zna se da li su oni ili drotovi više zaslužili Darwin Award. Upozoravaju ga da stane ili će oni pucati. Jan još pravo cuga iz flaše i ide dalje prema njima. Jedan od njih opali metak. Jan stoji i pije mirno. Trče dvojica do njega i odvedu ga na njihovu stranu. Dolazi im poručnik. Gleda koga su to zarobili. Pita ga ko je i šta je radio tu na drugoj strani. Kako da ga oni nisu zaklali. i još više od toga. Gdje su mu dokumenti. Lična. Kreditna kartica. Kaže Jan da su ga oni tamo skroz opljačkali.

Poručnik ga gleda i kaže da je imao nevjerovatnu sreću da ga nisu ubili. Gleda i Jan njemu u lice dok kaže da ima samo jednu pitanje ako može. Može. Ama, ko je dobio rat? Poručnik se nešto vrti. Nije to tako lahko reći. Viče Jan pa jesmo mi ili su oni. Poručnik ga moli da sjede tu negdje, ma nek popije još malo dok on obavjesti štab. Vode ga dvojica vojnika tamo. Smjestili su se u jednu školu. Ovo je jedan od boljih dijelova grada. Otprate ga kod bezbjednjaka. Dolaze i još dvojica sa činovima. Pitaju ga kakva je situacija odakle on dolazi. Kaže Jan iskreno sve. Da postoji veliko razarenje. Preko dvije hiljade mrtvih. Ulazi jedan vojnik da preda bezbjednjaku neki papir. Koliko je Jan skonto, spisak dezertera. Postavlja mu oni pitanja, sve oko te milicije. Ko su. Uglavnom radnici jedne firme koja je čuvala objekte, a priključili su im se mnogi iz ulične ekipe. Oni su išli par puta u druge kvartove i vratili su se s velikim plijenom. Samo onaj napad na taj dio gdje su bogataši nije im išao. Onda su neki od njih još jednom napali negdje i vratili se sa desetak pušaka i s drugim vojnim stvarima. Na ovo jedan od tih starešina pravi facu kao da je popio nešto gorko. Čudi se Jan zašto oni ne nose svoja prezimena. Skinuli su to s uniformi iz nepoznatih razloga. Pitaju da li ta milicija ima centralu i gdje se ta nalazi. Kaže Jan da to ne zna ali misli da je ta bila pogodjena s nekoliko raketa ili tako nešto. Vidljivo svima njima je drago. Da li je Jan vidio bilo koje oružje osim puške ? Nije. Tako sve ide još pola sat. Onda ulazi neko. Onaj stariji čovjek koji je već tada došao kada su drotovi ispitivali Jana. Uruči mu onaj bezbednjak izvještaj. Tvrdi kako ovaj gospodin koji sjedi tu, upravo je dao važne informacije. Taj stariji Jana samo kratko pogleda onda svima kaže da to nije gospodin nego samo klošar. Neka ga vratite na ulicu ali ko zna koliko dugo će još moći potraživati kontejnere.

Jan misli da je ipak dobro prošao. Mogao je onaj stariji i narediti da ga ovoga puta likvidiraju. Ti vojnici. Ima i mnogih među njima koji nisu rodnom odavde. Neki uopšte ne liče na vojnike. Plaćenici svakako. Bez ikakve prave motivacije. Samo za pare. Kurve i ništa drugo. Kolonijalne pomoćne trupe. Ipak nisu ga ostavili na ulici. Nego su ga vodili na registraciju. Dali mu privremenu zamjenu za ličnu kartu. Upisali ga u neki kolektivni smještaj gdje su ga onda i smjestili. Opet škola. Tu ima i mnogo drugih ljudi. Većinom su pobjegli iz ostalih dijelova grada. Jan sluša njihove priče. Kao da se utopio u informacijama. Hrana u smještaju je slaba. Ali sutradan dolaze neki službenici koji traže radno sposobne. Jan se odmah javlja. Ide se na sve moguće vrste posla. Čišćenje ulice od smeće i otpada. Kopanje. Pomoć starim i hendikepiranim. Bar izgleda to na početku tako iako Jan nije siguran šta će sa svima njima biti jer nekako sumnja da će ih s tim autobusima stvarno odvesti tamo gdje ima lijepa priroda i dosta ovaca. Dovezli su ih poslije i do luke. Tu vidi Jan i jednu pristiglu podmornicu. Pomažu on i njegov radni vod oko snabdjevanja dok je ta posada otišla u jedan kafić koji još radi. Kasnije i oni iz radnog voda tu navrate i bit će piće i za njih. Sluša Jan i ovdje sve priče. Rat je izgubljen. Nije jasno zašto je neprijatelj neke gradovi napadao dok druge nije. Priča se da ako su samo htjeli, mogli su uništiti sve i sada bi mogli to uraditi u svakom trenutku. Jedan koji se već malo napio kaže kako su Rusi počeli preuzimati kontrolu nad nekim lukama na Istočnom moru. Ali samo uzimaju luke i ne idu dalje. Sve onda ide oko tih gradova koji su uništeni. Stigle su vijesti i da je u nekim regijama i gradovima sve već izvan svake kontrole. Anarhija. Ili razne kriminalne ili ekstremističke grupe su preuzele vlast ukoliko se to uopšte može tako nazvati. Jan je u narednim danima uspio saznati i gdje se sada tačno nalaze ta tenkovska haubica i taj VBR. Pitanje je hoće li se vratiti kod Muamera ili ne. Muamer mu sigurno nije prijatelj. Ali isto bi rekao i za Kevina i Rika. Pravog prijateljstva možda danas uopšte nema više. Viking je bio pravi prijatelj. Kao i Andi. Obojica su ubijeni. Kako izgleda ubili su ih ti isti šupci koji su sada i ovdje glavni. On sada spava u kolektivnom smještaju. Radi od jutra do naveče svašta nešto za hranu, a sve više to su samo neke konzerve. Rijetko ima i pića. On je radna snaga. Samo broj neki. Još će ipak ostati par dana da vidi da li bi

možda mogao izaći iz grada. Negdje. Samo kuda ? Nema tu prave alternative. Imaju zone gdje su pale bombe. Radijacija. Imaju zone gdje su sve moguće vrste budala preuzeli kontrolu. Ali u gradu je samo pitanje, kada će nestati zalihe. Previše ljudi. Još stižu i izbjeglice iz okoline kao i iz malo daljih mjesta. Došlo je još nekoliko puta do borbe između vojske i nekih milicija. Čuje Jan ovu tenkovsku haubicu PzH2000 nekoliko stotina metara daleko od smještaja. Gadjali su vjerovatno neke dalje ciljeve. Par dana poslije toga Jan i njegov radni vod su morali očistiti nekoliko stanova. Skroz dezinficirati sve. Jedan poručnik im je bio supervizor. U tim stanovima su bili ljudi koje je zuhvatila neka nova vrsta gripe. Sada su u posebnom odsjeku pokrajinske bolnice u izolaciji. Dakle riječ je o zaraznoj bolesti koja se sasvim očigledno veoma brzo širi. Jer u narednim danima ima sve više slučajeva.

Jan sjedi na mostu. Flaša viskija iz koje pije već je gotovo prazna. Ima on još drugu. Gleda doli. Kako bi bilo da se on sada samo baci prema rijeci. Možda bi umro i rijeka će njegovo tijelo odnijeti u Sjeverno more. Možda bi se i utopio polahko dok bi pokušao plivati do obale. Koliko je već popio bilo bi mu nemoguće plivati više od pedeset metara. Gripa. Kuga. Bolest. Kako god. Sjeti se Jan kako je davno gledao neki stari film iz sedamdesetih godina prošloga vijeka. Nepoznata nova bolest počela je tu u ovome gradu. Jedna ekipa koja je preživjela onda je krenula na put skroz dolje do Bavarske. Začudi se Jan, zašto mu je to sada palo na pamet. Nešto više od tri sedmice je bilo dovoljno da se ovaj grad na koji nije pala atomska bomba pretvori u jednu masovnu grobnicu. Na mostu zrak je još dobar. Čim se ide u bilo kojem pravcu, miris smrti i leševa koji se razpadaju svaki dan sve više, gotovo je neizdržljivo. Pogleda Jan onaj tablet od Andija. Uzeo je to opet prije par dana. Muamer mu je to sačuvao. Kevin i Riko su krepali. Gleda Jan kako se vatra dalje širi u jednom dijelu grada malo dalje. Dim. Crni, sivi i bijeli. Šta to sve gori više nije ni bitno. Jedan helikopter. Kruži iznad grada. Valjda snima. Najvjerovatnije Rusi. Preuzeli su kontrolu nad lukom prije par dana. Upali Jan onaj tablet. Već slabije može sve čitati, zbog alkohola. Ugasi to jer baterija je svakako slaba. Andi je počeo pisati knjigu. Da li je u ovome svijetu sada moguće zamisliti nešto što je još bezvezenije ? Jan drži tablet u rukama. Da bar to baci doli. Helikopter se prebližava. Ide pravo prema njemu. Iz blizine ga snimaju s kamerom. On hvata flašu u jednu ruku dok drugom ih pozdravlja. Eto im snimak. Lete oni dalje. Na most dolazi Muamer. Ne zna niko kako i zašto ali do sada i on je preživio. Kao što su i nekoliko njih iz ovoga dijela grada dok u nekim drugim ima ih ponekad čak stotine. Bar do sada. Jer ko zna da li je sve stvarno gotovo. Muamer je donio još pića. Ostavio je snajpersku pušku blizu sebe i cuga iz flaše konjaka. Otišao je opet pješke da gleda šta rade ovi Rusi doli. Rano jutros je krenuo, a sada će uskoro pasti mrak. Na putu se međjutim još malo zaustavio da zapali jednu vilu. Samo onako. Gleda gdje se taj helikopter samo još vidi kao mala crna tačka. Smije se dok viče Janu da će sada biti na vijestima. Razbije Muamer prozor jednih kola. Unutra nešto radi. Onda je upalio kasetofon. Potraži CD-ove koje je našao i baca ih van. Opsuje sve onome kome su nekad pripadala ta kola, što nema pravu muziku dok zaključuje da je taj drkadžija stvarno već samo zbog posranog ukusa muzike zaslužio da krepa. Muamer ide dalje i razbije još nekoliko prozora i pretresa kola sve dok se ne vrati s pobjedničkim osmjehom na licu. Našao je nešto. Jan očekuje neki gangsta rap najgore vrste. Umjesto toga ovo mu nešto zvuči poznato. Samo ne može da se sjeti. Muamer se smije. Viče samo da je to muzika iz filma „Gladiator“. Nazdravi uz to, za one zadnje koji su preživjeli. Slušaju oni tu muziku još satima dok dalje piju. Spavaju u tim kolima gdje se u međjuvremenu baterija izpraznila. Ali oni to nisu više ni primjetili.

Firma mu stalno ekspandira. Još uvijek kraj nije na vidiku. Jan uprkos godinama radi gotovo svaki dan. Uobičajeno već godinama, sve ide gotovo automatski. Svemir. Ali i more ovoga svijeta. Kao i ta područja koji se tek sada opet polako otvaraju za kolonizaciju. U velikim djelovima svijeta priroda je brzo vratila sebi sve šta joj je čovjek bio uzeo. Svugdje mašine danas odrade gotovo svaki posao. Postoje i danas firme. Iako, pare su sada opet napravljene od zlata i srebra i bakra. Jan je vlasnik jedne velike koja radi sve oko mašina od softvera do školovanja tehničkog personala. Danas ne treba više mnogo toga. Ali eto. Naveče će Jan još fino sjesti sa šefom sigurnosti njegove firme. Muamer isto nije imao više mnogo posla ovih dana. Može posvetiti više vremena svojoj velikoj porodici isto kao i Jan. Ali kada god im se pruži prilika našli bi se da bi mogli zajedno krenuti negdje. Već odavno ne pije se više mnogo uz to, jer najviše im je do priče i druženja. Jan gleda vani. Ogromna tvornica. Samo jedna od desetak. Sve tu rade mašine. Koje nikad ne spavaju i kojima samo treba struja iz baterije ili iz mreže. Podigne glavu prema nebu. Negdje tu gore će uskoro biti još jedna nova tvornica. A još uvijek je sve to samo početak. Na ormaru Jan vidi posebno izdanje jedne knjige. Ima dvojicu autora. Prvi je počeo pisati sve dok nije bio ubijen kao i toliki ostali i njegov leš je pretvoren u stočnu hranu. Drugi je nastavio rad svoga prijatelja na svoj način. Velika crvena slova na plavoj podlozi. Stilizirane slike dvojice autora uz samo imena ispod toga. Vargold.

KRAJ

GENERATION X

AJLA I MEDVJED

Ovaj jebeni ispit je težak. Ajla i uz pomoć „Sargon Datoteka“ jedva je mogla da se snalazi. Slova. ACGT u velikom broju različite kombinacije. Na ekranu kao dijelovi lanca u raznim brojevima. Sve joj se to vrtilo u glavi. Enzimi. Biohemijske reakcije. Čak i kada je zatvorila oči, kao da su vatrena slova pred njom. Genetske modifikacije. Trostruki heliks umjesto dvostrukog. Razne sekvence. Rekombinacija oštećenih dijelova. Kao da to već nije dovoljno mučenje, mora raditi i veliki zadatak oko nauke i etike. Prezimena. Mendel. Darwin. Gobineau. Chamberlain. Rosenberg. Mengele. Još ih ima desetak. Analiza njihovih dijela na antitezični način pod naučnim i etičkim kriterijima. Uz logični lični zaključak. Patila se već gotovo mjesec dana samo s time. Dosta joj je za danas. Gleda vijesti. Manje ili više sve je puno aureanske ideologije. Oni koji su rođeni u svjetlu i koji su ostvarili konačnu pobjedu nad onima koji su htjeli od svijeta napraviti jedan veliki konc logor. Sveta misija sedmog čovječanstva. Da u ime Boga ovlada svemirom. Dok na ovome svijetu ima još toliko prostora za rekolonizaciju da to neće bar ova generacija sasvim sigurno moći izvesti. Ajla se sjeća. Kada je bila još dijete. Kako je sve počelo. Bile su neke vijesti na televiziji. Ona je i tada još najviše voljela gledati crtani i serije neke. Negdje neki ljudi su ratovali, a sve što je ona skontala oko toga je bilo da se to desilo daleko. Samo baba joj je sve gledao i sve više govorio da će to biti i ovdje. U pravu je bio. Babo se napio. Inače kao i uvijek. Na vijestima je bilo nešto oko turista kako je ona razumjela. Medjutim riječ je bila o teroristima. Sve to je babo komentarisao kao, nek' nas bombarduju, ma ko im jebe mater. Onda su stvarno počeli bombardovati. Ajla se u sred noći probudila kao i svi ostali. Izašla je vani gdje je nekih desetak kilometara daleko vidjela da nešto valjda gori, pa je čula i gromoglasnu jačinu neke eksplozije. Kao da je to bilo jučer, Ajla se sjeća kako su im došli pred kuću. Specijalci, policija. Petorica. Nosili su pancire i automatske pištolje. Babo je s jednim prijateljem sjedio van i dok su pili nešto, čistili su puške i brojali metke. Neko iz naselja ih je zbog toga prijavio. Vodja specijalaca zatražio je od njih da predaju svo oružje i da kao zarobljenici idu sa njima. Nije ni stigao završiti šta je još htio reći. Ajla je samo čula neku pucnjavu. Vidjela je, babo drži pištolj, dok su oni specijalci, samo je skontala da su oni svi pali dolje. Pogodio ih je babo sve u glavu. Onaj babin drug sa sijedom kosom i ledenim očima vidio je da je ipak još jedan od tih bio živ. Izvadio je nož i zaklao onoga kao da je taj ovan za kurban bajram. Onda su babo i on bacali leševe na kamion i odvezli ih doli kuda je tada vodila glavna cesta pa su ih tu objesili. Za baba su neki uvijek govorili da njega bi trebalo staviti u jednu veliku konzervu na kojoj piše da je samo treba otvarati u slučaju rata. Upravu su bili.

Šta je uslijedilo Ajla ne zna iz ličnog iskustva. Žene i djeca i starci su bježali na planinu. Dok su muškarci pod komandom njezinog baba ratovali protiv daleko nadmoćnijeg neprijatelja. Strani vojnici su bili stigli. Da preuzmu kontrolu. Nad aerodromom. Heliostromom. Kasarnama. Stanicama policije. Zgradama administracije. Domaći petokolonaši su im pri tome stajali na razpolaganju u velikom broju kao pomoćne trupe. Vodile su se žestoke bitke. Često prsa u prsa. Kako danas piše u knjigama za historiju njezin babo je na ovome području vodio jedan jurišni bataljon bolje nego najškolovaniji pukovnik što bi to mogao. Ima i jedan

čuveni video gdje su zarobili veći broj stranih vojnika. Ne zna Ajla više koliko hiljada puta je ona to gledala. Njezin babo kako stoji pred njima. Prevodilac, sve šta kaže ponavlja na engleskom iako s jakim akcentom. Što su došli ovamo da ubijaju ovaj narod. Ovi plaćenici nisu mogli da kažu da ih je neko prisilno poslao. Svi su takozvani profesionalci iako su većinom samo nosili puške i uniforme da ne bi bili socijalni slučajevi. Jedan od njih onda kaže da oni vode policijsku akciju protiv terorista. Pita ih babo, da li znaju koliko civila su samo ovim bombardovanjem već ubili. Ma ko je ovdje terorista, je l' ? Onda ih sve pred kamerom likvidiraju. Jedan od babinih boraca uz to viče, eto im terorizam, ma ko ih jebe. Babo pred kamerom onda samo kaže, ako se ovo sada nekome ne sviđa slobodno nek' ga tuže i nasmije se. Borba je trajala još desetak dana. Onda je svugdje u svijetu počeo onaj pravi veliki rat. Treći svjetski rat kako su ga tada zvali. Neko ili nešto je tim zapadnim silama odmah napravio ogromnu štetu i značajno ih oslabio. Istočna koalicija ih je mogla poraziti iako su i oni imali veće gubitke kada su im čitavi gradovi bili uništeni. Par sedmica u kojima niko nije znao tačno šta se stvarno desilo, ovladala je neka vrsta primirja. Onda je počela odjednom ova epidemija da se svugdje širi. Ljudi su masovno krepavali. Prvo babo i njegovi borci su bili ubjedjeni da im je neprijatelj to radio u znak odmazde zato što su ga gotovo svugdje relativno brzo uspjeli poraziti. Kao i svi ti domaći izdajnici. Isto u nekim susjednim zemljama manje ili više narod je počeo pružiti otpor snagama takozvanog „Novog svjetskog poredaka“. Tako da, šta se ovog dijela Europe tiče, skroz od početka agresije pa i kad je već počela epidemija i dalje su se vodile borbe. Borci koji su jedva zakopali sve žrtve neprijateljskih napadača, uglavnom iz zraka, sada su se suočili sa još daleko većom katastrofom. Nema nikoga da nije izgubio voljenu osobu. Nema lijeka. Sve su pokušali. Čak i neke čajeve od svih mogućih trava. Ništa nije pomagalo. Neki koji su se razbolili, ipak su preživjeli. Ogromna većina međutim nije. Slabo su stizale vijesti iz drugih dijelova svijeta. Ali mnogima ovdje i ta Istočna koalicija uopšte nije bila simpatična. Nisu bili sigurni da li neće morati ratovati još i protiv njih. Borba protiv neprijatelja koji su to ovdje uvijek i prije bili, prestala je. Ovoga puta oni su opet bili pijuni i topovsko meso, kao kmetovi gospodarima za koje većina njih nisu ni znali. Na nekim područjima, iskoristili su odmah priliku da s početkom bombardovanja krenu u njihov uobičajeni pohod. Oružana pljačka. Masovno silovanje. Poneki masakar tamo, ovamo. Iako su krenuli na strani zapadnih sila većinom su više navijali za Istočnu koaliciju. Što je dovelo do toga da su često napadali strane trupe na njihovim područjima koje su onda žestoko uzvratile sa zračnim napadima i na njih. U mnogim mjestima civilima zato nije bilo jasno ko sada puca na koga i iz kojih razloga. Stvorili su se čak neki čudni savezi. Asimetrični rat se to zove. Čim je međutim ova epidemija pravo udarila svugdje i svakoga i te koji su danima prije još ratovali jedan protiv drugih, počeli su pomagati jedan druge. Žrtve epidemije su često bez obzira na to ko je šta, zajedno prebačene u masovne grobnice. Ali bilo je i slučajeva gdje su ljudi svoje najbliže sahranili kao u miru. Tako i babo i nekoliko njegovih drugova, nisu dali da bi članovi njihove porodice završili u masovnim grobnicama, nego su ih sami sahranili. Kad je prošla epidemija, nešto više od pola miliona ljudi u tadašnjoj BiH su preživjeli.

Ko god je to smatrao smakom svijeta taj samo ako je gledao druge zemlje Europe ubrzo je uvidio da je ovaj narod još relativno dobro prošao. Zbog posebnog genetskog sastava stanovništva. Upravo ono zbog čega se Ajla sada morala mučiti s tom ispitom. Poslije rata i epidemije odjednom ovaj narod na koji su drugi prije gledali odozgo kao bez značaja pa čak i bezvezan, bio je među najjačim u Europi. Razaranja je bilo veliko. U nekim mjestima zemlja i voda su bili otrovani kao posljedice tih zračnih napada. Ali u BiH nije pala nijedna atomska bomba iako u nekim dijelovima sa istoka je dospjela i neka radijacija s vjetrovom kao i s kišom. U nekim gradovima vladala je anarhija, dok su drugi bili pod kontrolom raznih vojnih i

paravojnih formacija. U nekima je mnogo ljudi preživjelo, dok u drugima gotovo svi su krepali. Strane trupe se ne pojavljuju duže vremena. Širile su se ovdje svakakve glasine ali na kraju niko nije stvarno znao šta je tačno. Onda, prvi koji su došli su Rusi sa istoka ali ostali su u nekim djelovima tadašnje Srbije. Dok su u Hrvatsku i ovamo došli Iranci ali u malom broju samo da uspostave vezu i da bi pomagali iako je i njihova zemlja patila u ratu. Povezala su se sva mjesta u kojim su relativno mnogi preživjeli. Neka područja su bila napuštena. Prirodno bogatstvo ove zemlje, dalo je ipak veliku prednost. Nekih stvari godinama gotovo nema ali niko nije morao krepiti od gladi. Za djecu je opet otpočela škola. Sve polahko, pa onda ipak sve više, bolje i brže. Luke i aerodromi su opet počeli raditi. Sve više i tehnologija se opet širila pa i ovdje je krenula proizvodnje halata i uređaja. Babo i njen stariji brat su često odlazili u lov. Svaki put bi nešto donijeli. Ponekad bi i u napuštenim područjima našli konzerve ili nešto suho od čega se moglo još napraviti neko jelo. Znali su međutim i gdje je bolje ništa dirati i kuda nikad ne bi krenuli u lov. Babo je kasnije i vodio nekoliko ekspedicija u opasna područja. Brat joj je godinama bio zainteresovan samo za lov i oružje. Već u ratu je babu pomagao koliko je mogao i čistio puške pa onda čak i kretao s boricima u napad. No čim je završio pubertet odjednom mu je palo na pamet da bi se htio školovati. Svi su prvo mislili da se on samo zajebava ali on je to ozbiljno radio i nevjerovatno brzo je pokupio znanje preko te nove Sargon mreže koja se svagdje uspostavljala. Tako je za svega nekoliko godina napredovao od uličnog dječaka koji nije završio ni osnovnu školu do jednog od najboljih studenata ove regije. Kasnije je čak uspio postati profesor. Ali i arogantni šupak, kako to Ajla vidi jer on sada svima glumi da je super mozak. Ali i zbog njega ona će sada diplomirati. Da i njemu kao i svima ostalima pokaže da ona nije glupača neka koja će samo nekome roditi djecu. Njezin momak. Imala je ona već nekoliko momaka ali svi bi brzo bježali od nje ili ona nije htjela više biti sa njima jer su nekako bili levati. Ovaj sada međutim je drugačiji. Šta god mu dobacuje ili pametuje on to ne jebe ni pet posto. Pije s rajom kad god hoće. Ali joj je vjeran, druge djevojke ne gleda. Edi ima i razumjevanje za to da ona želi prvo diplomirati. Onda, može onda djeca. Misli ona na tu njenu rodbinu. Jednoga polubrata iz prvog braka kojeg je babo imao. Onda četvoro iz trećeg. Tri sina i jedna kćerka. Sada, od četvrte žene, još jednog sina. Sa njom Ajla nije dobra. Jer ta je samo tri godine starija od nje. Jeste odrasla, ali kako je babo u svojim godinama mogao još takvoj mladoj napraviti dijete, to jeste žestoko. Kao da on sam mora ponovo povećati, decimirano, stanovništvo ove zemlje. Brat joj je isto takav. S dvije žene istovremeno, ima već ukupno četvoro djece. Troje od jedne i jedno od druge. Babo ga je još ohrabrio, ma nek' udra. Parenje i samo parenje. A to je hercegovački izraz za seks do nesvjesti. Uostalom, babo još uvijek ide u lov, a preselio se u neki lovački dom gdje sada provodi vrijeme s tom mladom ženom. Drži ona tamo kafić neki. Babo i dvoica drugih iz njegove bivše jedinice su joj, kako Ajla pretpostavlja i najbolje mušterije. Dosta joj je za danas. Ima još par dana do polaganja tog ispita pred komisijom. Uspjet će valjda.

KRAJ

PALA JE BOMBA

Helikopter je napravio još jedan krug. Onda su odlučili da se mogu spustiti na jedno polje gdje je očigledno bilo fudbalsko igralište. Mujo je sve snimio kamerom. Jedan most preko Dunava koji se srušio prije dvije godine. Centar grada gdje postoji najveće razaranje. Atomska bomba je detonirala šesto metara iznad grada. Sudeći prema kolonama vozila na autocestima panika je već prije toga bila velika. Kao da su znali šta će im biti. Nije mu Mujo pravo ime, nego samo nadimak. Gleda on pažljivo na uređaj gdje se sve očitava. Radijacija. Ovdje gdje će se spustiti gotovo da je nema. Ali čak i u bivšem centru skroz je slaba. Previše godina je već prošlo, iako za neke radioaktivne elemente vrijeme dok se oni prepolove ponekad se broji čak do hiljade godina. Mnogi su ipak već bili pobijeni u tom prvom napadu. Pa i od tih koji su uspjeli da se tada spase gotovo svi su poslije toga krepali od te epidemije. Imali su proročanstvo. Da će jednom samo onoliko od njih ostati koji mogu stati ispod jednog drveta. Nije im baš bilo tako ali nije ni toliko daleko od toga. Mujo je proučio sve te podatke već davno i ako treba mogao bi i sa zatvorenim očima ponavljati sat i po vremena. Letalni faktor. Od svih naroda u Europi, kod njih je taj bio najveći. Dok su Mujini prošli kao najbolji ukoliko se to uopšte može reći. Zanimljivo, jer je Mujo gledao neku propagandu koja je tvrdila da su njegovi inače bili neki od njih koji su samo promjenili vjere. No ono šta se desilo je jasni dokaz da to nije tačno. Helikopter se spusti. Neke zgrade u blizini isto su u lošem stanju. Na nekima se vide posljedice neke oluje. Druge su izgorjele kada ih je neka vatra uhvatila, prema Mujinim procenama, u zadnjih desetak godina. Mujo ne vjeruje da u ovom gradu ima još bilo ko da je živ. Pravi nekropolis. Leon nešto priča sa sobom na njemačkom. Njegov narod je u brojevima najvjerojatnije najviše nastradao. Stvarno nema ih više puno

danas. Nosi Leon neki lančić koji mu je poklonila njegova djevojka. Ta je Hrvatica, a on će je poslije ovoga najvjerojatnije oženiti.

Mujo se već oženio prije sedam godina i ima troje djece. Dva sina i jednu kćerku koja se rodila prošle godine. Izlaze Mujo i Leon noseći neku opremu. Kao i jurišne puške. Kalibar 4.7mm. Nema baruta više kod tih metaka. Velika brzina i kinetička energija. Na petsto metara lagano probijaju obični pancir. Naravno nema ovdje nikoga ko bi recimo pucao na njih ili ko bi nosio kornjaču odnosno pancir preko čitavog tijela. Ali ima ponekad većih životinja. Divljih pasa, a rijetko čak i opasnih većih životinja koje su se smjestile po parkovima i u zgradama. Čim ljudi više nema, priroda polhako vraća kontrolu nad gradom. Slabo ima i mutiranih egzemplara jer većinom takvi se već rode mrtvi ili ne mogu preživjeti dugo. Ali ne zna se nikad na šta neko može da naleti. Drugim ekipama, ovamo se već svašta nešto desilo. A Mujo i Leon, samo ih je dvojica. Helikopter odleti. Vratit će se sutra ili prekosutra čim ga oni pozovu. Osim ako bi našli bilo šta značajno pa ako je veća ili teža stvar, onda bi došao VTOL radi tog kao i po njih. Leon je autor. Već je objavio nekoliko historijskih knjiga kao i bezbrojne članke u Sargon mreži koja je danas nešto poput onog interneta davno. Ne izgleda Leon kao tipični Nijemac. Ima tamnu kosu, a oči su mu između plave i zelene. Mujo mu je to jednom dok su pili pivu rekao, a Leon se nasmijao i pitao kako onda izgleda tipični Bosanac i pokazao mu čitavu galeriju slika, skroz različite face, a svi su iz Bosne. Fenotip nije genotip. Mujo se time nikad nije ozbiljno bavio. Odrastao je u poslijeratnom malom gradu na pola puta od Sarajeva do Tuzle. Više kao hobi, sam je naučio strane jezike. Završio je i za razne stvari kao i za vodiča preko opasnih područja. Pa i ako bi ovdje, uprkos svemu, naletjeli na bilo koga živog u tim ruševinama, Mujo bi za Leona bio prevodilac kao i tjelohranitelj. Nosi Leon uređaj kojim može sve prevesti i skenirati i nema za šta nije. Ali živi čovjek poput Muje sa njim, još uvijek je ono najbolje. Vidio je Mujo kako će se ta knjiga zvati. Nešto kao „Duga sjena crne ruke“. Leon tvrdi da je otkrio nešto veliko, ama šta god to bude. Mujo razmišlja. Zlato ili dijamante tu negdje u podrumu neke zgrade ? Ta „Crna ruka“ bila je teroristička organizacija koja je bila dio jedne još veće konspiracije. Šta su uradili, bilo je nešto kao inicijalna paljba za Prvi svjetski rat. Ali poslije toga ? Mujo, iz nekih priča koje je čuo već kao dječak, zna da je prije rata u Srbiji svašta nešto bilo. Četnici. Mafijaši. Neonacisti. Sve moguće vrste budala. Ali za tu grupu on nikad nije čuo. Vazda nešto ima za historičare, i to za one prave. Onaj Leon mu nekako izgleda kao da je više orijentisan prema senzacijama. Ali ko zna. Veća grupa divljih psi ih posmatra. Možda odavno nisu vidjeli ljude. Moguće je čak da nisu nikad. Životinje onda promjene i svoje običaje. Prebližavaju se. Mujo bez daljeg čekanja opali jedan rafal po njima. Nekoliko ih bježi. Većinom su se pretvorili u komadiće. Malo krvi i djelovi kosti. Nema više smetnje. Šta god još čeka tu negdje ovo je svima upozorenje, iako Mujo iz iskustva zna da neke životinje tek budu aktivne poslije mraka. Nije problem. Imaju on i Leon termalvid opremu i za te. Mujo se sjeća kako ga je njegov amidža naučio pucati već kao malog dječaka. I to još s nekim skroz starim puškama. Pričao je on par puta s drugovima zbog te atomske bombe koja je pala na ovaj grad. Prema njemu, ko god je to bacao, neka je, ma trebali su još deset. Muja lično nikad nije zanimalo ko je to uradio. U njegovoj porodici je bilo dosta slučajeva koji su bili žrtve te jebene gripe. Izgubio je i neke rodbine, valjda u toku tih zračnih napada iako to nikad nisu uspjeli tačno saznati. Tek Leon mu je rekao da je ova bomba došla sa strane Zapadnih sila kojima je tadašnjija vlada Srbije bila saveznik. Kako je Leon uspio otkriti, ova je inače bila za Sarajevo u znak odmazde za vojni poraz elitnih padobranskih i drugih jedinica Zapada. Ali kako se to još u nekoliko slučajeva desilo, nešto ih je navodio prema sasvim drugim koordinatima. Sve fino i lijepo. Samo, šta sada tačno još treba tražiti ovdje ? Neke od tih divljih kerova, da ih Leon ponese sa sobom kao kućne ljubimce ? Drži on onaj uređaj. Jeste to za radijaciju ali nekako je drukčije. Te vrste Mujo još nikad nije vidio. Hvata signal neki. Par sati oni hodaju u raznim pravcima. Leon samo gleda taj uređaj, dok Mujo pažljivo prati okolinu. Onda, Leon se drži samo jednog pravca. Tu su bile vile. Ima ih još mnogo iako u vidljivo lošem stanju. Nekad je bilo klizište ili je vatra

uhvatila neke od njih. Leon zna da su u ovome dijelu grada prije rata živjele te njihove guzonje kao i mafijaši ali i bogati stranci i diplomate. Zlato. Najvjerovatnije zlato. Toliko da ne može stati u helikopter. Zato će im trebati VTOL. Muju je sve jasno. Ovo društva sada nije više materijalističko ali od zlata se svašta može napraviti od novca do nakita. Bogatstvo još uvijek za onog ko god to zna cijeliti. Znači, zato što ovdje nema veće banke, mora u jednoj od tih vila biti možda tona toga zlata u podrumu ili u nekom posebnom trezoru. Leon kao da mu čita misli, kaže da to nije to.

Ulice su značajno oštećene. Moraju sve više preskakati neke veće rupe. Stoje tu ispred jedne zgrade koja je jednom sigurno bila nešto. Samo šta ? Misli Leon da je pripadala nekom ambasadoru kao rezidencija. Ali možda je tu bio i kulturni centar ili čak i sjedište neke firme. Mora da je to bila jako važna diplomatska ili druga veza. Smije se Leon. Valjda se vodila neka bitka u blizini. Ljudskih ostataka nema više. Jaka kiša i životinje su odradili svoje. Gdje je nekad bio veliki vrt sada je džungla. Naprave oni sebi prilazni put. Zgrada je bila kao tvrđava. Sve dolje u prizemlju je obezbjedjeno pancirnim staklom i željeznim cijevima. Vrata. Ili kapija. Postoji prilaz prema unutra u podrum gdje je valjda garaža ali s ove strane tu se ne može jer sve je puno zemlje i kamena. Srušio se i jedan dio zgrade. Ne može se ni s jedne strane sigurno ući. Vrata opet. Mujo postavi malo nanoeksploziva. Termalit. Evo im dvanaest hiljada stepeni celzijusa. Hemijska reakcija koja međjutim može lagano izazvati i veću vatru. Mujo je sve fino namjestio ali eto ne ostaje im ništa drugo nego da čekaju dok se veća vatra oko zgrade nije sama ugasila. Dva, tri sata. Smjestili su se u komšiluku gdje je u jednoj vili još uvijek moguće valjda prenoćiti. Tu su davno neki provalili unutra i pljačkali sve ali kuća kao takva i danas je još u relativno dobrom stanju. Mujo je postavio senzore svugdje okolo. Da ih ništa ne može iznenaditi preko noći. Otvaraju oni lanš pakete. Imaju unutra dva glavna jela i svašta nešto od keksa preko čokolade do vitaminskih tableta koje ujedno očiste i vodu. Ali čiste vode imaju još dovoljno bar za piće. Mujo je ipak nešto razočaren. Morski račići s rižom u jednoj, a neke špagete s tunjevinom i maslinama u paradaiz sosu u drugoj. Nije baš njegov ukus. Dobro da je ponio još jedan. Vreće za spavanje. Pet litara vode. Nekoliko okvira 4.7mm po pedeset komada. Senzori. Dva lanš paketa. Pakovanje za prvu pomoć. Kao i taj eksploziv iako to nije neki teret. Nije ni Leon malo spakovao. Isto toliko vode i municije. Par kamera koje su postavili vani. Nekoliko uređjaja od kojih je do sada koristio samo ovaj koji ih je doveo ovamo. Jedan lanš paket. Unutra nešto indijsko i losos sa povrćem. Nema se ništa ni mijenjati. Otvara Mujo onaj drugi. Kao da je dobio na lutriji. Jebe on mater onome koji se pravio pametan time da ne napiše zadržaj na tim paketama. Unutar ovoga ima nešto kao pljeskavica s krompirima i ljutu kobasicu s grahom. Dok Mujo i Leon jedu, vani je nešto upalilo alarm. Senzori uređjaja reaguju na prisustvo životinja zvučnim talasima koje ljudi ne mogu čuti kao i nekom vrstom svjetlosti od koje isto nekim životinjama može da bude jako neprijatno. Bar u teoriji, jer Mujo ima mješovito iskustvo s time. A ko zna šta je to van. Mora da je nešto veće. Mujo pretraži sve optikom od puške koju je stavio na termal viziju. Nema ništa više. Opet psi neki ? Možda i medved, pa bilo je slučajeva gdje su i oni došli u napuštene gradove da traže hrane ili ko zna šta. Leon gleda na svome tabletu da li su kamere nešto snimile. Jesu. Kako je Leon odjednom ugledao, tako je zinuo i širom iskolačio oči. Nešto je ispravio i da bolje odradi slike na razne načine. Nešto je i poblijedio koliko Mujo pod lampom može vidjeti. Mujo priskoči, vidi, na ekranu su neke čudne slike. Leon je napravio već i neku animaciju. Nešto kao tačna fantom slika. Mutant.

Ne može biti šta drugo. Glava mu liči kao u šišmiša. Uz to, pati od karcinoma i nekako su mu i noge takve da vjerovatno ne može normalno ni hodati. Kako god je ovo gadno gledati sudeći prema svemu šta naučnici danas tvrde ovo ne bi smjelo da postoji. Jer već se trebao roditi mrtav. Ali eto ga mutant. A gdje ima jedan možda ih ima više. Odakle je došao ? Detaljni zračni snimci koje su bezpilotne letjelice napravile i prema kojima su se sada Mujo i Leon orijentirali ostavljaju im jedini zaključak da je ono došlo iz kanalizacije. Još malo prema gore, vidi se, cesta se skroz urušila u veću rupu, a vidi se da tu ima ulaz u ili izlaz iz mračnog lavirinta koji se može čak skenirati ali ko bi dolje otišao i zašto. Kako god sada postoji razlog. Da se ono uhvati i preda naučnicima. Iako i Mujo i Leon misle da je bolje to ubiti. Ostaju budni cijelu noć poslije toga. Možda će se ovo vratiti s pojačanjem ? Mujo je čuo od amidže, da su ovdje prije rata živjeli najgori kreteni u Europi, ali ovo je žestoko. Ništa se više ne dešava. Ujutro Leon i Mujo prvo pogledaju dio ceste odakle je ono sinoć došlo, kao iz zemlje. Ako ono treba hvatati nek to drugi rade. Sad će Leon vidjeti oko onoga zbog čega je došao. Mujo se samo nada da oni neće sada naletjeti na glavno uporište tih mutanata. Unutar zgrade nekad je čak bilo i lift. Pretraži Leon sve pažljivo. Našao je ormar pun žutih papira. Dokumente. Sve odmah skenira. Dok Mujo gleda kako će oni moći stići dolje. Jer izgleda da tu ima još nešto, čak i ispod te garaže, kao atomsko sklonište ili bunker. Upravo to mora da bude njihov cilj. Tu unutra valjda se nalazi zlato ili šta god drugo vrijedno. Leon koristi jedan drugi uređaj. Slično onim skenerima kojima se provjerava kuda idu razne cijevi i kablovi unutar zida. Misli Mujo, prvo staviti još malo termalita. Ali Leon tvrdi kako bi to bilo bez veze. Ovako, svakako se ne može unutra. Jer lift dolje blokira sve. Trebali bi se spuštati u šaht pa se nekako penjati možda tridesetak metara. Može s tim nanočizmama i rukavicama koje se lijepe na zid. Naočale s termovizijom isto imaju. Mogu otvoriti lift odozgo i ući unutra. Samo onda u tom malom prostoru koristiti termalit da bi mogli otvoriti ta željezna vrata ? Nije to pametno. Može, ali Leon se boji da nešto unutar tog bunkera ne bi isto izgorjelo. Zato on gleda alternative. Ako je to pravi bunker, a ne samo trezor neki, onda mora da ima neku ventilaciju s filterima kao i pomoćni izlaz negdje. Ima Leon tri mala uređaja koji liče na te helikoptere na daljinski za djecu. Programira im on ciljeve. Pusti ih. Dok on i Mujo isto dalje pretražuju zgradu radi bilo čega vrijednog. Nalazi se naravno i mnogo od onih starih računara koji su se tada koristili. Mujo i Leon izvade iz njih hard diskove gdje god izgleda da se to još možda isplati. Leon sam ne vjeruje da ima mnogo šta na njima ali odmah po redu ubacuje ih u uređaj za čitanje i rekonstrukciju čak i davno izgubljene datoteke. Koliko Mujo vidi, Leon uglavnom samo traži sve što je šifrirano, onda to prebacuje na novi današnji hard disk gdje se to i dešifrira pa kako Mujo vidi to se često i prevede. Evo našao je i plan zgrade. Tu ima onaj pomoćni izlaz. Može se samo iznutra otvoriti ? Sve izgleda tako. Ovdje ide ono. Ventilacija. Ne može tu čovjek ući. Znači, jedino naći ulaz iz malog tunela koji vodi unutra dolje prema bunkeru. Staviti termalit ukoliko se ta vrata kako izgleda ne mogu otvoriti drugačije. Morali su malo očistiti okolinu pa čak i kopati dok su našli pomoćni izlaz. Već ovamo se ne da više otvoriti. Termalit. Čekanje. Nazad u zgradu još malo dalje sve pretražiti. Mujo onda ide prvi s puškom na pojedinačno. Noćna vizija. Nije put ni toliko dug. Nema ništa unutra. Vrata, samo još jača. Opet termalit. Nazad da bi u međuvremenu uradili drugi posao. Mujo se samo nada da je sve namjestio kako treba i da unutra ništa nije izgorjelo. Ne bi trebalo, ali eto nikad se ne zna. Sad ima velika rupa u vratima. Dovoljno da čovjek može proći. Ide Leon prvi jer je insistirao na tome. Mujo ga pusti, ama šta se ima svadjati. Njegov rizik. Nije baš. Pustio je on prvo jednu od tih malih letjelica i pregledao video. Unutra stave lampe. Kao flastere ih nalijepe na zid. Ubrzo unutra sve je osvijetljeno. Ima i ovdje računara i laptopa. Kao i veći broj raznih uređaja za koje Mujo misli da su korišteni za komunikaciju preko satelita ili na kratkom talasu. O nekima on nema pojma čemu su ti mogli služiti. Gdje je sada ono zlato ? Ima tu malo nešto toga kao i veće pakovanje nekih starih para. Leon ga je samo kratko pogledao kao da mu čita misli dok mu kaže, ma nek on to sve uzme sebi ukoliko može nositi. Leon pretražuje ormare. Jesu li tamo možda sakrili dijamante ? Mujo ne vjeruje da je ono

zlatu sve zbog čega su došli i toliko se zajebavali. Našao je Leon nešto. Sanduk neki. Unutra je kofer. Aha. Sad ćemo vidjeti šta to ima unutra. Mujo jedva da ne dobije šok dok se Leon smije i viče nešto. Atomska bomba !

Mala, ali jeste to. Ne mora neko biti stručnjak da to vidi. Šta će ovo ovdje ? Leon čim se malo smirio počinje objašnjavati. Skeniraju se svi dijelovi zemlje iz orbite na razne načine i iz različitih razloga. Neki čitaoci njegovih knjiga, Leona su upozorili na datoteke koje su značile da ovdje negdje može nešto da bude. Možda će biti riječ o nekom radioaktivnom otpadu koji je negdje zakopan. Ili nekom pakovanju radioaktivnih elemenata za naučne ili medicinske svrhe. Nisu na početku ni mogli sve tako tačno lokalizirati. Leon je onda preuzeo stvar i sam se brinuo o svemu. Priča on dalje da je prema podacima do tada imao teoriju. Prije rata u ovome gradu postojala je jedna teroristička grupa. Uz pomoć neke strane sile, oni su mislili dobiti upravo ono šta Mujo sada vidi tu na stolu. Planirali su to onda i upotrijebiti u napadu na jedan veliki grad. Mujo pita da li u Bosnu ili u Hrvatsku. Ili možda Njemačku ili tadašnju Austriju ? Leon ga pravo začudi odgovorom. Rim ? Zašto ? Jeste pogodjen odgovorom ali šta su im tada bili Italijani krivi ? Ili možda ? Vatikan ? Je li to bio cilj ? Leon objasni da je sve prema njegovim podacima bilo planirano kao operacija pod lažnom zastavom. Znači da bi odgovornost pala na jednu od tih islamističkih grupa koje su tada isto većinom imali iste gospodare kao ova grupa ovdje. Čak da bi se otkrila prava grupa možda ako nešto ne bi išlo kako treba, a oni koji inače su stajali iza svega ne bi se dali otkriti pa čak bi i od toga još imali korist. Koji domet ima ovo, Mujo pita. Nekih dva, tri kilometara. Nije dovoljno da se uništi grad kao Rim ali dosta da se desetine hiljada ljudi mogu ubiti. Kao na primjer u tom Vatikanu kada su slavili neki praznik tamo. Kaže Leon da su i u Njemačkoj u većim gradovima našli ovakve atomske bombe poslije rata. Samo te nisu bili za napad negdje vani nego upravo da bi ih aktivirali u tim gradovima. Dobro, to je Mujo već znao. Gledao je i desetak informativnih emisija oko toga. Ali ovo ovdje je već nešto drugo. Evo našli su do sada prvog mutanta pa onda čak ovu bombu. Leon će sasvim sigurno dobiti nagradu za istraživačko novinarstvo. Mujo ima to zlato pa bit će mu dovoljno za nešto. Ne zna on još ni sam šta će. Napraviti sebi nekoliko najmodernijih vikendica po raznim planinama ? Bar od jednog komada će obavezno i nekoga zaposliti koji će njegovoj ženi napraviti nakit. Neće trebati VTOL. Iznose sve važno van. Zajedno hvataju sanduk. Gdje su ubacili još dokumente i mape i nekoliko tih starih uređaja unutra. Čuje se Mujo s pilotom. Helikopter će za sat vremenu biti na putu. Vidjet će da se što bliže njima može spustiti. Ima tu mjesto nekih osamsto metara sjevernoistočno od njihove pozicije. Dogovoreno. Stavi Leon i te slike od sinoć na mrežu. Uz to obeća veću reportažu u narednim danima. Ali nekako to ne ide. Nije mu jasno. Sve ostalo radi mu odlično. Stigli su i čekaju helikopter. Bit će fino odletiti jer će uskoro pasti mrak. Nebo je sivo ali sunce se vidi. Evo helikoptera. Ima ih više. VTOL-ovi. Uz pratnju borbene bezpilotne letjelice. Manevar neki ? Spusti se jedan VTOL tu odakle ih treba pokupiti helikopter. Izlazi grupa vojnika. Stavljaju neki veći uređaj. Vodja grupe se sa njima fino pozdravlja i njima čestita na svemu šta su otkrili. Unose im vojnici sanduk unutra. Jedan od njih uzme i tu torbu u koju je Mujo spakavao ono zlato. Jeste teška. Jedva je može nositi. Unutar VTOL-a. Odletjeli su. Gledaju dolje dok se sunce spušta ka horizontu. Počela su bombardovanja. Neke vrste. Objasni vodja tih vojnika koji su ih pokupili. Baca se jedna posebna vrsta bojnog otrova. Taj je toliko modifikovan da se i kad puše vjetar spušta što niže. Napravljen je inače da na drugim planetama na primjer unutra u pećinama može očistiti sve, od štetnih mikroorganizama do mogućih životinja. Bar u teoriji. Ovamo međutim ovo je najbolje sredstvo za čišćenje napuštenog područja prije početka rekolonijalizacije. Znači da se na primjer pacovi u kanalizaciji ili šta je god ostalo od toga, mogu masovno pobiti. A to je upravo ono čemu su sada Leon i Mujo mogli biti svjedoci. Sreća da su ih fino pokupili prije

početka ovoga bombardovanja. Je li tako ? Pita onaj Leon fino za njegov tablet. Kao i za te kamere koje je imao Mujo kod sebe. Bit će im sve vraćeno kasnije. Hoće komandant da još priča sa njima poslije završetka operacije.

Ima već preko jedanaest sati od kada Leon i Mujo još uvijek sjede u jednoj kancelariji u toj kasarni ili vojarni kako oni ovdje kažu. Komandant ih je fino primio. Počastio ih. Večera je bila odlična. Uz to bilo je i pića. Objasnio je on stav Vlade, a koji je, da čovječanstvo nije prošlo sve ono do sada uz toliko žrtava da bi se danas uznemirila javnost s takvim perverzним slikama. Leon ima svoju priču o toj bombi koju sada ima i kao dokaz. Bit će ona najvjerojatnije poslije pregleda negdje u vojnom muzeju. On će dobiti sigurno nagradu pa će uraditi bar dokumentarni film o svemu tome. Mujo ima ono zlato. Dakle obojica mogu biti skroz zadovoljni, zar ne ? ZAR NE ? Jeste. Naravno. Stvari im se vraćaju. Prevoz imaju. Komandant opet dolazi da se lično sa njima pozdravi. Leon ide što prije do najbližeg aerodroma. Mujo kolima iz grada ide nazad svojim. Jesu zadovoljni. Šta drugo im je ostalo...

KRAJ

REKVIEM

Spomenik. Veliki crni kamen. Okolo njega u krug je fino drveće. Selma je položila cvijeće. Kao što su to i mnogi drugi uradili u ovim danima godišnjice. Unutra, pod zemljom, na kojoj ona stoji, leži desetine hiljada mrtvih. Bolest. Gripa. Kuga. Ovdje su ipak svi bili sahranjeni u masovnim grobnicama poput ove. U drugim djelovima svijeta često su leševi ostali u zgradama ili su se razpadali čak po ulicama. Ona se gotovo ne sjeća svoje familije. Mala je bila kada su demoni pod naslovom borbe protiv terora počeli bombardovati njenu zemlju. Pravi teroristi, to su bili oni. Prve noći raketa je pogodila zgradu gdje je živjela njena porodica. Roditelji i još jedna starija sestra i nena. Odjednom kao da ih je velika nevidljiva ruka udarila. Ona je jedina ostala živa. Ne zna kako i zašto. Sudbina. Neki vojnici. Nosili su je kada su vidjeli da je živa i samo pod šokom. U nekoj školi je spavala. Morali su tamo ili u susjedne zgrade u podrum. Dva nebodera u blizini su bili pogodjeni. Jedan se djelimično srušio. Zračni napadi u prvim talasima su išli prema područjima gdje su se u onom ratu prije, kada su njeni roditelji bili još djeca, vodile teške borbe. Tada bez zračnih napada, neprijatelj je udario samo s tenkovima i s artiljerijom svugdje. Ali naletili su na žestoki otpor i često su gubili bitke. Ovo sada je valjda bilo kao jasna poruka da je svaki otpor uzaludan. Smrt iz daljine. Kao video igra. Kao da neko baca petarde na mrave. Kao da neko veliko oko sa neba sve ovdje gleda, kao bakterije kroz mikroskop. Imali su satelite. Bezpilotne letjelice. Mislili su valjda da će im to već biti dovoljno, jer su bili doveli njihove specijalce koji su u nekim gradovima počeli patrolirati ulicama i koji su čuvali aerodrome i strateški važne objekte jer nisu baš ni njihovim domaćim pijunima vjerovali. Bar ne onima u tom dijelu tadašnje države. Selmi su kasnije neki od rodbine pričali, kako su njeni roditelji isto glasali i navijali za neke o kojima su mislili da su dobri. Zato što su se ti k'o fol zalagali za mir, zajednički život i ravnopravnost svih građana. Zato su njeni roditelji kao i mnogi drugi takvima vjerovali. Jer nisu htjeli da opet bude rat. Treba nekome stalno nešto dati ? Eto im. Treba im se možda još izviniti ? Može i to jer onaj pametniji popušta. Treba raditi šta god neke strane sile zatraže ? Ma naravno jer te su samo htjele ono najbolje za ovaj glupi narod ovdje. Selma sada stoji tu gdje leže mnogi kao logični rezultat toga. Među njima i njezini, tu gdje su zakopavani u masovne grobnice, kasnije su samo nastavili kada je ta kuga tek uzrokovala još daleko veći broj mrtvih. Ko je god to preživio tada nije znao da li je to nešto dobro ili loše. Bar što se ovog kraja tiče, jer bili su neki krajevi koji su prošli bolje ali i drugi gdje je bilo sve još mnogo gore. Ona je kao djevojčica bila kod rodbine. Tetka i njen muž su je odgojili. Jedan rođjak koji je bio vjernik krenuo je odmah poslije prvih napada u borbu, kao i mnogi drugi. Nisu imali ni obuke ni iskustva niti naoružanje. Poginuo je i on poslije nekoliko dana. Njega ovdje međjutim nema. Ima posebno groblje za te iz njegove jedinice kao i za druge poginule borce. Čak i za one koji su poslije umrli od kuge. Kao što su i njene dvije rodice koje su isto negdje tu sahranjene. Tetka je pazila Selmu. Dala joj je sve šta je mogla. Tetku je najviše bilo strah da se Selma ne bi igrala na pogrešnim mjestima. Tamo gdje se voda ne smije piti i ništa od svega šta raste ne smije se jesti. Neki koji su to ipak radili razboljeli su se, a neki i umrli. Većinom su to bile posljedice zadnjeg talasa bombardovanja, kada su se napadači zbog neuspjeha veoma naljutili ili kako neki kažu kada su bili sigurni da neće njihovim avionima ništa biti. DU. Diju. Uran ili šta god su imali za stvaranje radioaktivne municije. Često otpad iz reaktora. Selma se ne razumije u te stvari. Samo zna da je to sve čisti otrov. Ama i ko zna šta su tada još sve bacali. Iako danas postoji tehnologija i sredstva da se to područje očisti i godinama se već radi na tome, ostalo je još uvijek mnogo toga. Borba se tada u nekim mjestima još nastavila i poslije kuge. Ali to su ipak bili izuzetci. Većinom, Treći svjetski rat i Velika kuga koja je uslijedila, nisu ostavili pobjednike i gubitnike nego samo one koji su preživjeli i one koji su mrtvi. No, to je prošlo. Rane ostaju ali život ide dalje. Škola je u

njezinom kraju opet počela već poslije nekoliko mjeseci. Stiglo je i nešto kao pomoć preko aerodroma, čim je taj bio popravljen.

Nije se njoj dalo dalje studirati. Voljela je prirodu. Najviše djecu. Zaljubila se. Udala se sa šesnaest godina. Muž joj je vjernik, ali najviše vjeruje u napredovanje kroz tehnologije. Odlučili su se da ona ide pod tretman s hormonima. Prvi put je rodila troje djece. Drugi put čak četvoro. Prvo troje već idu u školu, dok će drugi ešalon tek za tri godine. Planira ona i nastavljati, dalje. Jer danas ne samo da im vlada sve daje nego i žena ima još veći ugled što više ima djece. Osim ako je ona vojnik ili naučnik možda ali ima i neke razlike po nacijama ili onome šta je ostalo od njih. Nije bio sada konkurs, a kamoli da bi vlada prisilila supružnike da imaju što više djece. Jeste bila jaka propaganda. Daju se i velike nagrade. Imaju roditelji i obaveze ali vlada i službe im pomažu u svemu. Muž joj je dobio posao u jednoj od tih velikih automatiziranih fabrika. Ne mora on tamo gotovo ništa raditi, osim da ponekad nešto kontrolira i da komunicira s nekima u toj kao i u drugim takvim tvornicama. Najviše se on inače bavi ribolovom. Dok su njen glavni posao naravno djeca. Danas tetka čuva ove male. Hoće i sutra kada Selma ide na ljekarski pregled. Primit će injekciju i leći će na sto, dok skener ide pored nje. Nekad je to bilo s onim rentgenom. Danas se dadnu nanosonde razne vrste kao injekciju i putem krvi se svugdje prodjele po tijelu. Skener onda ubrzo da podatke i nalaze za koje je nekad trebalo čekati sedmice. Na isti način, često se judi i izliječe. Ima to i kao tablete. Neke vrste bolesti danas su gotovo nepoznate više. Kako je inače već tada bilo da svi koji su preživjeli tu kugu tada, bez obzir na to da li su se razbolili ili ne, od tada su jako zdravi. Sve zdravstvene usluge su naravno besplatne za sve. Kao što su i školovanje i sve osnovno od elementarnog karaktera. Standard života se sada gotovo svaku godinu još povećava. Trebat će vlada što više djece. Samo dok se ljudi ponovo svugdje na svijetu mogu naseliti, potrajat će duže. Onda u moru. Kao i u svemiru. Na drugim planetama. Selma i njen muž žive sada u novom naselju, blizu grada gdje su u onome ratu, prije ovog zadnjeg, desetine iz porodice njenoga muža bili pobijeni. Kao i još hiljade ostalih. Za njega je valjda upravo zbog toga to mjesto bilo jedini onaj pravi izbor, kada su ga pitali gdje on hoće imati novu kuću. Tetka je poslije smrti muža, onda prije četiri godine, isto preselila kod njih. Ona je velika pomoć i vidljivo uživa sa svom tom djecom, iako često samo zbog broja naprave dosta posla. Možda još ove godine ili najkasnije početkom iduće, radiće se na novoj turi. Opet troje ili četvoro. Selma ima već ponude oko pomoći u kući ali do sada joj ne treba. Mnoge stvari svakako današnja tehnologija rješava. Imaju djeca i male robote koji se brinu i igraju sa njima. To njen muž do sada nije volio ali izgleda da će ih onim starijim uskoro ipak donijeti nekoliko. Alternativa su razne životinje ali to on kao i ona ne vole u kući. Hoda ona još malo okolo. Crni kamen. Ako bi htjeli nabrojati sve ove dolje, mogli bi. Da bi ih identifikovali i to je danas lahko. Ako bi neki htjeli da se njihovi prebacuju negdje drugo, to se isto može uraditi. Ali ona ne zna ni za jedan slučaj da su ljudi bilo šta tako tražili. Napravljeno je ovo ovdje ovako i ostaje kao da je neki znak koji ih sve povezuje jedne s drugim. Prije to možda ne bi bilo moguće. Ali mnoge stvari su danas drugačije.

KRAJ

GENERAL

Dženaza je velika. Bakir pokušava vidjeti ko im je sve došao. Sve je puno ljudi. On je sa svojim bratom Kenanom dugo razmišljao koja zastava će se staviti na babin tabut. Ona stara s ljiljanima iz njegovog prvog rata gdje je on bio maloljetni dobrovoljac. Ili ona sa zmajom i sa slovima na Bosančici. Imali su dugu diskusiju. Onda su se ipak odlučili za onu s ljiljanima. Kenan je imao puno posla ovih dana. U vladi je zadužen za razne stvari, a Bakir ga je zadnjih godina samo tri puta kratko vidio. Baba već odavno nisu više ni zvali tako. Nego, General. Kao gotovo i svi. Rijetko da ga je neko još zvao imenom ili da je koristio onaj nadimak sličan tome. General je kao ratni heroj dobio sve uz najveće vojne počasti. Orkestar. Počastni stroj. Govor visokih predstavnika. Vojnih i civilnih. Da se on sam još na vrijeme izjasnio šta tačno hoće i šta neće, sve bi apsolutno išlo po tome. Sada njegova dvojica sinova s nekima iz vojske medju kojima ima i jedan vjerski savjetnik morali su manje ili više improvizirati. Da li bi sada valjalo ono standardno ? Nije General ni bio obični general. Kao što nije bio ni obični čovjek ni vojnik niti obični policajac i čak nije ni obični mafijaš.

Bakir nema više toliko u sjećanju onog čudnog čovjeka koji im je došao jednom dok je on još bilo mali. General je njega još znao iz njegovog prvog rata dok se taj njega nije sjetio. Dugo on nije više ni navratio u Bosnu. Onda, kada je opet došao, kao da ga je nešto vodilo, naletio je u taj kafić blizu njegove bivše kasarne koju je General tada držao. Kasnije je nekoliko mjeseci stanovao kod njih. Ljudi su ga većinom smatrali budalom. Zajebavali su ga, kada će opet biti rat. General ga je međjutim slušao. Nikad nije pričao šta mu je onaj tačno rekao. Čovjek je radio na nečemu šta ljudi isto nisu razumjeli. Gotovo nikome nije jasno zašto se

patio. Zbog čega i za koga. Na kraju onaj je otišao dalje i samo su saznali da je on počeo pisati neke knjige. Živjeli su oni tada u svojoj kući, a u komšiluku im je bilo dosta rodbine. Blizu, gdje je danas onaj veliki spomenik u centru velikog parka. Još je par godina prošlo, a ratovalo se negdje u svijetu. Za Bakira, to je sve samo bilo na televiziji. Ovdje su neki isto pričali o ratu kao i o politici, iako je glavna tema svima bila, novac. Onda je sve išlo tako brzo da Bakir nije znao šta se to desilo. General je jednom od njegovih radnika samo rekao da pripremi džip. Svojoj ženi je glasno rekao da ponese neke stvari i da ide s Bakirom i s drugim ženama i djecom u to selo negdje iza Igmana. Svima je vikao da požure. Bakir kao i svi u kući su još spavali jer je bilo u sred noći. Neki su mislili da se General tada vratio možda pijan i čudili su se zašto galami. Ali svi su radili šta im je on rekao. Onome vozaču je još naredio da ide prvi, a ostali koliko god ih ima nek idu sa njim. Kenan je ostao, dok je Bakir s mamom i s rođjakom sjeo u džip. Iza njih je krenula čitava kolona. Čudno. Kao da se neko oženio. Samo bez pucnjave. Čudio se Bakir da nisu krenuli onim putem kojim su običajno išli. Nego su preko Hrasnice na Igman. Put je bilo makadam iako ne tako loš. Poslije par minuta morali su stati. Put su blokirali neki koji su krenuli kombijem, a taj im se nekako pokvario. Za ova doba to je čudno. Ovaj vozač i drugi iz kolone su gledali šta bi mogli pomoći. Bakir s mamom i s rođjakom je čekao prvo u džipu ali onda su ipak izašli i stajali ili malo hodali. Odavde su imali fin pogled na gotovo cijeli grad. Tu su čekali neko vrijeme. Ujednom su začuli neke detonacije. Vidjeli su i da je na nekim mjestima nešto eksplodiralo. Nešto i na brdu ´vamo. Onda su tek čuli i sirene. Hitna. Vatrogasci. Policija. Sve se dolje pretvaralo sve više u ludnicu. Krenula su i vozila prema ovome putu, dolje se vidjela velika gužva. Mnoge svirene iz auta. Kao da se neko oženio. Samo ovo je bio rat.

Neki su pokušali zvati rodbinu mobitelima. Ali nije bilo više mreže. Onaj kombi nisu uspjeli popraviti pa su ga gurnuli na stranu. Ljude iz njega su prebacili u vozila iz kolone. Stigli su onda do nekog hotela gdje su se zaustavili. Prvi ljudi su širili glasine ili možda i prave vijesti. Neki su bili u panici dok drugi nisu. Bila je i prava gužva. Ali nije ni blizu ove danas. Ide Bakir putem gore. Već ima dosta naroda. Neki ga prepoznaju i pozdravljaju ga uz saučešće. Gdje je Kenan ? Već je gore, najvjerovatnije. Vozili su ga sigurno. Često je on inače bio ovdje na raznim komemoracijama ili za neke dokumentarne emisije. Da priča ili kao sin Generala ili kao borac ili kao predstavnik vlade ili kao stručnjak za svašta nešto. Bakir je izabrao drugi put života. Bio je neke vrijeme policajac ali to je njemu bilo dosadno. Sada je vlasnik hotela i dva kafića. Žena i starija mu kćerka tamo rade glavni posao. Njegov rođjak im radi sve oko elektronike. Došao je i on s Bakirom. Ide blizu njega preko tih kamenih stepenica. Imali su najčudniji dio djetinstva tada. Stigli su u to selo. Ali nisu znali hoće li ih i tamo ko napasti. Iz zraka izgleda da neće ali oni drugi možda. Poslije par dana, onda je bio siguran da su gotovo sve njihove snage krenule na Sarajevo. Da oni uglavnom budu pješadija ovima koji su napali iz zraka. Medjutim i kod njih se to nekima nije svidjalo. Ili su samostalno htjeli krenuti da negdje pljačkaju ili bi samo ostali da čuvaju ono šta su smatrali kao njihovo. Stizale su ponekad skroz različite vijesti ili bolje glasine oko toga. Trnovo su oni držali i malo osvojili okolinu. Gdje su medjutim naletili na bilo koji jači otpor, nisu išli dalje. Računali su na to da, ako bi glavni grad pao, onda bi im lako bilo s okolnim mjestima. Ali i u tome oni su se medjusobno svadjali zato što su neki od njih samo htjeli držati onaj njihov dio. Te su se bili dogovorili i s nekima na toj strani gdje je Bakir odrastao. Samo ko će šta uzeti ili držati to im često nije išlo kako su njihovi gospodari to željeli. Inače svo to bombardovanje koje je često iz nepoznatih razloga pogadjalo i njih imalo je sve više kontraefekat. Bakir je s majkom i drugima ostao u tum selu. Jednom su im došli neki naoružani momci koji su im donijeli stvari i ispričali šta se to desilo u gradu. General je sa svojim neprijatelju nanijeti ogromne gubitke i osloboditi dosta prostora. Jesu i oni imali mnogo poginulih. Ali kako je Bakir čuo i s

njegovim starijim bratom još je sve u redu. Dok mnogih koji su zajedno sa njim krenuli u razne akcije više nema. Svugdje u svijetu je izbio i onaj pravi veliki rat. Počeli su se onda ljudi razbolijevati. Prvih par dana žene su kuhale čajeve i razne biljne napitke nakon što su vidjele da obični ljekovi ne pomažu. Rat je ubrzo stalo. Došli su i General i stariji brat koga je Bakir jedva mogao prepoznati jer je izgledao kao da je ostario dvadeset godina. Ljudi su međutim i dalje umirali.

Danas, svi ga znaju samo kao Keni. Nije to samo nadimak nego ime prema sadašnjem pravopisu. Mnogi su i kako se kaže, vratili prezimena na izvor. Skinuli su onaj „-ić“ šta znači čovjek i poneki konsonant prije toga. General to nije htio. Ali Keni je nekako osjećao potrebu, a to ne samo otkad je on postao i šef „Odjeljenja za čuvanje i širenje nacionalnog identiteta“. Pored mnogih ostalih funkcija koje on obavlja. Možda danas njegov mali brat Bakir koji ne voli kada ga neko moderno zove „Bake“ sa dugim „e“ danas je jedini koji za njega još koristi ime Kenan uz vokativ. Nije ga ni Kenijeva druga žena nikad tako zvala. Niti bi ga bilo koje od te njegove male djece, koja ga svakako samo zovu babo, zvali drukčije. Keni je već prešao pedeset. Kod Bakira isto, za dvije godine će biti petobanka. Gleda on tabut. Takav čovjek kao General da se poklizne i padne toliko nesretno da je podlegao prije nego su mu drugi mogli stići. Bio je u lovu, a u tom području, jednog davno napuštenog sela, pala je jaka kiša. Njemu i u tim godinama to ništa nije značilo, pa ti je on krenuo još malo dalje, dok su se drugi sklonili. U tim zadnjim godinama on je, sudeći prema izjavama prijatelja, postao nešto tvrdoglaviji. Pokušali su ga reanimirati uz pomoć standardnog medkita ali nisu uspjeli. Keni, manje od pola sata poslije toga, dobio je obavijest uz prvi izvještaj, kao hitnu poruku. Ekipa policije izvršila je pregled lokacije i sve šta se još može zamisliti. Bila je nesreća. Sudbina. Keni se isto neko vrijeme bavio kriminalistikom. Da ovaj rat nije bio, on bi možda postao nešto kao inspektor ili doktor u krim. službi. Tako nešto. Ali ovako, sve je išlo drukčije. On kao jedan od malog broja ljudi u onome čudnom čovjeku mogao je nešto vidjeti. Jeste bio ekscentričan. Nema šta. Ali i genijalac. Mnogi su ga samo iskoristili i za'ebavali. Keni je kasnije tek mogao baš pravo razumjeti da su uistinu svi oni za njega samo bili kao pacovi u laboratoriju. Koliko puta je Keni samo u zadnjih par mjeseci imao posla oko onoga i njegovog djela to mu je već teško nabrojati. Keni priča što manje sa svim tim ljudima koji su došli na dženazu. Čitav park ih je pun i skroz doli do grada. S druge strane brda najvjerovatnije ne izgleda drukčije. Zemlja na kojoj on stoji, do tri metara ispod njega, je ona fina crna na kojoj drveće i trava i cvijeće raste. Godinama su prvo sve mašinama poravnali i očistili od većine ruševinama sve do stare kanalizacije. Mjesecima su razdjeljivali onaj kristalni deterdžent iz nanotehnologije. Onda su svugdje širili modifikovane bakterije koje su pretvorili zemlju u ono šta je sada. Keni je bio tu kada se zvanično otvarao park. Prije devetnaest godina ali čini mu se kao da je bilo jučer. Projektori su počeli da prebacuju snimke iz brojnih kamera u zrak iznad parka. Sve u raznim visinama i pravcima kao i veličinama tako da svako još i dolje u gradu može gledati direktan prenos koji svakako ima i na nekoliko infokanala u mreži. Dolazi čovjek u crnoj uniformi. Svečana verzija s odlikovanjama. Stvarno pravi boj za njega jer ne zove se on džaba Crni. Od dvadesetak momaka s kojima je Keni na ovom brdu odrastao, danas samo su on i još dvojica živi. Crni je jedan od njih i srdačno se oni zagrlje. Samo gdje su Bake i Rodjo ? Evo ih. Gleda Keni i jednog čovjeka u starom vojnom odjelu. Taj kao da pliva rukama i sebi pravi mjesto medju ljudima. Zombi ! On je nešto kao crna ovca familije. Nada se Keni samo da je on bar danas trijezan. Inače Zombi često kad se napije u ovome parku leži i zaspe. Onaj čuvar onda ga pokrije, a ide i da mu donese još piće. To zato što je Zombi već par puta pijan pao na tim stepenicama i onda uznemirio ljudi dolje u gradu kada je tamo hodao sav krvav. Nadimak je tek dobio u toku epidemije. Prvo je bio odličan snajperista. Jednom je sam odbio neprijateljski napad time da je mrtav hladan sredio desetak napadača

dok su njegovi položaje gadjali tenkovima i artiljerijom. Za samo nekoliko dana on i Crni su postali legende. Onda je počela ta bolest. Svako je mislio da su to oni širili u znak odmazde za teški vojni poraz koji ovako sasvim sigurno nisu mogli očekivati. Neko je tada širio glasine da ti koji su se razboljeli bi se pretvarali u zombije. Ne zna se kome je to palo na pamet kako i zašto. Ali bili su neki koji su to smatrali vrlo ozbiljno. Zombi koga je god vidio da je bolestan opalio mu je metak u glavu i za par dana ovako sredio je nekoliko stotina u raznim dijelovima grada. Medjutim ispalo je kasnije da bolesnici koji su masovno umrli nisu se pretvorili u zombije. Neki su čak i preživjeli i ozdravili. Iako Zombi do dan danas vezano za to i za info. i doku. kanale samo je dao izjavu da njega „boli kurac za one koji je sredio, ma nek ih Bog izabere“, ipak to je na njemu ostavilo trag.

General je uvijek posebno loše gledao na sve one koji su u njegovom prvom ratu krili svoju djecu negdje vani. Dok su drugi ginuli ti lopovi su sebi napunili džepove. Poslije rata bili su oni svagdje, dok pravi borci nisu više nigdje bili na spisku. General je sve više dolazio u konflikt sa tom sistemom i morao je otići iz policije. Dugo je onda na razne načine zaradjivao pare. Dok su mnogi svašta loše o njemu govorili kao da je on najgori mafijaš i najveći kamatar i nema šta nisu neki izmislili – ono dobro šta je činio i koliko je ljudima on lično pomagao na dosta načina, to gotovo niko nije htio vidjeti. Svake godine sve je postajalo samo gore. Opšta kriminalizacija boraca još je bila onaj najbezznačajniji problem. Jasno je bilo da se nešto sprema i da je cilj toga ništa drugo nego uništavanje ovoga naroda. S mnogima General o tome nije mogu ni pričati toliko su oni bili pod uticajom propagande u novinama i na televiziji. Desio se onda taj veliki teroristički napad i nije bilo teško odmah znati na koga će mnogo od krivice biti prebačeno. General je odmah učinio sve šta je mogao da se formiraju jedinice i da se što više ljudi mogu spremati za odbranu. Kakve god su šanse bile loše protiv ovakve sile. Odmah prije početka zračnih napada još je organizovao da se spašava što više civila. Kada su neki petokolonaši htjeli preuzeti kontrolu nad gradom on sa svojim borcima je bio medju prvima koji su to spriječili. Posljedice bombardovanja su bili strašne. Još je neprijatelj pojačao intenzitet čim je skont'o da su mnogi njegovi pijuni završili tamo gdje im je mjesto, a da i ti koji su im u prvom periodu rata bili korisni idioti, slabo i samo ponegdje imaju uspjehe. Čak i njihovi navodno elitni plaćenici na nekim mjestima su počeli da gube. Ali teške borbe su se nastavile i gubitci i na ovoj strani sve više su rasli. General je svog starijeg sina odmah postavio kao komandira jednog odreda u kojem ima gotovo samo omladinu. Znao je on dobro kakve teške zadatke i strašna dešavanja ih očekuju. Ali za njega je pitanje časti da mu sin bude medju prvima.

Loše vijesti. Nema ništa od Asifa i njegovih. Čuli su samo da je on ranjen i da su imali dosta gubitaka. Razporedio je Keni svoj odred po nekoliko zgrada koje su jučer stavili pod kontrolu. Očekuju sada jaki kontranapad. Neprijatelju je stiglo veće pojačanje. Ti specijalci njihovi. Ovoga puta nisu ovi domaći nego oni pravi. Dvojicu njegovih Keni je samo vidio kako padaju pred zgradom. Snajperista njihov. Ispale oni s druge strane nekoliko zolja, a ima i eksplozija od drugog naoružanja koje nose. Ovaj odred ima nešto šta su zarobili u proteklim danima. Poneki borac ima i ono šta je lično kupio ili čak naslijedio odnekad. Samo dobro je da gotovo niko nije slušao one koji su javno pozivali narod da preda šta god imaju od oružja. Bar u tom dijelu grada. Policija isto tako nije bila toliko ozbiljna šta se tih napora za razoružavanje i hapšenje mogućih terorista tiče. Jedino poneko odjeljenje specijalaca jesu, ali većinom te jedinice su bile angažovane u čuvanju objekata pa najviše naravno da štite sve ove guzonce. Vani je počeo pravi napad. Njihovi pokušavaju vratiti kontrolu nad zgradama dok se Kenijev

odred drži koliko može. Slabi su i s municijom. Džaba što su zarobili neke sjajne nove puške ako za njih ima samo po jedan okvir, a rijetko dva. U nekim drugim jedinicama navodno ima nešto šta je stiglo kao pomoć iz vana ali i to je malo. Šta se obuke tiče imaju samo dvojica u odred koji su bili pripadnici oružanih snaga i jednoga iz policije. Medjutim i kod njih stepen vojničkog znanja je nizak nema šta. Većinom njegovi samo znaju kako tako držati puške i pucati, a sad imaju posla s njihovima koji su vjerovatno godinama trenirali samo za ovo. Keni je na prvom spratu. Njegovi se bar drže toga da ne idu blizu prozora kad pucaju nego da ostaju malo dublje unutar sobe i prostorija. Oni vani krenuli su u pješadijski napad. Imaju podršku od dva oklopna transportera. Odjednom nešto je pogodilo onoga desno. Padaju i nekoliko njihovih. Naši snajperisti su valjda našli ciljeve. Nažalost ovi se neće poslije nekoliko mrtvih povlačiti kao ti drugi. Možda su drogirani ali možda im je obuka bila tako jaka. Još nekoliko ih padaju od vatre koju su Kenijevi otvorili čim su neprijatelji bili dovoljno blizu. Neki od njih se opet dižu. Kornjače. Pancir preko gotovo cijelog tijela. Keni isto puca na njih. U drugoj sobi isto jedan njegov otvara vatru. Negdje na drugom spratu mora biti i Crni s jos dvojicom. Keni pokušava pogodi bar jednog ili dvojicu njihovih u glavu. Ne zna ni da li je uspio ali kao željezna kiša s vanjske strane udaraju zrna po zidu. Eksplozija. Iz ove druge sobe nema ništa više. Keni se krije iza zida blizu hodniku. Gleda niz stepenice. Ulaze oni u zgradu bacajući bombe. Onda ima ih na stepenicama. Keni opali dva, tri rafala. Klik. Nema više metaka. Pogodio je neke. Onda mu je kao da ga jedna velika ruka udari. Kratko oko njega je mrak. Leži on dolje. Gleda prema ulazu u stan. Nešto mu je mokro oko glave. Ne čuje on ništa više. Boli ga sve, a osjeća se kao da ga je voz pregazio. Malo leži na stranu, ali ne vidi šta ima u hodniku. Onda ugleda čizme i noge u panciru kao i cijev puške koja nišani na njega.

Ali umjesto da je gotovo, ovaj pada na Kenija. Pokuša Keni da se kreće bar toliko da onoga skine sa sebe. Teško. Sve traje vječno. Neko digne ovoga. Njegovi ? Keni sve vidi kao da je pijan. Crni ! Pregleda ga Crni ubrzo dok tu još stoji jedan drugi borac od koga Keni samo vidi noge, a i taj ima krvi na sebi, isto kao i Crni koji podigne Kenija polahko. Keniju su noge slabe i ima problem držati ravnotežu, jako mu se povraća. Krv mu nešto ide preko desnog oka. Crni mu to obriše i stavi mu zavoj. Priča on nešto ali Keni još uvijek gotovo da ga ne čuje. Lijevom rukom Crni zagrlji Kenija dok desnom drži tu pušku za koju on ima i tu neku posebnu municiju. Boga pitaj otkud mu to ali očigledno time je on spasio sebe i Kenija i onoga drugoga. Sjeća se Keni kako su bile priče da je Crni zamjenio skupi motor koji je imo za tu neku pušku. Ostali ? Nema ih više. Pomaže Crni Keniju niz stepenice. Preko pet, šest, sedam mrtvih njihovih. Jedan je samo teško ranjen. Onaj drugi sa Crnim opali mu metak u glavu. Moraju na drugi ulaz da ih ne bi jedan od njihovih snajperista vidio. Problem. Vani preko livade nazad ? Samubistvo, jer oni ih mogu vidjeti i gadjati, Keni ne može ni da trči, a i onaj drugi izgleda da ga je metak pogodio u nogu. Moraju u jednu od tih drugih zgrada gdje možda ima još njihovih. Jedino to. Da se kriju dok im stigne pojačanje ili bilo šta da bude. Dok padne mrak, a onda, šanse su bolje za povlačenje. Iza zgrade. Keni povraća. Crni mu da vodu nek se malo umije i da popije. Dalje. Druga zgrada blizu gori. Treća isto pogodjena ali čime, s druge strane ide još vatra prema taj, izgleda da ima tu i još nekih iz odreda. Crni nešto viče. Dvojica mrtvi ispred zgrade. Njihovi. Izlazi jedan borac. Nešto kaže i Keni koga prepozna kao komandira. Crni mu valjda objasni da ga Keni slabo ili uopšte ne čuje. Unutra. Imaju dolje dvojica teško ranjenih i jednog mrtvoga iz odreda. Crni ide gore dok Keni i onaj drugi ostaju s ranjenicima. Vječnost je prošla. Nose oni još dvojicu mrtvih. Čini se Keni da je borba stala. Čuje on nešto ali slabo. Na kraju ima ih još dvojica koji su ranjeni samo kako izgleda nisu teško. Ima i jedan koji isto kao Crni nema ništa. Nose mrtve i tu dvojica teško ranjenih vani. Keni se skroz slabo osjeća ali može opet sam hodati. Iz jedne susjedne zgrade

izlaze još dvojica boraca. Dolaze neki preko livade. Kao i iz drugog pravca gdje su bili neprijatelji. Ukoliko Keni razumje njegovi su im valjda uspjeli zaći iza ledja. Odred je imo pedeset i osam boraca. Četiri iz ove zgrade i ta dvojica teško ranjenih. Šest. Keni i Crni i onaj drugi za koga Keni ne zna kako se zove, jer je tek jutros došao s grupom dobrovoljaca. Devet. Dvojica iz te zgrade lijevo. Jedanaest. Nema ih više ? Nema. Ide Keni kako god mu je loše, tražiti ostale. U jednoj zgradi vidi nekoliko mrtvih, njegovi. Valjda su se predali njima jer nisu imali više municije. Zaklali su ih ti njihovi. Gore ih je jedan čekao i bacio se među grupu njih dok je aktivirao bombe. Dosta je Keni. Bljed kao smrt on ide vani i sjeda sa Crnim na livadu. Grupa boraca koju vodi njegov rođjak. Imaju nekoliko zarobljenika. Rodjak izvadi pištolj i puca im u glave. Smije se on uz to. Već od prije ima rješenje da je psihopat i ganjali su ga, ne zna ni Keni više koliko puta, zbog nasilja i pokušaja ubistva itd. iako nikad nije bio osuđen. Zato što je na svoji način ubjedio svjedoke da nisu ništa ni vidjeli niti čuli. On je danas jedan od malog broja tih koji vidljivo uživaju u svemu ovome. Stiže i General. Prvo pregleda sve, a onda tek gleda kako mu je sin. Jedan bolničar se brine za tu dvojicu teško kao i za one lakše ranjene. Očisti on i Keniju tu ranu na glavi i stavi mu novi zavoj. Keni pita što ne odvedu te ranjene u bolnicu. Kaže taj da ne može, jer u znak odmazde za današnji poraz, neprijatelj je bombardovao gradske bolnice kao i sva mjesta gdje ima hitna pomoć. Bruka mrtvih, a sve gori. Najbolje im je ovdje, a on će za njih raditi sve šta može. Doktor koji je inače trebao to raditi, poginuo je u jednom od tih zračnih napada. Uz Generala je i jedan iz njegovog štaba koji mu stalno nabraja šta su uspjeli uništiti i koliko vozila i MTS su zaplijenili. Čita taj i neke brojeve poginulih. Priča nešto o sjajnoj pobjedi. Pita šta će sa svim tim stranim plaćenicima koje su zarobili kad su zauzeli njihov štab. Zove General onoga Kenijevog rođjaka. Naredi mu da se brine o njima. Taj s osmijehom na licu krenu s grupom svojih. General onome iz štaba samo kaže, ma nek i oni vide šta bude kada i mi skidamo rukavice. Stižu i vijesti da je svagdje u svijetu počeo onaj veliki rat. Jedan borac svima pokaže šta je još uspio skinuti s jednog satelitskog kanala. Kvalitet je loš. Slika je puna smetnji. Došlo je do upotrebe atomske bombe. Nestane signal. Hoće li i ovdje bacati jednu ? Ko zna. Svakako ne može ih niko u tome spriječiti. Možda oni koji su danas poginuli su najbolje prošli. Sutra bi oni drugi mogli biti ljubomorni na njih. Stoji General uz Kenija. Vidi kakav je. Bolničar mu je dao tabletu ali Keni se osjeća slabo. Dosta mu je iskrvarila ova rana. General ništa ne kaže. Keni se tresu kada vidi kako oni odnese jednoga od tih teško ranjenih koji je podlegao. Deset. General mu stavi ruku na rame. Keni se smiri. Na brdu nešto gori. S druge strane u teško ranjenom gradu vidi se gotovo samo dim. Crni. Sivi. Bijeli. Zajedno oni stoje tu i gledaju kako se sunce spušta pred zalazak. Hoće li pasti atomska bomba nije bitno, bar u ovome trenutku. Ove minute pripadaju samo pobjednicima.

Orkestar je svirao himnu „Ad Astra“ u toj panslavenskoj verziji „Ka Zvijezdama“. Postrojen je Počasni stroj, pucali su iz tih starih pušaka. Nadletjela su tri atomolovca tipa „Bumerang“. Ko god im je dao taj naziv očigledno je to odredio prema njihovim izgledu. Pred parkom pozdravili su sve dolje svojim krilima. Što znači da je svaki avion napravio takav manevar kao da malo pada na lijevo pa onda na desno. Iza Trebevića su promjenili pravac leta gotovo u vertikalu, ubrzali pa ubrzo nestali u daljini neba. Keni i Crni su držali govore. Onaj hodža isto, odlično je odradio svoj dio. Gleda Keni i tu njegovu djecu koja su mogla doći, kao i veliki broj rodbine. Kasnije on dadne još izjave novinarima. Za mjesec i po bit će ovdje spomenik. Tu će opet biti i on kao i Crni i brojni drugi. Gleda on preko doline na ovo veliko gradsko groblje gdje su na jednom dijelu sahranjeni borci, a na drugom civili. Ima i nekoliko masovnih grobnica sa više od dvjesto hiljada žrtava epidemije, koje su tako sahranjene samo je naravno sve sredjeno oko njih. Ode Keni još malo gore na brdo da pogleda dolje gdje je

nekad ratovao kako mu se čini prije milion godina. Gleda svu ovu omladinu koja je odrasla u svijetu gdje nema više rata. Bar ne izmedju ljudi. Pogled mu ode prema nebu.

KRAJ

ISPOD PLAVOG MORA

Cesta vodi dalje. Pored ceste danas ne živi gotovo niko više. Poneka kuća. Davno napuštene. Tomo pregleda poruke na ekranu. Kola su vozila automatski, a on ako bi htio preuzeti mogao bi samo prstom maknuti preko dirokrana (šta su neki davno zvali touchpad) koji sada ima u kolima umjesto volana. Sinoć mu je bilo jebeno. Njegova djevojka Kristina nije mu dala mira dok nije izvukla zadnji mililitar sperme iz njega. Tomo misli da će ona sada zatrudniti šta joj je i bilo cilj. Pravo ga je polomila. Osjeća se kao da ga je neko sažvakao i povratio. On ipak misli da se nije trošio bez veze. Ako ovo sada ne bude sin bez obzir na njegov stepen obrazovanja onda on stvarno ne zna više zašto je preživio tu kataklizmu. Malo prije je prošao

onaj grad koji nosi ime onoga kralja koji je i njegov. Danas prema broju stanovništva to je ipak selo. Možda za tridesetak godina to će opet biti drukčije. Vozi se Tomo dalje prema moru. Haravatia, kako danas već zovu bivšu Hrvatsku. Pretekne Tomo neka kola. Jedna od onih starih koja idu na bateriju. Njegova su na vodu odnosno hidroelektrični motor. Dok najnovija su ona koja rade na slobodnu energiju. Ali slabo ih ima jer tek je počela masovna produkcija. Tu negdje je bila ona stara državna granica. Gleda Tomo ove velike ekrane na kojima je propaganda. Tri različite. Prvi ima glavu kralja po kojem i Tomo nosi ime. Onda Sveti Jure iz Drugog svjetskog rata i kao treći Thompson. Piše dolje samo „Haravatei“ uz ove prave šahovnice. Drugi ima onu poznatu sliku o dizanju zastave na Marsu od predprošle godine. Uz to piše „Samo Prvi Korak“. Treći ima razne slike iz mora, a ovo je za Tomu lično najbitnije jer jedan dio pokazuje i njegovo radno mjesto. Teksta nema, a mozaik slika se stalno mijenja. Tomo sluša neku glazbu sve dok ne stigne na obalu. Ekranoplan će tek krenuti za dva sata. Sjedi Tomo još u restoranu blizu luke. Naruči supu. Salatu od paradajza. Jednu veliku izpečenu ribu sa rižom i s povrćem. Kao i flašu crnog vina. Tjestenina u supi je od morske trave. Paradajz je isto iz jedne velike hidroponske kulture nedaleko od njegovog radnog mjesta. Riba iz aquakulture par kilometara sjeverno od restorana. Povrće opet iz hidroponskog kompleksa. Čak i crno vino ? Ima i toga ali to je kako Tomo vidi iz jednog mjesta stotinjak kilometara jugozapadno od grada gdje on sada živi s djevojkom. Ta mu je poslala već nekoliko poruke. Žene. Ovaj ručak Tomo ne mora platiti. Svako ima pravo na tri obroka dnevno na račun vlade. Zakon je takav. Inače iako ima novaca u zlatu, srebrenog i od bakara, teško je to uopšte potrošiti jer mnoge stvari su obezbjedjene od strane vlade. Jedini izuzetci su oko svega onog što je zaista luksuzno. Sjedi još par ljudi u restoranu. Dvojica časnika vojske u crnim uniformama. Grupa radnika i ribara. Dvije žene koje glasno pričaju o njihovim obiteljama. Ekranoplan je spreman da krene. Ova brza transportna sredstava više liče na avione. Često danas zamjenjuju brodove. Ubrzo će Tomo stići. Digne se ekrano i leti nad morem blizu vode velikom brzinom. Zaustavi se par puta kao da je autobus. Treći put, red je na Tomu da izadje. More. Terminali kao mala ostrva od metala i plastike. Više se ne vidi jer sve ostalo je ispod morske dubine manje ili više duboko u plavetnilu.

Magnetovlak. Više kao mali tramvaj. Kroz staklene tunele ide se dalje. Nije to pravo staklo nego od posebne vrste. Stigao je. Dvadesetak velikih uglavnom polukružnih objekata na dnu Jadrana. Ulazi on u Četvrti Element. Gore je sve kao da se umjesto stakla nalazi neka vrsta koša. Semipermeabla membrana šta danas zovu samo „Semmem“. Nanotehnologija. Izdržava pritisak do pet tisuća kubnih metara na dnu mora. Filtrira i prema konfiguraciji svemogućee hemijske elemente iz vode i zraka. Ili čak radi neku photosintezu ili u pustinji stvara vodu ili daje zaštitu od alfa i čak beta radijacije, a taj spisak se još može dalje produžiti. Inače to je najpotrebnije u svemiru za olakšavanje kolonizacije drugih planeta. Kako je i to iskustvo oko zauzimanja maritimni područja svijeta dragocjeno za osvajanje drugih planeta sa njihovim mjesecima. Gotovo sve u ovome elementu je automatizirano. Samom sistemu, iako to ne treba, ipak je nadređen čovjek kao operator ili bolje supervizor. Upravo taj je Tomo bar u ovom elementu. Pozdravi ga Mario. Umjesto radnog odjela on kao uvijek nosi maskirnu uniformu s oznakom. Bože dragi hoće li on možda jednom u životu pričati o nečemu drugom nego o ratu ? Ali sve je po starom. Stvarno onaj stari nema drugu temu. Tomo je svaku priču već čuo najmanje stotinjak puta. Kako je Mario sam uništio kolonu neprijateljskih kamiona. Kako je uspio oboriti jedan helikopter. Kako je sa strojnicom pobio desetine neprijatelja. Kako je organizovao sve dok su mnogi umirali od kuge. Kako je onda na kraju ostao sam i danas mu je najljepše mjesto tu ispod mora. Inače on ne mora više raditi, jer sve bi mu bilo obezbjedjeno. Ali očigledno sjesti negdje s bokalom vina bilo bi mu previše dosadno. Umjesto toga on sada dosadjuje Tomi i koga god još može naći po drugim elementima kao

žrtvu. Ali dobar je čovjek nema šta. Bez ovakvih, danas vjerovatno i Tomo bar ne bi mog'o živjeti kao slobodan čovjek. Posla kao takvog gotovo nema. Hoda Tomo preko elementa i pregleda sve. Uglavnom sve šta mu je ostalo jeste da bude prisutan za svaki slučaj. Vidi on gore kako je sunce postalo slabije. Unutar elementa hemoelektrično svjetlo isto tako pomalo promjeni boju i jačinu. Gledat će on još neki film ili će upaliti neku igru. Možda će ipak i opet sjesti s Mariom uz vino. Ako dodje još par momaka iz drugih elemenata igrat će karti. Tomo prvo napravi večeru. Gotovo jelo, nije nešto sjajno ali uz malo začina može. Javlja se Kristina. Tvrdi da je sigurno trudna. Ona kao žena to navodno zna. Više od pola sata traje razgovor preko videokonekcije. Hoće ona da je Tomo crkveno vjenča. Da ima svećenika i sve. Šta god ona hoće. Tomo misli da on svakako nema izbora. Ona je toliko naporna da je bolje pristati na ono šta traži. Samo da ga ne muči mjesecima. Osim toga oni će dobiti odmah kuću od vlade što su počeli ispunjavati svoju dužnost prema čovječanstvu. Što više djece, to će ih više nagraditi. Kristina mu je već jasno dala do znanje kako je njen cilj petoro. Ne zna Tomo da li je kuća puna djece koja lupaju i trče i vrište stvarno idealno mjesto za njega. Ali svakako često je ovdje na poslu i što se mira tiče, ovdje ima toliko toga da je već smrtonosno dosadno. Toliko da mu i Mario s tim njegovim pričama još dobro dodje zbog promjene. Ako je iskren, Tomo njega čak gleda kao najboljeg druga. Šteta samo da Mario vrlo rijetko napušta ovo mjesto da bi recimo u nekom kafiću na obali nešto popio. Odavde je Italija najbliža i Tomo je često i tamo išao dok je Mario u zadnjih pet godina samo dva puta išao negdje u Dalmaciju valjda na sahranu nekih starih drugova. Donio je Mario pet litara vina. Sve je sam napravio iz groždja i voća koje raste u njegovom elementu. Tomo mu je pomagao time da je malo reprogramirao dva od tih pomoćnih robota. Sada Mario ima neku vrstu vinograda i dva radnika koji sve stalno nadgledaju, a samo jednom u mjesecu treba im manji tehnički pregled. Donio je Mario i šunku i sira. Sve ono pravo. Pošalje mu to jedan ratni drug iz Dalmacije s kim se on ponekad i čuje. Od ovih drugih danas nema ništa. Sjede Tomo i Mario tu sami. Gledaju neku emisiju oko planirane kolonizacije nekih od tih mjeseca Jupitera i Saturna. Stigle su i Tomi već razne ponude. Zbog njegovog radnog iskustva i naravno opšte kvalifikacije. Ne bi to bilo mnogo drugačije. Samo što nije u moru nego daleko od svijeta u svemiru na drugom planetu ili na nekom mjesecu. Prije su mu stizale slične ponude za radno mjesto na mjesecu ovog svijeta kao i na Marsu. Možda je to trebalo prihvatiti. Ko zna. S prvom djevojkom se oko toga i posvajao. Ona ga je čak gledala kao gubitnika zato što nije iskoristio prvu priliku da uzme ono šta je ona zvala sjajna ponuda. Kristina je drukčija. Ne bi ona voljela da Tomo bude negdje toliko daleko. Već ovako, otišla bi ona sa njim da mu pravi društvo. Tomo je pregledao sva pravila ovog radnog mjesta ali nije našao ništa protiv tog. Samo ona ne voli more baš toliko. Na plaži da bude, to je u redu. Ali ispod toliko vode to joj se ne dopada. Možda je i bolje da nije. Proba Tomo onaj sir. Odličan je. Htio je i on ponijeti nešto sira pa i kompletnu torbu punu svega ali nije stigao. Čim se vratio kući na par dana odmora, Kristina jedva da ga nije izgrizla, nije mu dala mira. Onda i on nije mogao na tu pijacu gdje krajem tjedna ljudi prodaju ili mijenjaju domaću hranu. Gotovo sve šta raste u ovim elementima je genetski modifikovano. Nije opasno po zdravlje, kao ono nekad davno kada su namjerno to pravili kao otrov pa su onda mogli zaraditi još na ljudima koji su se razbolijevali na razne načine. Danas je sve napravljeno imajući u vidu isto planirane kolonizacije drugih planeta. Da to raste gotovo svagdje pod najgorim uslovima. Da je otporno i neosjetljivo prema raznim bakterijama kao i toksinima pa i na radijacije. Jer te buduće kolonije moraju biti u stanju same sebe hraniti. Nezamislivo je da bi im se svemirskim brodovima stalno moralo sve dopremati. Tomo sve to zna ali najviše ipak voli ostati na ovome planetu. Neće on naravno ni ovo sada raditi dalje zauvijek. Ima i druge ponude samo bi se onda morao preseliti u bivši Madagaskar gdje je nedavno izgrađen veliki centar za osvajanje Indijskog okeana. Bio bi on često u podmornici ili na brodu. Pisali su mu posebno da se blizu centara napravio i skroz novi grad gdje ima svega. Članovima obitelji ne bi tu ništa falilo. Gledao je i sve ove slike i videa i multimedia prezentacije. Morat će vidjeti s Kristinom i kad

ona to vidi vjerovatno će samo pitati kada idemo. Nedostajat će mu samo Mario kojem su isto već stigle bezbrojne ponude ovih zadnjih godina jer kao veteran on naravno automatski ima prednost u svemu. Ali on nije ni obraćo pažnju na to. Iz nekih čudnih razloga on je sretan ovdje i gleda sve kao svoj dom, gdje miran sjedi i gleda ratne filmove ili sluša ratne glazbe uz vino. Samo jednom se nešto posvadjao s čovjekom koji je privremeno preuzeo kontrolu nad jednim elementom gdje je supervizor bio otišao na veće školovanje koje je trajalo nešto duže. Čudio se taj zašto ovaj dio Jadrana sada pripada Haravatia, a ne Padania. To je samo bilo pitanje bez ikakve uvrede jer ako neko gleda na mapu onda stvarno čovjek je u pravu bio, bar što je htio saznati. Marija međutim, sve je to nekako lično pogodilo i on je počeo ružno pričati o Italijanima kao i o nekima koji šta se njega tiče jesu isto takvi, a ne Haravatei. Drugi su na sreću odmah intervenisali. Priča Mario uglavnom ono obično. Ali pomalo i Tomo ga uspije odvesti na druge teme. Ono kod Madagaskar. Mario to sve pregleda bez komentara. Ali na kraju tvrdi da je to nešto za Tome i kako bi bilo pametno ako bi on prihvatio tu ponudu. Popije još malo vina, podobro zamezi sirom i kaže da će mu Tomo nedostajati jer ga voli kao sina. Tomo se ne sjeća ni oca ni majke. Umrli su od te kuge kada je on tek imo godinu i po dana. Jedan doktor se onda brinulo o njemu. Stari Zvonko mu je bio ipak više kao djed nego kao otac. Umro je i on prije osam godina. Braće ili sestara Tomo nije imo, a čak i od ostale rodbine poslije te epidemije, gotovo niko nije ostao. Vidi Mario da je Tomo umoran i da se jako zamislio. Ode on uz njegov uobičajeni pozdrav. Tomo još jednom pregleda sve podatke. Gore je počelo nevrijeme, koje će vjerovatno trajati nekoliko dana. Dobro da je on danas još stigao dok je bilo fino. Legne u krevet. Sutra će onima na Madagaskar poslati odgovor. Neće Kristinu ni pitati. Prihvatit će onu ponudu.

KRAJ

KO PIŠE HISTORIJU

Možda su to godine. Sve češće je mislio da i za najpopularnijeg profesora historije bar u ovome dijelu Europe jednom je došlo vrijeme kada on treba ići u mirovinu. Mogao bi se on baviti mnogim stvarima za koja ionako već godinama gotovo nikad nije imao vremena. Odavno ga studenti kao i prijatelji zovu samo Miki. Neke kolege gledaju to da im studenti pokazuju respekt na formalni način dok Miki ima svoj odnos i taj je da je on svima stvarno dobar drug ili neka vrsta oca ili strica ili opet kada gleda svoje godine najbolje bi rekao dedo. Mora on ipak dati i ocjene. Čudno, ali do sada se niko nije naljutio na te. Za četrdeset i dvije godine to je značajno. Društvo je takvo da je svako važan. Ako neko izgleda nesposoban u nečemu, zatraži se bilo šta u čemu on nije samo dobar nego izuzetan. Prema vladajućoj ideologiji, svaki čovjek je vrijedan i samo treba otkriti njegovu pravu vrijednost i dati mu pomoć i priliku da može napraviti ono najbolje od sebe. Sve fino i lijepo. Ali dok su neki studenti za diplomu u historiji, drugi nisu. Vidi Miki među svojim već poslije par mjeseci ko je šta. Bez greške. Najviše je čak tih slučajeva gdje bi se mladi ljudi mučili s historijom dok imaju prirodni talenat na primjer za slikarstvo. Ne želi i neće im niko mnogo pametovati ali uputstvo im pokazuje tačnije u čemu mogu biti najviše kreativni. Prije sedam godina Miki je imo jednog studenta koji je u diskusijama bio nikakav. Teško mu je bilo uraditi i bilo koji pravi zadatak kako treba. Ali mislio je u slikama koje bi ponekad crtao. Danas je on jedan od najpoznatijih umjetnika što se historijskih događaja tiče. Miki ima tri knjige pune njegovih ilustracija i poneku ogromnu sliku. Tako je on uvijek nastojao riješiti stvari. Nikoga nije izbacio i nikome nije kvario snove. Samo ih je uputio dalje, a svaki put je imao sve više posla. Zato što populacija sve više raste zbog čega i njemu dolazi sve više studenata. Trebat će naravno i više historičara. To jeste. Ali ako bi on svakoga pustio, bila bi to prava inflacija. Gleda on za svakog pojedinca s kolegama šta se može. Uveli su razne kombinacije premeta već prije dvadeset pet godina. Time su mnogim studentima omogućili pravu specijalizaciju. To je uz potpunu podršku vlade. Jer ako je vlada nekome dala priznanje poput recimo diplome onda to nije kao prije kataklizma da su takvi mogli masovno završiti bez posla. Danas diploma odmah značio i radno mjesto. A ocjene su na kraju jedino bile bitne kada su absolvente mogli birati prema njima šta od svih ponuda njima najviše odgovara. Za historičare ima i loših radnih mjesta. Na primjer takva kad u manje ili više opasnim područjima pretražuju ruševine uništenih gradova koji još uvijek nisu za rekolonijalizaciju. Iako toga svake godine ima sve manje. Ima na primjer i ta forenzična historija koja više ide prema patologiji, iako obuhvata i sve oko arheologije. Ili genetska historija koje najviše ima u biohemiji. Miki sam nikad ne bi mogao reći da li bi on više htio vidjeti svoje studente na dobrim ili na pravim mjestima. Ili da svima ostane u najboljem sjećanju kako i jeste. Kada on gleda svoj život ne bi sam morao ništa reći. Svi koji god ga znaju rekli bi da je on dobar čovjek. Njihov profesor broj jedan. Najbolji kolega. Najdraži prijatelj. Samo kako je on došao na to mjesto ili bolje zašto to mnogi ne znaju.

Mjesto gdje se on rodio vidjelo je tri rata u dvadesetom vijeku po starom kalendaru. Svaki put su ti, ukoliko on to može reći, njegovi, pobili i otjerali one druge. Već kao mali dječak od pet godina on je to sve naučio kao najveće herojstvo. Njegov narod je kao najbolji na svijetu. Ostali manje ili više, sve govna. Sveta zemlja koja pripada samo njihovim u kojoj drugi mogu biti jedino gosti. Ti drugi su vječni dušmani protiv kojih neko mora biti gori od samog zla. Nema milosti. Bog i pravda su sa njegovim. Tata je u ovom zadnjom ratu u tom vijeku bio zastavnik. U, kako je on svima, a i već malom sinu stalno glasno govorio, najboljoj brigadi.

Vodili su teške bitke za tu njihovu Krajinu. Ali na kraju dušmani su bili nadmoćniji i jedva su uspjeli sačuvati bar neki dio svoje zemlje. Znači, zapadni dio Krajine je otišao njima dok je istočni ostao njegovim. Bio je tata još par godina u vojsci. Nije se nikad oženio, dok tek sa više od četrdeset godina počeo je nešto s mamom koja je tada imala dvadeset i šest godina. Miki nije bio planiran niti je rezultat jedne velike ljubavi. Tata je imao posao u policiji, a ona je bila studentkinja. Kod njegovih je tada natalitet bio jako slab. Nije ni kod onih drugih bio baš velik ali ipak značajno veći. Tata, koji je to vidio kao borbu, ubijedio je mamu, koja nije bila sigurna hoće li ona to dijete ili neće, da treba roditi Mikija. Oženio je. Dao je sve za sina. Miki se slabo sjeća kako mu je u dječijoj sobi bila zastava na zidu. Pod kojom se tata borio i kako je rekao pod kojom će mu ratovati i sin. Jer na drugoj strani su svi ekstremisti i fanatici. Koji nikad ne daju mira. Ali jednog dana i Miki bi postao pravi vitez koji bi njih sve poklao po redu. Taj rat, međutim, došao je brže nego je tata očekivao. On je s drugovima krenuo. Da brani svoje i da viteški kolje sve neprijatelje. Kasnije, tatin drug Pero koji je od te jedinice bio jedini koji je preživio, ispričao je šta je bilo. Oni su krenuli prema Zapadnoj Krajini. Da pomognu onim strancima koji su tamo sve bombardovali. Iako im mnogi od njih nisu baš vjerovali, ipak Pero misli da su im oni na kraju već u onome ratu pomagali. Zračni napadi na taj zapadni dio Krajine bili su žestoki. One tamo je to međutim samo još više naljutilo. Nisu imali neke posebne vrste naoružanja. Ali su u većem broju uprkos napadima krenuli prema istočnom dijelu. Jedna veća jedinica od njih je vodila bitku protiv ovih s kojima je bio tata. Bili su i zračni napadi ali na kraju oni su pobili tatinu jedinicu i nastavili dalje. To je sve šta je Miki znao dok nije s Perom već kao mladić krenuo na mjesto te bitke. Pero ga je prihvatio umjesto njegova dva sina koji su umrli u toku kataklizme kao što su i mama i još bezbrojni drugi. Dok su mnogi bježali mama s Mikijem nije stigla na vrijeme. U grad su ušli ti njihovi. Ali nisu dirali mamu i njega. Ušli su u stan. Dvojica. Jedan je vidio tu zastavu i skino je. Miki je onda plakao. Nisu sedmicama ništa znali za tatu. Čula je mama samo neke glasine. U svijetu je počeo onaj veliki rat. Onda su se ljudi masovno razbolijevali i umirali. Miki je isto bio bolestan. Samo što je preživio. Probudio se i tražio mamu, koja je bila mrtva. Tražio je komšije. Te koji nisu pobjegli. Svagdje samo mrtvi. Neki vojnici su vodili ljude da pakuje leševe. Vidjeli su ga i odveli ga u jednu školu gdje su bili ostali koji su preživjeli. Među kojima i Pero. Nešto sa zračnim napadom nije išlo kako treba. Pogodili su naše kako Pero kaže dok dodaje, ko zna, možda namjerno. Ne sjeća se on ništa. Samo da je bio neko vrijeme u nesvjesti. Dok su ovi pobili šta je još bilo ostalo od njegove jedinice. Valjda su mislili da je i on je mrtav. Pero se probudio, sakrio se od njih i pobjegao što je brže mogao. Uspio je, ali danima je lutao nekuda. Vidio je da su oni zauzeli njegov grad. Znao je da su napredovali i dalje. Predao se jednoj patroli. Nisu mu ništa radili. Samo ga pretresili i odveli u zatvor gdje su držali još desetine drugih zarobljenika. Onda su ga poslije nekog vremena pustili. Tražio je odmah svoje i našao ih. Samo ih je desetak dana poslije morao sahraniti. Nije još dugo trajalo dok je i svaka borba prestala. Oni koji su preživjeli zajedno su zakopali mrtve. Često u masovnim grobnicama bez obzira na to ko je šta. Samo u nekim mjestima su ih odvajali prema vjeroispovijesti, odnosno nacionalnosti. Jer najbitnije je bilo skloniti sve ove leševe što brže da se ne bi širile još i druge vrste bolesti. Godine poslije toga su bile teške. Ali uvijek su se Pero i Miki nekako snalazili. Najviše su im pomagali oni o kojima je Mikijev tata govorio da je najbolje sve ih pobiti. Kao mladić on je s Perom obišao to mjesto gdje mu je tata poginuo. Označeno je bilo kao opasno, a sva područja gdje se koristila radioaktivna municija ostala su pod tim znakom duže vrijeme. Danas su većinom očišćena ali dok nisu, bilo je recimo zabranjeno tamo držati ili voditi stoku i preporučeno je ljudima da tu ništa ne diraju, a ponegdje su bili čak znakovi na kojim je pisalo da treba zaštitno odijelo. Pazili su se i oni. Pero mu je sve pokazao koliko je mogao. Miki je ubrzo zaključio da su zračni napadi pogodili upravo one kojima su trebali biti podršku. Htio je on saznati zašto. Nije mu to dalo mira. Nervirao se Pero mjesecima dok nije pristao da se krene satima autobusom preko djelimično jako oštećenih puteva ka zapadu. Tražili su i našli čovjeka koji je na drugoj strani tada bio

operativac. Taj Hamza ih je fino ugostio jer, kako je rekao, nema više nikakvog razloga za neprijateljstva. Mislio je Miki odmah da je njemu lako tako pričati. U njegovom kraju su još od čitave Bosne najbolje prošli. Primjetio je on isto sve razlike s tim gradovima prema istoku. Ovdje je već izgledalo u mnogim mjestima kao da se kataklizma nikad nije desila. Vidio je Miki još iz autobusa kako su i bagerima ponegdje počistili zemlju gdje su vjerovatno bili bombardovani. Hamza je dao iskreni odgovor na svako pitanje. Kao u intervju za dokumentarnu emisiju. U njegovom kraju ljudi su kako on tvrdi uvijek bili jači u duši nego u onim ostalima. Mogao si odmah i znati ko valja i ko ne. Poslije onog zadnog rata u prošlom vijeku prema starom kalendaru mnogi nisu predali oružje. Nisu bili ni naoružani do zuba ali sačuvali su dovoljno za samoodbrane u slučaju novog rata. Bili su i otporni prema raznoj vrsti propagande. Tako da ovdje, kada je sve počelo, oni su bili najspremiji za borbu. Na početku nisu znali šta će Hrvati raditi. Morali su računati na to da bi i oni kao pijuni te mračne sile, udarili po njima. Ali ipak sve su udarne snage prebacili prema istoku. To dok je čišćenje njihove teritorije od domaćih izdajnika još bilo u toku. Pokaže im Hamza slike i videosnimke. Sve kao da im drže historijski čas. Njegova legija je krenula s prvim većim ciljem prema Prijedoru. Onda Banja Luka. Možda i još dalje do Doboja. Držali su se nove vrste ratovanja. Pokaže Hamza i neke priručnike. Najveću prednost neprijatelja su uspjeli upotrebiti za svoju korist. Zračne napade su na razne načine navodili na tu neprijateljsku brigadu koja je krenula prema njima sa istoka. Brzim ratovanjem u pokretu iskoristili su priliku i odmah napadali tu brigadu iz nekoliko pravaca istovremeno. Imali su i novo oružje koje im je stiglo. Samo u malim količinama ali dovoljno je bilo jer je to imalo ogromni psihološki efekat. Pozitivni kod njih, a negativni na drugoj strani. Pušta im Hamza presnimljene razgovore. Čuje se panika. Prvo još više kao iznenadjenje. Često je sve samo jedan veliki lanac psovki. Na kraju samo više histeričnih poziva za pomoć i da se oni nalaze u okruženju dok tih drugih ima svagdje. Ništa više. Slijede snimci poginulih vojnika. Negdje među njima mora biti i tata. Uništeni tenkovi i vozila. Kaže Hamza kako su imali samo tri od tog novog protivoklopnog oružja „relgan“ ali eto vidite šta radi kinetička energija. Isto kao što su imali svega pedesetak tih novih pušaka. Metak bez baruta evo vidite šta uradi kad pogodi čovjeka. Pero je ispustio čašu rakije jer ruke mu se trese. Mrtvi ili često samo dijelovi njihovih tijela budu prvo složeni, onda bager iskopa veliku rupu. Bacaju sve unutra i zatrapa se sve zemljom preko toga. Mjesto je možda kilometar i po daleko od ovoga gdje je Miki bilo zajedno s Perom prije par mjeseci. Pero priznaje da je on to znao. Pije rakiju. Hamza tvrdi da njegova legija nije imala ništa više s time. Neprijatelj je imao gubitaka od preko osamsto vojnika. Kaže on da su ih nekoliko zarobili za propagandu i pokaže im kako se dvojica njih ispituju. Poslije su se njima drugi bavili u pogrebništvu. Dodaje Hamza da je u toj akciji njegova legija od početka do oslobadjanja grada imala trideset i jednog šehida. Pričali su još satima i o mnogim drugim stvarima. Hamzu je najviše zanimalo kako bi mogao dalje pomoći Mikiju. Nije ni Miki sam znao šta će on sada. Otići tamo i kopati dok ne bi našao tatu, čitav ili bar djelimično ? Možda gotovo ništa nije ostalo od njega ? Hamza dok ih je otrpatio na autobus poklonio mu je jedan laptop. Te nove vrste Miki još nije vidio. Na njemu je bio sav materijal šta im je Hamza pokazao i još mnogo više. Trajalo je malo dok se Miki snašao s tim operativnim sistemom. Mogao se i konektovati u neku „Sargon Mrežu“. Do tada on je mislio da interneta kojeg se on slabo sjećao nema više. Ovo je valjda nešto novo. Imaju restrikcije za neka područja ali ono gdje je Mikiju davao pristup ogromna je datoteka. Ima tu i velika količina materijala iz ovoga područja. Sve više se Miki bavio time. Čudio se on sam sebi. Što nema ni mržnje niti tuge u njemu. Ništa više. Umjesto toga ovladala ga je želja da o svemu sada saznaje, svaki detalj. Da čuje svjedoke i da pregleda dokumente sa sve strane. Da on bude nešto kao hronista. Historičar.

Prva Mikijeva knjiga „Operacija Pegasus X“ bila je rezultat četiri godine rada. Studirao je i stigao blizu diplomiranja. Školski sistem kao i onaj na ovom malom broju fakulteta koji su opet počeli raditi je sada bio dosta drugačiji od onoga prije kataklizme. Više se gledalo samostalno razmišljanje i kreativnosti. Ali i neki minimalni standardi, kao, neko je morao biti u stanju da se može izraziti i bez grešaka napisati svašta nešto. Kao i da treba imati bar osnovno znanje u raznim drugim predmetima. Da neko može varati ili kupiti sebi diplomu ili na bilo koji način dobiti sve na guzovima, nije više bilo moguće. Jer kao neutralni sudija ona velika umjetna inteligencija isto je davala svoje ocjene. Nju ne zanima ko je šta po porijeklu. Ona samo sudi prema onome šta je njoj ili možda njemu dostavljeno za evaluaciju. Nekima koji su pokušali hakovati nešto, samo su stigle poruke zahvalnosti što su htjeli otkriti moguće slabe tačke u sistemu. Miki još nikad nije došao u konflikt sa Sargonom. Medjutim zna on čovjeka koji jeste. Njegov stari prijatelj Keni iz vlade. Taj je jednom nešto radio skroz drugačije nego kako mu je to bilo preporučeno. Rezultat toga medjutim nije bio da je dobio probleme nego da je kako god se čudio tome, brzo napredovao. Miki je isto nekoliko puta bio predložen za dekana ali on je to uvijek odbio. Nekako upravo ovo mu je dovoljno jer je glavni smisao u životu, historija. Dosta mu je već posla i ovako ali voli on to uvijek fer i pošteno uraditi.

Prelista i pročita Miki nekoliko od tih zadataka koje su njegovi studenti poslali kao diplomske radove. U ta doba njegove žene nema u kući, već otkad su djeca odrasla. Otišla je kod sina. Ona neće da mu smeta dok on čitavu noć sjedi tu, čita i piše komentare i daje ocjene. Samo ranim jutrom odspava par sat, pojede nešto i onda nastavi opet. Kćerka mu je postala arheolog. Negdje u Južnoj Americi ona stalno radi ba bi otkrila što više od davno nestale civilizacije. Zajedno s mužem i s odraslim sinom. Objavila je i već nekoliko knjiga. Sin mu radi negdje u Skandinaviji u bivšoj Norveškoj kao arhitekt raznih vrsta zgrada uglavnom za rekreaciju i za hotele. Prvi unuk s te strane služi vojsku i trenutno je negdje na Istočnoj obali Sjeverne Amerike gdje njegova jedinica daje pomoć i obezbjedjenje jednom projektu za rekolonijalizaciju. Drugi je još s roditeljama u Norveškoj ali za manje od dvije godine i on planira ići u vojsku. Nema obaveze za to ali to ipak donese odmah neke privilegije i važno je ako neko hoće postati kasnije nešto u vladi. Miki razmišlja o svim tim mladim finim ljudima kojima je on profesor. Nazvao je on sam sebe već prije trideset godina „Uputnik“. Čovjek koji onim kako god već obrazovanim i pametnim studentama treba pokazati kuda ići i to bez nasilja i zloupotrebe svoje funkcije. Da ne bi ta generacija danas išla istim putem kao što su oni prije kataklizme, kada je historija često bila ono sasvim obrnuto, puna dogme i bajki i propagande. Jedan pravac gdje bi studenti, pa čak i profesori slijepo trčali dolje tim putem sve dok na kraju ne bi udarili glavom u zid. Historija gotovo nikad nije onakva kako je neko prema simpatiji ili antipatiji za neku stranu ili ideologiju ili religiju ili naciju volio napisati. Jesu je uvijek pisali pobjednici. Možemo se danas svadjati da li je kataklizma bila novi početak i spas ili najveći genocid u poznatoj historiji čovječanstva. Niko nama to ne brani. Jer danas imati drugo mišljenje o nečemu nije krivično djelo, kao što je to bilo u nekim od tih društava koja su sama sebe hvalila za slobode mišljenja i govora. Samo, svako mora biti u stanju da objasni svoj stav. Prema logici. Da uz to navode argumente i čiste činjenice. Ukoliko više ide preko emocija neće se niko ljutiti bar u većini slučajeva. Samo neće to ljudi gledati kao ozbiljno. Obični čovjek u kaficu može pričati šta hoće. Ali historičar ima obavezu da se drži nekih standarda. Kao sudija koji ne smije nekoga poslati u zatvor zato što mu se njegov nos ne sviđa nego ga mora pustiti ukoliko nije kriv, odnosno, ukoliko mu tužilaštvo nije uspjelo dokazati krivicu. Počinje Miki po redu. Biće to duga noć.

Dili. „Racionalni humanizam u Trećem njemačkom rajhu“. Zašto Mikija ovo ne čudi ? Dili je Aureanac i po. Jedan od tih koji ako bi mogao u ime Boga objavio bi rat bilo kojim vanzemalcima na koje će čovječanstvo, možda, već uskoro naletjeti. Tipični Aureanci najviše polažu oko na Islamsku Republiku Iran, Novu Rusiju ili onaj Treći njemački rajh. Kao moda, Miki je vidio da desetak godina oni se bave ovim, a onda više onim drugim. Dilija posebno zanimaju nacisti. Ti su prije kataklizme zajedno s islamistima na zapadu bili najzloglasniji i proglašeni dežurnim krivcima za sve. Dovoljno je bilo nekome u diskusiji optužiti drugoga da taj pripada njima. Danas nezamislivo. Dili je sve stvarno odlično uradio. Dao je i dovoljno prostora svim stranama, od nacista do historičara Zapadnog bloka. U svemu se držao logike. Vodio je brigu i o filozofskim aspektima tada i sada. Šta je međutim tipično za Dilija, to je Miki tek sa drugim pogledom našao, pravu senzaciju u njegovom radu. Uz upotrebu logike Dili je pisao o najvećoj tajni ovih dana i to na način koji je Mikija ostavio s otvorenim ustima. Morat će mu Miki za ovo odati priznanje. Nema šta.

Nina. „Historija torture, nasilje i genocid“. Nije Miki ništa drugo ni očekivao od nje. Ona je već par puta izazvala vatrene diskusije. Prvo time da je pročitala zadatak prema kome je šesto čovječanstvo ili „Homo Sapiens“ napravio genocid nad Neandertalcima. A oni nisu bili nacija ili rasa nego druga vrsta čovjeka. Niko nije reagovao. Ona je počela s tezom kako je to bilo prema logici najveći genocid što se efikasnosti tiče u novijoj historiji. Iako ona misli da nije ni onaj genocid nad Amerikancima, Englezima i Jevrejima daleko od toga. To je onda izazvalo najoštrije reakcije. Nina je za ovaj diplomski rad već dosta napisala. Dovoljno za dvije ili možda čak tri knjige. Problem je samo da ona ima previše negativnu sliku čovječanstva. Za nju čovjek se rodi kao zvjer i ostaje takav. Historiju čovječanstva ona gleda kao lanac zločina, rata i genocida. Iako ona zna dobro nabrojati primjere za sve njene zaključke tako da takvi nikad nisu nešto čime bi se čovjek trebao još ponositi. A kamoli da društva koja su bazirana na tome mogu ikada biti moralna. To sve nju dovodi u konflikt ne samo s vladajućom ideologijom, nego će joj inače i u društvu donijeti ništa osim izolacije kao što joj se to već desilo među studentima. Miki zna iz ličnog iskustva da ona nije u pravu. Već mjesecima on pokušava uticati na nju da ona bar vidi i pozitivne stvari. Uzrok svega, izgleda, bila je pogibija njenih roditelja prije dvanaest godina. Ona im je bila jedino dijete ali majka joj je bila ponovo trudna. Tragična nesreća kakvih danas rijetko ima. Ona je ostala kod tetke koja je međutim sama imala troje djece i još se bavila umjetnošću. Nekako se onda kod Nine formirala ta ličnost. Mikiju je žao tog talenata. Htio bi on nju vidjeti i u filozofiji. Ali ona samo hoće da diplomira historiju. Ipak za Mikija, uprkos svemu, stoji da će joj on to i dati iako ima još jednog kolegu s drugog fakulteta kao i Sargona, a Miki ne zna šta će biti s njihove strane. Može biti problematično.

Nadi. Ona je izabrala „Stare kulture prije Zadnjeg ledenog doba“. Miki već može zamisliti šta će čitati. Velikim dijelom ona je citirala najviše iz knjiga Mikijeve kćerke. Imao je Miki već studente u svim tim godinama koji su prvo iz njegovih knjiga preuzeli dosta, jer su valjda mislili da im to garantuje odlične ocjene. Prevarili su se i to duboko. Miki im je fino objasnio da im on nije profesor da bi davao ocjene svom sopstvenom radu, njego onome šta su oni u stanju samostalno napraviti. Nije ni u redu koristiti samo jedan izvor. Historičar koji na kraju sve samo prepíše ne čini time uslugu ni sebi niti svome zanatu. Bit će to ista knjiga samo malo drugačije napisana od drugog autora. Razumje Miki da je Nadi fascinirana onim šta je sve njegova kćerka s tom ekspedicijom otkrila samo u tim pećinama u Andima. Koliko su samo ekipe novinara tada tražile izjave i od njega dok im je on gotovo uvijek samo odgovarao da joj je on samo tata i da on jedino ima nešto s time što je tada nju odbio kao studenta kod sebe. Ne zato što mu je ona kćerka nego što taj kolega koji i danas vodi forenzičnu historiju izgledao mu je najbolji da bi mu dijete moglo razvijati pravi talentat. Bio je Miki u pravu. Sad, što se Nadi tiče ovako ona neće moći proći. Morat će ona još mnogo više od sebe dati kao i istraživati iz drugih izvora. Mogla je ona i pisati mnogo o tome kako su se držali neke

kulture mitomanije kao načina prenosa stare historije. Ako ona bar to radi onda će dobiti diplomu iako ne s dobrim ocjenama. Najbolja bi ona bila kao voditeljica dokumentarne emisije gdje bi uglavnom samo trebala ponavljati ili čitati neki tuđi tekst.

Sajo. „Psihoanaliza kao sredstva psihološkog rata“. Zanimljivo. Ovaj student često ima oštar jezik. On studira još novinarstvo i informatiku. Jako je pametan i uporan. Služio je vojsku u štabu jedne legije i izašao prema starim činovima nadporučnik. Oženjen je i živi sa ženom i prvim djetetom u zgradi za porodice blizu fakulteta, sve dok ne dobije diplomu u sva tri studija. Za novinarstvo je već uspio prošle godine, uz nagradu najboljeg studenta. Planira iduće godine završiti informatiku. Sada mu treba historija. Ta diploma mu je sigurna. Samo još ćemo vidjeti da li s dobrim ili čak odličnim ocjenama.

Toni. „Indogermanska obitelj i njena vodeća uloga u razvoju čovječanstva“. Previše i on samo hvali jednu stranu dok ne obrati dovoljnu pažnju drugoj ili u ovome slučaju drugima. Mnoge rečenice su takve kako bi ih Miki napisao da bi nešto odjasnio, dok je tata bio jedini koji mu je stvorio pogled na svijet. Najveći dio Tonijevih tvrdnji i zaključaka su samo iz Hitlerovog „Moja borba“, a Toni je sve pomalo uradio da više liči na njegov lični stil. Historičar može naravno, a često čak mora imati svoj lični pogled na neku stvar. Ali ne smije ni po koju cijenu pisati sve samo iz jedne perspektive dok druge potpuno ignoriše kako i Toni to nažalost čini. Jer čim to radi on nije više historičar, nego samo obični propagandista. Da bi napravio reklamu, a pogotovo propagandu za vladu ili za vojsku Toni bi sigurno u budućnosti mogao naći sebi dobra posla. Za diplomu u historiji to međutim, sasvim sigurno, nije dovoljno.

Savjetovao mu je Miki i već mjesecima prije, da bar još uzme na primjer novinarstvo kao drugi predmet. Ali Toni je to odbio jer kao jedan od glavnih mladih aktivista u „Pokretu identiteta“ on već ima pune ruke političkih aktivnosti i obaveza. Pisat će mu Miki sutra satima komentare i savjete iz svega. Iako nije siguran da li će to na Tonija imati veliki uticaj.

Sven. „Historijski značaj Kineskog naoružanja“. On voli sve vrste oružja. Nema šta. Sve to pada pod vojnu ili tehničku historiju. Ima sigurno nekih njegovih kolega kojima je Sven već nešto od onoga šta radi prodao ili poklonio. Kao što je i Mikiju dao repliku starog mača koji je on, kako je dokumentirao u videu, na neki tradicionalni način u roku od tri dana napravio.

Njemu sada treba ta diploma uglavnom da može uz sve šta pravi još staviti neki tekst u kome on objasni nešto malo vezano za to doba u kojem se ovo i ono koristilo. Da on može dati i odgovore na pitanja koja nisu direktno vezana za tehničke aspekte. Sven je prvo htio pisati diplomski rad oko vatrenog oružja i kako je to promjenilo način ratovanja. Međutim to bi mu bilo toliko posla da je sve skratio na ono za šta je završio kao stručnjak već u vojsci kao oružjar i tehničar. Miki mu je već rekao da mu za to samo može dati srednju ocjenu ali za Svena je to sasvim u redu. Zvao je on i Mikija na promociju nekog starog modela pušaka koje je Sven uz pomoć najnovije tehnologije napravio kao nove verzije s današnjim materijalima. Miki se ponosi time da njegovo jedino oružje koje je on ikada upotrijebio u životu jeste pamet. Ali eto nema ni razloga zašto bi on odbio poziv.

Iso. „Konspiracije i Tajna društava od Imperializma do Neokolonijalizma“. Jedini problem sa njim je da on često navodi sumnjive izvore ili samo glasine dok ima običaj da naučno priznate izvore dovede u pitanje. Samo dobro je to što je poslušao Mikija koji mu je dao prijateljski savjet da odustavi planirani diplomski rad pod naslovom „Najveće konspiracije i skrivene tajne u historiju do danas“. Može se on time baviti kasnije kako i koliko hoće. Za diplomu mu je dovoljno ono da može proći ukoliko se samo ne izgubi previše u špekulacijama. Miki mu je već za sat vremena odmah napisao o čemu više treba voditi računa i gdje njegova argumentacija ima slabe tačke, bar što se i logike i priznatih historijskih činjenica tiče. Ne može Miki ovome dati dobre ocjene kao priznanje. Ali on smatra da Isu treba i dalje dati šansu jer zna i on slučajeve gdje su upravo ovakvi pisci u brdu čistih špekulacija našli i otkrili nešto što im je onda stvarno donijelo čak i veće nagrade i slavu.

Meri. Njena tema je „Spiritualizam protiv materializma u godinama pred Novo doba“. Aha. Rat između Zapadnog i Istočnog bloka iz ugla filozofa. Ideologije. Orijentacija društva. Vjere

odnosno nevjere. Moral i nemoral. Sve je ona već fino napisala svojim riječima. Samo Mikiju još smeta onaj crnobijeli pogled. Iako je ona već imala i umjetnost kao drugi predmet, Miki joj je savjetovao da ako joj to nije previše, ona bi trebala ići i na filozofiju. Može se u današnjem sistemu studirati samo jednu ili čak do pet godina te onako „duhovito“. Samo za diplomu treba pravi rad. Ako bi se neko htio čak promovirati i kao doktor onda diploma mu je bila preduslov da se za to može najaviti. Imo je Miki već desetine tih slučajeva koji su onda većinom ostali kod njega manje ili više kao pomoćni profesor. On smatra da Meri ako bi ona radila na sebi još malo poslije diplomiranja, mogla bi uspjeti u tome. Samo ne u historiji nego u filozofiji. Medjutim može ona i s diplomom u historiji onda nastaviti s filozofijom. A tu diplomu će ona sigurno dobiti. Samo i Miki bi volio da joj mogu dati što bolje ocjene.

Ilda. „Borba Bošnjaka za nezavisnost od Srednog vijeka do kataklizme“. Voli ona vitezove i sve u vezi Srednjeg vijeka. Često ona izbjegava mračnu stranu koju je pogotovo u to doba imala Europa. Koliko Miki vidi ona bi bila odlična kao autor ljubavnih romana oko vitezova s princezama i zmajevima. Jer njezin pogled na svijet se ovako i nastavlja preko drugih vijekova. Gdje bi ona mogla napisati nešto oko prijatelja koji se svadjaju oko jedne dame zbog čega oni idu na dvoboj ili tako nešto. Za nju je književnost bez ikakve sumnje glavni predmet. Kako je Miki nju savjetovao ona to i studira i to kod jedne kolegice koja je rekla kako Ilda piše sjajne pjesme i da će kod nje proći s dobrim ocjenama.

Amo. Po činu je ono što je prije kataklizme bio kapetan. Dolazi uvijek u crnoj uniformi. Ovako i sjedi u kafiću. Njegova žena je par puta došla s djecom na fakultet gdje se i upoznala s Mikijem. Smijala se dok mu je govorila da je i ona jedva mogla ubjediti Amo da bar u krevetu to skida. Zna Amo sve oko vojne historije. Bilo kakva bitka. On zna tačne datume i može na mapi gdje imaju samo kontinenti, prstom tačno pokazati gdje se to desilo. Ko je ratovao protiv koga s kojim rezultatima. Tačni raspored snaga. Ko su im bili komandanti. Vjerovatno čak i da li je taj dan tu pala kiša ili nije. Ima u Europi tri fakulteta gdje bi se Amo mogao upisati, a koji su veći i ugledniji. Dva vojna i jedan civilni. Pitao ga je Miki zašto je ovdje došao kod njega. Amo je samo dao nazlov Mikijeve prve knjige kao odgovor. Njegov diplomski rad se bavi svime oko vojske, paravojske i naoružanih formacija u ovome ratu u kome je Mikijev tata bio zastavnik. Amo je uz to napravio i brojne simulacije kao i dokumentaciju. Vodio je dosta istraživanja. Negdje je uspio čak naći neke stare dokumente i brojne slike koje je on očigledno sedmicama sam restaurirao. Šta je Mikija prvo malo začudilo, jeste kako Amo posebno vodi računa i o civilnim stvarima u ta doba. Kao naravno i da je to inače već bila agresija stranih sila uz pomoć domaćih pijuna, a sve u svemu samo test za onaj pravi veliki rat. Odličan rad nema šta. Miki iskreno ne može vidjeti šta bi Amu još trebalo dodati ali očigledno on ima još mnogo više materijala kao i analiza i podataka jer sam je procjenio ovo sa svega šezdeset posto.

Marko. Koji se samo ponekad druži s Dilijem s kojim on medjutim ima najkontroverznije diskusije. Kao da ga upravo zbog toga cijeni, kako šahista voli pravog igrača čak ako partiju ponekad izgubi ili kako Miki to gleda sve se završi kao remi. Marko je uvijek negdje u mislima. Realni svijet često kao da za njega ne postoji. Život mu se samo vrti oko čitanja, pisanja i razmišljanja. Alternativna historija. Malo neobično za njega. Više bi Miki očekivao nešto iz filozofije. Bosna i Hercegovina. Aha. Miki je već čitao dosta takvih diplomskih radova u kojima su ljudi pisali kako bi bilo kada bi ona BiH od 1992 godine starog kalendara pobjedila. Ili o toj NDH ili kako bi bilo kada bi Austro-Ugarsko Carstvo dobilo Prvi svjetski rat ili da su Turci ostali ili ako bi Bosna bila i dalje zemlja kristijana, bogumila. Sve to ima, a Miki se pita zašto je Marko izabrao ovu temu. Šta ? Ovo Miki po prvi put vidi u životu. Marko je pisao kako bi ta BiH koja je uslijedila kao rezultat Dejtonskog diktata mogla opstati pod drugim okolnostima i čak kao funkcionalna suverena država. Nevjerovatno. Mikija ovo stvarno zanima. Samo zato što je Marko ovo izabrao već je zaslužio dobru ocjenu. Još ima dvadesetak drugih. Neki zanimljivi kao „Prostitucija – Historijski pogled na jedan nestali znanat“. Ili „Rimsko i Američko Carstvo u historijskom rasporedu“. Ili „Uloga religije u

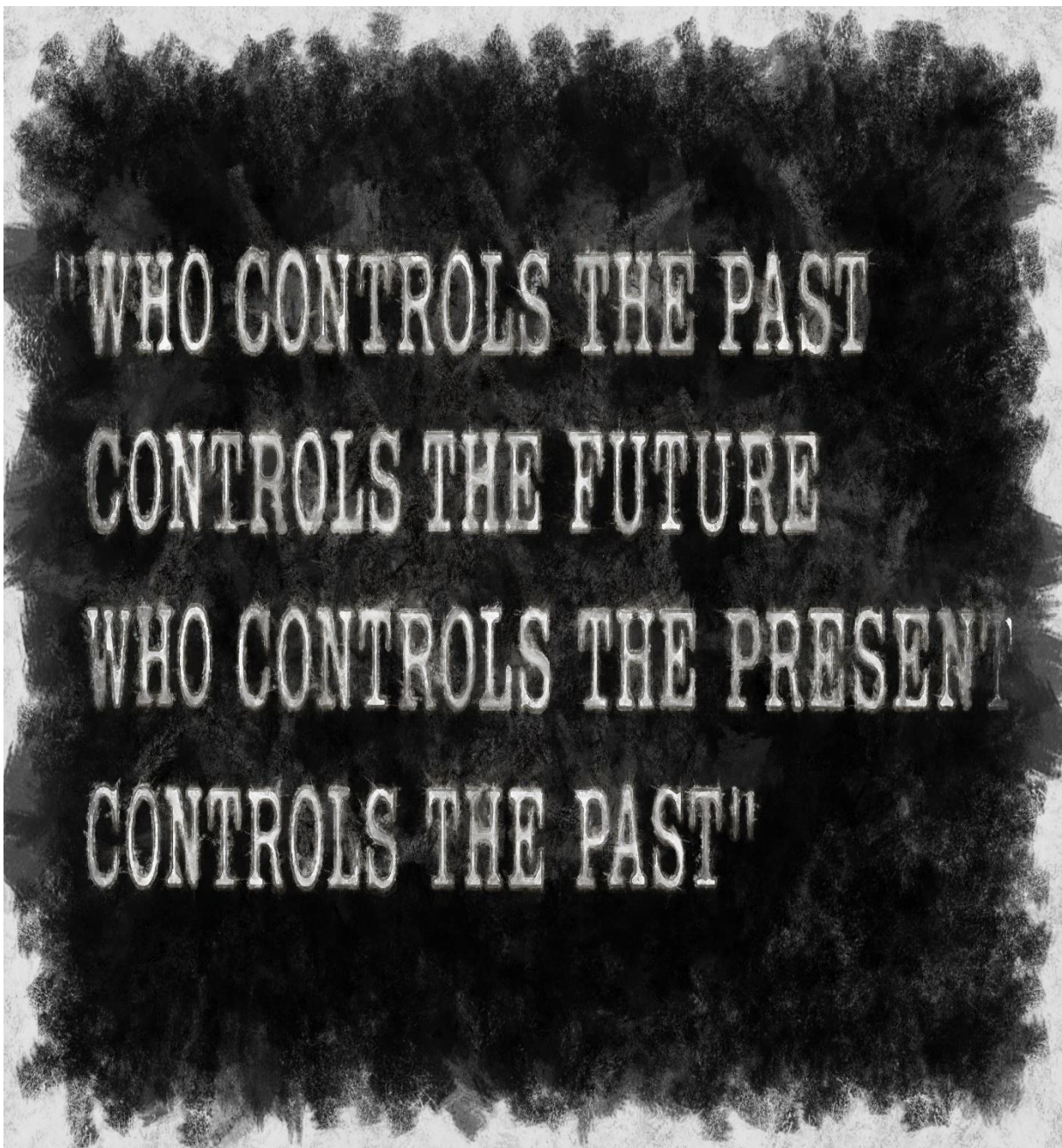
Krstaškim ratovima od Srednoga Vijeka do kataklizme“. Sve to ostaje Mikiju za još mnogo sati posla. Vani je već svanulo prije dva sata. Miki ode da malo legne.

Miki je ustao i napravio sebi ručak. Razmišlja koja je bila najznačajnija diskusija ove godine ? Toni je izazvao jednu, time što je čisto pozitivno htio pokazati naciste i njihove uloge u historiji. Miki ga je pustio samo da vidi šta će reći drugi studenti. Marko je navodio kako su nacisti inače sve u svemu samo bili imitatori, a Hitler je bio plagijator. Kukasti križ je stari simbol koji su, kako danas svako zna, već koristile i kulture prije zadnjeg ledenog doba. Ukoliko je sam Hitler imao svo to znanje o tome, Marko ne želi da špekulira. Jedino se zna da su neki oko njega, i to naime Tule društvo, nekako bili dospjeli do starih znanja. Ideologiju kao takvu Hitler je uzeo od jednoga fratra kome su onda nacisti čim su došli na vlast zabranili da on širi svoju verziju. Nacistički pozdrav isto nije bio ni preuzet od Rimljana nego od stare Perzijske Legije koji su to isto naslijedili još iz doba Petog čovječanstva ili prije. Prava diskusija je onda tek počela kada je Marko opisao i Aureance kao plagijatore. Njihova himna je nova verzija jedne pjesme fašističkog pokreta. Ideologija kao takva je sinteza između fašizma, islamizma i komunizma. Dili je odmah reagovao. Nastavak ili bolja verzija nečega nije plagijat nego ono pravo koje je tek došlo na svoje mjesto. Kao što je neki program tek ono šta treba da bude, poslije raznih verzija, ukoliko to čovjek napiše. Prava Božija poruka je uvijek bila ista, samo način na koji su je ljudi interpretirali doveo je do često čudnih rezultata. Marko je pitao zašto Aureanci ne mogu navesti bilo koga da je stvorio njihovu ideologiju, nego samo kažu da je to Božija poruka kakva je objavljena poslije kataklizme. Inače Marko je kao i svi ostali prije, mogao naći samo neke dijelove naučno-fantastične literature u kojoj piše nešto o Aureancima. Dok ono što je onda odjednom bilo tu poslije kataklizme jeste već nešto sasvim završeno, šta može samo biti rad jedne velike grupe intelektualaca koja je bila time zaposlena deset ili više godina. Ili je rad jedne umjetne inteligencije. Nina je dodala da ona ne može Aureansku ideologiju vidjeti kao nešto ljudsko, čime je većina tadašnjeg stanovništva svijeta ubijena ili bar umrla, a to se gleda kao Božija kazna. Dili upozorava na to da ne treba zaboraviti kakav je to bio svijet prije kataklizme. U tim državama Zapadnog bloka sve se samo vrtilo oko novca. Prostitucija svake vrste. Pravi čovjek tamo nije imao mjesto. Sloboda nije bila, osim za one na vlasti koji su mogli nanijeti ljudima samo toliko zlo. Zna se i vrlo dobro kakvi su bili njihovi ciljevi. Pita on Ninu da li bi ona voljela živjeti u svijetu gdje ona mora biti prostitutka, koju neko ako hoće opljačka za organe i koju neko preko daljinskog može ugaziti kao čipovane životinje. Gdje ona inače ne bi mogla ni reći mnoge stvari, jer postoje ovakve dogme koje su čak postale i zakon, da samo za neke izjave na koje se danas niko ne naljuti ona bi dobila doživotni zatvor, a možda bi je i ubili. Svakako nju bi proglasili svim lošim. Danas ona ima i prema zakonu pravo na svoje mišljenje kakvo god ono glupo nekome može izgledati. Zašto ona misli da je to tako ? Zato što oni s kojima je Bog imaju i istinu na njihovoj strani i ne moraju se bojati ničega, a pogotovo ne neko ko iz perspektive današnjeg čovjeka laje. Ona slobodno nek gleda historiju čovječanstva kao album kriminala. Nek se pita koja je generacija prije odrasla u svijetu bez rata. Bez zločina. Bez ponižavanja pravog čovjeka. Kome danas bilo šta fali ? Ono šta su komunisti obećali ljudima kao utopiju sada jeste realnost. Ono šta su nacisti htjeli oko najvrijednijeg dijela čovječanstva uglavnom isto je. Šta su razne vjere imale kao vizije budućnosti, ako se to prevede u današnju situaciju evo svima je Božije carstvo. A taj novi svijet se digao iz pepela onog starog u kojem ama baš ništa više nije valjalo. Gdje su i od Božije poruke bili samo napravili parodije i perverzije. Marko je prvi ustao i aplaudirao, smijući se. Čestitao je Diliju na odličnom propagandnom govoru. Imao je samo jedno pitanje. Da li mu Dili može reći ko je osnivač Aureanskog pokreta ? Sargon ? Ne može umjetnička inteligencija raditi stvari za koje je trebao bar neki broj živih ljudskih bića. Ko su bili ti ljudi i

zašto se i dan danas ne zna ništa o njima ? Evo ima jedan autor koji je napisao nešto o Aureancima, pa drugi koji je jako dobro ovo danas, kao da je znao, imao u nekim svojim pričama. Ali koji su bili ti koji su poslije kataklizme preuzimali vlast i stvorili taj novi svijet ? Samo o nekima se danas zna, pa postoje i filmovi i svašta nešto o njima. Priča Marko svima kako je pokušao naći nešto o nekim osobama, a to kao da je neka grupa duhova. Vrlo jednostavno, ne zna se da li su uopšte stvarno postojali kao ljudi. Dodali su i drugi studenti svoje poglede, a Miki je za idući put stavio glavnu temu o konspiracijama. Kao garancija da će čuti sve moguće hipoteze i čudne teorije. Iso je naravno počeo. Pokazao je intervju koji je dao jedan čovjek koji tvrdi da je u ruševinama Beograda navodno vidio nekog mutanta. Konkretnih dokaza međutim nema. Amo i Sajo dodaju da, iako ne treba nikad isključiti mogućnost da taj čovjek govori istinu, svakako taj aerosol koji vojska koristi kada se čisti neko područje za rekolonijalizaciju niko nije mogao ostati živ. Tako da priče o takvim perverzijama su jedino više za historijske knjige kao da bi neko sada htio isto uplašiti ljude s arsenalom atomskih bombi bivše SAD-a ili slično nešto. Marko se opet uključio. Pitao je da iako se zna da je Sargon odradio svoj dio borbe protiv Zapadne koalicije, šta je to bilo kasnije? Otkud je taj virus došao, dan danas se ne zna. Glavna je teorija da je jedna atomska bomba pogodila neku tajnu bazu gdje su držali ta sredstva biološkog rata i da se to poslije toga proširio po čitavom svijetu. Međutim do dan danas nije jasno prema kojim kriterijama su neki umrli, a drugi se razboljeli ali opet ozdravili, dok treći nisu nikad ni pokazali znakove bolesti. Iso je dodao da se ne zna, je li to neka država ili tajna grupa bila napravila ili da li su to možda neki namjerno širili? Jedino je jasno da to Sargon nije mogao uraditi jer je postojao samo u virtualnom svijetu. Isto tako čudno je da vlada ne daje nikome prave informacije, a koje ima na raspolaganju. To će se sve tek objaviti kada i zadnji koji je u to vrijeme bio živ kao malo dijete bude mrtav. Miki je o tome već par puta razgovarao sa njegovim prijateljom Kenijem koji mu je rekao da nema nikakve veće tajne. To se samo radi da ne bi ljudi iz te generacije poslije svega trajno zaglavili u prošlosti. Politika vlade ide prema tome da je svima bio novi početak i da treba samo gledati naprijed. Neka pitanja i on je sebi lično već često postavljao ali nema prave informacije. Ono šta vlada drži u tajnosti nisu nikakve senzacije nego uglavnom čisti podatci i rezultati raznih istraživačkih ekipa. Dili kao da je znao, upravo sada ono isto priča. Iso se ne zaustavlja. Kaže da ima teorija koja tvrdi da taj virus koji je onda ostao u ljudima kao zaštita u prvom stadijumu i kojeg ne može niko više naći na svijetu, očigledno nije bio prirodan nego napravljen. Pitanje ostaje, ko je to napravio i prije svega s kojim znanjem? Postoji naučnici koji tvrde da ukoliko je to stvarno bilo biološko naoružanje, onda ko god je to napravio morao je imati znanje i razumjevanje oko DNK, a koje tada prema svim podacima niko nije imo. Nastavlja Iso da danas kada su poznate više dimenzije, tajno se radi i na uređaju kojim bi se moglo kontaktirati čak nekog kao na radiju recimo sto godina u prošlosti. Detalje gotovo niko ne zna jer to vojska ekskluzivno radi u tajnosti negdje u svemiru. Amo i Sajo su reagovali time da su istakli kako, šta god vojska radi to čine u korist čovječanstva iako neki potezi ne mogu danas ljudima biti jasni jer planiranje ide u generacijama. Sajo je dodao da što se konspiracije tiče, mnoge su vlade i pogotovo tajna društva prije kataklizme ili sami izmislili neke ili su širili ovakve verzije o realno postojećim konspiracijama, da svako ko je to dalje preuzeo morao je ispasti budala. To nije bilo ništa drugo, nego civilna varijanta standardno vojno-obavještajnog širenje dezinformacija u znaku prikrivanja pravog stanja, tako da ko god je neprijatelj, prvo neće moći imati pravih podataka, zbog čega ne može drugi ni dobro procijeniti odnos snage pa treći jedino može dobiti veći broj gadnih iznenadjenja. Miki upozorava na to da iako je danas na primjer alternativna historija jako popularna, ipak zadatak historičara je da se drže poznatih činjenica, a ne da bi se gubilo u špekulacijama kako god zanimljive te mogu biti. Marko ga je tada samo nešto čudno gledao i nasmijao se. Šta se Dilija tiče isto je bilo. Valjda su i jedno i drugo tada izabrali za svoju temu kao i način pisanja za diplomski zadatak.

Možda su to godine. Miki i dalje razmišlja o mirovini. Ali ipak neće odmah. Pročitao je već nekoliko puta ono šta je Marko pisao. Svaki put je zapazio nešto novo šta prije nije primjetio. Ko će od njega preuzeti, o tome je Miki već u tim prošlim godinama dugo i s kolegama diskutovao. Sad zna koga bi on lično poželio imati kao nasljednika. Kojem naravno još treba iskustvo prvo kao asistent pa onda neka dalje ostvari uslove za profesora. Trajat će to još par godina ali Miki je uvjeren da će Marko uspjeti. Ko danas piše historiju ? Miki bar zna da je rad historičara danas lakši nego ikada prije. Neki mladi ljudi poput Marka će dalje biti garancija da će biti i mjesta svima koji upravo žele ići onim najtežim putevima.

KRAJ

AD ASTRA

Svemirski brod se kretao samo malo ispod brzine svjetlosti. Naučnici su uz pomoć Sargona već prije dvadeset godina napravili prve prototipe koji mogu biti i daleko brži od svjetlosti. Samo Sargon je savjetovao da se takvi kreiraju ali još ih ne bi smjeli upotrijebiti. Od tada sve oko tih brodova je vojna tajna. Predpostavlja se u dobro informisanim krugovima da vanzemaljci - o kojima svako vjeruje da ih ima, iako uprkos svim glasinama za to još uvijek nema pravih dokaza iz ovog doba - bi mogli saznati kada neko koristi te uređaje jer šalju prekodimenzionalne talase. Kao kad na nebu ti stari bombarderi lete, a dolje neko u mraku upali svako svjetlo u velikoj zgradi. Komandant ili ako neko hoće, kapetan broda Medi Beram je nadgledao sve podatke u holografskoj projekciji pred sobom. Bila je opet njegova tura za tri mjeseca. Onda bi prvi oficir preuzeo, dok bi Medi primio nanoinjekciju i spavao bi u kriostazu pola godine. Jer poslije prvog, drugi oficir bi preuzeo za devedesetak dana dok bi red opet došao na Medija. Samo u slučaju opšte uzbune iz specijalnih razloga kompletna posada bi se probudila odmah. Biti u kriostazu je kao da neko dugo spava. Neki imaju duge snove i sjećaju se dobro svega. Drugi ne sanjaju uopšte ili ne mogu da se sjećaju ili možda i neću da kažu. Medi pripada onoj prvoj grupi, a on čak piše i crta u slobodno vrijeme, od kojeg on ima dosta jer gotovo sve ide automatski, o svemu čega se god sjeća iz doba u zemlji snova. Samo otkad su krenuli prije devet mjeseci on ima neki čudni osjećaj. Sada kad gleda van nekako mu je kao da neko ili nešto posmatra ovaj brod. Tu negdje pored zvijezda čini mu se, ima, ne zna ni on sam kako bi rekao, šta. Pregledao je sve već stotinjak puta i skenirao okolinu do kud god je mogao. Ali nema ništa. Jedino neka signatura koja izgleda kao ostatak neke tahion radijacije. Još je našao da rijetko ima nešto što mogu biti refleksije radio talasa neke zvijezde. Kao da im je to jezik na kojom oni govore svoja imena i prezimena kroz svemir. Na putu prema Alfa Centauri brod ima zadatak da u tačno određenim intervalima izbacuje sonde u svemir. Koje bi skenirali sve i pokupili što više podataka za naučnu evaluaciju. Komandant Beram je time jedan od prvih koji je dobio taj zadatak, a među njima je, koliko zna, najmladji. Medi ne vidi razloga zašto se ne bi ponosio time. Dedo mu je bio jedan od prva tri Bosanca u svemiru. Na tom brodu su bili još deset Rusa ali i tri Haravatei. Drugi brod koji je išao na Mars. Učestovao je dedo šest godina kasnije, a to znači samo godinu dana poslije triumfalnog povratka u drugu operaciju koja je išla prema mjesecima Jupitera i Saturna. Svega pet brodova su krenuli što je za ta doba bilo ogroman napor. Cilj broda na kojom je bio dedo upravo je mjesto gdje se Medi rodio prije dvadeset i šest godina. Ganimed. Dedo je jedanaest godina poslije toga, još po treći put, dugo išao u svemir. Opet mu je cilj bio Ganimed. Gdje su se tada počele praviti kolonija kao i svemirska stanica u blizini. Preselio se tamo s većinu porodice. Sahranjen je tu, a taj dio Ganimedgrada od tada se zove Beramia. Babo je bio treći od petoro djece. Služio je vojsku kada je dedo s blizancima kao i s njegovom starijom sestrom išao da bude kolonista. Njegov stariji brat isto dvije godine kasnije krenuo je kod svojih sa ženom i troje djece jer je dobio ponudu koju nije htio odbiti. Babo je završio u medjuvremenu za pilota i nastavio se dalje školovati sve dok nije mogao ići dalje tim putem kojim je dedo krenuo prvi. Babo je među prvima bio na brodu koji je nosio prve module za svemirsku stanicu „Nibiru Jedan“ na granicama solarnog sistema. Odakle se od tada krenulo dalje prema Alfa i Proksima Centauri. Cilj ovoga broda je sada Alfa Centauri. Vanzemaljci nisu ni tamo našli ali jesu mnoge ostatke starih kultura koje su valjda uništene kao posljedica rata ili nepoznate katastrofe. Inače čovječanstvo već duže zna da nisu sami u svemiru. Bili su samo neki koji su se svadjali da li su recimo te ruševine na Marsu bili rad vanzemaljske civilizacije ili jedne od tih ranijih vrsta čovječanstva. Taj sukob među stručnjacima i do dan danas traje. Za Medija međutim nije najbitnije šta je bilo prije možda milion godina, nego ono danas i koje to sve moguće posljedice ima po budućnost. Ono negdje

vani ne da mu mira. Ubjedjen je da tamo ima nešto. Nema pravih dokaza prema instrumentama. Samo, on ima neki čudni osjećaj. U naučnom pogledu to nije ni smiješno. Mogao bi i neko da kaže kako sa njim nešto nije u redu pa da halucinira. Gleda on po pedeseti put na rezultate opštog skena okoline. Ništa. Sve šta se može čuti to je da zvijezde i dalje pjevaju. Momenat. Signali na raznim frekvencijama preko svih filtera. Kao da ih neko radi za melodiju jedne prave pjesme. Šta je ovo ? Tu u nosećem talasu ima još neki drugi signal. Nije ništa prirodno. Ima neku strukturu. Podatke. Koordinate. Kao da je izvještaj skena. Medi ovo danima prati. Namjerno pusti neke sonde vanredno, samo da vidi da li ima promjene u signalu. Isto kao da je negdje na cesti vidio čovjeka koji govori sasvim stranim jezikom. Kao da taj radi nešto i ide negdje, samo da to čuje kako zove taj drugi i da zapamti sve za moguću buduću komunikaciju. Ukoliko taj nema neprijateljske namjere naravno. Poslije desetak dana Medi probudi i ostale članove posade. Uzbuna ? Čude se oni, ali kad im on pokaže svi moraju priznati da je našao nešto. Tehnički oficir Ivo Marjan ima ideju za modifikacije sensora tako da mogu uraditi neke nove vrste spektralanalize koristići i onaj signal. Dva dana kasnije je uspio. Gledaju svi rezultat na ekranu. Mali svemirski brod. Definitivno vanzemaljski. Naučni ? Ili izvidjač ? Nije radio ništa neprijateljsko. Ali je njih skenirao. Kao da je avion bio uhvaćen radarom. Ivo uz saradnju sa svojom ekipom od trojice stručnjaka uspio je otkriti još više detalja. Nije siguran ali izgleda da je taj brod nenaoružan. Pitanje je sada hoće li biti pokušaj komunikacije ili da se to ostavi na miru. Ili ono šta Medi misli. Da se, ako je moguće, taj brod nekako može zarobiti.

Modificirali su tri sonde. Zaustavili su brod. Onaj drugi je isto stao i prati ih iz relativne blizine. Sada oni stalno šalju neke bezvezne signale. To onome nije jasno ili posebno zanimljivo. Dobro. Tri sonde idu. Jedna je napravljena kao bomba. Druga da može dati jaki EMP talas. Treća će pokušati nekako hvatati taj brod raznim uređajama. Sve izgleda kao da te sonde vrše neku rutinsku misiju. Kreću se međjutim na nelogični način. Onaj drugi brod ostaje tu. Greška. Pali Ivo tu bombu. Talas hvata taj brod. Nekako je pogodjen. Vidi se sada i bez posebnih filtera. Druga. EMP. Izgleda da djeluje. Nestalo je signala. Drugi brod se i dalje vidi i ne daje znakove. Treća sonda se prebližava. Vide se snimci. Namjesti Ivo sve. Šalje još jednu sondu, a Medi prebližava brod što više. Poslije nekoliko sati uspjeli su. Jedva taj brod može stati u hangar za sonde koji je takodje prostor za transport. Ima nekih tridesetak metara. Medi se činio značajno većim zbog energetskog polja koje je imao oko sebe. Ne vidi se ulaz. Samo skeniranje dalo je mnoge podatke ali na osnovu kojih se ne zna tačno o čemu se radi. Dosta izgleda kao jedna velika tajna. Hoće li oni u toj koloniji na Alfa Tri moći mnogo više saznati ? Imaju tamo sigurno svu najsavremeniju naučnu opremu. Medi im nije htio ništa javiti jer ko zna možda bi neko prisluškiavao signal uprkos šifriranju. Stigli su. Medi je poslao poruku da ima hitan slučaj i da treba i naučnu i vojnu pomoć. Ne želi ništa rizikovati. Zarobili su ovo ali dok se ne sazna tačno da nema nikakve opasnosti od toga ostat će ovdje u brodu. Dolazi delegacija. Ljudi iz vlade. Naučnici. Oficiri. Obavještajci. Jedan od njih koji se samo predstavio kao Marius tvrdi kako su već imali razne prijave u zadnje tri godine vezano za ovaj ili drugi brod slične vrste. Samo niko do sada nije uspio dobiti prave podatke, a kamoli da to mogu zarobiti. Trajat će godinama dok se ta tehnologija bude mogla razumjeti. Ali bit će to veliki korak naprijed za čovječanstvo čim naučnici uspiju ono unazad analizirati i napraviti. Marius se smije dok kaže da se to nekad davno na taj gotovo nestali engleski jezik zvalo „reverse engineering“. Rivers enžinjeri ? Medi taj izraz nikad nije čuo ali naravno zna o čemu se radi. Ivo međjutim ima bolje obrazovanje jer tvrdi kako je to nekad za države koje su bile pod sankcijama bio glavni način kako su mogli doći do tehnologije, i kako je ono šta bi uspjeli napraviti često bilo daleko bolje od originala. On se nada i sad da će s tim brodom jednoga dana biti tako. Prema njegovim procjenama ta tehnologija je stotine ako nije čak

hiljade godina naprednija od svega šta čovječanstvo danas ima. Ko god je ovo poslao očigledno i zbog toga nije mogao zamisliti da bi ovo tako relativno lako moglo biti zarobljeno. Marius gleda Medija i Ivu dok im govori da nema više onog šta su do sada radili za njih. Ovo sve mora, ukoliko se može, što dalje ostati tajna. A za njih ima druge zadatke od velikog značaja.

Isprobavanje sve ove manje ili više tajne opreme kao i let tim brodovima sada im je glavni zadatak već tri godine. Porodični život nešto slabo ide upravo zbog toga. Ivo je opet dobio nekoliko paketa. Jedan od majke. Drugi od žene. Treći od jedne tetke. Medi isto dobiva ponekad nešto od svoje žene, a rijetko i od rodbine. Kao i svaki put Ivo fino počasti i Medija i nekoliko drugih iz ekipe. Ima i vino i rakiju uz sve moguće vrste mesa, sira i ribe. Sjede oni fino zajedno. Medi, Ivo, Kale koji je vojni tehnolog i Riki koji je iz vojske tu kao operativac, obavještajac i bezbjednjak. Pričaju pa piju i jedu. Ivo ipak razmišlja hoće li ili neće prihvatiti jednu jako dobru ponudu. Novi Bejrut je veliki grad pod kupolom na dnu mora blizu Australije, a tamo se nalazi veliki kompleks za vojne tehnologije. Tu bi Ivo dobio jedan jako fin posao kao šef jednog odjeljenja. Pa naravno mogao bi se često vidjeti s obitelji odnosno i njih bi se moglo preseliti kod njega ako bi htjeli. Mediju su isto stigle već nekolike ponude ali do sada iz nekih razloga koji ni njemu samom nisu jasni on bi najradije i dalje radio ono isto kao i dosad. Ako Ivo stvarno prihvati ovo, onda će Mediju biti jako žao jer Ivo mu je najbolji drug i sigurno će mu nedostajati. Priča Riki oko tih misterioznih glasina da su nadjeni tragovi nekih vanzemaljaca. Izgleda da će uskoro doći do prvog kontakta. Poslano je nekoliko nenaoružanih istraživačkih brodova bez posade u tri solarna sistema za koje smatraju da ih ti ksenosi drže. Očekuju se reakcije. Teško je to procjeniti. Može svašta biti. Riki isto tvrdi kako čovječanstvo mora da bude spremno na sve. Do danas se jedino zna da oni imaju stepen tehnologije koji je sve u svemu isti bar sudeći prema prvim dugim skeniranjima. Medi zaključuje da to onda ne mogu biti ti isti od kojih je on prije više od tri godine uspio uzeti onaj mali brod. Upravo zvuči alarm. Trebaju svi biti spremni za bitne poruke vlade kao i vojske. Ta počinje na velikom ekranu. Pokušaj uspostavljanja kontakta s ovim vanzemalcima završio se uništavanjem tih brodova koji su bili poslani kao ambasadori. Ksenosi su očigledno neprijateljski orijentisani. Vlada kao i Visoka komanda zbog toga su proglasili opštu mobilizaciju kao i ratno stanje. Izgleda da neprijatelj već gomila veliku flotu sa ciljem napada neke kolonije ili čak domaćeg solarnog sistema čovječanstva. Svim brodovima će stići posebne naredbe. Ne traje to ni pet minuta, a stigla je takva naredba i za „X-118“ kako je naziv ovoga svemirskog broda. Ne treba nazad, nego krenuti prema jednom od neprijateljskih sistema radi pokušaja izvidjanja. Borbu do daljeg treba izbjegavati. Cilj je prvo prikupiti što više informacija vezanih za neprijatelja. Medi samo gleda koordinate. Šta je nekome da izdaje ovakve naredbe ? Blizu brzine svjetlosti, bez upotrebe one druge koju svi veći brodovi imaju ali je niko još nije smio koristiti, devet godina bi oni bili na putu dok bi stigli tamo. Pitanje je samo da li je druga strana u stanju ići preko brzine svjetlosti ili nije. Medi i Ivo gledaju jedan drugoga. Odgovor na to pitanje će najvjerovatnije dobiti ubrzo.

Dva mjeseca. Neprijatelj je očigledno formirao jednu veliku flotu za napad. Cilj im je sasvim sudeći Sol odnosno glavni solarni sistem čovječanstva. Kreću se ti njihovi brodovi sličnom tehnologijom kao ona koja je i u „X-118“, iako nema znakova do sada da ksenosi mogu znati za to. Dakle računaju vjerovatno na nizak stepen tehnologije s ove strane. Medi zna da su za tolike godine svi mogući sistemi odbrane uspostavljeni u Sol sistemu. Ne zna gotovo niko ni blizu šta to sve ima, a neki su naravno pitali se hoće li sve to ikada biti stvarno potrebno. Sad

se jedino mogu nadati da će biti dovoljno jer ko zna kakva to sila sprema smrtonosni udarac. Riki tvrdi da je multidimenzionalna odbrana izuzetno jaka, a za par dana će se vidjeti hoće li biti dovoljna. Objasni on svima kako to funkcionira. U svemiru se naravno ne smije voditi računa samo o te obične tri dimenzije. Plus vrijeme kao četvrta. Nego mora se uzeti u obzir da se mogući napadači ujednom mogu pojaviti što bliže jednoj ili više planeta. Zbog toga veliki broj odbrambenih platformi nisu statične nego mobilne. Sudeći prema prvim procjenama ova flota koja broji nekih sedam stotina brodova razne veličine će izaći iz hiper svemira na ivice sistema gdje će prvo naletjeti na svemirske stanice Nibiru Jedan i Dva. Te su već gotovo evakuisane i napravljene tako da neprijatelju mogu nanijeti značajne gubitke. Prije svega da se mogu i vidjeti njegove slabe tačke dok ga još čekaju šest stepeni odbrambenih sistema prije Sol Tri odnosno Tera. Sprema se naravno i flota čovječanstva za odbranu. Medi još uvijek ne može vidjeti zašto ne bi oni odmah krenuli nazad, i to uz upotrebu te hiper brzine. Zar nije sudbina čovječanstva u pitanju ? Trebao bi svaki brod biti tamo, a ne da se ovako ide ovim putem. Kakve su to samo naredbe Boga pitaj. Tako isto razmišljaju i ostali članovi posade. Dok Riki medjutim tvrdi da sve ide kako treba i da će im sigurno još stići nove naredbe u pravo vrijeme. A to će biti kada ? Medija i ostale to jede. Njihove familije su tamo. Šta ako je neprijatelj jači ? Sedamsto brodova ! Medi je samo jednom vidio više od tridesetak zajedno, na ovoj strani. Sad su ti ksenosi očigledno sve stavili na jednu kartu i krenuli gotovo svim snagama prema Sol. Zašto im čovječanstvo onda ne odgovara istom mjerom ? Ivo je u kontaktu s drugim brodovima koji imaju iste ili slične naredbe koje nisu ni njima baš jasne. Vidi se i njemu na licu da je jako zabrinut. Riki je jedini miran. Zna on nešto. Medi se jedino nada da je to bilo šta dobro. Za par dana će se znati. Ovako ili...

Neprijateljska armada je izašla iz hiper svemira blizu granicama solarnog sistema koji je čovječanstvu onaj domaći. Osim Tera-Zemlje, čovječanstvo ima veliku koloniju na Marsu gdje su preko teraforming-a veliki dijelovi već napravljeni za ljude. Takodjer ima na raznim mjesecima manje ili više mjesta kao i ono gdje se Medi rodio i odrastao. Čovječanstvo je opet brojalo blizu četiri milijarde zahvaljujući generacijama i vodjenju vladine politike za jačanje populacije. Preko tri i po od tih žive na Tera po kontinentima kao i nešto više od sto miliona na dnu mora. Kolonije izvan Sol-a broje samo nekih pedesetak miliona stanovnika. Zato neprijatelj na njih, bar za sad, nije obratio pažnju. On hoće odmah odlučujuću bitku. Otkud su mu poznate koordinate ? To se još ne zna, isto kao ni to zašto nije napadao prije? Čudno. Kao da je neko ili nešto poslalo te ksenose upravo sada. Prvo polje odbrane. Na desetine hiljada su pametne mine. Neprijatelj nije spreman na takve. Izgleda da više ide na silu i kao da su možda previše vjerovali u brojnu nadmoć. Trpi ogromne gubitke ali nastavlja dalje. Prve procjene. Najmanje dvjesto pedeset brodova uništeni, a mnogi su ipak oštećeni. Znači neprijatelj je pretrpio gubitak veći od trećine snaga. Sada je pod kišom raznih vrsta raketa. Imaju ti brodovi sisteme protiv njih ali često ima i pogodaka. U dometu Nibiru stanice, koju neprijatelj uspije uništiti, iako opet uz velike gubitke. Treći pojas odbrane. Odjednom uslijedi veliki kontranapad. Otkud svi ovi brodovi ? Ima ih na stotine. Napadaju već značajno oslabljenog neprijatelja iz svih pravaca, kojem je to vidljivo iznenadjenje. Poslije nekoliko sati, bitka je završena. Neprijateljska armada ne postoji više. Mediju stižu nove naredbe. Hiper brzinu treba upotrebiti. Na ovim novim koordinatama treba se i „X-118“ što prije naći za preuzimanje nove opreme. Svima je čudno kada Ivo upali onaj uređaj za hiper brzinu. Normalni svemir nestane. Ovo van je druga dimenzija i svi su na najvećem stepenu budnosti i spremnosti. Pokupe podatke. Ili se samo čude. Putuju satima. Izlaze iz hiper svemira, a pred njima su opet zvijezde. Nevjerovatno koliko brzo su stigli. Svemirska stanica. Niko za nju prije ni čuo niti je vidio. Pripada, sudeći prema svemu, vojsci. Vide Medi i njegova ekipa sigurno nekih dvije stotine brodova. Niko ne bi rekao da ih postoji uopšte toliko. A nijedan od tih nije učestvovao u

bitki kod Neptuna protiv kseno armade. Stanica koja se identifikuje kao „Ultima Tule“ raspoređuje ih da preuzimaju opremu. Medi ne mora ni pitati Ivu šta im to daju na raspolaganje. Sve moguća sredstva za bombardovanje planete kao i za masovno uništavanje neprijateljske populacije. Nije teško pogoditi gdje će se to sve upotrijebiti...

Tri sistema. O neprijatelju se sada zna da su reptiloidi što im je odmah donijelo naziv „Gušteri“. Zna se i da je riječ o agresivnoj rasi koja je imala za cilj uništavanje čovječanstva. Krenuli su bili također sa sredstvima kojima bi pobili kompletno stanovništvo Sol sistema da su samo mogli. Glavni sistem Guštera oni sami nazivaju Kuzmar. Ima tamo šest planeta. Na svima se nalaze ti ksenosi. Kuzmar Dva im je sudeći prema svemu glavni svijet. Imaju Sistemsku odbranu ali ta je slaba. Izgleda da je njima napad glavna strategija. Rezervne snage isto gotovo nemaju više. Sada je flota od sto sedamdeset brodova, među kojima imaju i mnogi sa novim tipovima, spremna za napad. Sve ide prema planu. Medi je dobio naredbu da „X-118“ dovede u orbitu Kuzmara Dva. Onda će se izvršiti bombardovanje jednog kontinenta. Neprijateljske odbrane nema više. Drugi brodovi su je već uspjeli neutralizirati. Skenira se sve. Medi i njegova ekipa se čude kako nema gradova. Vrlo malo ima tu zemlje na tom planetu koji je većinom pustinja i kamen. Atmosfera postoji ali čovjek je ne bi mogao udisati bar bez pomoći filtera. Gdje su ti gradovi ? Aha. Gušteri žive ispod zemlje. Tu su napravili ogromne instalacije. Pretpostavlja se da ih ima više desetina milijardi samo na Kuzmar Dva. Na ovome kontinentu možda ih ima preko petnaest milijardi. Medi razmišlja. Čovječanstvo ih je porazilo. Ovo sada je samo veliko masovno ubistvo. Isto bi međutim ti ksenosi uradili. Milost ? Prema kome ? Onima koji možda nemaju ni takvu riječ na njihovom jeziku ? Riki gleda Medija kao da mu čita mišljenje. Iako ništa ne kaže. Medi počinje bombardovanje. Sve sada ide automatski. Gledaju oni šta se dolje dešava. Nanokatalizator. Modificiran za maksimalno djelovanje u takvoj atmosferi. Promjenljivi sustav. Na nekim mjestima prvo je uslijedilo bombardovanje s onim oružjima koja stvaraju ogromne temperature. Rezultati su velike rupe u koje onda lete te druge bombe s posebnim aerosolom. Negdje ima i mnogo eksplozija ispod zemlje. Sistematski se odradi svaki označeni cilj. Poslije nekoliko dana sigurno je da na Kuzmara Dva nema više ni jednoga živoga Guštera. Riki svima onda kaže kako ovo sigurno nije bio herojski čin. Nema pitanja. Ali bilo je potrebno.

***„Ad Astra ! Ad Astra !
Ad Astra Aureani !
Nobilita Humani !
Stellana es l' Ultima Frente
La Sola Nera Luminente...“***

Početak himne u panromanskoj verziji, koju sviraju, jer na ovoj svemirskoj stanici ima najviše od tih „Latini“ kako zovu te čijim je pradjedovima maternji jezik bio po porijeklu latinski, kao španjolski, italijanski, francuski i rumunski. U Europi danas postoje pangermanski, panromanski i panslavenski jezici. Dok Medi i Ivo pripadaju panslavenskoj grupi što se jezika tiče, Kale pripada pangermanskoj, a Riki panromanskoj grupi. U znak pobjede svi su podigli desnu ruku dok su pjevali. Najavljen je kraj rata koji je završio uz triumfalnu pobjedu čovječanstva. Zarobljeno je hiljade Guštera koje prevoze u posebnim šleperima. Svi kao da su u velikim staklenim kavezima u kojima postoji njihova atmosfera. Te zarobljenike će doktori i naučnici analizirati i na njima isprobati sva moguća sredstva. To što su prije kataklizme radili s raznim vrstima životinja, sada postaje sudbina tih zarobljenika. U međuvremenu

saznalo se više o ciljevima neprijatelja, koji bi uzeli jedan dio čovječanstva kao hranu. Nevjerovatno. Sjedi Medi za stolom s ekipom. Ivo, Kale i Riki. Gledaju vijesti na velikom ekranu. Predstavnik vlade za Jugoistočnu Europu Profesor Doktor Dili Bego se zahvaljuje svemoćnom Bogu za ovu sjajnu pobjedu i pozvao je u ime Boga na sveti rat protiv svih ovakvih ksenosa, a nije htio isključiti mogućnost da postoje i druge vrste s kojima čovječanstvo može trgovati i možda jednom i biti u dobrom odnosu. Kao kritičarski glas pojavila se udovica poznatog vodje Radikalnog pokreta. Ova vještica Nina Šulc, koja je govorila o moralu i nazvala je ovo „ksenocid“. Čim je ona počela pričati ovdje, veći broj plastičnih čaša su poletjele prema ekranu. Medi se u svemu ovome ipak čudno osjećao. Jeste ovo sjajna pobjeda. Ali nekako je sve kao da su neke ekipe iz četvrte lige igrale jedni protiv drugih, a jedini rezultat jeste da utakmice nema više, dok drugi moraju još dalje sve dok možda ne bi dostigli mjesto šampiona u prvoj ligi. Medi je opet mislio na taj mali brod koji je zarobio. Čovječanstvo se tek počelo kretati svemirom. Ko zna šta ga sve još očekuje tamo medju svim ovim zvijezdama ? Ovoga puta sve je bilo još lako. Ko zna hoće li sljedeći put isto biti protiv druge vrste ksenosa ? Mediju koliko god je lakše zbog ove pobjede ipak ne može vikati od radosti. Jer previše mu je jasno da je ovo tek bio samo početak.

KRAJ

ALL HAIL SANTA (ŽIVIO DJEDA MRAZ)

Već kao dijete Holger se susretao samo sa problemima. Ali ko bi i mogao imati normalno djetinstvo sa ovakvim roditeljima ? Otac mu je bio arhitekt i često se opijao, upuštao se u blud sa raznim ženama. Majka mu je bila iz Berlina ali to nije značilo da je ona prava dama, ona je bila nešto upravo suprotno od toga. Posebna vrsta otkačenog gradskog ološa, jedna od žena kojim definitivno ne trebaju djeca jer im nedostaje i najmanji komadić sposobnosti za pravilan odgoj. Ova budala je imala velike simpatije za razne sekte i te njihove čudne kultove. Da bi Holger već kao mali dječak morao pravo da pati što se ishrane tiče, a pogotovo sve ono psihološko, jer on je njoj služio kao test objekat za veći broj navodno specijalnih metoda kako treba odgajati djecu. Specijalno je bilo samo da su to izmislili sasvim očigledno neki apsolutni ludjaci i vrhunski kreteni. Rezultat te metode bili su teški psihički poremećaji koje Holger doživljava već u ranom djetinstvu. Ponekad mu iz čistog mira odjednom pukne film. Kao na primjer u prodavnicama gdje je razbijao flaše i tegle i bacao konzerve. Onda uz to, često je i vikao, derao se, punom snagom. Njegova takozvana majka ništa tada nije bila u stanju uraditi, samo bi bespomoćno stajala i morala platiti napravljenu štetu. S psihičkim smetnjama ona ga je vodila od jednoga gurua do drugoga. Onda i kod nekoliko od tih običnih psihologa. Nije mali Holger nikom mogo reći koji su bili veće budale, ti prvi ili ovi drugi. Dali su mu neke tablete. Koje on kad god je mogo ili nije uzimao, ili bi ih ispljunuo na ljude oko sebe. Na kraju je njegova takozvana majka kapitulirala. Dala bi ona njega u neki dom. Na svu sreću stara majka od oca to nije dozvolila i preuzela je dječaka. Nažalost, koliko god je ta stara pokušavala i pružala ljubav prema njemu, Holger je već tada od sve te zajebancije djelovao kao da su to trajne posljedice bez kojih on i ne poznaje život. To je bio dio njegovog života.

Kada je ušao u pubertet na svakom ćošku nicali su videoteke. Mučenje raznih vrsta životinja za Holgera je već postalo dosadno. U školi, najviše je uživao u tučama i prebijanju druge djece. Maltretiranja na razne načine, koja bi uglavnom završavala u fizičkom obračunu. Nena mu je u svemu davala podršku. Rekla je da je bolje da Holger bude takav, a ne kao njegov otac Wolfgang. Nikada više nije koristila ime Resi za tu takozvanu Holgerovu majku nego je nju samo nazivala „ona žena“. Toga se i njezin unuk tako držao već od ranog djetinstva pa stara nana je to, svjesna ili ne, od njega naslijedila. Holger u školi nije baš imao neke velike probleme, nego ih je više ili manje sam sebi stvarao. Nagledao se svakakvih filmova koje mu je nena na njegovo konstantno insistiranje nabavljala. Videorekorder i sve moguće vrste filmova, od karate preko horor pa do najperverznijih pornića. Ali gledati nešto na televiziji ili u kinu. To su dva različita svijeta. Volio je Holger, kada god bi nešto novo stiglo, otići u kino. Pogotovo zato što se novi filmovi prvo uvijek prikazuju u kinu pa tek mjesecima kasnije pojave se na VHS, video kasetama. Ali još gora je ta cenzura koja je često išla uz ta VHS izdanja. Ponekad samo zato što trake skupo koštaju firme bi skratile filmove. Ali najviše poslije prvog velikog talasa državne cenzure mnoge scene pune ekstremnog nasilja ili šta god neko smatra opasnim za omladinu, su skraćene. Na pojedinim kasetama čak bi zbog toga trećina filma falila, ako ne i više. Opravdanje za to sranje obično bi bila objašnjena kao zaštita omladine da ta ne bi postala “socijalno dezorijentisana”. Holger se samo smijao na te kretene i njihove izmišljotine. Jedan stariji drug često je putovao u Holandiju. Tamo bi sve kupio ili presnimio bez cenzure. Iako su ti filmovi uglavnom bili na engleskom s nizozemskim subtitlovima. Donio bi Koni svašta nešto pa je Holger svaku priliku koristio i presnimavao, porniće sa životinjama najviše na prazne kasete. Posjedovati takve filmove jeste dozvoljeno, ali presnimavati, ili prodavati, smatra se kao krivično djelo. Zaradio je i Holger sebi na taj način dosta para, a i Koni mu je svakako besplatno dao sve što je on sebi nabavio, ma nek

mali presnima sebi šta god hoće. Gotovo sve šta je dobio Holger je opet trošio za sve moguće videokasete. Sve to mu je pomagalo da često može posjetiti razna kina iz okolnih mjesta. Škola mu baš i nije išla lako, ali uvijek je uspio proći u veći razred. Imao je stalno te fantazije kako bi u školi sve poubijao, ali ne kao u tim horor filmovima gdje se grupa studenata decimira jedan po jedan nego sviju zajedno. Najdraži horor film mu je bio jedan od tih tipičnih iz B-kategorije. Kad je jedan mali dječak počeo da se boji Djeda Mraza. Roditelji sa nadom da pomognu sinu htjeli su za Božić da ga odvedu kod Deda Mraza. Zajedno su krenuli pred Božić i ugledavši čovjeka koji je bio obučen tako, a sa namjerom da malog sina oslobode straha oni s njim krenu prema tom čovjeku. Medjutim taj je ludjak i masovni ubica koji je upravo pobjegao iz zatvora i odmah krene u novu seriju ubijanja. Naravno taj pobije njegove roditelje dok mali završi u domu. Tamo ga svi žestoko zajebavaju pa tjeraju ga čak i da za Božić mora glumiti Deda Mraza. To on godinama radi dok mu jednom ne pukne film i on počinje sve redom ubijati. Ne zna ni Holger sam zašto mu se od dvije hiljade horor filmova pa i više koje je imao, upravo taj toliko posebno svidjao. Sve to ide dalje tako dok Holger još uvijek nije postao punoljetan. Sada mu je petnaest godina. On uglavnom ide, kako mu je to već odavno običaj, u kino. Visok je, snažan i iskusan šta se tuče tiče. Pred kinom sjedi jedna grupa mladih, koji su možda dvanaestogodišnjaci. Šestorica. Glume rokere s nekim smiješnim stikerima s mrtvačkim glavama na jaknama. Holger se smije, a oni počinju da izazivaju. Misle valjda, pošto ih je šestorica da su puno jači. Holger ih sviju pretuče i to tako da svaki od njih ostaje ili krvarvog nosa ili s modricom oko oka kao uspomena za narednih desetak dana. Smijući se Holger nastavi u kino i gleda film. Medjutim kad je izlazio iz kina oni su ga ponovo tu čekali. Samo oni su sada doveli dvojicu starije braće kao pojačanje. Holger i njima koliko je mogao dadne batina mada su i ta dvojica starijih isto bili jaki i sposobni. Na kraju je i Holger završio u hitnoj. Trajalo je više od dva mjeseca dok se opet uspio oporaviti. Odmah je krenu da ih sve redom prati. Čeka. Jedan po jedan. U mraku. Nisu ni vidjeli ko ih je napao, niti su se kasnije mogli sjećati detalja. Jednom je Holger greškom čak razbio pogrešnog čovjeka. Mada je njega bolio kurac za to. Kada je zadnjega od te četvorice očekivao u mraku ovaj je već bio jako oprezan i prepoznao ga je. Dobio je ipak prave batine. Umjesto da opet pokuša neku osvetu, ovaj je anonimno ošmekao Holgara kod policije zbog širenja zabranjenih filmova kao i pornografije. Rano ujutro drotovi su uletjeli u kuću Holgerove nene i sve pretresili. U dva kombija odnijeli su ono šta su našli. Imao je Holger raznih noževa pa čak i pištolj. Iako maloljetan prvo su ga pokušali zajebavati kao da je odrasla osoba. On je ostao mrtav hladan i još ih je zajebavao. Napravio se opet i psihološki pregled. Holger je toliko te idiote već poznao, da je znao šta treba pričati i kako se smije ponašati. Dobio je rješenje. Zaključak je da nije psihopat ali da je nenormalan mladić. Sudjenje. Dobio je nešto uslovno i nekoliko desetina sati radne obaveze oko neke bolnice. Ali za nenu je sve to bilo previše. Ona je završila u domu staraca dok je on morao otići u dom, odnosno u školu za djecu koja pokazuju nenormalno ponašanje. Stigao je on i tamo. Našao drugove. Evo još dvije godine pa postaje punoljetan. Nekako će i to proći. A onda...

Holger se dobrovoljno prijavio za oružane snage. Ali oni su ga odbili zbog tog rješenja da je on nenormalna ličnost. Dok su njegovog druga Harija ganjali i na kraju uspjeli uzeti za služenje vojnog roka iako je taj sigurno deset puta veća budala od Holgera. Nema šta, Hari nije pokušao da ga oslobode od vojske. Holger je na ovo gledao kao na tešku ličnu uvredu. Nesposoban za vojsku ? On ? Otišao je s jednim drugom preko granice u Francusku. Da se prijavi u Legiju stranaca. Ali skroz pijani izgubili su se negdje na putu i poslije par kilometara imali su teški udes jer su autom udarili u ogradu. Vratili su se onda šlep službom. Holger je u međuvremenu nešto naslijedio od nene koja je umrla. Krenu je u zemlje bivšeg Istočnog bloka koji se malo ranije već raspao. Najviše da vidi gdje možda ima neke akcije. Rat. Krv i

kosti. Horror. Oružje. Mete. Njegov drug Ulf sa kojim je Holger tada krenuo već je navodno bio u Legiji stranaca odakle je kako kaže međjutim morao dezertirati, jer ta je za njega bila dječiji vrtić. Ne zna Holger da li je Ulf stvarno tu bio i da li je sve to što on priča istina. Ali njega to posebno i ne zanima jer osim ovoga druga niko drugi ne bi otišao sa njim tim putem. Ponekad ih zaustave neki drotovi u tim novim državama. Hoće valjda pare čim vide tablice. Ulf im međjutim objasni da su oni vojnici koji su na putu prema Ministarstvu odbrane i da im on ne smije reći ništa dalje. To nevjerovatno pali. Uistinu oni i navrate u ta razna nova ministarstva i razne vojne komande da se raspitaju šta ima i gdje bi oni i pod kakvim uslovima mogli učestovati. Ali uglavnom sve bez veze. Pare im traju već mjesecima jer za dočmarke sve se može jeftino kupiti. Dok oni najviše spavaju u kolima da ih neko ne bi ukrao. Na kraju našli su ipak jedno ratište. Holgeru sve izgleda kao gradjanski rat. Ovim domaćim nije ruski maternji jezik. Pričaju koristeći se mnogim konsonantima. Dvije strane koje se na kraju jedino mogu razlikovati time da jedini nose bijele trake. Učestuju Ulf i Holger u borbama. Pobije i Holger nekoliko neprijatelja i ponosan je na svoj prvi uspjeh. Kasnije ispada da je on pucao na neke koji su inače bili s njegove strane, iako mu Ulf odmah kaže da nema veze, nek je samo pobio neke. Svakako nema plate ni na jednoj strani, pa onda nemaju ni oni šta očekivati, a pogotovo ne njemački kvalitetni rad, tvrdi Ulf dok se smije. Poslije nekoliko sedmica Ulf i Holger se vrata u oštećenim kolima ne u Njemačku nego u Belgiju. Tamo, Ulf tvrdi, da ima dobre veze preko kojih će vidjeti da li ima bilo gdje neko bolje ratište na primjer negdje u Južnoj Americi. Jer kako misli, pravi profesionalac treba da je na svim kontinentima sredio govna. Brisel. Tu su neko vrijeme kod jednog druga koga Ulf poznaje još iz Legije stranaca. Taj kaže da Ulf nije dezertirao nego da nije htio ostati i oni mu nisu produžili ugovor. Nešto je valjda napravio ali o tome se ne priča. Didje je dobar čovjek. Ekstremni desničar. Ima stvarno i dobre kontakte. Iskreno im međjutim kaže da sve šta sada ima možda zvuči fino ali postoje ogromne razlike između obećanja i onog šta se stvarno dobiva. Razlog je, trenutno masovni priljev plaćenika iz bivšeg Istočnog bloka koji pravim profesionalcima kvare posao. Jer rade sve, na kraju gotovo besplatno, a kako Didje tvrdi, to je prvo pokvarilo kvalitet u Legiji stranaca zbog čega i on nije više htio tu ostati, pa sada se tržište za plaćenike utopilo u taj istočni talas. Didje ističe kako mu je već bio pun kurac svih tih zapadnih levata koji misle da mogu glumiti Ramba ali taj ološ sa Istoka je još daleko gori. Sve klošari i kako Didje kaže jebeni boljševici. Neki kažu da nisu, ali on im ne vjeruje. Kako god Didje ima velik stan gdje Ulf i Holger ostaju mjesecima. Ne moraju ništa platiti, pa i bolje je tako jer Holger nema više ni toliko para. Vrata se on i Ulf par puta u Njemačku da se tamo prijave kao nezaposleni. To im ne priznaju ali ono na socijalnom ide im na ruku. Ulf je u toj službi imao lični razgovor sa jednim službenikom. Još su onda dobili neke dobre pare za to. Sumnja Ulf da će to zauvijek ostati tako. Ali eto do daljnog, nemaju financijske probleme. Može im biti dovoljno i za dalje putovanje ili za neke opreme. U Briselu Didje sa njima dijeli neke njegove poslove. Svašta nešto. Trgovanje oružja uglavnom, a taj posao još uvijek ide odlično, uglavnom kako Didje priznaje zbog raspada Istočnog bloka, pa sada se tamo mogu naći lagano ogromne količine oružja za male pare. Ulf i Holger onda par puta ponovo idu u razne zemlje kombijem. Belgijska registracija. Uzimaju u raznim državama stvari za Didjea. Desetak puta. Iako ih ponekad zaustave plate malo nešto nekim drotovima, a na carini Didje im je sve već riješio. Samo u Njemačkoj moraju paziti ali imaju i tu putevi preko granice samo je malo rizično za kratko vrijeme dok oni ne stignu na autoput. Ulfu je ovo međjutim postalo dosadno. Didje im onda riješi nešto za odlazak u bivšu Jugoslaviju. Bosna i Hercegovina.

Rat je tu već ušao u drugu godinu. Na početku su uglavnom bile samo dvije, ali sada imaju najmanje tri zaraćene strane. Jedinica u koju su dospjeli Ulf i Holger ratuje uglavnom protiv nekih mudžahedina. Na prvoj liniji međjutim rijetko ima ovih domaćih bojovnika. Tako da

često Ulf i Holger čuvaju jedan ipak veći dio crte odbrane sasvim sami. Dok se oni drugi negdje zabavljaju po kafićima kako Ulf tvrdi. Ali kako Ulf kaže to i nije tako loše jer on i Holger mogu onda sami poubijati što više. Bez nekih levata koji bi im svakako samo smetali. Imali su tri pokušaja napada. Nekoliko mrtvih i još više ranjenih na drugoj strani. Kako je Holger mogao vidjeti to nisu baš bili ti neki Arapi iz akcionih filmova. Nego, bar ovako iz daljine koliko je mogao da zaključi, on bi prije rekao da su to neki domaći odavde. Ulf misli isto tako i da oni imaju slabo naoružanje. Neorganizovani su. Medjutim imaju i oni ponekad opasne snajperiste s kojima se Ulf i Holger satima ili zajejavaju ili zabavljaju ... Zavisno iz kojeg ugla se gleda. Nekako baš tada ponovo se oglasio snajper, kao primjer. Sa još nekoliko stranih dobrovoljaca Ulf i Holger tu ostaju oko desetak dana u jednom malom gradu, gdje se fino napiju. Poslije toga idu nazad u Brisel da vide ima li Didje možda sada neku bolju ponudu za njih. Ulf još uvijek hoće u Južnu Ameriku ili kako kaže i Južna Afrika bi valjala ako nema ništa drugo. Već su više od godinu dana kod Didjea i rade razne stvari. Onda Ulf na svoj račun krene u Kolumbiju gdje mu je Didje navodno nešto našao kod desničarskih Eskadrona smrti. Holgeru se medjutim ovog puta nije išlo. Vidjet će on, možda ode kasnije. Do tada Ulf se može direktno ili preko Didjea javljati da je stigao i kako mu je tamo. Holger se opet bavi presnimavanjem filmova koje nabavlja preko nekih Didjijevih prijatelja. Uglavnom porniće sa životinjama ili oko torture. Ponekad i on trguje oružjem. Uglavnom to bude prodaja pištolja nekim kriminalcima u Njemačkoj. Ima on i kontakte s nekima koji drže prostitutke i trguju drogama iako mu je Didje fino rekao da je bolje ne imati nikakva posla s takvima. Holger iz čiste dosade i preko pošte završi maturu i onda dobije čak dvije diplome. Iako on sam često sumnja da će mu te iko normalan ikada priznati. Ovu socijalnu pomoć on i dalje prima, ne vidi razlog zašto ne bi. Jer tako su i zaslužili i tu posranu državu treba jebati ili ona će karati tebe. Nedavno se on preselio kod jednog Didjijevog prijatelja u jedno selo u Belgiji blizu Njemačke granice. Ljudi su fini i mnogo znaju i dobro pričaju njemački. Tri godine Holger tu živi i lijepo mu je. Ide s nekima i u lov. Nabavio je sebi i pravi arsenal raznog oružja. Osim toga nabavio je i video opremu na kojoj bi mu mnogi studiji zavidjeli. Snimali su i nekoliko pornića kod njega. On je zauzvrat mogao raditi s nekim od tih glumica šta god je htio. Ulf se sve ove godine ni jednom nije javio. Nije ni Didje imo pravi kontakt sa njim više. Onda odjednom u malo hladnijem jesenskom danu Ulf stoji ispred Holgerovih vrata ... Holger s pištoljem u ruci otvara dok ga ne prepozna.

Holgeru je drago da je Ulf živ i zdrav. Priča mu Ulf kako mu se nije više sviđjalo u Kolumbiji jer ti desničarski Eskadroni smrti su nažalost samo jedan dječiji vrtić. Ali sada on ima veze s nekima iz jedne vojne elitne organizacije koji su ga kontaktirali zato što su čuli za dobar posao koji je on uradio u Kolumbiji. Pa su ga već pitali da li on ima još nekoga da bi ga preporučio. Didje inače godinama pripada njihovoj diviziji u Belgiji. Tako da je Ulf sada došao kod Holgera da vidi sa njim hoće li ga to zanimati. Odnosno da li bi bar volio upoznati neke od tih momaka. Holger ne vidi razloga zašto ne bi. Bio je on već svašta. Huligan. Skinhead. Roker. Čak neko vrijeme kao hevi metal slušalac i satanista. Iako se on nikad nije ozbiljno bavio politikom, a kamo li da bi se učlanio u bilo koju političku grupu ili stranku. Uvjeri ga Ulf odmah da je to, iako ima jasnu političku orijentaciju, vojna organizacija. Par dana poslije toga vratio se Ulf s dvojicom. Jedan koji je malo stariji od njega i drugi nešto mlađi od Holgera. Ovaj stariji se predstavlja kao Godi Ragnar dok onaj mlađi je Normen pošto i on odbija svoje kršćansko prezime, on sam sebe naziva nadimkom „Kravava sjekira“. Holger čim to čuje prvo pomišlja na neke sekte što kod njega odmah izaziva alarm i budi mu sjećanja na stare doživljaje. Ali ubrzo se to slegne kada su zasjeli uz pivo i medovaču. Ragnar je prije deset godina imo teški udes na motoru, a od tada čuje neke poruke za koje on tvrdi da mu dolaze od glavnog nordijskog boga Odina. Isto i onaj Normen kaže da on iako ne čuje

nikakve glasove, često sanja nešto kao da mu neko u snu pušta neke vijesti ili dijelove dokumentarne emisije iz budućnosti. Što više Holger sjedi sa njima toliko mu oni djeluju simptomatičnije. U narednim mjesecima Holger se upoznaje s većim brojem njih. Među kojima ima i jedan čovjek kojega je on već pozavao kao dijete jer su njihovi roditelji bili prijatelji. Ne dugo nakon što su sjedili zajedno, počeli su da se prepiru, malo se on i posvadjava s Holgerom. Jer i on je učestvovao u istom ratu ali na drugoj strani. Mada na kraju oni nemaju razlog biti ljuti jedan na drugog. Bilo je tako i sada je bitnija budućnost. Dok jednom prilikom zajedno piju, priče idu oko muzike kao sredstva propagande iako su neki već snimali odlične ploče. Pa i Holger zna pomalo svirati gitaru i pjevati. Tako da on u narednim mjesecima postoje vodja i pjevač jedne grupe pod nazivom „Herojska smrt“. Da li je to zbog sve te medovače ili kontakta s tim ljudima, najviše poput Ragnara i Normena i Holger počinje nešto sanjati.

Gledao je on taj poznati horor film „Princ tame“ u kojem ljudi koji spavaju u nekom samostanu dobijaju u snu upozorenje iz budućnosti. Ovo je slično ali stvarno kao da gleda televiziju, ali samo ponekad, rijetko, mada mu se čini kako negdje u svemu ovome ima i posebna poruka za njega. Koncerte ta grupa rijetko daje i to samo za probranu publiku. Ali presnimavaju nekoliko CD-ova. Isto ti nisu za prodaje, što bi inače teško išlo, jer samo zbog nekoliko tekstova bar u Njemačkoj policija i pravosudni organi bi ih ganjali svim sredstvima. Osim toga Holger učestvuje u raznim specijalnim obukama. U međuvremenu prekinuo je kontakte s tim pornografima. Sada se uglavnom bavi najviše trgovanjem oružja ali i zabranjenom muzikom. Uostalom, sve jači postaju ti snovi, kao da je neko naštimao signal na njegovu frekvenciju. Zanimljivo da par puta drugi s kojima priča tvrde da su nešto sanjali, a Holger zna da je on to o čemu pričaju već vidio u snu prošle noći ali nikome još nije pričao o tome bilo šta. Čudno. I tako preko dvije godine, sve kao da on gleda neki informativni program. Strašne slike od atomskih napada. Ali još najgore neka epidemija koja se širi poslije toga. Samo što se Holgeru sve ovo pravo dopada. Kad bi on imao u snu pivo, krompir čips ... On bi mogao vječno sjediti i uživati da se nagleda. Ovaj prokleti svijet da bude uništen ? Što da ne ? Svakako svaku godinu sve više ide u kurac. Normen je u međuvremenu napisao knjigu pod naslovom „Lijep dan za umrijeti“ za neki posebni krug čitalaca. Pa dao je i uspomenu na Holgera na malo više od pola strane, zbog čega je Holgeru bilo jako drago, dok ga je uostalom i muzika sve manje zanimala. Kao i šta se dešava u svijetu. Počeo je i internet, a Holger je uspio dobiti konekciju među prvima u regiji iako je to skupo morao platiti. Isto važi za onaj računar kojega mu je jedan od braće uspostavio kao server. Holger iz nepoznatih razloga počinje sanjati konkretno o nekim ljudima koje on nikad u životu nije vidio, niti je čuo za njih. Doktori. Naučnici. Neki od njih. Drugi samo studenti za sada. Većinom čisti civili iako neki valjda imaju ili će nekad imati vezu s nekim državnim službama u raznim zemljama Europe. Šta to on sada ima sa njima ? Mete ! Ovo mu je zadatak. Oni će mu biti mete...

Godine su prolazile. Holger je odradio desetine ciljeva. Većinom ih je mjesecima pratio na razne načine. Onda je sve gotovo uvijek uspio napraviti kao incident ili čak prirodna smrt. Jesu bile i sumnje da je moguće ubistvo kao i istraživanje od strane raznih službi. Ali Holger kao da je tačno znao unaprijed najbolji datum. Kretao bi u akciju i vraćao se bez ikakvih većih problema. Ponekad bi uzeo neke diskove ili raznu opremu na koju bi nailazio. Dok bi većinom samo čisto odradio svoje mete. Onaj materijal koji je iako sam nije znao zašto, donio je i predao dvojici naučnika s kojima ga je Normen upoznao. Medjutim Holger se i zbog te DNK analize sve više morao paziti. Vodio je brigu o tome već od početka, iako je to sve više

zadnjih godina postajalo kao praksa. Ne bi ga nikad zbog toga uhvatili. On je bio uvjeren u to. Ali onda se desilo nešto neočekivano. Zbog jedne stare veze oko nekih pornića koji su se davno snimali kod njega u podrumu, on je sanjao da se vodila neka istraga i protiv njega jer su neke od tih glumica kasnije valjda neki perverznejci čak ubili. Holger prvo pomisli, ma neka su, pa šta ? Ali jasno je, iako je apsolutno nesposobna ta Belgijska policija, ako ovdje sve pretrese, sigurno bi našli nešto drugo. Počeo je na brzinu sve bitno dijeliti saborcima. Znao je jedino sigurno rješenje. Zapalio je kuću koju je kupio tek prije dvije godine i gotovo cijelu renovirao. Onda je krenuo preko granice u jedan dio Njemačke, gdje se napio i počeo ljudima po kafićima slagatiti priče o vanzemalcima pa kako su mu oni zapalili kuću i da ga sada prate i proganjaju. Uz te priče bacao je neke prazne limenke na nekoliko ljudi. Neko je zvao policiju. Holger je glumio da je mrtav pijan tako da su i oni izgubili strah od čovjeka dva metara visine i s ovakvim mišićima. Odveli su ga u ćeliju prvo da se otriježni. Stvarno je imao tako visoke promile da se to gledalo kao teško pijanstvo. Onda su ga odveli kod psihologa. Hohoho, Holger je pomislio čim je tog idiota ugledao. S dugogodišnjom iskustvom Holger je znao tačno šta treba pričati i kako da se ponaša. Prvo su ga prebacili u najbliži psihijatrijski odjel gdje je poslije nekoliko dana pod nadzorom, dobio rješenje da pati od teške smetnje ličnosti zvana „Borderlajn Sindrom“. Izmislio je Holger neke priče o vanzemalcima koje je on navodno ubio i namjerno je dao tačne detalje mjesta gdje bar on sigurno ništa nije radio. Nakon par mjeseci došao je kod njega čovjek iz belgijske policije. Pitao ga je zašto je on tada zapalio svoju kuću. S ludjačkim osmijehom Holger mu je rekao da je otkrio da ima vanzemaljaca u podrumu. Taj ga je onda pitao da li se on možda sjeća još nekih drugih stvari vezanih za taj podrum. Hohoho sigurno su već kopali svagdje. Holger se jedino nada da niko drugi tu ništa nije zakopao iako se i to može utvrditi da on nema ništa recimo s nekim kostima od prije trideset godina. Jer ipak je to Belgija, ma ko zna. Priznao je Holger da su nekad davno dolazile neke prostitutke kod njega. Ali onda, prije par godina on je prekinuo svaku vezu sa njima jer je otkrio da se one inače ne jebu samo sa vanzemalcima nego da oni šire i neki smrtonosni virus. Kao izvor i dokaz za te tvrdnje on je onda počeo nabrajati desetine horor i naučno-fantastičnih filmova. Vidio je Holger još kako se taj drot onda čuo s psihologom. Neće nikad više navratiti i skinit će on njega sa spiska osumnjičenih. Isto je važno za nekoliko domaćih drotova koji su mu došli kasnije. Jednom onda na kraju, već poslije godinu dana dvojica o kojima je Holger već znao ko su i šta su, pitali su ga da li se on sjeća nekih imena i pokazali su mu neke slike na laptopu. Među njima i Ulf kao i Didje dok su svi ostali bili uglavnom neki kriminalci kojima je Holger ponekad nešto prodao. Holger im je fino rekao da ih sviju poznaje kao vanzemaljce i dao im neka fantastična imena. Pokazali su mu onda i slike neke porno glumice. Većinom Holgeru nepoznate ili stvarno nije mogao da se sjeti, jer ko će zapamtiti teško našminkane drolje ? Gledali su njegovu reakciju kao da se negdje to može vidjeti na nekim instrumentima. Holger je opet dao sličan odgovor. Onda su mu stvarno pokazali i slike od te tri koje je on lično sredio. Dok su ga pažljivo posmatrali. On ih je s osmijehom negdje između djavoljskog i dječijeg samo gledao i glasno se počeo smijati. Vikao im je da on naravno zna da su te slike od neki običnih ljudi koje su mu pokazali da vide da li on je stvarno budala. Evo sada znaju da nije i pitao ih je da li će ga pustiti da on javnost može upozoriti o tim vanzemalcima. Oni su samo gledali jedan drugog. Rezultat svega je bio da bi neko vodio brigu kako će Holger sasvim sigurno još godinama moći ostati u psihijatrijskoj klinici odnosno ludnici, kako bi Holger to nazvao. A najveće budale su ovdje upravo ti koji su postavljeni kao psiholozi i doktori.

Godine su opet prošle. Holger je odavno izgubio osjećaj za vrijeme. Ponekad je stvarno morao uzeti te takozvane lijekove. Većinom je uspijevaao to izbjegavati na poznati način. Često je sjedio u parku otkad su ga procjenili bezopasnim za sebe ili okolinu. Ali nisu ga

htjeli pustiti jer nije odustajao od te priče o vanzemaljcima. Dešavanja u svijetu su za njega bila kao da je to na drugoj planeti. Imao je neke knjige koje je čitao i neku vjerovatno već staru konzolu sa dosta video-igara kao dio neke terapije ili šta god. Danas je opet sjedio s ovom doktorkom. Nju je već toliko puta zajebavao pa je zaključio da ona mora biti prava mazohistkinja dok ga uopšte još sluša. Sad bi joj još jednom fino rekao kako on svaku noć sanja da se žestoko na nju popiše, a poslije toga bi je opet pitao da li bi se ona sada predomislila pa da se uda za njega. Ona je to sve opisala kao posljedice teških trauma iz djetinstva i njegove mržnje prema majci i šta god još. Hohoho. Ovo ovdje je stvarno bila najbolja realna komedija koju čovjek može samo poželjeti. Osim toga on je priznao svima svoju najveću tajnu fetišističke želje, a to je da bude Djed Mraz iz ovog horor filma. Uglavnom zbog toga će ga vjerovatno i dalje držati. Evo ga kod ove glupače. Obični razgovor, a ona sve to snima. Samo nešto joj na laptopu ne radi. Kuka ona kako već satima onaj internet ne ide više. Smije se Holger dok kaže da je to sigurno rad vanzemaljaca. Pravi ona facu i kaže da ovako ne može raditi. Zove kolegu da vidi šta je s tim laptopom. Taj dolazi, a sva njegova pomoć bila je informacija, kako su vjerovatno ruski hakeri napali internet. Sve su nekako uspjeli oboriti pa i neki virus je napravio već ogromnu štetu gotovo svagdje na zapadu. On je vidljivo zabrinut da će to izazvati neku oštru reakciju zapadnih sila. To je sve šta Holger čuje, jer ona ga ostavlja samog dok ide s kolegom da gleda neku hitnu emisiju na TV. Sjedi Holger možda sat vremena dok se ona gotovo histerična vratila. Zamoli ga da on sam ide nazad pošto će sada biti i večera. Čudio se Holger da su u zadnjih možda par mjeseci nekoliko pacijenata preko noći nestali. Uglavnom teški slučajevi. Da ih nisu valjda mobilizirali za vojsku hohoho ? Tokom večere televizija je prestala da radi. Svakako su ti TV kanali koje ovdje puštaju za kurac. Vрати se Holger u svoju sobu. Igra još malo neku novu verziju one stare igre „Panzer General“ koju su mu dozvolili vjerovatno samo zato što u tome nema vanzemaljaca hohoho. Odjednom nestane struje. Vani ima neko jako svjetlo. Onda uslijedi eksplozija jaka udar kao jak udar groma. Sve je nekako previše jako za obično nevrijeme. Nažalost kroz prozor Holger ne može ništa vidjeti. Legao je da spava i čuje svirene za opasnost pa kasnije i policiju koja daje neke instrukcije preko i zvučnika. Možda su Rusi bacili atomsku bombu ? Ako jesu nek bace još stotinjak da od ovih degenerika i kretena ništa više ne ostane. Misli on na svoje stare drugove. Gdje su sada ? Sudbina. Uostalom HOHOHO !!!

Holger je vjerovatno bilo jedini koji je tu noć uprkos svemu što se vani moglo čuti, spavao. Već dugo on ništa novo nije sanjao. Ne zna ni sam koliko vremena je tačno prošlo. Ali sada kad je zaspao sve je ličilo kao da se prebacio na njemu najdraži kanal „Princ Tame TV“ ili kako god to neki navodno normalni zovu. Čudio se sam sebi kako je mogao zaspati, ali eto. Slike. Nije sa televizije. Kao da ih je neko godinama ranije napravio. Neka mjesta. Kao lov na papirne komadiće za djecu. Sve ovo treba ovdje biti blizu. Kao diašou. Aha. Ovo treba da je tu cilj. Nešto u sred šume. Ali treba on inače samo to drvo sa oznakom. Tu jedan metar na desno, treba da kopa. Onda unutar te kutije ima sve šta dalje treba, kao i tačno uputstvo. A u tom uputstvu druga veća kutija? Hej odlično. Bit će mu dovoljno. Ali prvo će mu trebati još vremena ? Da čeka ? Vidi on neke pacijente. Na kojima su napravili neke eksperimente koje su dokumentirali. Jer za te niko više ne pita. Kao što će uskoro biti red i na njega. Ne bi ni za njega niko više ni pitao. Pale su atomske bombe. U redu. Zapad je valjda u svemu ovome izgubio ili šta ? Ali možda imaju i oni gospodari mraka još neki plan ako im ništa više ne ide kako treba, zar ne ? Šta to ima veze sada sa njim ? Aha. Bit će zabavno. Šanse da će on u ovome uspjeti su nikakve. Što je još bolje, jer ko želi vječno živjeti ? Vani se nešto dešava, a to njega izbacuje iz slatkih snova. U klinici vlada opšta panika. Pa šta ? Valjda se mnogi plaše novih atomskih napada ili radijacije od onog sinočnjeg, više desetina kilometara daleko. U

redu. Ne bi ni Holger nikome preporučio da ide van po kiši, da pjeva i da pleše. Uostalom on svima jedino može opet povikati „Hohoho!“ S osmijehom na licu. Neki doktori i bolničari već su nestali odavde. Hoće li možda ludnica uskoro biti pod samoupravom? Trese se Holger ponovo od smijeha. Gleda jednoga od ovih još normalnijih pacijenata. Koga su nazivali Isus, jer on svima kaže da je on taj ali kada su ga doktori pitali da li to još neko osim njega zna on je odgovorio ne. Jer to je njegova tajna, a nije on budala da to svakome otkrije pa da ga ponovo nabijaju na križ. Holger njega fino pozdravlja i pita ga šta se to desilo da nije možda njegov stari nešto ljut na ovaj svijet. Poslije čega on ide dalje dok se i dalje glasno smijao. Bila su još dvojica sa kojima se Holger volio ponekad šaliti ali nema ih više jer su nestali u tom talasu u zadnjih par mjeseci ili više. Kako je on sada mogao zaključiti, završili su negdje za eksperimente. Ne vjeruje on ni sekundu da su njih bilo gdje pustili. Nekad je on, valjda prije par godina čuo da se ova klinika planira zatvoriti, kako bi se te zgrade onda mogle koristiti za izbjeglice. No do toga ipak nije došlo. Čudi se on kako i koliko se vani svega desilo otkad je ovdje, a sve na kraju kao da je prošlo negdje daleko. Ludnica kao ostrvo. Sigurno mjesto bar za njega. Do sada. Vrijeme je došlo da on treba dalje prema većem zadatku, poslije ovog ne zna ni on sam više koliko dugog odmora. Bolničar koji je imao neke ključeve nije obraćao pažnju na Holgera. Previše je bio zaposlen pričama s drugima. Još dvojica. Holger onome na iznenadjenje polomi vrat. Ta dvojica nisu mogli ni reagovati dovoljno brzo. Rukom u lice, jednoga je pogodio ispod nosa. Drugoga je nogom pogodio između stomaka i muda. Završio je sa obojicom. Uzeo im ključeve i kartice. Ovaj drugi izlaz. Obavezno. Zna on kuda treba. Na parking. Ključ za kola. Ko je god izmislio daljinski signal učinio je Holgeru stvarno pravu uslugu jer nije morao ništa tražiti. Eno ga. Na kapiju. Stražara od te firme nema više. Što je bolje. Kartica. Evo je. Svakako ovo izgleda da ne radi više kako treba. Samo ovo? Kako god, nije problem. Punom snagom nazad pa onda brzo naprijed. Dobrim udarcem sve ide i eto, kapija je svakako otvorena. U gradu. Drotovi. Jedan mu daje signal da on stopira. Holger ga je uspio isfolirati time da skoro gotovo zaustavi kola, a onda brzo dodao gas. Pogodi i njega. Ne zna više gdje tačno. Vidi, tu ima neki parking gdje se sada izgleda pljačka jedna trgovina. Ostavi on kola tu. Ode i on unutra gdje je većinom sve već odneseno. Ima tu desetine ljudi uglavnom stranci. Jedan mu nešto viče, a Holger ga samo pogodi rukom u lice da taj odmah pada. Drugi se onda sklanjaju od njega i puste ga da nakupi sebi puna kolica. Vani je ugledao neku dvojicu mladića kako utovaraju stvari u kombi. Taj mu treba! Udari on onoga prvog koji pada. Taj drugi izvadi nož i pokuša ga pogoditi. Holger nije više u toj dobroj kondiciji kao nekad ali zna se još odbraniti. Ovome izvadi nož i za uzvrat mu taj ugura među rebra malo iznad stomaka. Hvala mu za nož, koji Holger obriše na onome drugom koji je htio opet ustati ali mu Holger gurne nož preko lica. Drugi su to vidjeli i počeli da bježe. Holger upali kombi i nastavi voziti. Opet drotovi. Dvojica. Očigledno očekuju domaćeg čovjeka u kombiju. Pa su vidljivo nervozni zbog tih stranaca koji čine sada najvjerovatnije apsolutnu većinu u ovome djelu grada. Ako traže nekog iz ludnice onda valjda očekuju neka druga kola. Fino se on zaustavi, a jedan drot mu viče da produži. Ali Holger parkira kombija blizu njih i izlazi. Samo da nešto važno upita. On traži svoju ženu koja je kod jedne prijateljice. Nije uspjela da mu objasni ništa na mobitelu ranije, a mreže ne rade više. Ali on zna da je to negdje blizu ovoga pozorišta, a dugo nije bio u gradu, pa mogu li mu samo reći kako bi on najlakše došao tu. Onaj što je na njega maloprije vikao sad mu to fino objasni. Onaj drugi koji ima automatski pištolj pregleda kombi. Pita otkud Holgeru sve te stvari. Kaže Holger da je on to sve jučer išao kupiti. Drot mu ne vjeruje i traži dokumente za kombi kao i njegovu ličnu. Holger glumi da ide tražiti, a čim se taj dovoljno približava udara ga vratima. Brzo mu oduzima automatski pištolj dok taj drugi u panici vadi pištolj. Ali Holger je brži. Opali metak i u onoga drota ispred sebe. Onda oduzima obojici pištolje. Nastavlja dalje. Pozorište. Zatvoreno. Naravno. Holger razgleda gdje ima koji prozor. Na drugoj strani ima jedan koji on može kamenom razbiti. Očisti sve od stakla i uspije ući unutra. Treba mu neki ormar, soba ili skladište. To je ubrzo i našao. Traži garderobu da se preobuče. Negdje to

moraju imati. Eno, nešto crveno. Jeste. Kakva sreća. Kao da je napravljeno za njega. Možda nije baš sto posto ali eto odgovara mu. Obuče se. Negdje na ulazu ima i plan grada. Odlično. Vani uglavnom sve u redu ? Izgleda tako. Vрати se i izađe opet kroz taj razbijeni prozor. Ako ga je neko i vidio nema veze, sigurno i drotovi imaju sada veće probleme. Jer vidi Holger kako u nekim dijelovima grada nešto gori. Sjeda u kombi i drži se tog pravca prema dijelu gdje ima više šumskog područja. Nema više ni drotova. Put ide na brdo. Negdje poslije par kilometara Holger ulazi u šumu. Zaustavi se da odmori. Ima dosta finih stvari koje odavno nije dobio u ludnici. Među njima i alkohol. Prvo će sada malo slaviti sam za sebe. Da je počeo Treći svjetski rat. Da je on opet danas likvidirao nekoliko kretena. Da je ovo samo početak. Jer sad će im svima doći Djeda Mraz...

Nisu ga ni ganjali. Valjda je opšti haos i anarhija doli u gradu prevelik. Otišao je Holger malo dalje od tog puta dok nije našao mjesto odakle ima fin pogled. Neki dijelovi grada bili su u plamenu, hohoho. Po mraku sve izgleda još ljepše. Koliko dugo Holger ništa nije popio ni sam nije znao. Djeluje alkohol neočekivano jako na njega. Zaspao je. Sanja. Mjesto. Tu na brdu. Negdje u šumi. Ovo treba biti put. Šumski. Makadam. Znakovi. Žice. Onda nešto kao bunker. Sanja on to pa na kratko se probudi. Kada ponovo zaspe u snovima opet sve mu je isto u glavi kao film koji je stavljen na automatsko ponavljanje. Probudio se nekad u jutarnjim satima. Dolje još uvijek nešto dimi. Neka. Holger se vrati do kombija. Malo duže razmišlja kuda bi bilo najbolje krenuti da bi mogao pronaći ono mjesto iz snova. U kombiju ima još goriva za možda samo tridesetak kilometara. Ali možda u nekom od tih sela uz put, će naići na koju pumpu ? Ne vjeruje da tamo ima drotova. Jedino možda poneki seljak s lovačkom puškom ukoliko im nisu dosad oduzete. Možda imaju i horde izbjeglica koje su se tamo smjestile. Holger se sjeća neke priče između bolničara. Rekao je jedan kako je planiran neki veliki centar ukoliko je Holger to dobro skont'o u ovome prvom selu gdje upravo nailazi sada. Ali iz nekih razloga to je ipak otkazano. Misli Holger da ako to jeste tako, onda je to najvjerovatnije zato što tu ima ono iz njegovih snova, pa zbog toga nisu htjeli da im osim mještana koji to znaju poštovati još stotine izbjeglica luta po šumi tražeći vikendice gdje bi mogli nešto ukrasti, ili tako nešto slično. Pa sad će Holger sam da se uvjeri i raspita oko toga. Vozi on. Par kilometara. Dolaze mu kola u susret s druge strane. Zaustavili su se. Dvojica starijih i jedan mlađji čovjek, valjda iz tog sela. Izlazi Holger i pozdravlja se sa njima. Čudno ga gledaju zato što on izgleda kao Djeda Mraz iako je skinuo bradu i kapu. Objasni on, da je bio na dječijem rođendanu pa iako još nije Božić znate kakva su danas djeca. Hoće Djeda Mraza i eto ga. Jedan od tih starijih to potvrdi, dok drugi kaže da kad je on bio dijete Božić je bio zabilježen samo na kalendaru kao praznik . Kažu da su krenuli prema gradu vidjeti šta se tamo dešava. Holger im ispriča da je vidio kako stranci tamo pljačkaju, a i drotovi su nemoćni. Neki su čak ubijeni u tim neredima pa je sinoć dolje dosta gorjelo, a i jutros, kada je on krenuo dimilo je još na mnogim mjestima. Pitaju da li on zna nešto više o ratu i gdje su još pale atomske bombe. Holger tvrdi da i on samo može pretpostaviti za ovu jednu od preksinoć i da osim toga ne zna ništa više. Kaže im da se upravo tamo preselio prije dva mjeseca, a sada je krenuo tražiti jednog druga koji radi tu negdje u jednom skladištu ili tako nešto kao čuvar. Jer ni sam ne zna kuda će za sada. Ostavi on svoj kombi i krene s tim seljacima kolima nazad do mjesta odakle se grad može fino vidjeti. Jedan od njih ima lovačku pušku, a drugi drži pumparicu. Izlaze oni i gledaju kroz dvogled. Dolje, opet je neko nešto zapalio. Vjeruju i oni da ne bi valjalo ići dalje. Najbolje se vratiti. Holger se prebaci u kombi gdje je imao sakriven automatski pištolj i ona dva drotovska. Nož drži uvijek kod sebe. Stižu u selo. Jedan od tih starijih koji se predstavlja kao Matse ima prazan namješten stan u svojoj kući koji on ponudi Holgeru za boravak dok ne nadje onoga druga. Holger je sakrio oružje u dva kartonska paketa koje on lično unosi unutra. Sve ostalo mu onaj mlađji, po imenu Tobi, pomaže unijeti u stan.

Počasti Holger i njega odmah pićem, zovne i Matse dok taj drugi stari Erih mora da ide nešto odraditi jer on im je načelnik opštine. Holger kasnije spava i ponovo sanja.

Unutra. Nije bunker nego veliki kompleks, sve u podzemlju i to duboko. Ima svašta, od skladišta do neke vrste laboratorije i nešto poput centra za vezu odnosno komandno mjesto. Ali i uređaj za slučaj da neki eksperiment ne ide po planu. Sve je inače davno napravljeno još za vrijeme hladnog rata ali u zadnjim godinama, sve je bilo uz velika financijska sredstava renovirano i ekspanzirano. Zapita se Holger zašto to onda nije bilo cilj jedne atomske bombe, ako je toliko važno. Zato što tamo mnogo značajnih osoba tek treba da stigne za koji dan ali tačni datum se ne zna. Pa njih tada treba sve pobiti. Obavezno. Kako ? Pištoljem i puškama ? Onaj uređaj za samouništaivanje kompleksa. FAE. Treba ući unutra i doći do operativnog centra. Stari plan i neku oprema nalazi se tu negdje, zakopano kod tog drveta. Naći će on to. Vidjet će i kada oni budu došli. Neki helikopterima i neki kolima u koloni kroz to selo uz pratnje. Holger se probudi. Danas će on u šumu. Dali su mu drugo odjelo. U redu. Sačuvat će on ono svoje za taj posebni trenutak, hohoho. Tobi ga vodi gore. Kaže da ne smije niko proći pored tog velikog bunkera ili šta god tu ima. Tu u selu o tome ima svih mogućih priča. Samo se zna da imaju kamere i valjda čak i mine, a imaju i znakovi da će se pucati na svakoga ko tamo pokuša ući. Tokom zadnjih godina više puta su kolone iz oružanih snaga ali i od raznih firmi odlazile gore. U selu su nedavno uhapsili nekoliko mladića koji su o tome napravili neke slike i stavili na internet. Izvršila je policija, možda zbog toga, pretres nekoliko kuća u selu i našli su neke puške i pištolje pa te seljake i sada drže u pritvoru. Ne zna Tobi zato, da li je pametno za Holgera uopšte da ide tamo tražeći onoga druga o kojem je pričao. Holger prvo glumi da nešto sumnja. Traži prvo ono drvo. Da se onda sam može vratiti s lopatom. Evo je stvarno na pola puta. Kaže on Tobiju da ovdje naprave malu pauzu. Da sjedu i da popiju nešto. Jer nije ni on više siguran hoće li tamo ako je toliko opasno. Drvo. Znak. Jedva se može vidjeti. Sutra rano ujutro Holger će se vratiti s lopatom. Sam. Kuda treba dalje to sada zna. Neće se izgubiti. Piju, na kraju i Tobiju je vidljivo drago kada Holger kaže da se predomislio pa možda će opet pokušati drugi dan. Kad su se vratili već malo p'jani zvao je Erih na sastanak u zgradu opštine. Drži on govor i koliko može, odgovara na pitanja građana. Zna se do sada za onaj veliki grad da je uništen i u tom pravcu niko ne treba ići. Kad bude padala prva kiša svi trebaju da se sklone. Kasnije, pokušat će opština uz saradnju s građanima sve koliko se može očistiti. Nema se nažalost uređaja za mjerenje radijacije. U zonu grada zbog neizvjesne situacije nisu mogli ući. Ali ima nekoliko ljudi koji su pobjegli od tamo i prema njihovim izjavama tu vlada opšti kaos. Vidi Holger da osim njega ima još desetak ljudi koji su došli u selo. Dvije familije sa starcima i s djecom, jedan mladić sa djevojkom. Ugostili su ih neki mještani iz sela. Kaže Erih kako se ne zna ko je dobio taj rat ali ako ne padaju više bombe ovamo onda on bi rekao da je Zapad pobjedio Rusiju. Jedan stari čovjek pita da li je moguće da je ova strana kapitulirala. Erih mu odgovara vidljivo ljut da sada nije vrijeme za stranačku propagandu i ljevičarske mada on ne kaže (komunističke) parole. Prvo ovaj teroristički napad pa sada pravi rat i zna se ko stoji iza svega toga. Neki mu aplaudiraju. Neki navijaju za onog drugog čovjeka. Većina seljaka su međutim vidljivo pod šokom i savladani strahom. Ide se dalje oko obezbjedjenja hrane. Struje ovdje imaju kao i vode. Plina nema više. Razumljivo zašto. Kaže Erih ako bude zima on neće nikome braniti da ide po drva pa nek ove ljevičarske budale tužakaju. Na to su gotovo svi aplaudirali. Matse onda preuzme riječ i kaže da se traže dobrovoljci za uspostavljanje straže. Jer ko zna kad će oni iz grada krenuti i ovamo da pljačkaju i da pale i da rade stvari koje on sada bolje da ne spominje. To vidljivo uznemiri sve prisutne ali neki broj muškaraca kao i nekoliko žena odmah se javljaju. Zamoli Matse sve koji imaju bilo kakvo oružje da to donesu ovdje ili da daju onima na straži jer ko zna šta će sada još svašta biti. Na kraju Matse najavi da će on s Erihom u ime opštine otići prema tom

velikom bunkeru na brdu. Tu će provjeriti ima li koga tamo i da li oni imaju bilo kakve informacije ili kako da se pomognu međusobno. Neće ih valjda zbog toga uhapsiti. Holgeru poslije toga Matse ponudi da i on može krenuti sa njima. Ali on kaže da se ne osjeća dobro i da je izgubio svoje dokumente kada je morao bježati od onih stranaca pa da ne bi volio imati probleme. Nego bi on zamolio Matse da tamo upita da li ima neki Tim Šmit, a šanse nisu loše da bi tu stvarno našao nekoga ko se tako zove jer ta kombinacija imena nije rijetka. Uostalom, Holger je toga druga naravno izmislio.

Ujutro rano Holger krene sam, nosi lopatu i vreću. Nekoliko seljaka ga gledaju, a on ih fino pozdravlja i kaže da ide tražiti neke žile kojih obično ima blizu drveća jer je gledao na televiziji kako te mogu izliječiti mnoge bolove na prirodni način. Jedan od tih staraca mu uz to još desetak minuta daje dalje savjete i uputstva. Pita da li može sa njim ali Holger sebe hvata za stomak i kaže da ga je sve ovo unervozilo i da mu je neprijatno da neko sad ide s njim. Onaj stari se onda smiri. Stiže Holger do tog drveta. Jedan metar na desno. Kopa. Još, koliko duboko još ? Da li tu uopšte ima nešto? Koliko dugo on to nije radio ? Ne može da se sjeti. Ukopavao je često i on oružje i opremu. Možda su oni snovi samo to i ništa više. Neka vrsta halucinacije. Možda je on stvarno trebao biti u ludnici. Možda. Evo udario je po nečemu. Sanduk valjda. Prvi. Ima još jedan veći, ispod. Dva metalna, ali neko je naljepio nešto oko njih, što se većinom već raspalo. Počeli su i sanduci na nekim mjestima korozirati. Pažljivo Holger otvara ovaj prvi. Unutra je pakovanje dokumenata, u plastici zalijepljeno. Pakovanje tableta. Šprice. Ampule. Razne vrste, a Holgeru je poznat samo taj Atropin. Iako je ovo nešto valjda modifikovano bar sudeći prema nazivu. Neki uređaj. Gajgerov brojač. Drugi uređaj za analizu zraka. Vojni dvogled. Zastarjele verzije motorole. Gas maska i zaštitno odjelo. Gumene čizme. Koje bi Holgeru svakako bile male. Drugi sanduk. Velik je i vrlo težak. Jedva uspijeva izvući sanduk iz rupe da ga otvari. Puške. Tri različite upakovane u mast. Metci i okviri. Ručne bombe. Par kila plastičnog eksploziva s upaljačima. Razne mine. Pancir i šljem. Koliko dugo je sve ovo ovdje već moglo biti zakopano ? Možda pedeset godina. Trideset najmanje sudeći prema svemu. Ko je to zakopao i zašto ? Holger pregleda te dokumente. Djelomično napisani na engleskom. Stej behajnd. Mač. Mape. UTM od čitave pokrajine i više. Kao i tajni nacrt ovoga kompleksa gore bar kako je bilo prije obnove s proširenjem. Ali Holger pretpostavlja da se onaj operativni centar još uvijek nalazi na istom mjestu. Pitanje je za taj FAE. Jesu li to možda uklonili ili premjestili i kako se to aktivira. Preko šifre sigurno. Sumnja da to može biti bilo šta ručno. Valjda samo preko nekog računara u ovome centru. Ide par puta da ovo sve sakrije malo više u šumi. Odjednom dok je tu još malo odmarao, začuje nešto dolje na putu. Idu neki. Seljaci ? Možda Erih i Matse danas već idu ? Ne. Patrola. Holger ih gleda kroz dvogled. Nisu to vojnici. Privatna firma. Kako se kreću i sudeći prema opremi to su momci iz bivše vojske i policije. Plaćenici. Zaustavljaju se kod tog drveta. Pitaju se valjda ko je tu nešto kopao i zašto. Holger na sreću ništa nije ostavio dolje. Pretražuju okolinu. Ali ne dolaze blizu njega gore, nego više gledaju dolje u pravcu sela. Dolaze im kola sa brda. Neki njihov šef. Taj isto to pregleda i naredi da se tu stave dvije kamere. Valjda da mogu vidjeti ko će se tu vratiti. E tu uslugu Holger im sigurno neće učiniti. Oni opet nastavljaju. Holger je iskopao neke žile i namjestio sanduke i sve ostalo rasporedio je u pet tura da bi mogao odnijeti gore i zakopati u manjim rupama. Potom sve pokrije s granama. Onda se vrati malo dalje pažljivo s lopatom i nekim žilama u vreći. Malo još dolje jer ne zna gdje su oni još postavili kamere prema gore. Vratio se pred veče u selo. Onome starom pokaže te žile, a taj tvrdi da nijedna nije ono što treba. Ali ima on knjige koje će mu dati. Zahvali se Holger na tome i ode da se okupa i da sebi pripremi večeru. Čeka ga Tobi. Popiju oni još malo. Sutra će valjda Erih i Matse otići gore. Holger ove noći opet sanja ali samo ono isto, ponovo.

Sutradan. Malo je maglovito. Još bolje. Samo neka ne pada kiša. Holger sa sobom nosi neki dio šatora koji mu je Tobi dao. Opet je ponio lopatu i vreću. Onaj stari ga je otpratio do šume i poželio mu sreću u potražnji za ljekovitim žilama. Pita ga da li ima onu knjigu, a bude mu veoma drago kad mu Holger pokaže da je stavio u džep. Pažljivo, Holger gore izbjegava opet ono drvo pored kojeg su kamere. Dolazi opet ta patrola dok je on bio gori. Krene on kroz šumu. Polahko. Gore. Često se zaustavlja i dvogledom dugo pregleda svu okolinu koliko god je moguće. Da nisu slučajno još negdje bile postavljene kamere. Ali nema ih. Blizu je. Vidi da ima slobodnog prostora između šume i žice. Dva metara je obična, a gore je ona vojnička. Nije pod naponom. Ali svuda imaju kamere. Nešto kao ulaz u veću garažu ili skladište. Ono drugo. Kao mali bunker. Inače isto, samo ulaz sigurno, a onda liftom u onaj veliki kompleks ispod zemlje. Imaju i dvojica stražara koji stalno hodaju okolo. Stvarno ovo nije malo. Samo iz zraka se najvjerojatnije gotovo ništa ne vidi. Možda sve izgleda samo kao neka stanica za čišćenje vode. Na ulazu tog bunkera ima kako on vidi i ono standardno s karticama, a uz to i kamera naravno. Mogao bi on pobiti te stražare. Patrolu na putu. Četvorica. Možda i onoga šefa s vozačem. Šestorica. Ova dvojica ovamo. Osam. Jedan ili dvojica od njih sigurno imaju te kartice. Ali šta onda ? Kamera na ulazu. Vidjet će ga neki stražar dolje negdje. Sigurno će mu blokirati vrata. Plastični eksploziv ? Vjerovatno je dovoljno za ta vrata. Dalje ? Zatvorio bi njih dolje bar za neko vrijeme. Drugi ulaz ili izlaz ? Na ovome nacrtu imaju ta dva pomoćna ulaza ili izlaza. Samo vrlo teško ih je naći. S vanjske strane se možda ne bi mogli ni otvoriti. Osim s eksplozivom. A to bi oni čuli i ko zna koliko njih bi tada nasrunli za njim, a vjerovatno bi ga već očekivali unutra. Holger se vrati pokušavajući pronaći bar jedan od tih ulaza koji bi malim tunelom vodili u kompleks. Vidio je na vrijeme kameru namještenu u drugom pravcu. Aha. Tu bi mogo negdje biti iako se za sada još ništa ne vidi. Zapamtio je sve i vratio se dolje. Opet uzme neke žile ali ovoga puta pronašao je i nekoliko od tih pravih. Prelista i ono što piše na jednom listu oko tih ampula. Dvije su najbolje, kako bi on to najbolje opisao, borbene droge. Ta mu daje veliku snagu, a istovremeno nema osjećaj za bolove ili rane ili trovanje radijacijom. Zanimljivo. Nešto dolje na putu. Evo ih Erih i Matse. Idu kolima. Odmah i s gornje strane nešto se čuje. Valjda su ih onda zaustavili poslije možda tristo metara. Približiva se Holger pažljivo. Vidi Holger da ih je ta patrola zarobila. Ne rade im ništa trenutno osim što ih pretresaju. Dolazi im i taj šef. Koji samo pregleda njihove dokumente, a onda odjednom izvadi pištolj i puca im u glavu. Naredi svojim da kola sa njima sklone doli negdje u šumu. Kao i da otvaraju vatru na svakoga ko se njima prebliži jer sutra se očekuju helikopteri i onaj konvoj. Holger to sve čuje jer taj je stvarno navikao da se mnogo dere. Razmišlja šta će sada. Možda staviti mine na put ? Skinuo je već tu mast s jedne jurišne puške tip FNAL, rasklopio je i ponovo sastavio. Mogao bi im napraviti zasjedu da likvidira bar tu patrolu. Ali umjesto toga on se vratio u selo. Zovne Tobija i kaže mu da je on vidio kako su ubili Eriha i Matse. On je bio tu blizu, kopao je tražeći žile i samo se uspio sakriti da njega ne vide. Nije mogao ništa da uradi. Tobi dovede druge seljake. Holger im sve ponovi. Onaj stari koji je navodno vodeći ljevičar preuzima riječ. Zove se Bernd. Seljaci su ga međutim nazivali nadimkom Vili. Hoće da čuje sve. Kaže mu Holger šta je taj njihov šef vikao svojim. Vili svima održi govor. Sad traži dobrovoljce da idu sa njim gore. Po mraku. Gleda Holgera i kaže da će ih on voditi. Da uzmu tijela Eriha i Matsea da ih sutra ujutro mogu sahraniti kao ljude. A ovim fašističkim plaćenicima koji su to učinili sve će se skupo naplatiti. Većinom, seljake je strah ali ima ih dosta koji se javljaju dobrovoljno. Tobi i još šestorica, uglavnom mladi krenu onda s Vilijem i Holgerom gore. Polahko po mraku. Evo tu nailaze na kola. Stražari su ih samo gurnuli niz brdo gdje je drveće i kamenje pomoglo da se zaustave ta sada mrtvačka kola. Izvade Eriha i Matsea i nose njihova tijela u ćebadima dolje prema selu. Drugi su po mraku stavili lampe na groblje i već iskopali dva groba. Svećenik je tu da smiri Erihovu ženu. Matse uopšte nije imao ovdje nikoga više od rodbine. Ali je imao mnogo

prijatelja jer je bio vlasnik jedinog kafića. Vili zajedno s dvojicom mladića vodi brigu o tome da se leševi očiste i pripreme da ujutro budu u improviziranim sanducima u crkvi. Pravih sanduka nema jer taj pogrebnik koji je to radio nalazi se u onome gradu iz koga niko više nije došao. Neki koji su išli iz sela prema tamo na izvidjanje javili su da tu i dalje ima borbi jer čini se da je vojska stigla zbog neke jače detonacije, pa nešto od toga se čulo čak u selu. Ne zna se da li su to Zapadne ili možda Ruske snage, ko zna. Kako jedan mladić medjutim tvrdi, da je dvogledom ipak vidio to su domaći vojnici ali i neki pripadnici privatne firme. Rano jutro. U crkvi. Holger nikad nije volio tu vjeru ali onaj svećenik ga bar ne nervira. Ide se na groblje. Sahrana za Eriha i Matse. Holger razmišlja šta će sve još da se desi. Epidemija. Možda ta dvojica budu zadnji ljudi iz ovoga sela koji će imati taj luksuz pojedinačne sahrane. Vili onda kreće s nekima prema cesti gdje su napravili barikade i kontrolni punkt. Zasad su ipak zaključili tako da napad na te do zuba naoružane plaćenike ne bi bio pametan potez. Holger pozove Tobija da mu da automatski pištolj i jednu od pušaka. Pita Tobi odakle mu to. Kaže Holger da je to jedan od plaćenika jučer ostavio pored drveta dok su gurali kola dolje. Stvarno ? Ali Tobiju je to svakako svejedno. Zahvalan je za to. Holger je medjutim spremio neku odjeću i torbu u vreći i krenuo gore prema ulazu. Nekoliko minuta poslije kretanja, začula se pucnjava i eksplozije dolje gdje je taj kontrolni punkt. Stigao je gore. Niko nije ovdje ništa tražio. Spreman je on na sve. Promjeni odjeću. Vidi kako se nešto približava iz pravca sela. Oklopni transporter. Iza njega nekoliko džipova kao i razne luksuzne limuzine. Na kraju opet jedan oklopni transporter. Ovi dolje na barikadi vjerovatno nisu imali nikakvu šansu. Čuje Holger negdje i zvuk helikoptera. Vidi ga na kratko iznad drveća. Transportni. Holger gleda na ovu ampulu. Stavi je u špricu i dadne sebi injekciju. Ko zna koliko je rok trajanja toga ali u snu on je to isto radio. Ubrzo se osjeća puno jači. Nosi onih pet kilograma plastičnog eksploziva. Ima FN-FAL s pet okvira. Šest ručnih bombi. Dvogled. Kao i pištolj i nož. Obukao je i pancirku ispod odjela. Još jednu torbu koju je donio u vreći koristi za te okvire i upaljače, dok eksploziv nosi u vreći na leđjima. Stiže s druge strane na taj ulaz. Približava se kameri sa strane i uništi je. Čeka sada u zasjedi. Počinje kiša da pada. Sada je to njegova najmanja briga. Čak još bolje jer mu to daje prednost. Nešto se pomjera tu dolje ispod. Otvara se taj ulaz ? Iznutra ! HOHOHO !!! Dvojica izlaze. Psuju što im je sada valjda ta kiša nešto pokvarila. Ne očekuju ništa. Pogotovo ne čovjeka od dva metara visine koji izgleda kao Djeda Mraz. Od naoružanja, može samo da primjeti, imaju pištolje ali nisu ih ni izvadili. Gledaju otvorenih usta Holgera koji im samo tiho govori da su bili jako zločasti. Onda iz pištolja puca prvome u glavu, a drugome u rame. Obojica padaju, ali je ovaj drugi samo ranjen. Holger je odmah tu da mu uputi još jedan metak u sred lica hohoho. Pretrese tu dvojicu. Imaju neke kartice. Kreće unutra noseći stvari. Uzeo je i okvire iz njihovih pištolja. Isto 9mm pa može da mu zatreba ta municija. Tunel. Lampe sa strana. I to one stare. Zar nemaju te nove koje navodno štede energiju ? Kakva neodgovornost prema okolini, hohoho. Ulaz. Nema kamere. Odlično. Ali kartica treba. Nema ni šifru. Bolje ne može ni da bude. Otvaraju se vrata. Možda danas nije Božić prema kalendaru ali bilo ko od gamadi koja se sada nalazi unutra ovog kompleksa dobit će danas božićni paket da mogu ranije otvarati. Bez obzira na to što većina njih najvjerovatnije Božić svakako ne slavi. Došao im je Djeda Mraz, mada nikome od njih danas ne donosi spas. HOHOHO !!!

Odmah iza ulaza, nalazi se plan kompleksa na zidu. Vjerovatno zato što su im došli svi ovi danas, da bi mogli znati gdje su i kuda trebaju da se kreću. Kuda bi za njega bilo najbolje sada da se uputi? Tu je veća soba gdje se nalazi sve oko nadzora objekta. Holger će prvo tu. Možda već ima bar nešto oko FAE tu, jer na planu naravno to nije ucrtano ukoliko je uopšte još ima. Ako tu ništa ne bude onda mora dalje da provjerava na tom starom mjestu da li još postoji. Kasnije se mora pobrinuti kako će je aktivirati. Sve sprema. Vreća mu je zavezana na lijevo

rame dok desnom rukom drži pušku, a u lijevoj nosi onu torbu. Ne osjeća nikakav teret. Hoda kao da ide po perju. Mora da se krije par puta. Prvo neki plaćenici tu unose nešto unutra. Na kolicama. Vidi Holger onaj znak. Ne mora ništa dalje ni znati. Sve mu je jasno. Onda uvode se neke familije od tih koji su došli u njihove sobe koji su ih čekale. Dok Holger stiže do raskrsnice. Zna kuda treba ali tu u hodniku ima kamera. Nema veze. Mirno on ide dalje. Čudi se sam da još nema alarma. Spusti stvari. Izvadi nož. Čuje kako se tu vrata otvaraju i neko naredjuje da se ide provjeriti šta je s ovim idiotima kod te vanjske kamere. Što se do djavola ne javljaju. Odmah ! Brže ! Izlaze dvojica koji upravo nalete na Holgera. Iznenadjenje im je još na licama dok ih krv oblijeva iz rana na vratu. Holger brzo uleti unutra, gdje sjedi još jedan koji je upravo počeo razgledati po raznim ekranima. Nema ni on nikakvu šansu. Holger unosi stvari i pušku unutra kao i tu dvojica iz hodnika. Zatvara vrata. Pregleda ekrane. Pretrese mrtve. Nemaju ništa osim opet te iste kartice. Evo na jednome ekranu je ova centrala. Imaju valjda veći sastanak koji upravo treba da počne. Ali tu je i taj ekran na kome je FAE bar koliko to Holger može zaključiti. Tu je i tačna pozicija. Ista je kao prije. Samo su i tu nešto radili. Vjerovatno ono s daljinskom opremom preko računara. Nema veze. Odavde se ništa ne može, osim osmotriti? U centrali možda i zvuk može da sluša? Može. Aha. Svakako se to sve snima iz više kamera, njima vjerovatno kao privatna uspomena. Sluša Holger razgovor. Jedan koji im je očigledno vodja priča na engleskom, a ima neki čudni akcent. Razumije Holger da im je nešto ili neko pokvario oko ovog velikog plana i to žestoko. Hohoho ! Da su Zapadne sile de fakto poražene. Opet, hohoho ! Da su većina braće izginula u neočekivanim napadima na apsolutno tajna i sigurna mjesta gdje su se na vrijeme sklonili. Još jednom hohoho ! Kako je ovo danas jedini pravi skup preživjele braće u čitavom zapadno kontrolisanom dijelu Europe. Hohoho bez kraja ! Ali dokle god je taj neprijatelj - za koga se zna da to ne može biti samo ova Istočna koalicija - dostigao u svojim zločinačkim namjerama na kraju će Veliki plan ipak uspjeti. Upotrebom jedne nove vrste oružja broj tih životinja će se puno više smanjiti nego je to inače bilo planirano. Jer pod ovim okolnostima nije više moguće zaštititi veći broj robova preko injekcije koje idu zajedno s tim čipovima. Tako da će na kraju prema današnjim procjenama najvjerovatnije ostati njih samo nekoliko desetina miliona. Ali i to nije problem. Jer će iz te stoke što prije izbaciti svaki ostatak pameti da bi oni postali kao ovce ili pilići. Dok se budu hranili neko vrijeme. U svakom slučaju preživjela braća i njihovi će biti pravi bogovi u tom novom svijetu. A sve ove proklete životinje na Istoku koje danas možda misle da su pobedili će već za nekoliko dana dobiti odgovor koji su zaslužili. Vikali su svi prisutni puni mržnje kao monstrumi u nekim od horor filmova koje je Holger nekad toliko volio. Čuo je i vidio dosta. Sada nema više nikakvih pitanja osim jednog.

Šest soba na putu. Šest njihovih familija. Šest bombi unutra. Ne čeka niti gleda Djeda Mraz. Evo im svima mali poklon. Ima ih još više. Šest drugih soba u ovome novom napravljenom dijelu. Prvi okvir ide. Pojedinačno. Serija pogodaka na mete u raznim visinama. Drugi okvir. Dvojica stražara. Padaju. Poslije ovih, još veća grupa. Rafali idu. Treći okvir. Još jedna grupa stražara. Unutra imaju samo pištolje hohoho. Neki nose pancire. Koji im ne pomažu protiv ovog kalibra hohoho. Pogadjaju oni Holgera nekoliko puta po tijelu. Jedan metak ga onda pogodi, na lijevoj strani glave. Krv oboji njegovu brado u crveno. Djeda Mraz nema osjećaj za to. Ide on dalje. Opet neki od njih s automatskim pištoljama pokušavaju ga rafalima pogoditi u glavu. On i njih sredi. Ima još dva okvira. Ide sad onaj četvrti. Dalje. Centrala. Opet trojica koji ga pokušaju srediti. Nešto ga pogadja par puta u tijelo ali njemu čak i to još uvijek ne znači ništa. Pokosi on i njih. Jedan od ovih je taj šef koji je ubio Eriha i Matse. Unutra, svi su tu. Strah im je na odvratnim licama. Nemaju gdje bježati. Sad će oni svi dobiti svoje poklone. Jer danas je Božić i boli njega kurac da li oni to slave ili ne hohoho ! Ko je sada stoka? Ubaci Djeda Mraz i zadnji okvir. Ima još nekih koji su samo ranjeni. Njihov glavni. Ranjen. Gleda

ga pun mržnje i straha. Pita ga, ko je on do vraga. Holger mu kaže da je on Djeda Mraz i uz to se glasno nasmije. Onda izvadi nož i pita za šifru. Dok ga pretresa. Nalazi kod njega i neke ključeve. Gleda Holger na jedan od tih računara. Evo nešto s ključom. Ali treba i neko da stavi otisak prsta na to uz šifru. Trostrukno osiguranje. Otkine Djeda Mraz onome prst. Dok taj više od bola. Otkine mu i lijevo uho. Pita ga opet za šifru ili će ga polako sjeći u komadiće. Otkine mu još dva prsta. Onaj mu da šifru. Zanimljivo. Holger bi rekao da ta je 666 ili tako nešto. Ali nešto više od pet i po hiljada, to ima vjerovatno samo veze za njih. Upali Djeda Mraz sve. Ključ. Ide. Stavi taj prst. Radi. Šifra ? Evo je. Broje se minute. Onaj njihov je već od bola i ranjavanja na pola izgubio svijest. Nešto brblja na nekom nerazumljivom jeziku. Vani pristiže više stražara. Ima Djeda Mraz naravno još nešto i za njih. Eksplosiv je rasporedio pomalo ispod leševa malo prije. Bacaju bombe. Čak i neke koje žrtvu samo oslijepe ili ga gasom onesvjestite. Djeda Mraz upali onaj eksploziv i pozdravlja ih rafalima. Možda je trebalo uzeti više, ma ko zna. Još jedan zadnji rafal. Pištolj. Povuč se par puta opet nazad, a oni ne stižu više od dvije, tri bombe ubacati unutra. Nešto njega i pogodi. Geleri. Nešto kao bojni otrov ali taj ne djeluje na njega kako su oni to možda očekivali. Vrijeme ide. Još nekoliko pogodaka po tijelu. Pištoljem on uzvraća. Skoro nema dijela tijela gdje nije pogodjen. Nogama, rukama i po glavi, a krv mu teče tako da su i te injekcije gubile na snazi. Na kraju, blizu tog računara on ide dolje. Ispalio je još jedan metak u tog njihovog glavnog koji više ne daje znakove života. Ulaze neki stražari. Pažljivo. Automatske puške nišane na njega. Krvarvog čovjeka koji izgleda kao Djeda Mraz. Gornji dio tijela naslonjen na krvavi zid. Holger ih gleda i smije se koliko može. Njegov život prolazi pred njegovim očima. Njegova takozvana majka. Nena. Drugovi. Saborci. Žene. Ludnica. Dijelovi iz tih snova. Ko je ono bio lud ? On ili taj jebeni pokvareni svijet ? Ako ima Boga nek mu taj sada ubrzo sudi za sve. Ne može on više dobro da vidi paniku na licama stražara kada skontaju da je samouništavanje aktivirano. Ne čuje više njihove histerične glasove. Sve što čuje zvuči kao neka zvona dok mu krv curi iz usta. Jer danas je Božić i Djeda Mraz može biti ponosan na svoj rad. Ho...ho...ho...

Normen je stigao već dva sata ranije. Htio je još malo biti sam. Kakve su ciljeve imali on i mnogi njegovi kojih danas više nema. Dosta toga je valjda bilo pogrešno. Ova nacija. Svega malo više od tri miliona su preživjeli. Daleko gore nego poslije tridesetogodišnjeg rata. Veći dijelovi zemlje su uništeni i dan danas postoji radioaktivno zagađene. Mnogi gradovi su samo za duhove. Kako mu je nekad bilo lahko pisati o smrti čak i o masovnom ubijanju. Pravom genocidu nad svim genetsko i moralno manje vrijednima. Ta realnost međjutim i njega je promjenila. Šta se sve dogodilo ne može se više nazvati ni noćna mora. On danas piše iskreno o svemu kako je bilo. O tim ljudima, sve dobro i sve loše. Jedan od prvih većih spomenika koji su se sada počeli praviti. Dok se živima u mnogim krajevima još nije sve sredilo kako treba. Gleda on ovo. Ne može biti drugačije. Dugo su on i Tobi koji je glavni čovjek u ovome okrugu o tome razmišljali i planirali. Sada, sve je gotovo. Šta će buduće generacije misliti o ovome, ostaje da se vidi. Bez Tobija bi Normen teško mogao rekonstruirati sve, šta se tačno desilo onoga dana, iako se dosta toga i dan danas ne zna. Našli su dolje na pola puta čak i neke sanduke s nekim oružjem i drugom opremom iako to samo srećom, kada su pravili novi put za izgradnju spomenika. Uspjeli su utvrditi da je Holger tada to nekako ovdje našao i velikim dijelom on je učestvovao u tom napadu. Mogli su zaključiti i da je on to učinio obučen kao Djeda Mraz iz nekog čudnog razloga, koji je samo njemu poznat. Možda je samo pukao poslije dugo godina provedenih u ludnici. Ali možda je i dalje dobijao objašnjenja dok sanja, koja su još neki imali. Normena su ovi doveli ovamo sa svojom grupom poslije nekoliko mjeseci. Putovanje je bilo opasno i bez neprijatelja. Kontaktirali su neke članove milicije ovdje u blizini, koje je Tobi vodio. Upoznali su se i odmah postali pravi prijatelji.

Kako je to gotovo svugdje postao običaj, jer svim preživjelim bilo je nekako drago kada su našli što više drugih ljudi s kojima su se mogli povezati. Ali to je bilo već prije petnaest godina. Danas već, opet, sve polahko ide na bolje. Čovječanstvo se opet diglo iz pepela onog staroga svijeta da sebi stvara novi. U tome ima i veliku pomoć. Ono šta je bilo, bilo je. Sav uspjeh i sve greške. Neke stvari koje su se desile ni Normenu niti vjerovatno nikome drugom nisu bile jasne, ali on će bar pokušati sve razumjeti i saznati. Doli na parkingu došao mu je Tobi sa još nekima. Krene Normen niz te velike stepenice da ga sretne na pola puta. Iza njega uzdizao se veliki kip sa spomen pločom. Deda Mraz s jurišnom puškom u desnoj i bombom u lijevoj ruci.

KRAJ

OPERACIJA JORK

Filozof je šetao ulicama voljenog grada. Odjednom je ugledo kako ljudi ulicom uspaničeno bježe. Nije odmah mogao da vidi zbog čega. Tad se pojavila osoba, nož u ruci, s kojeg je krv još uvijek kapala, a većim dijelom sav je bio u krvi. Bio je to gradski mesar koji je poludio pa sad takav krvav trči gradom da kolje ljude. Filozof mirno stade ispred njega i jasno zapita mesara, "Šta to radiš sa nožem?" Mesar je zbunjeno iskolačenih očiju gledao u njega. Filozof nastavi i dalje staloženo i mirno jasim glasom. "Nije danas dan za klanje." Mesar odjednom kao da nije isti čovjek više, spustio je nož i uputio se prema kući.

Cijeli dan on je proveo izvan grada. Kad bi ga neko upitao što je to njemu bilo na umu, zbog ovog detaljnog obilaženja periferije grada, najlakše objašnjenje bilo bi da je on vojni posmatrač. Sa još jednim čovjekom iz ambasade koji je inače zadužen za kulturu i obrazovanje uživali su u prirodnim ljepotama grada. Po povratku kući Arne je odmah prihvatio laptop i kucao svoj izvještaj. Isto kao i Martin koji se šalio kako ono što je napisao stvarno bi trebalo poslati nekom iz Ministarstva kulture. Obojica su se malo nasmijali na to iako cijelokupna situacija odgovara sasvim suprotnom od smijeha i šale, otkad su Rusi prije nekoliko dana pokrenuli svoju ofanzivu i protiv svih prijetnji i upozorenja. Napredovali su čak i brže nego što su to njihovi protivnici poput Arneja i Martina očekivali. Nove taktike. Novo naoružanje. Vojska moderna i očigledno dobro obučena. Noćna mora, naravno ne samo za Arneja i Martina i njihove gospodare nego i za čitav Zapadni svijet koji sama sebe često voli opisati kao „Slobodni Svijet“. Dok ovi napadači kako zapad tvrdi jedino mogu biti fašisti, komunisti ili nacikomunjare kako ih je zapadna samozvana „Slobodna Štampa“ već nazivala. Arne je dugo morao razmišljati o nekim rečenicima i procjenama izražavanja u svom tekstu kako bi najbolje opisao stanje. Imao je još dva razgovora preko sigurne satelitske video veze. Martin je u svojoj kancelariji sigurno imao još više posla. Ukrajinske snage neće moći dugo odolijevati ovakvom napadu. Ova borba traje već godinama. Počevši kao neka vrsta građanskog rata tokom kojeg su postojale i pauze pa bi mir i život zavladao na nekoliko dana, sada više nije izgledalo tako. Rat je plamtio punim žarom, nada za mir više nije postojala, vihor rata se brzo širio izvan svake kontrole. Arne kao vojni ataše ambasade Savezne Republike i danas je pričao s nekim visokim oficirima iz Generalštaba Ukrajinske vojske. Prema njihovim procjenama pad glavnog grada je pitanje vremena. Radilo se o nekoliko dana. Rekli su da vojna pomoć Zapada sada ne bi značila mnogo, ako nešto i pokušaju bilo bi prekasno. Jedino brza intervencija NATO-a uz upotrebu svih raspoloživih sredstava, ama baš sve što NATO posjeduje, moglo bi dati neku nadu ili prolongirati trenutnu situaciju ali ne bi se moglo računati na zaustavljanje Rusa. Arne kao i Martin sumnjaju međjutim i u to. Ruske snage su spremne za napad i na baltičke države. Samo je pitanje vremena kada će se to desiti. Ako bi NATO ovdje sada punom snagom intervenisao znatno bi oslabio svoje snage na Baltičkom frontu i ne bi im i tamo mogli odolijevati. Snage s kojim raspolažu su daleko od zadovoljavajućih za intervenciju u Ukrajini bez ugrožavanja predstojećih sukoba. Neki od Ukrajinaca s kojima je Arne pričao stvarno imaju mišljenje kako bi im nekoliko divizija Wermaha i SS-a iz Njemačke mogli pomoći da zaustave Ruse. Ali sve što Savezna Republika ima jeste jedna Specijalna divizija dok je ono ostalo samo manje više ograničeno (ne)sposobno za borbena ratna dejstva. Što se tiče vojne avijacije, uprkos nedavne skupe modernizacije kod Bundesluftwafe situacija je još gora nego kod kopnene vojske. Englezi, Francuzi, Italijani i ostale EU-države zajedno, teško bi mogle učiniti nešto značajno protiv

ove neočikavano jake sile. Pomoć od SAD i Kanade se očekuje ali većina od tog je naoružanje kao i moderni borbeni avioni, iako to sve uglavnom ne obećava ništa sjajno, biće potrebno mnogo više svega ili neko čudo da se desi. Arne je popio tabletu za spavanje jer sutra rano ujutro on mora opet s Martinom na teren. Ubrzo je zaspao.

Pogodak. Talas eksplozije probudio je i Arneja, a ubrzo mu je došao i Martin koji mu govori da je valjda neka raketa pogodila ambasadu. Trče da vide gdje je udarila, umjesto da se sklone kao i ostali u ambasadi koji su u panici. Dvije kancelarije. Uništene. Ima troje mrtvih od kojih su dvoje Ukrajinski službenici koji su ostali duže da prevode nešto. Jedan je državljanin Savezne Republike. Martinov čovjek koji je tim Ukrajincima bio šef. Ambasador ? Šta je sa njim ? Čovjek je kao i oni bio legao kad ga je ta detonacija izbacila iz kreveta. Nije ranjen na sreću ali pretrpio je šok i izgubio kontrolu nad nekim tjelesnim funkcijama. Martin mu pomogne da ode u WC, da se umije i osvježi. Svjetlo u ambasadi je djelimično nestalo. Ambasador je polako dolazio sebi i Martin ga lično odvede u podrum. Jer ko zna da li je ovo bila jedina raketa ? Arne se čudi. Nisu valjda Rusi već tako blizu ? Ova raketa je bila ipak manja i nije ispaljena iz aviona. VBR neki ? Koji ? Kako bi on to procjenio na prvi pogled, nešto između 122 i 220 mm. Vjerovatno Rusi imaju još mnogo više iznenadjenja. Samo sa kojih položaja su to mogli ispaliti ? Domet ? Nije mu jasno. Ali zasad bez detaljnih izvještaja ekipe pravih stručnjaka, ne može se zaključiti mnogo. Osim toga nije ni on pravi stručnjak za to. On je napredovao do ove pozicije uglavnom zbog poznavanja jezika i zbog pripadnosti stranki kao i zato što se lično angažovao protiv političkih ekstremista u Bundesveru. Šta god ovo sada bilo ujutro će uz svijetlost dana sve detaljno pregledati. Doći će ta ekipa vjerovatno na aerodrom pa bi Arne možda trebao lično otići pred njih. Prije toga on će prelistati neke knjige i vojne časopise kao i pregledati na internetu, šta je to moglo da bude, da bi se što bolje informisao. Da ne bi pred njima ispao kao amater. Zašto je tim Rusima palo na pamet napasti ove ambasade ? Možda i nisu oni, možda su neke njihove paravojne formacije ? Slučajno ? A ... Ne, sasvim sigurno nije to slučajno! Može se čak reći da je meta bio ambasador ? Arne razmišlja. Bolje da porazgovara s Martinom prije nego on sam bilo šta zaključi i potvrdi pred bilo kim. U podrum. Šef obezbjedjenja je već sve sredio. Jens je pozvao nekoliko važnih ljudi koji su se pobrinuli za dolazak nekoliko kola hitne pomoći. Svakako su tu troje mrtvih. Ali treba naravno izvršiti obdukciju uz tačan izvještaj. Obavezno. Jens sa još dvojicom službenika BGS-a ide gore da te ekipe iz najbliže ukrajinske bolnice drži pod nadzorom. Bolnice su pune. Arne nije bio ni u jednoj do sada ali Martin mu je pokazao mnoge slike koje je napravio gdje je bilo mnogo više mrtvih. Strašno. Samo malo čudno da jedna raketa koja je sinoć ovdje pala nije praćena nikakvim drugim vojnim dejstvima od strane Rusa. Kao što ni Kijev još nije direktno napadnut. Možda čekaju da se ukrajinska vlada preda pa bi im to omogućilo da proglase Kijev kao otvoreni grad ? Za sada sve to nije poznato. Možda će oni opkoliti glavni grad Ukrajine i onda nastaviti sistematsko ubijanje stanovnika ? Tako je Martin teoretski opisivao trenutno stanje. Poziv na mobitel. Ali umjesto nekog političara iz Savezne Republike, javlja mu se Zahi. Arne i on su ovdje prije nešto više od godinu dana postali prijatelji. Zahi je inače Jevrej iako on ima najmanje pet raznih pasoša odnosno državljanstava. Ratovao je već i na mnogim drugim mjestima. Arne ga je odmah zavolio kao pravog prijatelja kada su u svom prvom razgovoru (u fazi upoznavanja) dok se Zahi predstavljao, došli do zaključka da se Arne kao Nijemac naravno prema Zahiju kao Jevreju mora osjećati krivim. Medjutim Zahi se samo nasmijao na to i rekao da na njegov prvi utisak Arne je pravi čovjek. Jedino se Arne i dan danas osjeća neprijatno da Zahi komanduje jednom bataljonom dobrovoljaca koji stvarno nisu ništa drugo nego najgora vrsta desničarskih ekstremista. Neki su sasvim očigledno pravi neonacisti. Iako je to Arneju ipak malo smetalo, razloga za osudjivanje tu nije bilo. Sama činjenica da Zahi ne zamjera što ovaj potiče iz korijenja

zločinaca ukazuje na to da je on veliki čovjek. Zahi mu reče da je čuo za taj napad protekle noći pa je nazvao da sazna više oko toga. Obavještava Arneja o vrlo teškoj situaciji na njegovom frontu i upozorava da počnu planirati evakuaciju. Jako loše, znači. Zahi nastavlja razgovor ali veza je odjednom prekinuta. Sve je prestalo da radi. Nestalo je struje. Mrak. Začuo se zvuk generatora. Napad na više mjesta u gradu. Izgleda da su upotrijebili neko oružje koje do sad nisu koristili.

Prošlo je par sati. Ova duga noć se primicala kraju. Vani se nadzirao dan. Arne bi trebao krenuti prema frontu ali nije imao nikakve izvještaje. Zbog pokidanih veza nisu stigle nikakve naredbe. Još uvijek ništa ne radi, bar kako treba. U gradu ponovo opšta opasnost. Nisu Rusi valjda takve budale da napadaju u sred dana ? Ukrajina posjeduje ne samo ono iz bivšeg Sovjetskog Saveza i sve ono što je sama producirala nego je dobila i mnoge nove sisteme protiv vazdušne odbrane u zadnjim godinama od zapadnih država. Vide se pogodci na mnogim mjestima. Vatra, dim, širili su se na mnogim mjestima pogodaka. Raketne. Samo oni veći SSM-ovi. Razne vrste. Možda i neki broj čak od većih VBR-ova, ko zna. Domet im je vjerovatno već juče to dozvoljavao zaključio je Arne. Ambasador je još pod šokom sinoćnjeg napada, Martin mu savjetuje da razmotre plan evakuacije ambasade. Njima naravno neće doći helikopteri jer ovo nije Sajgon. Nisu ni oni Ameri, a sasvim sigurno Rusi nisu Vietkong. Morat će u vozilima. Konvoj. Autoputem, jer aerodrom su Rusi kako izgleda upravo bombardovali. Ukrajinska PVO-a kao da ne postoji. Bile su i mnoge ekipe iz raznih zapadnih država na tim sistemama. Šta se to desilo s njima ? Ima tu i tridesetak građana Savezne Republike koji su radnici Službe za tehničku pomoć zvana THW, inače su operatori protivvazdušne odbrane. Osmatranjem kroz dvogled Arne uspijeva vidjeti da su skoro sve pozicije gadjane raketama. Rusi su znali sve položaje i istovremeno su uništili skoro sve koje je on mogao vidjeti. Valjda sve prema satelitskim snimcima. Najvjerovatno. Ali tu su postojali neki novi protivraketni sistemi za odbijanje takvih napada. Nije mu jasno, kako su uspjeli sve tako brzo neutralisati? Isto tako, zašto još uvijek nema mogućnosti komunikacije ? Nova serija pogodaka. Sad se vidi i veći broj aviona. Teški napadi. U blizini ambasade projektili pogodjaju nekoliko zgrada. Objekti su obuhvaćeni vatrom. Nema vatrogasaca. Ne želi Arne ni razmišljati o stanju u drugim dijelovima grada. Napad je prošao. Nekim čudom ambasada opet nije pogodjena. Ali ambasador ne želi ništa više rizikovati. Na svoju odgovornost naredi da treba evakuisati sve i pokušati izići na autoput. Zatim pokušati stignuti do granice.

Iako im je to malo ranije izgledalo kao lagano rješenje, sad je postala jedina nada spasa koja se sprovodi u apsolutnom haosu. Rusi su prestali bombardovati Kijev. Brzo se širila vijest da svi koji žele napustiti grad mogu to učiniti kao izbjeglice na zapadnoj strani. Rusi će im to dozvoliti. Ubrzo su svi putevi postali prepuni, uzavrio je cijeli grad. Mase su preplavile do nedavno prazan grad, svi su željeli što dalje od ovog pakla. Mnogi koji su do sada mislili da nikad neće napustiti grad, sad su užurbano tražili da se pridruže konvoju sa diplomatama i ostalim personalom iz raznih dijelova Europe. Zajedno, u što većoj skupini, ljudi su se osjećali sigurnije. Sporo su se kretali, izgledalo je kao da vrijeme stoji. Ukrajinska policija je pratila konvoj ali to je sad izgledalo simbolično. Prije kao utjeha nego kao zaštita, bezpomoćno. Kretanje se više puta zaustavljalo zbog neizvjesnosti i informacija o napredovanju Rusa sa raznih strana. Neki policajci su tvrdili da su jake Ruske padobranske i druge desantske snage s velikim brojem transportnih aviona i helikoptera stigle na nekoliko mjesta koja su zauzeli. Iz tih pravaca navodno i dalje napreduju, uglavnom ne nailazeći na

otpor. U kolima radio opet funkcioniše. Ko zna na koji način su i te stanice u Kijevu blokirali ili ukinuli. Ultra kratki talas i dalje gotovo ne radi. Ali na srednjim sada ima više stanica nego obično. Slučajno na jednoj od stanica, neki Poljski radio izvještava na engleskom jeziku pa svi slušaju te vijesti. Situacija, sudeći prema vijestima nije nimalo sjajna. Ruske snage su uništile većinu Ukrajinske vojske u serijama žestokih napada. Prema nepouzdanim informacijama došlo je i do upotrebe većog broja novog naoružanja. Kijev se prema zadnjim tvrdnjama nalazi pred padom. Neočekivana brzina kao i žestina Ruskog napada na Ukrajinu šokirao je cijeli zapad. Zapadne vlade su najoštrije osudile napade na nekoliko ambasada kao teroristički čin. Predsjednik Poljske je najavio da je vojska u najvećem stepenu borbene pripravnosti. Razmatra se i opšta mobilizacija. U slučaju Ruskog napada na baltičke države SAD i EU su najavile poduzimanje najoštrijih vojnih kontramjera. Dok je na Poljsku granicu stigao do sada najveći talas izbjeglica. Mada se prema procjenama eksperata uskoro očekuje mnogo veći broj, čak od nekoliko miliona. Ovaj novi val izbjeglica biti će ogromno optećenje za EU. Možda je prerano donosti zaključke, mada već podobro iscrpljeni kapacitet za zbrinjavanje velikog broja ljudi ne obećava nimalo svijetlu budućnost. Poljska međutim neće za bratski Ukrajinski narod zatvarati granice. Poljski predsjednik je najavio da će vojno sposobni muškarci među izbjeglicama biti prijavljeni za moguću službu u dobrovoljačkim jedinicama. Konvoj se sporo kretao uz pratnju policije, a noć se brzo bližila. Prilikom dolaska u jedan mali gradić zbog nedostupnih informacija o situaciji i ostatku puta do granice donosi se odluka da prenoće u tom mjestu. Arne i Martin djeliće jednu sobu u hotelu u kojem su do nedavno vjerovatno odsjedali većinom kamiondžije. Hotelu nije manjkalo ni prostitutke koje su se brzo okomile na te diplomate u nadi za dobru kompenzaciju. Martin to samo gleda i kaže da će možda biti zadnji put da dobro zarade, jer Rusima će morati da daju džaba. Nekom drugom prilikom ovakav stejtnent bio bi komičan. Ali u trenutnoj situaciji ni Arne ni Martinu to nije bilo smiješno. Nabavili su još i votku. Skupo. Nema veze. Hotelske sobe će vjerovatno isto tako biti. Ambasadori međutim to riješavaju velikim obećanjima, ne novcem. Vlasnicima obećavaju da će se lično pobrinuti za njih i njihove porodice da bi prilikom dolaska u EU odmah dobili stanove i novac zauzvat.

Sutradan. Zbog prisustva Ruske vojske na okolnim putevima grada, nema ništa od helikoptera iz Poljske kojima su se nadali radi brze evakuacije. Znači konvoj ili mora ostati ovdje ili nastaviti rizičan put prema granici gdje su Rusi preko noći postavili kontrolne punktove. Kako oni tvrde da bi mogli provjeravati identitete zbog prisustva većog broja stranih plaćenika kao i Ukrajinskih boraca i političara osumnjičenih za ratne zločine i slično, pa pravde radi, oni moraju pohapsiti takve. Iako diplomate imaju imunitet, niko više nije siguran, ukoliko diplomatski odnos Rusima još nešto znači. Onda Italijanski ambasador izjavljuje da i politika zapada nije uvijek bila u skladu s međunarodnim pravom i raznim konvencijama. Što baš i ne ide u prilog situaciji ali šta je tu je, sad kako izgleda Rusi će da tuže i da sude. Vidjećemo. Ukrajinski policajci se nisu mogli više vidjeti, uglavnom pobjegli, ili brzo postajali civili. Imaju i oni porodice, plaše se Rusa, kako i ne bi. Na nekim mjestima se i dalje vode borbe. Rusi bez milosti, savladjuju svaki otpor. Poljska radio stanica izvještava o mnogim masovnim ekzekucijama, uglavnom pripadnika Ukrajinskih desničarskih dobrovoljačkih odreda. Arne ne zna kako bi se Rusi odnosili prema njemu u slučaju da bude izložen na njihovu milost. Vojni ataše. On i Martin su bili mnogo više nego samo posmatrači. Da li Rusi to znaju? Ali ako se sada krene, šanse su još uvijek dobre da se stigne do granice. Je l' to bi u svakom slučaju bilo najbolje što se trenutno može očekivati. Ko zna šta će tek biti u slučaju eskalacije sukoba, sudeći po svemu ničem drugom se i nije nadati za sada. Da se primjetiti i među ostalim da optimista skoro nije bilo. Napokon konvoj opet polazi, što na trenutak popravi raspoloženje mnogima. Nije to dugo trajalo. Desetak kilometara ispred kolone nalazio se prvi

kontrolni punkt Rusa. Martin i jedan Španac su mislili da zaobidju ovaj punkt, ali vidjevši da Rusi imaju dronove i helikoptere za izvidjanje, brzo su se predomislili. Nastavili su u konvoju. Ruski vojnici. Padobranci, iako te oznake koje nose, Arne nije poznavao, to uspijeva da zaključi. Provjeravaju sve redom. Pored ceste vidjelo se nekoliko izgorjelih vozila. Koliko Arne vidi ima u tim izgorjelim vozilima i leševa ...hm... Sve ovo ne miriše na dobro. Upozorenje. Sporo se prolazi na punktu. Čeka se u redu satima. Puštaju uglavnom dijelove konvoja, sažete prema nacionalnim grupama. Nijemcima su odmah rekli da se izdvoje i čekaju, jer oni će biti zadnji. Onaj španski policajac i još nekoliko drugih koji su nešto s Martinom planirali zaobići punkt drugim putem imaju sad neke probleme. Rusi kao da znaju o čemu se tu radilo. Čuje se svadja, Rusi pokušavaju nekog uhapsiti. Onda se začu rafal, jedan od Ruskih vojnika je pokosio nekog. Drugi samo ukloniše leš, bacajući još jedan u jarak pored puta. Arne je šokiran i trese se od straha. Primjećuje da ni Martin nije u nimalo boljem stanju od njega. Samo sada je za sve drugo kasno, nema više gdje pobjeći. Red dolazi i na njih. Daju oni svoje dokumente. Jedan Rus nešto provjerava na laptopu. Naredi im da izidju iz kola jer će ih preresti. Oduzimaju im sve što su još imali kod sebe. Dokumente. Mobiteli. Laptobe. Pare. Onda im vežu ruke na ledja i odvođe ih. Ambasador samo bespomoćno gleda. Mora nešto pokušati, pitao je da razgovara sa komandrom ali jedan od Rusa opali rafal u zrak. Ambasador je ostao ukopan, nije više ništa pokušavao. Trojica Rusa odvođe Arneja i Martina nekoliko stotina metara dalje do jednog transportnog helikoptera. Unutra. Tu su čekali nešto više od dva sata dok je pristiglo još nekoliko zarobljenika. Helikopter je tada po naredjenju odletio.

Arne se prisjeća kako se sve dalje odvijalo poslije hapšenja. Skoro pola godine je prošlo u zatočeništvu. Od prvoga dana oni su svjesni situacije očekivali sve najgore. Tortura, maltretiranje, izivljavanje, možda čak i seksualno zlostavljanje, nakon čega bi završili s njima negdje pored ceste kao onaj Španac na punktu. Prvo su ih ubacili u neki zatvor, koliko se moglo procjeniti neki grad na istoku Ukraine. Poslije nekoliko dana koje nikom ne bi poželjeli, jedan Ruski oficir izvrši ispitivanje. Andrej. Znao je skoro sve o njima, pričao je stalno mirno i staloženo. Nikad nije povisivao glas. Nekoliko puta kad su pokušali da nešto prikriju ili ne daju u potpunosti informacije ovaj bi im to dao, dopunio ili dao do znanja da on to već zna. Sa istim staloženim glasom koji je hladno prodirao do njih, sa informacijama o kojima oni radije ne bi pričali ne pomišljajući da je Anderju to već poznato. Svaki njihov pokušaj da nešto prikriju bio je konfrontiran ozbilnim dokaznim materijalom. Brzo su shvatili da su njihovi pokušaji dolazka u bolju situaciju na ovaj način uzaludni, čak šta više, to je sad dovelo do kontra efekta ali Andrej nije to još uvijek ničim pokazivao. Sami su priznavali da su građani Savezne Republike, čak i da su vojni i kulturni Ataše u jednoj od ambasada. Na što je Andrej imao takve komentare da su se svi smijali nekoliko puta. Ispitivanje je bilo snimljeno. Naravno da je Andrej znao šta radi je' l ta ispitivanja će svakako biti korisna za propagandu. Vjerovatno je i to jedan od razloga zašto ih je Andrej više puta počastio. Doveo im je i doktora kad su zbog obilnosti vode i hrane imali probleme sa stomakom i probavom. Kasnije je donio votku, zatim i kiselu vodu kao i hranu iz restorana. Martin je prvi počeo sve da priča. Andrej ga je ponudio sa votkom ali je ovaj to prvo odbio. Nakon čega je Andrej mirno nastavio i rekao da njega ni bilo koga drugog ovdje njegova Savezna Republika ne zanima. Zatim je pročitao optužnicu protiv njega. Ovdje i sada se gleda to što je on lično radio protiv Rusije i Ruskih interesa. Pretpostalja da toga ima stvarno dosta, i sad će sve to zajedno da razmotre. Diplomatski odnosi Rusije i Savezne Republike su prekinuti, informisao je Martina. Švicarska ambasada u Moskvi preuzela je slučajeve Savezne Republike tako da njihove diplomate ovdje nemaju šta da traže. Vojni sud će donijeti odluku o njima pa kad bi i cijeli svijet zbog toga objavio rat Rusiji što se naravno neće desiti. Andrej je u sudnici pustio

video snimke. Sudjenja. Egzekucije. Ali i neka pomilovanja. Sve to je utjecalo na naglu promjenu Martinove odluke da odbije votku, Sad se pridružio Andreju uz konzumiranje iste količine alkohola kao i on. Ubrzo zatim uz pomoć alkohola koji kao da djeluje samo na Martina je i Andrej je i dalje bio miran i pribran dok je Martin počeo da priča o svemu i svačemu čak je i opširnije komentarisao bez pritiska od Andreja. Martin, opušten ispred kamera koje kao da ne postoje u svijetu u kojem se on trenutno nalazio. Slično je sve malo kasnije nastavljeno i kod Arnea. Ni vojni sud. A ni tužilac, nije zatražio smrtnu kaznu ni za jednog od njih. Javni branitelj tražio je relativno malu kaznu u nekom zatvoru nove vrste. Iako iz prvog zaključka to je trebalo da bude zadovoljavajuće, ni Arne niti Martin nisu bili sigurni da li je to sada nešto dobro ili loše. Vojni sud je donio odluku. Osudili su obojicu na pet godina prisilnog rada. Pitali su se gdje će to da bude ? Sigurno Sibir ? Možda Ukrajina ? Pošto su zauzeli Ukrajinu možda ih pošalju kod Černobila ? Čudili su se obojica kada su ih odveli u avion. Onda sigurno Sibir ! Negdje u neku apsolutnu vukojebinu, daleko od svega ! Da tamo kopaju i čuvaju svinje. Ljeti gdje je sve puno komaraca, a zimi da ti se guzica zaledi. U avionu su bili i još neki drugi stranci. Među njima i Nijemci. Nekoliko neonacista. Sudeći po ostalim članovima u avionu Arne i Martin su ubrzo bili svjesni da mogu da očekuju sve najgore u narednim danima. Mjesecima. Godinama. Ko zna, ... koliko će ovo potrajati. Možda ... Možda ... Nijednom od njih se nije razmišljalo o tom najgorem. Neki od prisutnih su međusobno pričali, dok Arne i Martin su samo šutili kao i još jedan čovjek blizu njih. Martin je pokušavao misliti o nečemu drugom da ne bi razmišljao previše šta ih očekuje. Zagledao se u tog čovjeka koji je mirovao i ćutao kao oni. Da, taj je novinar. Radio je za neke novinske agencije kao i časopise, internet portale. Koje ? Kenigsberg ? Odnosno danas Kaliningrad. Nije baš. Avion je sletio. Negdje tu u bivšu Istočnu Prusiju. Zašto bi ih Rusi doveli tu ? Možda u slučaju rata mogu koristiti kao živi štit ? Vojna baza. Potrpali su ih u kamione, uz pratnje su nastavili negdje dalje. Na kraju puta neko staro napušteno selo, gdje niko više ne živi. Negdje u vukojebinu, nigdje nikoga. Gdje god da pogledaš, žive duše nema. Šuma. Jezera. Medjutim, ne kao lijepa, pitoma priroda, više kao živo blato, krš, bara i tako. Stražari su ih odvezali. Naredili im da istovare dva kamiona robe koja je dovezena s njima. Jedan je bio pun hrane. Uglavnom konzerve. U drugom alat i nešto građevinskog materijala, uglavnom za izolaciju kuće. Onda su ih stražari napustili. Ostavili su ih same u tom selu. Sve što su im rekli prije nego što su nestali, bilo je, da oni sebi gdje god im se svidja namjeste nekoliko kuća u kojima će živjeti.

Vijesti nisu imali. Šta se sada dešavalo u svijetu odnosno, da li su na primjer Rusi napali te baltičke države. Zaključili su da je ovo ipak vojna zona. Znači Rusi su ih postavili na takvo mjesto i namjerno dozvolili mogućnost orijentacije. Ukoliko bi oni skontali da negdje krenu na primjer prema Poljskoj - do koje se znalo od prilike bar u kojem pravcu se treba ići – najvjerovatnije bi pucali, poubijali ih kao zarobljenike u bjekstvu. Zasad, najbolje je napraviti neki smještaj. Što bolje mogu. Teško, ali svakako početak je naravno uvijek najgori. Arne s Martinom i Bastijom - to je onaj novinar – su bili jedna grupa, dok onih devetnaest neonacista su bili druga. Nije došlo do nasilja pa čak ni do svadje. Čuvali su se nesporazuma znajući da to nikom od njih ne bi pomoglo. Uglavnom se nisu družili, osim potrebe za nužne kontakte. Trojica građana Savezne Republike su popravili jednu staru porušenu kuću onako koliko je alat i materijal koji su imali dozvoljavao. Koristili su i sve što bi usput našli u tim kućama i okolini. Druga grupa je popravila pet kuća iako poslije druge, materijal je počelo da fali. Od eksera do plastične folije pa i svega drugog, postepeno. Rusi su medjutim idućeg mjeseca opet dovezli hrane i materijala. Kao i još jednu grupu zarobljenika. Jedanaest, svi neonacisti zarobljeni u borbi s njihovim jedinicama u Ukrajini. Nisu imali nekih novih vijesti osim da su i oni osudjeni da budu ovdje i kako do sada nije došlo do Ruskih napada na baltičke države.

Gdje je NATO poslao dosta pojačanja, što je kako Arne, Martin i Basti zaključuju najvjerojatnije ipak prisilio Ruse da obustave dalje napade. Poljska je u međuvremenu mobilizirala velike snage iako se ne zna u kakvom kvalitetu ali valjda značajno je i tamo su Rusi tridesetak kilometara unutar Ukrajine samo postavili neke granične i policijske snage. Nema većih vojnih dejstva sa Ruske strane. Iz Ukrajine, prema onome šta su saznali, preko devet miliona izbjeglica su otišli u EU. Odatle za SAD ali najviše za Kanadu, Australiju i Novi Zeland, primili su preko dva miliona. Glavni razlog napuštanja zemlje međutim bio je ekonomski, šta je sasvim jasno kad se pogleda kako je životni standard u Ukrajini opao u zadnjim godinama. Gdje god im se obećavao bar jedan topli obrok dnevno i besplatni smještaj uz čistu vodu i grijanje oni nisu dugo razmišljali. Brzo bi se odlučivali za put, nadajući se nekom boljem životu. Što dalje od ove bijede. Naravno da im to na Zapadu ne bi prije niko ni dao onako džaba. Ali sada kao žrtve Ruske agresije to je nešto drugo. Socijalni sistemi nekih od tih navodno bogatih država EU-e, sad su se međutim nalazili pred potpunim kolapsom. Već i prije ovog velikog vala bile su preopterećene. Za sad se vodi uglavnom nešto slično kao onaj „drole de guerre“, a to je bilo 1939 i početkom 1940 godine onaj rat u kojem se nije koristilo oružje za ubijanje između Njemačke i Francuske. Nego politički. Uglavnom se vodi sankcijama i najviše propagandom. Jedan od tih novih, pridošlica zvani „Zipo“ rekao je da mu je jedan Ruski oficir pričao da će uskoro Ruski predsjednik najaviti nešto vrlo važno za Nijemce. Nije mogao međutim da kaže tačno o čemu se radi. Arne, Martin i Basti su zaključili da će taj ludjak najvjerojatnije prijetiti kako će njegova vojska uskoro pokrenuti ofanzivu s ciljem zauzimanja Berlina ili tako nešto. Martin se šalio da će možda i on tamo s njima i da želi učestovati u sljedećim izborima kao kandidat. Da onda pošalje svoju vojsku da hapsi i ubije svakoga ko nije glasao za njega. Nekako ovaj komenatar ni jednom od njih nije bio smiješan. Poslali su Rusi još jedan manji konvoj od sedam punih kamiona. Ovoga puta i sjeme za sisanje. Samo dvojica u selu su znali malo nešto oko poljoprivrede. Neonacisti su većinom bili iz seljačkih krajeva bivše Istočne Njemačke ali nisu znali ništa oko poljoprivrede. Rusi su međutim poslali i nešto knjiga na Njemačkom. Većinom stare ali možda iz čiste dosade mnogi su ih čitali naveče uz svjetlost lampe na ulje. Struje naravno nema, a vode ima i Rusi su dali tablete za čišćenje. Iako se to sada većinom prokuhavalo i filtriralo kroz neke mreže i komade od ćebadi. Idući mjesec Rusi su dovezli dovoljno materijala da se može dosta kuća pravo popraviti i rekli su da svi moraju raditi što više da pripremaju što veći prostor za veliki broj novih ljudi koji će stići u selo. Onoga Zipo su uz to proglasili za načelnika i dali su mu još nekoliko posebnih zadataka. Arne i Martin to nije bilo pravo, to je sasvim očigledno iz političkih razloga. Ali možda to i nije loše. Osim toga bolje, da ne bi došli u konflikt sa trideset ostalih. U narednim sedmicama svi su radili zajedno ono što su im Rusi naredjivali. Arne je radio danima s jednom grupom od petorice neonacista. Svi momci porijeklom iz kraja gdje su jedino mogli očekivati nezaposlenost i alkoholizam. Dvojica su se zbog toga htjeli zaposliti u oružanim snagama ili u policiju ali nisu ih prihvatili. Samo zato su krenuli onda na to najbliže ratište u Ukrajinu. Ostala trojica su manje ili više iz ideoloških razloga otišli tamo. Svidjela im se ta vlada u Ukrajini, a neonacisti su bili stvarno dobro došli kao dobrovoljci. Niko od njih Arneju ništa ni dobro ni loše nije rekao kada im je pričao da je on bio vojni ataše. To svakako svi u selu znaju jer valjda je Zipo to čuo od Rusa. Popravili su dosta kuća, zajedno, koliko god je to bilo moguće. Jeli su zajedno uglavnom krompir sa nešto malo mesa ili riba iz konzerve. Neki su uspjeli i uloviti ribe u tim jezerima u blizini. Nekoliko sedmica poslije toga nastupilo je veliko iznenadjenje. Uz desetak kamiona stigao je i autobus. Pun Nijemaca. Zarobljenici ? Više liče na turiste. Bar većina njih. Šta je ovo sada ? Možda neka tura za propagandu ? Šta je onda to ? Samo jedan Ruski reporter ? Samo jedna kamera, tako jeftino ? Tu su i tri žene. Pa čak i petoro djece u toj grupi. Arne i Martin sviju njih samo gledaju dok Basti sa njima odmah počne razgovarati. Onda on dolazi svojim prijateljima da im prenese nevjerovatne vijesti. Ovi Nijemci su ovamo došli da ostanu. Upravo tu. Sa njima u tom selu bez imena. Bit će im to novi dom.

Ruski predsjednik je izjavio da svim Nijemcima kojima se više ne živi u Saveznoj Republici garantuje sva prava i da se mogu naseliti u Istočnu Prusiju. Uz to pozvao je vladu Savezne Republike da prestane više s diskriminacijom Nijemaca i da pusti sve političke zarobljenike na slobodu. Dok su Arne, Martin i Basti zaključili da je to vrhunac cinizma. Morali su priznati da je sve naravno dio propagande koja uglavnom uspijeva kod nezadovoljnog stanovništva. Takvih bez ikakve sumnje, u Saveznoj Republici ima na milione. Ne samo neonacisti, jer njih nema toliko. Nego i mnogi Nijemci koji se osjećaju kao građani drugog ili čak trećeg reda, kako oni još uvijek smatraju svoju zemlju. Jer nisu razumjeli značaj globalizacije kao i stvaranje EU-e. Isto, valjda, oni ne žele preuzeti odgovornost za sve zločine što je njihova nacija napravila u historiji. Zipo i njegovi naravno, koliko god neko od njih je još imao nešto protiv Rusa i njihovog predsjednika sada to više nije postojalo. Slave oni u ime Rusa i predsjednika već satima. Rasporedili su sve danas pristigle, ukupno četrdeset i šest u novo obnovljene kuće. Istovarali su kamione. Martin isto sada razgovara s ovim novim. Dvojica mladih momaka koji će biti s njima u kući bar neko vrijeme dok se poprave neke nove prostorije. Očigledno su pali na tu propagandu. Kažu kako im je bilo loše u njihovim rodnim gradovima. Bili su nezaposleni, a te agencije za zapošljavanje su ih stalno žestoko zajebavale dugo vremena bez bilo kakvih rezultata. Nisu imali mržnje prema bilo kome. Ali isto tako nisu gajili ni simpatiju prema tom sistemu. Jednostavno se nisu više osjećali kao građani države u kojoj su rođeni, samo su htjeli otići negdje drugo. Jedan je htio u Kanadu ali nije mu to pošlo za rukom jer nije mogao dokazati da ima dovoljno novčanih sredstava, a kredit nije mogao dobiti jer je već dosta dužan bankama. Drugi je htio u Norvešku i bio je tamo par mjeseci ali nije mu ništa išlo po planu. Vratio se... i bilo mu je sada gore nego prije. Martin je zaključio da su obojica labilne ličnosti koji su pali na te Ruske propagande što se najviše širila preko interneta. Šta to oni ovdje imaju ? Ili misle da imaju ? Nema struje. Nema interneta. Život kao prije dvjesto godina. Rusi su im to sve objasnili. Arne i Martin, a ni Basti pogotovo, stvarno ne mogu razumjeti te ljude. Medjutim priča kruži da propaganda u koju su povjerovali je obećavala mnogo drugačiji scenario. Uredjeni gradovi. Namješteni stanovi, kuće. Nisu ovo očekivali. Ali eto sad su ovdje... Arne razmišlja koliko je ovakvih nesretnika na putu ovamo. O kojim ciframa je riječ moglo se samo nagađjati, nije bilo nikakvih informacija o tome. Vjerovatno se radi o značajnom broju. Desetine hiljada sigurno. Nije mnogo u relaciji na primjer s talasima izbjeglica koji su pogodili EU u zadnjim godinama. Ali ne i mali uspjeh za Rusku propagandu. Ruski predsjednik ponovo je najavio da se pravi talas Nijemaca tek očekuje. Da su svi dobro došli i biće zbrinuti u mjestima Ukrajine koja su mještani napustili u toku Ruske ofanzive. Nastavak ovakvih izjava natjerao je Poljsku vladu da promijeni odluku o držanju otvorenih granica i masovno prihvatanje izbjeglica. Zatvorili su granice prema istoku, u procesu su i na stotine naivnih Nijemaca koji su bili na putu za Istočnu Prusiju, smjestili su ih u zatvor. Pojačali su kontrole prema Ukrajini i zabranili kretanja prema ili iz te zemlje. Tako da za kratko vrijeme Rumunija i nekoliko drugih država postale su glavne tranzit zemlje za izbjeglice iz Ukrajine. Kao i Finska na sjeveru Europe. Ubrzo zatim visoko predstavništvo EU donosi odluku o zabrani kretanja svojih građana bilo gdje u "Novu Rusiju" kako su Rusi nazvali zauzete prostore koje sada kontrolišu. To isto je važno i za Rusiju, Bjelorusiju i Ukrajinu. Još neke manje zemlje, paradržave, koje Zapad nije smatrao samostalnim takodje bivaju pogodjene ovom odlukom. Većinom su te zemlje kontrolisali Rusi postavljajući marionetske vlade i vladare. Dolaskom ovih novih ljudi u selo, mogli su da se informišu o stanju makar onako površinski, a neki od njih su donijeli i radio pa su mogli da slušaju vijesti, iz kako je to zapad sad nazivao, "Velike Rusije". Da ništa nije mirisalo na dobro svima je tu bilo uglavnom jasno do sada. Slašanjem vijesti i sudeći po svemu što su i sami vidjeli uskoro bi mogao da počne pravi rat.

Rusi su svima dali zaštitne injekcije. Izenadili su se Arne i Martin kada je par dana kasnije došao Andrej da ih posjeti. Donio je sa sobom piće i dva kartona puna hrane. Nekih specijaliteta koje oni dugo nisu vidjeli. Smjestili su se zajedno sa Andrejom u jednu sobu koju su već bili najbolje popravili. Andrej je počeo da priča kako će uskoro početi pravi rat, ne kao ovo što je bilo do sada, ovo su samo bile predigre. Uvod u veliki rat koji slijedi. Mirno uz priču i piće upita da li su do sada promjenili svoje mišljenje ? Donio im je opet i neke knjige. Kao i jedan stari laptop koji je neki Rus napravio da radi na uredjaju sa običnim baterijama tamo gdje nema struje. U medjuvremenu im se i Basti pridružio. Arne prvo kaže da mora priznati da je Ruska propaganda uspjela nekim građanima Savezne Republike koji su bili totalno razočarani i nezadovoljni, stvoriti neke nade što je uticalo na ovakvu njihovu odluku. Na što Andrej mirno pita zašto su ti isti bili razočarani i nezadovoljni? I kako ti koji su došli nisu ovdje više takvi “nezadovoljni”... iako im je životni standard prema onom prije sigurno niži ? To je važilo za gotovo sve Nijemce koji su ovdje došli. Osim za mali broj visoko kvalifikovanih osoba koje su se odmah svele na sasvim drugu kategoriju. Kako Andrej tvrdi odlazak samo malo više od dvije stotine njih je bio pravi razlog za te oštre reakcije EU-e. Sa smješkom na licu Andrej nastavi :šta je to oko “slobode kretanja” i biranja “mjesta boravka”? pa se smije po malo pri tome. Martin ipak misli da bi taj broj ipak sve u svemu ostao vrlo mali od ovih koji bi stvarno krenuli u „Novu Rusiju“, dok bi u drugu ruku, da Kanada kaže hajde svi Nijemci koji hoće dobro su došli čak i kao socijalni slučajevi, najvjerojatnije dvadeset miliona bi odmah krenulo. Andrej ga pita da li je kvantitet ili kvalitet ono što je bitno i spominje nešto iz historije kao na primjer iz doba Petara Velikoga. Ukoliko je to sve tako ne značajno zašto su onda ljudima zabranili odlazak u Novu Rusiju ? Kada su gotovo svi ti koji bi išli svakako bili kod njih samo na socijalnom ? Zar tim materijalistima ne bi trebalo biti drago da oni svi odu. Tako bi imali veći budžet što bi mogli podijeliti stranim izbjeglicama ? Basti tvrdi kako je to sve samo propaganda, mada on ne želi da kaže kakve vrste i koja ideologija stoji iza toga. Andrej ga pogleda, i zapita ga kako neki novinar koji je dao zakletvu za stranu državu koja inače nije ništa više do samo entitet uopšte može sebi uzeti za pravo da glumi historijski ili čak moralni autoritet ? Šta se ideologije tiče nacisti i Wermahnt i SS su dosta stvari napravili u Sovjetskom Savezu ali i Komunisti i Crvena armija i NKVD su i drugima kao i svojim napravili ogromno zlo. To je historija. Isto kao što je historija da bez onoga što se desilo u godinama 1812/13 ko zna da li bi Njemačka uopšte postojala. Ali neće Andrej da se svadja oko toga. Morat će on brzo da krene jer ima još dosta obaveza. Evo im laptop nek pregledaju sve. Bolje to nego da on satima sa njima sjedi i razgovara bez rezultata. Pozdravlja se Andrej fino sa svima njima i krene nazad u džip na kojem je vojna registracija. Naveče Arne, Martin i Basti zajedno pregledaju šta ima na tom laptopu. Ono šta vide svakog od njih pogodja na različit način.

Na nebu. Čuje se zvuk. Par puta su i prije neki avioni letjeli negdje, ali na većoj visini. Ovo zvuči drugačije. Oko podne. Evo ih. Dvadesetak. Vježba ? Spuste se nisko, nadlete selo i okolinu u raznim formacijama nekoliko puta. Svi ih gledaju. Arne i Martin mogu prepoznati preko osam ili možda deset tipova koje Rusi koriste već godinama. Sve ostalo je novo. Nepoznato. Dva ili tri su nešto kao F-22 ili F-35 ukoliko se to može reći dok lete. Valjda Sukhoi neki novi, lovac-bombarder. Zipo medjutim svojim više kako je to „Nova Njemačka Vojna Avijacija“ i oni dignu ruke i uzvikuju neke njihove parole. Samo za ovo bi u Saveznoj Republici dobili najmanje pet godina zatvora. Isto ostali ljudi u selu aplaudiraju tim avionima. Neki od tih se poigraju krilama kada opet nadlete. U narednim danima ovo isto se još

nekoliko puta ponavlja i po danu i preko noći. Možda to znači nešto ? Spremaju se Rusi za napad na baltičke države ili čak možda i na Poljsku ? Tenzije na granicama su porasle kako se može lagano zaključiti iz radio vijesti s obje strane. U selu su posijali nešto jer su im dovezli dva traktora kao i nekoliko konja koji se sada nalaze u novo napravljenj štali. Možda će selo jednog dana i dobiti struju ? Obećali su Zipu navodno dva generatora do tada i da će još više Nijemca dovesti kao i materijala za gradnju i druge stvari koji će biti potrebne. Ko zna. Medjutim sve se to tako i desi. Radi se kada god vrijeme to dozvoljava. Onda se vrijeme popravi, nekoliko lijepih sunčanih dana. U svijetu, izgleda da je na nekim područjima počeo pravi rat. Uzrok tome bila je serija strašnih terorističkih napada u velikim metropolama Zapada. Dežurni krivci se znaju. Na Balkanu opet počinje. Na Bliskom Istoku isto žestoko. Danas iznenada neki veliki teroristički napad na internetu, bar prema vijestima. Toga dana naveče svi su se okupili sjede i slušaju vijesti na njemačkom jeziku kod jedne Ruske, a one na engleskom na nekim Poljskim radio stanicama. Onda odjednom počinje. Kao grom! Opet. Čitava serija. Već je pao mrak. Eksplozije iako se ne vide moraju biti jake. Da li su to Rusi krenuli u napad ili NATO ? Odjednom još jedna eksplozija možda kilometar i po daleko od sela negdje u šumi. Tu su često ljudi iz sela hodali i lovili neku divljač. Nema tamo ništa vojno. Čisti promašaj. Arne i Martin gledaju jedan drugog. Ovo je sigurno bila cruz misajl. NATO. Vjerovatno Rusi imaju nešto šta ometa elektroniku u tim raketama i vodi ih negdje daleko od cilja. Još jedna jako blizu ove prve. Par minuta poslije treća, opet gotovo na isto mjesto. Desetak minuta kasnije četvrta, malo dalje ali još uvijek nedaleko. Gori šuma. Ne mogu ljudi iz sela ništa učiniti. Nemaju opreme. Ali šuma je ipak kilometar daleko i medjuzona je gotovo sve samo polje. Selu ne prijete opasnost od vatre. Za svaki slučaj Zipo odredi stražare. Prvi sat će Arne i Martin. Oni mu odmah kažu da će još tri sata ostati da gledaju pa nek on tek tada šalje druge da ih zamjeni. Smije se i pruži im ruku. Nema medjutim ništa više u blizini već pola sata. Onda u daljini odjekuju razne eksplozije. To traje više od sat vremena. Onda odjednom kao da je dan, jaka svjetlost obasjava nebo. Zatim uslijedi jaka eksplozija poput groma u daljini. Arne bi rekao negdje na Baltičkom moru. Onda ponovo, iz još dva pravca isto. Nešto izgleda dolje kod Poljaka ali i tamo negdje u Bjelorusiji. Poslije toga apsolutna tišina. Atomske bombe ! Svi u selu su budni. Samo djeca i maloljetni su sa dvije žene unutra u jednoj kući, iako Arne sumnja da oni mogu spavati. Kako izgleda obje strane su upotrijebili nešto iz nuklearnog arsenala. Ako je već došlo do toga ko zna šta će biti još ? Ali možda je ovo bilo ipak nešto ograničeno? S Martinom i Bastijem Arne sjedi gotovo cijelu noć i pošto na radiju ne mogu da uhvate više ni jedne stanice oni pokušaju sami zaključiti šta se desilo. Kako izgleda NATO je počeo veliki napad s navodjenim raketama iako vjerovatno sa sumnjivim rezultatima. Onda su Rusi nečim žestoko uzvratili valjda protiv te NATO flote koja se nalazila pred baltičkim državama u znak zaštite i podrške. Na šta su uslijedile atomske bombe negdje u Poljskoj i u Bjelorusiji. To je sve šta se do sada može relativno pouzdano zaključiti. Dobro je što se od tada ništa više ne čuje, to jedino može biti dobar znak. Ali čak i ako je to tako, treba se čuvati jer je moguće da vjetar donese radioaktivne padavine. Možda sve ono šta su posadili neće smjeti da se koristi u ishrani. Ukoliko im ta hrana bude potrebna. Ali najvjerovatnije to će im biti najmanji problem. Kada se uzme u obzir ono šta su sve vidjeli na laptopu i o čemu su od tada svako veče dugo pričali, onda može samo biti još gore sve dok jedna strana ne nestane. Prije par mjeseci Arne, Martin i Basti pogotovo bi voljeli da to bude ta Istočna koalicija u kojoj nije ni sigurno da li Rusi stvarno igraju vodeću ulogu. Danas medjutim bar za Arne i Martina to je već postalo drugačije...

Prije podne. Avioni. Dva ali oni lete previsoko da bi se tačno moglo vidjeti čiji su. Par sati poslije toga helikopter. Ruski. Stari Mi-8. Iznad šume, gdje je u medjvremenu većim djelom

sve izgorjelo, nadlijeće i zadržava se tu na kratko, reklo bi se da to snimaju, valjda pregledaju štetu ili tako nešto. Onda nadleti iznad sela, tri puta pa zatim se upućuje u smjeru iz kojeg je ranije došao i nestaje na horizontu. Jedan od neonacista koji je stalno slušao radio sada je svima govorio da je opet pronašao jednu stanicu da mogu slušati vijesti. Ruska. Kaliningrad. Non stop imaju vijesti dok ponekad puštaju klasičnu muziku. Martin je dugo stajao pored radija slušajući vijesti i onda pred svima donosi zaključak da je počeo "TREĆI SVJETSKI RAT". Medju prisutnima je na momenat zavladała tišina..., a nekoliko trenutaka kasnije sa nevjericom suočavali su se sa stvarnošću, svako na svoj način. Da, počeo je Treći svjetski rat. NATO je ovdje počeo napad s velikim brojem raketa sa brodova, podmornicama i avionima. Tvrdeći iz okolnog prizora, ti napadi, uglavnom, još uvijek mogu biti sažeti u manju materijalnu štetu do sada. Medjutim došlo je onda i do atomskog napada na Moskvu. Od šest atomskih bombi samo jedna je detonirala blizu predgradja. Broj žrtava je velik, dok je evakuacija glavnog grada u toku. Ruske snage su uzvatile napadom na NATO flotu u Baltičkom moru koja je potpuno uništena. Kao i na glavni grad Poljske na Varšavu, gdje je broj mrtvih kao i stepen razaranja prema prvim izvještajima izuzetno velik. Uslijedio je onda ponovo veliki atomski napad od Zapada na šta su svi članovi Istočne koalicije žestoko uzvratili. Počelo je izvještavanje o gradovima koji su bili pogodjeni atomskim bombama. Martin je nazive tih gradova užurbano zapisivao olovkom na papir dok su mu ruke podrhtavale. Arne je sve slušao, blijed kao smrt. Njemačka, Rusija, Kina, Bjelorusija, Iran...- Dragi Bože! Medjutim čudno je da su osim u Kini, gdje je broj mrtvih ogroman i bombe su uglavnom pogadjale ciljeve, uprkos nekim uništenim gradovima to nije bio slučaj u ostalim navedenim državama. Veći broj atomskih raketa ili je: odbijen, uništen ili su značajno promašile odredjene ciljeve. Raketa koja je bila namijenjena za grad Minsk detonirana je pedeset kilometara dalje. Ali i ovako šteta kao i broj mrtvih su ogromni. Deset ili petnaest miliona Rusa, jer mnogi će u narednim danima umrijeti od radioaktivnog trovanja. Posljedice naravno ne završavaju tu. Ali na drugoj strani katastrofa je daleko veća. Samo u SAD sudeći prema ovome šta je Martin zapisao broj mrtvih će sigurno biti oko sto miliona. Izgleda da su iz nepoznatih razloga neke njihove rakete pogodile gradove u SAD ili još neke druge države Zapada. Nije jasno kako i zašto je to bilo ali bar prema prvim Ruskim tvrdnjama desilo se navodno tako. Nekoliko puta onda Martin suznih očiju i dok mu ponekad ponestaje glasa, čita koji gradovi u Saveznoj Republici su bili pogodjeni pa valjda uništeni atomskim bombama. Svi šute i slušaju. Berlin, Frankfurt, Keln, Diseldorf, Stuttgart, Bremen, Hanover, Sarbriken i Manhajm kao i još dvadesetak srednjih ili manjih mjesta kao Ramstein. Broj mrtvih ? I od same pomisli Arne osjeća muku u stomaku... Dvadeset miliona ? Trideset možda ? Samo ta radijacija će ubiti još milione. Čudi se medjutim poslije nekog vremena zašto neka mjesta kao Hamburg gdje je on godinama živio nisu na tom spisku. Minhen kao i većina Bavarske nisu bili izloženi ovom napadu. Osim Berlina izgleda da ništa više u bivšoj Istočnoj ili kako oni neonacisti to zovu Srednja Njemačka, nije pogodjeno. Čudno. Ali možda su ipak dok je on bio zarobljen ovdje osposobili taj novi sistem vazdušne odbrane o kojom je on čitao već godinama ? Arne misli na rodbinu. Nije on imao kontakt s njima još i prije odlaska u Ukrajinu. Prijatelje ? Nije imao. Prijateljstvo tamo je za većinu gradjana Savezne Republike nešto perverzno. Svako samo za sebe. Gleda se samo sopstveni interes ili za svoju korist, nije bitno šta će biti sa drugima. Ako bi mogao nekog da izdvoji kao prijatelja onda je to svakako bio Martin. Ali i to samo dok su radili zajedno. Onda svako bi išao opet svojim putem pa možda bi s vremena na vrijeme jedan drugome poslao ipak neki email za rođendan. Ovdje mu je ipak nekako na neki čudan način onaj Fašo-Zipo postao nešto kao prijatelj. Arne se osjeća neugodno prema sebi ali to je činjenica koju mora nekako priznati. Dosta sad o tome. Prekida Arne sam sebe. Šta je s ratom? Izgleda da se i u narednim danima ne nastavljaju upotrebe nuklearnog oružja. Dok Ruska propaganda tvrdi da je Istočna koalicija pobjedila ali da druga strana nije kapitulirala samo zato što je u toliko teškom stanju da tamo više nema ni vlade niti Generalštaba. Nisu u stanju ni da objave kapitulaciju. Moguće, iako Arne kao i

Martin to ipak bar zasad gledaju kao Rusku propagandu. Bastija u medjuvremenu najviše pogodi da država koju je Andrej ranije nazvao entitet, a koja je njemu inače bila najdraža na svijetu, ne postoji više. To mu je daleko gore nego kad čuje šta se sve desilo u Njemačkoj. Za razliku od Arneja i Martina, Basti je i sve šta je bilo na laptopu kategorično odbacio kao falsifikate ili propagandu ili izmišljotine neke budale. Ruski radio u narednim danima javlja kako osim baltičkih država, Ruske snage su zauzele veliki dio obala skoro do Gdanjska. Poslije serije teških zračnih i raketnih napada Švedska je potpisala primirje, isto kao prije Finska i već se proglasila kao neutralna. Danska i Norveška su dan kasnije to isto uradile. Vijesti su stigle i iz Velike Britanije. Dok su na sjeveru u Škotskoj samo dvije vojne baze odnosno luke bile pogodjne, južni i srednji dio su strašno platili. Na radiju kažu da satelitski snimci Londona dokazuju da od grada gotovo ništa nije ostalo osim radioaktivne ruševine. Arne i Martin to mogu dobro zamisliti sudeći prema onome šta im je već poznato za SAD i Njemačku.

Prošlo je nekoliko dana. Dolazi im opet par kamiona. Doktor im svima ponovo daje zaštitne injekcije. Protiv čega? Upozorava da će gotovo svakome izazvati jaku reakciju koja će biti izražena poput teške bolesti i trajati nekoliko dana. Zato svima daje izbor hoće li to primiti na svoju odgovornost ili neće. Pogotovo je rizično za žene i djecu. Ali isto tako, doktor tvrdi da je to jako bitno jer postoji mogućnost da je došlo do upotrebe biološkog oružja, a ovo ne mora ali može biti jedini spas. Svi pristaju. U narednim danima svi u čitavom selu postaju teško bolesni, a nakon par dana bolesti polako se oporavljaju i osjećaju se bolje. Rusi su im dali gajger brojače odnosno uređaj za mjerenje radijacije. Arne i Martin odmah preuzimaju dužnost da to čuvaju, redovno obilaze, pregledaju i obavljaju kontrolu okoline u slučaju zatrovanja. Kiša je počela padati. Par dana gotovo neprekidno. Po prestanku kiše, dok se vani sve pomalo sušilo, Arne i Martin odmah idu i provjeravaju ima li gdje traga povećane radijacije. Ima nešto malo ali unutar dozvoljenih granica, još uvijek bezopasno. Imali su vjerovatno sreće što se vjetra tiče. Na radiju vijesti najjavljaju dalje napredovanje Rusa i ostalih snaga Istočne koalicije, ne samo u Europi nego i u drugim djelovima svijeta. Australija i Novi Zeland su isto kao i svi veći gradovi u Kanadi gotovo uništeni. Prva Kineska ekspedicija je krenula prema Australiji. U Saudijskoj Arabiji, Iranci napreduju. U Jugoistočnoj Europi samo: Beograd, Niš, Kragujevac ali i Bukurešt i još nekoliko gotovo nepoznatih malih mjesta su bili pogodjeni. U Italiji Rim, Milano, Ancona i Napulj su potpuno uništeni kao i desetak manjih opet nepoznatih mjesta. U Francuskoj: Paris, Brest i Sent Trope su uništeni kao i gotovo tridesetak manjih ili više nepoznatih mjesta. Ali zato što je tamo gotovo sve važno bilo koncentrisano u Parisu, koji je imao istu sudbinu kao London, Arne misli da je to više nego dovoljno da polomi Francusku. Holandija poslije tri atomske bombe, svakako je završena. Austrija je dobila jednu na Beč dok Češka, Slovačka, Madjarska i Bugarska nisu bili napadnuti. Turska je dobila jednu na Ankaru i još četiri u raznim manjim mjestima. Ovako je izgledalo na Zapadu. Španija, dvije na Madrid i jedna na Barcelonu. Dok neke zemlje uopšte nisu bile pogodjene što nije značilo da se ne moraju suočiti s teškim ekonomskim posljedicama kao i radioaktivnim padavinama i trovanjima. Pogotovo veliki talas izbjeglica iz susjednih država. Šta se tačno dešavalo u SAD i Saveznoj Republici, koje prema Ruskim tvrdnjama ne postoje više kao države, to se tačno nije znalo. Niko nije znao koliko su pouzdane vijesti koje su slušali ali taj radio sa jednom Ruskom stanicom je bio sve što su imali. Dani idu, prošlo je još nekoliko dana. Odjednom, prvi slučajevi neke vrste gripe pojavljaju se u selu. To je ono na što je taj doktor upozorio. Rekao im je kako će biti bolje te slučajeve ovdje zadržati jer na drugim mjestima bolnice će svakako biti prepune. Upozorio je Zipoa dok su i Arne i Martin bili prisutni kako ti koji se razbole samo su u Božijim rukama i nema više ništa šta se može za njih ovdje učiniti osim molitve. Ono što medicina može to je

tim injekcijama učinjeno. Tako i bude. Onda se Martin i Basti razbole, danima se nalaze u komi. Na ivici smrti. Obojica međutim uspijevaju da prežive. Nisu više u komi počinju da se oporavljaju. U selu poslije par kritičnih dana ima sedamnaest mrtvih. Upravo u toku sahrane začuje se zvuk helikoptera. Spustio se nedaleko od sela. Arne i Zipo su se zeputili prema mjestu gdje je helikopter sletio. Iz helikoptera je izašla jedna osoba. Andrej. Prvim riječima zapita. Ko je još živ? Zipo mu odgovara da ima sedamnaest mrtvih dok Arne odmah dodaje da je Martin još slab ali izgleda da se izvukao. Andrej nema puno vremena. Gleda u Arneja i pita ga hoće li moći sa njim poći u Hamburg. Arne prvo zatečen, iznenadjen... ostaje bez riječi. Onda bez odugovlačenja ili bilo kakvih suvišnih komentara ulazi sa Andrejom u helikopter koji ubrzo odleti.

Hamburg. Rusi su preuzeli kontrolu nad lukom. Ubrzo su uspostavili vojnu bazu tamo. Andrej i Arne helikopterom nadlete cijeli grad. Neki dijelovi su izgorjeli ili kao posljedice borbenih dejstava ili je neko sve to tek onako zapalio. Malo prije kretanja vidjeli su na slikama jedne dron-letjelice kako je neki Arap sa vojnim snajperom zapalio jednu vilu, izgleda čisto zbog lične zabave. Sad su letjeli preko ostalih dijelova grada. Često su primjećivali mnogo leševa u skoro svakom djelu grada za koje se još uvijek niko nije pobrinuo. Nekako lahko bi se to moglo nazvati kao "Grad mrtvih" kako se bar na prvi pogled činilo. Tu se nalazi i jedan most prepun vozila koja se nisu više kretala. Sablasan prizor. Na mostu osim saobraćajne gužve sve ostalo izgledalo bi normalno ali samo nekoliko metara na obali sve je izgledalo dosta drugačije. Snimatelj ih obavještava da na mostu, izgleda, ima i živih. Nije siguran koliko ali je uspio da ugleda nekog. Pilot pokušava približiti helikopter kako bi mogli bolje vidjeti. Uspjeli su da se dovoljno približe i tu jasno vide čovjeka ali nisu mogli da odluče o kome se radilo, neki propali gospodin ili prije obučeni klošar. Pozdravio je helikopter podigavši ruku u kojoj je boca rakije ili nešto slično. Došli su u vojnu bazu. Ostataka oružanih snaga, s kojima bi Arne mogao uspostaviti kontakt, poslije par dana traganja ima dovoljno za jedan vod. To je bilo sve što je uspjelo preživjeti od početka epidemije. Bili su ipak i mnogi koji su dezertirali, a za njih se ništa više nije znalo. Jedinicu predvodi jedan stari vodnik kratke sijede kose. Većina ove skupine vojnika su stariji od četrdeset godina života. Ima i nekoliko mlađih. Koliko se moglo zaključiti na prvi pogled uglavnom su to bili rođeni Nijemci. Trojica su iz posade jedne podmornice ali su se kasnije priključili u ovu jedinicu. Ostali su gotovo svi iz te brigade koja se raspala u toku epidemije. Pričaju kako su bili prisiljeni izvršiti naredbe, da su morali pokupiti stare i bolesne osobe i odvesti ih u prostorije gdje su masovno bili pobijeni. Neki vojnici su odbijali to naredjene pa su se za njih pobrinuli plaćenici iz neke privatne firme koji su ih strijeljali zbog neizvršavanja naredjenja. Isto tako i neki pripadnici iz raznih privatnih službi koji su upravljali vojskom i izdavali naredjenja, dok starješine čak i do čina pukovnika nisu bili ništa drugo nego najobičniji „Befelsemfenger“, koji su samo primali naredbe od tih gospodara i njihovih nižih predstavnika. Objašnjavaju oni dalje neke detalje o stvarima koje su radili, sve dok Arniju ne pozlije od toga. Dok Andrej, opet savršeno mirno pita: zbog čega su sve to radili. Odgovor je bio simboličan: oni su samo izvršavali naredbe. Arne se prisjeća šta je on učio na akademiji. Da, postoje naredbe koje se izvršavaju. Ali isto tako postoje stvari koje vojnici ni po koju cijenu ne smije izvršiti. Bile su to očigledno prazne riječi za vrijeme mira. Kao i mnogi drugi visoki moralni standardi ovoga sistema, što mu sad stoji u glavi kao da mu je neko ugurao nešto strašno gorko u usta. Andrej objavi da od sada Arne preuzima komandu toga voda. Šta ? Ali Arne neće da se svadja. Zadatak im je da prekontrolišu detaljno dio po dio grada. Da potraže i dovedu sve preživjele osobe u prihvatni centar koji su Rusi uspostavili u jednom od hotela pored luke. Andrej im samo još preporučuje da svi svrate u Rusku bazu gdje bi

promjenili uniforme. Jer kako on tvrdi te njihove možda medju ostalim preživjelim ljudima u gradu nisu baš popularne.

Arne je spustio one knjige koje je Basti napisao. Sjetio se kako je tada prešao u zapaljenu zgradu gdje je unutra bila redakcija lista za koji je Basti radio. Kako su patrolirali preko Reperban gdje je već u tim godinama prije rata biznis totalno propao. Svakim dolaskom novog talasa izbjeglica kvalitet života postajao je sve gori. Nakon nekoliko godina, skoro nepodnošljiv. U nekim djelovima grada morale su se nositi maske. Unutrašnjost nekih zgrada bila je daleko gora nego ovaj smrad napolju. Ponekad se on i dan danas budi iz sna kada mu ponestane zraka i ne može da diše jer je sanjao da je tu negdje opet išao, gdje su leševi koji se već počinju raspadati širili nepodnošljiv smrad. Andrej je onda poslije desetak dana provedenih ovdje proglasio Arneja za guvernera Hansegrada Hamburga. Znači da je Arne bio nešto kao načelnik grada iz kojeg su pored ruševina preživjeli brojali oko dvjesto ljudi. Bilo je tu više preživjelih ali nakon pada raketa mnogi koji su bježanjem iz grada potražili spas, uspjeli su pronaći baš ono od čega su bježali. Neznanje, bez informacija, kretali su se u pogrešnim pravcima i ulazili u mjesta koja su već bila radiaktivno zagadjena. Arne i njegovi su onda danima bili najviše zaposleni time da postave znakove upozorenja. Mjesec dana kasnije i Martin i Basti su došli u Hamburg. U tom selu njima se nije svidjalo više otkad je jedna žena Zipu napravila veliku zastavu s kukastim križom, koju su podigli u centru. Ekspedicije u okolini grada su svakim danom širili dozvoljenu zonu za kretanje. Poslije nešto više od pola godine Arne se vratio u bivsi Kaliningrad koji se sada opet zvao Kenigsberg. Tu i u ostalim dijelovima Istočne Prusije desetine hiljada Njemačkih izbjeglica su dobili novi dom. Relativno bez radijacije, kako god uspijevali da se snadju, ovdje su se nalazili pod daleko boljim uslovima nego u tim područjima odakle su bili evakuisani. Arne je kao nagradu za svoje zasluge u Hamburgu i zato što je ipak bivši vojni ataše iz ambasade, dobio mjesto gradonačelnika. Posebno zadužen za tu novu Njemačku populaciju. Martin je postao svašta nešto od referenta za obrazovanje i kulturu, do direktora Gradskog pozorišta i predsjednika Kant društva. Basti je isto ostao tu i bavio se slikarstvom, naravno kao i novinarstvo i književnost. U mnogim stvarima preko godine promijenio je svoje stavove, isto kao što su i Arne i Martin. Jer u ovom novom svijetu nije bilo više mjesta za ono šta su nekad ljudima gurali u glave koji su u to sve vjerovali već samo zato što nisu nikad stvarno mogli čuti drugu stranu. Arne je sjedio na obali blizu mora. Gledao je dva ekranoplana kako lete preko vode. Ovamo je grad s novom tvrdjavom. Sve je bilo obnovljeno, novim, modernim ali nekako i u klasičkom stilu napravljenim zgradama. Grad je svaku godinu sve bolje izgledao i sve više napredovao. A to ne samo zato što je Arne sada već pet godina gradonačelnik. Gledao je kako se sunce spušta kao da se utapa u more. Malo kasnije on treba na večeru. Vodja Aureanskog Pokreta pozvao ga je na prijateljski razgovor. Kao i uvijek, u najboljem hotelu i restoranu u gradu zvani „Klops“ jer to inače njemu pripada. Najvjerojatnije, glavna tema će biti onaj novi monument braniteljima grada u svim ratovima. Sigurno će on imati još neke prijedloge i posebne ideje. Po tome je Zipo ipak danas poznat.

KRAJ

TRIDENT

*„Nije ništa toliko nevjerovatno kao što je istina.“
Embros Birš*

Zadnje vijesti su još bar djelomično mogli pratiti. Ono šta im je onda stiglo od komande bilo je uglavnom samo potvrda toga, uz nekoliko dodatnih informacija od manjeg ili većeg značaja. Desilo se nešto za šta ni mentalno zaostali seljaci ne bi trebalo više od dvije minute da bi ovo znali nazvati digitalni ili virtualni ili elektronski „deveti jedanaesti“. Sasvim je jasno, neko je uspio napasti ne samo internet kao takav nego se čak i infiltrirati u posebno zaštićene internet mreže na do sada nepoznati način. Nije poznato ko stoji iza toga. Terorističke grupe ? Hajdučke države koje su danas manje ili više otvoreno u savezu ? Možda

su se i svi oni koji mrze Zapad, a posebno SAD ujedinili za taj napad ? Dvajt je razmislio. Većina ljudi na ovoj planeti mrze Zapadnu koaliciju. Nema šta. Mora on, iako to pred posadom ili bilo kojim drugim oficirima ne bi smio reći, priznati im da imaju svako pravo na to. Zadnji pravi predsjednik je bio Kenedi. Zato su ga oni i ubili. Od tada svi su bili samo plaćeni glumci. Kad je Dvajt bio dijete bio je to Ronald Regen. Kod njega se bar znao da je kao profesionalni glumac dobro igrao svoju ulogu. Dok su svi oni ostali bili takvi da bi Dvajt mogao satima nabrajati sve loše riječi koje je ikada čuo, a na kraju bi još ispalo da je ipak dobro pričao o njima. Što se država i ekonomija tiče jesu pravo jebali stvari. Ono najgore međutim jeste da su napravili i oružane snage takve da danas gotovo na svim većim pozicijama ima samo „Jesmen“ odnosno tipovi bez kičme koji bi radili sve za novac i veći čin. Otkad je Dvajt prije više od dvadeset godina stupio u redove mornarice i našao svoje mjesto u raznim podmornicama sve je svaku godinu postajalo samo gore. Bili su neki generali, admirali i mnogi s manjim činovima koji su na vrijeme upozorili na slabe tačke ali smetali su nekima i morali su otići u penziju ili na mjesta gdje nemaju ništa više raditi, osim da čekaju mirovinu. Smetali su zato što su samostalno razmišljali. Smetali su zato što su smatrali to ozbiljno kad su dali zakletvu na konstituciju, na ustav, a ne za nekog predsjednika, a kamoli na neke mračne krugove koji su inače prava vlada. Dvajt je već toliko puta poželio da može glasno to sve izgalamiti svima u lice. Pogotovo onima koji su dobili velike činove ne zbog zasluge i sposobnosti nego čisto iz političkih razloga kao pijuni tih nekih jebenih „sjene“. Dvajt ih je tako zvao, jer zvati ih Židovi, bilo bi pogrešno zato što među njima ima i mnogih koji to sasvim očigledno nisu. Masoni ? Možda. Samo šta god je povezano sa time većinom su čudne teorije neke sumnjive osobe, koja uz to često širi i svake moguće gluposti. Zato njemu lično, naziv „Šedos“ se činio najtačniji. Mogao bi Dvajt još satima samo za sebe dalje razmišljati o svemu i kako je došlo do ove situacije sada. Zasad on jedino može sebe pitati da li je ono što se dešava dio njihovog plana ili da li im je ipak neko uspio to pokvariti ? Jer sudeći prema svemu SAD-e su već bile izuzetno teško pogođene samo onim napadom na internet, kao i na Volstrit i gotovo svi važni dijelovi i administracije i ekonomije pa čak i vojno-odbrambene infrastrukture. Da li su ti koji imaju milijarde možda namjerno sami uništili taj novac ? Imaju sigurno i dosta zlata. Mogli bi na kraju izaći još bogatiji i moćniji. Moguće. Da li su konačno mogli dobiti pravi „casus belli“ ? Jesu sigurno. Ali šta ono bi s tim sasvim različitim naredbama koje su im stigle prije nego je skroz nestala svaka komunikacija? Jesu neke bile od Šedosa i njihovih pijuna. Bez ikakve sumnje. Ako su oružane snage SAD-a trebale izvršiti opšti atomski napad kao prve i to dok se još ne zna uopšte ko stvarno stoji iza ovoga sada. Kada je Dvajt vidio ciljeve kao da ga nešto okovalo u led. Nema ništa vojno. Nego samo Kineske metropole ali i veliki gradovi u Indiji, u Pakistanu pa čak i u Indoneziji. Zato je Dvajt i tražio obaveznu potvrdu tri puta. Dobili su onda nekoliko drugih naredbi od kojih su neke bile suprotne prethodnim. Dvajt je jedino mogao zaključiti da u oružanim snagama ima još i nekih koji pokušavaju spriječiti ovu budalaštinu. Da je neka strana sila uspjela izdati takve naredbe, isto tako je moguće. Ko zna. Dvajt je poslije nekoliko teških diskusija sa svojim oficirima odlučio da njegova Zivolf podmornica ostaje u pripravnosti ali da se ni po koju cijenu ne ispali bilo koja Trajdent raketa s kojom bi odavde blizu Filipina mogli pogoditi ciljeve u većem dijelu svijeta bez ikakvih problema. Naredio je, isto tako, da sve dok ne prestanu stizati različite naredbe iz istih izvora kretat će se drugim pravcem, a ne onim koji im je bio jasno predviđen. Kontakti s komandom na svim nivoima su prekinuti. Hvatali su međutim neke radio stanice. Dok podmornica ide dalje u nepredviđenom pravcu, posada sluša emisije.

Prvi oficir Lu i Dvajt su prijatelji. Ukoliko to danas u oružanim snagama još ima. Ako bi sutra Lu dobio svoju komandu, možda bi samo poneki email za rođendan bio jedini kontakt među njima. Ali dok su zajedno tu mogu imati povjerenje jedan u drugog, a to je danas u oružanim

snagama nažalost rijetko. Jer ponuda novca ili većeg čina ili kad to ne pali, prijetnje sudom, gotovo od svih bi napravili najveće izdajnike. Lu je već par puta i u privatnim razgovorima Dvajtu dao do znanja da mu se ta politika vlade apsolutno ne dopada ni u kakvom smislu. Samo i on naravno dobro pazi šta s kim govori. Pogotovo kada je drugi oficir poručnik Palmer tu. O njemu su Dvajt i Lu zaključili da bi on mogao biti i jedan odličan politički komesar na jednoj podmornici Sovjetskog Saveza. Ili u Sjevernoj Koreji sada. Palmer je bio i jedini od posade koji je čuvši prve naredbe za atomski napad, kao da je riječ o najvećoj rodjendanskoj proslavi, jedva se suzdržao da nije vikao od radosti. Čak je pred svima Dvajta upozorio na moguće posljedice ako se ta naredba pod ovakvim okolnostima ne izvrši, i pri tome se njemu obratio kao „komander“, a ne kao kapetanu kao da je on i po činu veći od njega. Pravi šupak. Dvajt ga je mirno saslušao i dok mu je gledao u oči, ponavio je šta je on lično naredio. Kad je Palmer vidio da nema nikakve podrške od ostalih, ušutio se bar do daljeg. Sigurno već radi na svojoj izjavi pred vojnim sudom, kako je Lu to kasnije tiho komentarisao. Vijesti od te jedne stanice svako čuje. Čudno da Palmer nije imo ništa protiv toga. Došlo je do upotrebe atomske bombe. Jasno je da su SAD-e počele. Ali im to kako izgleda nije išlo kako su htjeli. Neke su valjda promašile ciljeve dok su druge čak pogodile pogrešne mete. Navodno, neke rakete su čak uništile neka mjesta u SAD. Dvajt samo misli da ako je to tačno onda bi ovo bio najgori slučaj takozvane „prijateljske vatre“. Otkud su te informacije došle ? Dvajt vjeruje da su iz izvora oružanih snaga SAD-a. Odgovor Istočne koalicije bio je jak. Niko od posade ništa ne kaže. Gotovo svi imaju familije. Šta su neki očekivali ? Da će Rusi i Kinezi i ostali sve primati u dupe dok im atomske bombe uništavaju zemlje ? Naravno da su uzvratili. Palmer stvarno zna kada je najgori trenutak da otvara usta. Kaže da bi ta odmazda vjerovatno bila značajno slabija da su poneki sa ove strane na vrijeme izvršili svoje naredbe. Dvajtu malo fali da ovoga idiota ne udari u lice. Vidi da i Lu isto misli. Mirno mu se obrati kao gospodinu Palmer. Čista je činjenica da su svi ciljevi ove podmornarice bili gradovi, gdje sigurno niko nije sakrio silose pune atomskih raketa iza nekih šoping centara, hotela ili dječijih vrtića. Palmer međjutim uzvratiti da je upravo to što neprijatelj želi da svi na ovoj strani tako misle. Ne bi komanda nikad izabrala te ciljeve bez veze. Zato bi on i dalje tražio da se sve rakete ispale što prije. Pogotovo u znak odmazde za ono masovno ubistvo koje su oni počinili nad nedužnim Amerikancima. To nažalost kod nekih iz posade vidljivo pali. Lu svima da do znanja kako inače funkcija podmornarice s atomskim raketama nije da izvrše prvi napad nego da su suprotno oni zadnja garancija da ko god napada SAD taj će na kraju bez obzira na moguću uspjeh morati platiti cijenu, a ta će bez ikakve sumnje biti i njegovo uništenje. Kao da Lu treba dati podršku svi se ušute kada na radiju čuju jednu jako zanimljivu vijest. Ta glasi da je neprijatelj na jedan do sada nepoznati način navodno uspio otkriti i na vrijeme uništiti nekoliko atomskih podmornarica SAD-a. Palmer tvrdi kako to mora biti propaganda i da je ta radio stanica time sama sebe otkrila kao alat psihološkog rata protiv SAD-a. Lu mirno naredi radio-operatoru da traži bilo koju drugu, pa taj nadje neke valjda na španskom i jednu na nekom azijskom jeziku koji niko ne zna. Dvajt se obrati posadi. Kaže preko mikrofona da ova podmornarica nije učestvovala u prvom napadu ali da će ostati potpuno operativna za slučaj da treba izvršiti i zadati zadnji udarac bilo kojem neprijatelju ako bude vrijeme za to. Trajdent rakete ako se ispale na te predviđene ciljeve, uništile bi mnoge gradove, a slobodno se može reći da bi posljedice bile desetine, a možda sve u svemu čak do dvije stotine miliona mrtvih. Izrazi Dvajt svima koji su možda izgubili nekoga svoje saučešće i kaže da i on sam ne zna ništa ni za svoje. Razumljiva je želja za osvjetom bez obzira na to šta se stvarno desilo. Ali zadatak svima jeste, sada ostati mirni i raditi svoj posao pod punom koncentracijom i kako je to svako naučio, sve dok se bar ne sazna tačno šta se sve desilo i kakva je situacija. Čekamo i dalje da se ponovo uspostavi kontakt s bilo kojim nadležnim komandnim mjestom. Htio je Dvajt još nešto malo reći ali očigledno ima neki kontakt na sonaru. Završio je odmah, sa željom da Bog čuva sve.

Šta je ovo ? Vrlo je brzo. Podmornica ? S ovakom nevjerovatnom brzinom ? Dvajt je naravno čitao dosta o nekim novim kineskim i ruskim podmornicama. Princip kavitacije inače su izmislili Nijemci već u Drugom svjetskom ratu. Već više od deset godina javno je poznato da Rusi pa čak i Iranci i najvjerojatnije i Kinezi imaju kavitacijska torpeda. Kod Rusa takva prva su nazvana „Škval“, a najvjerojatnije već odavno imaju sasvim bolje verzije. Dok Iranci prema svemu šta je Dvajt uspio skontati, svoje nisu dobili od Rusa nego su ih sami napravili prema njemačkim planovima iz ranih devedesetih godina prošloga vijeka. Neko im je izgleda dostavio sve to što je tadašnja Zapadna Njemačka planirala kao vojne projekte, jer niko valjda nije mislio da bi to ikada neko drugi mogao stvarno napraviti. Iranci su onda očigledno uspjeli, sve od nove vrste puške do najmodernijeg aviona, uprkos svim sankcijama čak dovesti u serijsku produkciju. Ono malo šta je čuo na vijestima iz tog područja jeste da su upravo s tim oružjima oni jebali američke oružane snage, pravo u dupe. Uništili su navodno čak i Dijego Garsija. Valjda su neke njihove rakete pogodile i ciljeve u Europi, iako je to samo bila jedna vijest koju su radio amateri širili. A ta je zvučala skroz čudno. Neke modifikovane rakete nisu imale bojeve glave, nego su nosile posebnu opremu koja se onda tačno spustila na određenim područjima. Time su se onda, možda na nekim ključnim mjestima, mogle dobiti bitke za njih ili njihove prijatelje ili braću ili šta god. Nema Dvajt nikakve sumnje više da je ova radio stanica direktno povezana s nekima iz vojno-obavještajnih krugova SAD-a koji tim putem kao jedinim sigurnim bar pokušavaju prebaciti informacije i uputstva o tome šta je još ostalo od njihovih iz raznih dijelova oružanih snaga. Lu to isto tako vidi, a šta se Palmera tiče ko ga jebe. Ako su uspjeli otkriti druge podmornice - koje sigurno nisu imale levate kao kapetane kako to i Dvajt dobro zna – onda kako su to uradili ? Jesu li imali tačne pozicije ? Jesu. Iz hakovanih računara možda ? Ili, ako su ih nekako uspjeli otkriti na drugi način ? Komunikacija. Sateliti. Ko zna. Signal onog brzog neprijatelja se prebližava. Dvajt zabranjuje sve aktivnosti koje stvaraju bilo koji glasni zvuk. Naredi da se zaustavi podmornica čim se spustila malo dolje, gdje je nekad prije milionima godina možda bila neka lijepa dolina. Normalna torpeda nek budu spremna. Uglavnom to su još uvijek ona stara standardna samo da izplivaju tiho tako da neprijatelj ne bi mogao vidjeti tačno odakle su ispaljena. Bar u teoriji. Onaj signal smanjuje brzinu. Onda odjednom pojave se i četiri druga signala koji se brzo prebližavaju. Torpeda ! Dvajt se samo nada da imaju obične bojeve glave. Kontramjere ? Mogli bi spasiti podmornicu bar od dva takva torpeda. Dvajt naredi da se ništa ne radi. Svi ga gledaju pa čak i Lu. Ali ga slušaju. Ubrzo torpeda dolaze. Moraju nešto pogoditi. Dvajt međutim tačno zna gdje su sada i da imaju blizu njih na dnu mora ostaci jednog broda. Hobi mu je bio već godinama da sve poznate ostatke potopljenih brodova markira i na svoju ličnu mapu kao i da vodi kartografiju dna mora. Ovo nije čak ni sretni slučaj jer ako bi išli dalje imali bi još više tih brodova uglavnom iz vremena Drugog svjetskog rata. Nije ni on slučajno naredio malo prije da se izbacuju neki uređaji upravo tamo. Svi čekaju i gledaju. Broje sekunde. Palmer jedva da ne padne u nesvijest. Eksplozije. Prva. Druga, bliža. Treća. Trese se sve. Četvrta. Talas iako je uhvatio podmornicu, kako se ubrzo vidi, nije napravio pravu štetu. Nisu im bojeve glave, na sreću, bile atomske, ali nešto je ipak značajno jače od svega šta SAD ima na raspolaganju. Signal druge podmornice polahko se prebližava. Lu samo gleda u Dvajta, kad će dati naredbu da treba ispaliti torpeda. Ali Dvajt stvarno čeka do zadnjog trenutka. Da onima ne bi ostalo ni dovoljno vremena kako bi mogli reagovati. Bar se on tako nada. Šta god je taj drugi koji je krenuo u lov na njih i ko zna kakva gadna iznenadjenja može još nositi u sebi. Ali sad ćemo vidjeti ko će koga jebati. Pali ! Dvije idu. Sve je inače samo stvar od sekunde. Osjećaju svi jak talas. Onda vječnost se može brojati opet samo u sekundama. Na kraju jasno je da nema više signala. Ko god ih je to pokušao srediti, očigledno ovaj duel je izgubio. Dvajt naredi da se krene opet sasvim drugim pravcem. Punom snagom. Nema više ni radija. Samo, sve je tiho. Dok Zivolf nestaje u mračnim vodama.

Tajvan. Nekad Formosa. Poslije nekog vremena pažljive vožnje u blizini, jasno je, sudeći prema svemu da su crveni Kinezi prvo izvršili napad s velikim brojem konvencionalnih raketa. Uspjeli su time neutralisati oko sedamdeset posto odbrambenog potencijala Tajvana. Nacionalni Kinezi kako bi i do dan danas mnogi u Tajvanu same sebe nazvali, tome nisu mogli odolijevati. Džaba im je što su imali relativno modernu vojsku. Mali prostor. Gotovo svaki položaj crvenim je dobro poznat. Vazдушna odbrana je najvjerojatnije još za svaki slučaj bila na vrijeme sabotirana. Šta su mogli zaključiti iz emisije koju su crveni Kinezi sada napravili o Tajvanu i kako im je njihov stručnjak za te jezike Džoš Vejnvrajt objasnio, to je da uprkos uništavanju mnogih gradova blizu mora, Kinezi su ipak uspjeli zauzeti Tajvan. Čak su počeli s invazijom Filipina. Džoš izgleda kao neko koga bi Hitler sigurno odmah regrutirao za SS ali zna mnoge te jezike koje ovi žuti pričaju, kao da je godinama živio među njima. Dobro, nešto sigurno jeste propaganda ali su zauzeli Tajvan, nema šta. Onda, jednom on prevede neke dio njihovih vijesti i vidljivo je i on sam pogodjen. Svi ga slušaju. Čuo je kako su rekli da su do sada uspjeli otkriti i uništiti sedam od svega osam američkih podmornica koje nisu uništene prije ili ubrzo poslije početka pravog rata. Dvaju kao i svim članovima posade krv se zaledila. Na koga oni jedino mogu misliti ? Možda imaju još jednu drugu podmornicu tamo negdje u Atlantiku ? Možda ? U svemu što se njih tiče uvijek treba uzeti u obzir da neprijatelj sigurno nije ni glup, a kamoli slijep. Vjerovatno znaju da ima bar još jedna podmornica s punim kapacitetom koja bi mogla bar u nekim dijelovima svijeta dovesti pakao na zemlju. Ko može znati ko tamo sada izdaje naredbe. Ko zna ako nekome pukne film na koje ciljeve će se ispaliti te rakete za koje se pretpostavlja da svaka sadrži nekoliko bojnih glava, a svaka snage od četiri stotine sedamdeset i pet kilotona. Svijet je vidio već ogromna razaranja. Najviše su nastradale SAD ali i Kina. Istočna koalicija ističe da nema više s druge strane nikoga s kime bi mogla voditi mirovne pregovore na višem nivou. Zato je i proglasila prije dva dana primirje sa svoje strane. To znači da se upućuje i poziv svemu šta je još ostalo od neprijateljskih snaga ili da se predaju ili da bar ustupe u kontakt da bi se mogli voditi pregovori o uslovima prekida neprijateljstava. Dvaju međutim ne pada na pamet da se predaje. Nije mu ni na kraj pamet da se ovako njima javi. Nema ni namjere da glumi nešto kao borbena zvijezda Galaktika. Nego samo želi da vidi da li stvarno s njegove strane nema nikoga više. Ali i da njegova podmornica, a pogotovo posada budu sigurni i da niko ne može reći da se nisu držali svega onog šta nažalost već odavno ima samo još u nekim filmovima. Dvajt naredi da se ide gdje god može što bliže kineskoj obali. Tu će ih sigurno najmanje tražiti. Uostalom on pretpostavlja na koji način su uspjeli otkriti ove ostale. Neće se to njemu desiti. Slušati radio emisije je ono maksimalno šta se može bar od daljeg. Išli su. Ali poslije desetak sati, zovu ga. Ima signal. Nije neprijatelj. Nego nešto kao poziv za pomoć. Na more. Kao da tu neko pliva u malom čamcu ili tako nešto. Zamka ? Možda. Dvajt ipak naredi da se krene tamo. Ne zna ni on sam zašto je to uradio.

Koliko god je to bio rizik, izronili su gore, gdje bi ih neprijateljski avioni i sasvim sigurno sateliti mogli vidjeti. Vidjeli su ono malo „spasilačko ostrvo“. Unutra su dvojica. Marinci. Piloti. U miru, kada bi se sreli u nekom kafiću vjerovatno ne bi ni pljunili jedni na druge. Ali ovako sve je drugačije. Već su bili iscrpljeni. Danima su bili gladni i žedni. Izgubili su već svaku nadu da će ih još bilo ko pokupiti. Mislili su ili da njihov uređaj za davanje signala ne radi više kako treba ili da je čitav svijet otišao u kurac i da su oni možda jedini koji su još živi. U takvom stanju plivali su bespomoćni danima na moru. Iskreno priznaju da su već mislili i na samoubistvo. Zovu se Nejt i Havje. Njihov nosač aviona s kompletnom grupom drugih

brodova bio je uništen kada su, bar kako im je bilo rečeno, trebali stići kao ispomoć Tajvanu. Letjeli su prema cilju i ispalili su sve što su imali ali i s druge strane dočekali su ih na jebeni način. S teško oštećenim avionom uspjeli su da odlete dalje prema moru ali morali su se izbaciti na vrijeme. Nisu imali ništa osim ono najosnovnije, a ovo spasilačko ostrvo im je nekako došlo blizu čim su se našli u vodi. Živa istina. Bilo je još nešto malo unutra kao da je to neko pripremio, a nije stigao onda to koristiti. Prvih dana su se još i nadali da bi mogli vidjeti neke helikoptere. Onda im je bilo svejedno ko će ih pokupiti, nek ih samo neko spasi. Kada se i to nije desilo imali su svoje teorije, zašto. Najviše vremena su trošili na diskusiju i svadju oko toga da li je ona neprijateljska raketa koja je uništila njihov nosač aviona bila Dongfeng ili možda nešto skroz novo nepoznato. Havje je insistirao na onom poznatom za šta bi uvijek mogao vikipediju navesti kao izvor dok je Nejt više vjerovao svojim ličnim činjenicama. Poslije par dana ipak su se uspjeli dogovoriti i zaključiti da se radilo najvjerojatnije o nekoj modifikovanoj verziji Dongfenga. Ako nema šta drugo, da bar ne bi krepali u svadji. Novih informacija od njih nema. Samo znaju šta se desilo i da su se morali izbaciti iz aviona. Lu im kaže da i Super Hornet avioni nisu više ono najsavremenije ali oni šute. Znači da su očigledno bili piloti u nekoj drugoj vrsti aviona, sigurno najnovije generacije. Naredba im je bila da ne govore o tome nikome i oni se još i dalje drže toga. Razumljivo, iako je to sada više smiješno. Nema veze. Nek se fino najedu i da prespavaju dok se ide dalje prema cilju. Nema više ni jedan signal na putu. Trebali su biti bar neki transportni brodovi ali nema ni njih. Na njihovim vijestima i dalje govore da tragaju za tom jednom podmornicom. Uostalom ono što sami priznaju jeste kolika je njima napravljena šteta i koliko otprilike imaju mrtvih, što već govori samo za sebe. Oni poslije svega ovoga da bi prema posadi podmornice koja je puna tih raketa pokazali i najmanju milost ? U kurac ! Bolje da niko ne razmišlja o tome šta bi oni njima uradili. Kada su one druge uništili i ovu bi bez ikakvog upozorenja ili pokušaja kontakta. Tek kada im je bilo jasno da je nisu uspjeli uništiti, hoće odjednom da im Dvajt predaje podmornaricu onako ? Nek se jebu ! Dvajt je imao i Šangaj i Nandžing na spisku. Da samo vidimo sada kako tamo sve izgleda. Ne da čujemo od bilo koga nego da sami možemo vidjeti. Ide se dalje. Bez ikakve smetnje.

Nandžing. Poznat po onom masakru koji su Japanci napravili prije Drugog svjetskog rata. Koliko stotina hiljada Kineza su pobili tamo, do dan danas historičari se svadjaju. Sada je medjutim jasno da poslije atomskog napada, očigledno s nekoliko bojevih glava, nije za sigurno baš mnogo ostalo od grada. Isto za Šangaj. S kineske strane ili nema ili bar su nikakvi vidljivi naponi da se u tim ruševinama nešto radi. Gleda i snima se sve kroz periskop. Radijacija je jaka, prema podacima od uređaja koje su pustili gore. Da li gradovi recimo na Zapadnoj obali SAD-a danas isto izgledaju ? Najvjerojatnije. Zato se nije ni taj šupak Palmer pojavio da ovo slavi kao veliku pobjedu. Dvajt zna da je on iz Kalifornije, odakle, bar ukoliko se pitaju ostali dijelovi - sada najvjerojatnije bivše - SAD-a, dolaze svakako samo ovi najveći šupci. Dvajt razmišlja. On je, sudeći prema svemu, sve što je od bivših SAD-a još ostalo kao prava udarna snaga. Na njemu je da odlučuje kako će to sada koristiti. Hoće li pobiti desetine ili još više miliona ljudi ? Svakako neki od ciljeva su dobili već od drugih. Dakle, prva stvar bi bila, pravi izbor novih ciljeva, koje mu neće niko poslati preko naredbi jer nadležna mjesta komande ne postoje više. Nema on moć da uništi čitav svijet ali sasvim sigurno veliki dio od onoga šta je još preostalo od svega. Nema nikakve sumnje u tome. Samo hoće li on to raditi i prije svega, zašto bi ? Da bi mogao umrijeti kao možda najveći masovni ubica ? Koji je poslije rata u kome je njegova strana očigledno bila uništena i gdje je ova druga strana proglasila primirje, odjednom morao čitave zemlje ili ono što je još ostalo od njih izbrisati sa mape ? Je li to ono zbog čega je on nekad davno postao oficir ? Šta je Kenedi odlučio kada su ga htjeli nagovoriti da ide u atomski rat protiv Sovjetskog Saveza ? Jesu. To je poznata

historijska činjenica. Tada su SAD-e ipak u mnogim stvarima još imale prednost. Dok danas svaka jebena zemlja u trećem svijetu s malim naporom može zajebavati SAD-e koliko god hoće. Sve to ide dalje dok SAD-e onda masovno ubijaju civile. A za svakog civila koga su ubili druga strana će dobiti deset novih fanatičnih boraca. Apsolutno nije čudno kako je moglo i doći do tih do sada najgorih terorističkih napada koji su tek pravo pokrenuli sva ova sranja. A ko zna šta se stvarno krije iza toga. Ko je sebi na kraju izračunao najveću korist od ovih odvratnih zločina. Koliko ljudi je već mrtvo od početka do sada ? Ne zna se tačno i možda se neće nikad znati. Ali Dvajt, sudeći prema svim informacijama, misli da sigurno ima negdje između šesto i sedamsto miliona. Vjerovatno čak i više, a ima i mnogih koji će tek još krepiti od posljedica. Bolje da se ne razmišlja o onima koji će u narednim generacijama patiti od raka i drugih bolesti kako smo to već vidjeli kod Japanaca iz Hirošime i Nagasakija. A ono šta se tada bacilo na njih bila je dječija igračka prema onome šta se ovih dana koristilo. Dvajt misli na svoju ženu. Stvarno je našao jednu finu za koju zna da ona ne bi otišla negdje da se napije, a kamo li da se jebe s kompletnim komšilukom. Kejt mu je rodila sina i kćerku. Kada god se vraćao ona ga s djecom dočekivala. Djecu je onda odvela kod rodbine da bi ona mogla bar par dana biti skroz sama s mužem. Kad god o tome razmišlja Dvajt ne bi mogao reći da bi za sebe mogao naći bolju ženu. Živjeli su blizu San Dijega. U jebenoj Kaliforniji ali šta ćeš. Komšije ipak nisu bili šupci nego sasvim fini ljudi. Lu ulazi i pita nešto. Dvajt već zna o čemu se radi. Obratit će se posadi. Odluka mu je da se krene nazad. Zapadna obala. Da vidimo kakvo je stanje tamo. Ako treba sve ciljeve možemo lagano gadjati i iz te daljine. Ili ćemo se moći još namjestiti gdje god treba. Idemo kući. Gleda Dvajt u Palmera dok to govori. Onaj spusti glavu.

El Ej. Grad Andjela. Koliko stanovnika su bili pokvareni ološ, to je bolje da se sada ne pita. Potom su išli dolje prema Australiji ali i tamo je sve bilo uništeno. Isto i na Novom Zelandu. Onda nema šta. Nazad u SAD. Nije ih niko primjetio niti pokušao zaustaviti. Par puta su izronili gore. Havaji. Koji je kurac nekome bio da mrzi tu prelijepu skupinu ostrva, gdje je, kako se vidi, bio udar jedne ili kako izgleda dvije atomske bojeve glave viška koje su ih jednom za uvijek ugrurale dolje u WC. Sada je i Los Endželiš dobio pravo po guzici. Pustili su jedan dron koji je nadletio veliko područje sve dok se nije srušio zbog nedostatka goriva. Gledali su Dvajt i njegova ekipa sve na ekranu. Dvajt bi volio otići dolje prema Meksiku. Naravno i iz ličnih razloga. Ali neki u posadi su iz ovih područja odavde prema sjeveru, a mnogi imaju svoje familije tu negdje. Možda su čak El Ej i Frisko jedini bili uništeni ? Petorica iz posade koji su iz grada i blizinu Sijetla tvrde kako njihov grad nije bio ni na jednom spisku koji su pročitali na radiju. Možda tamo nisu pale bombe. Ljudima koliko god je teško danas, ipak su preživjeli. Ili da idemo još dalje u Kanadu. Ili na Aljasku, iako se ne zna da li tamo stvarno ima Rusa ili da li su to samo glasine. Kejt. Dvajt, Lajonel, Treći, Mali Susen. Možda tamo i nisu pale bombe ili su na vrijeme otišli negdje ili su bili evakuisani. Onaj Pol, brat od Kejt, je budala što se preživljavanja tiče. Jednom je Dvajtu rekao kako su se pravili neki tajni bunker u Meksiku. Navodno zna da će biti Treći svjetski rat. Pa će onda SAD biti apsolutno u kurcu. On će međjutim kao pametan čovjek otići u Meksiko, na vrijeme. Jednom je on Dvajtu pokazao svoje sposobnosti. Ispalio je stotinjak metaka na jedan cilj koji je međjutim skroz promašio. Uz to Pol se nasmijo. Tvrдио je kako taj cilj na ovoj daljini svako može pogoditi. Međjutim ono što je on sada učinio je pravo umjetničko djelo. Dvajt ga je samo gledao i zaključio da je bolje odustati od svakog komentara. Na šta se Pol opet nasmijo dok je ubacivao još jedan okvir. Onda je ispucao sve i od sredine mete koju je trebalo pogoditi ostala je samo jedna velika rupa. Jedina nada koju Dvajt ima već dvadesetak dana jeste da se ta budala ipak sjetila sestre sa djecom i da ih je sa sobom i svojom otkaćenom droljom od žene i s četvoro psihopatske djece koju je sa njom napravio, odveo negdje i da su bar još živi.

Pol je navodno isto tako svašta nešto tamo sakrio da bi imao dovoljno što bi mogao zamijeniti poslije pravog rata, jer on ne sumnja da će mu iko više bilo šta prodati za dolare, a kamo li da će neko priznati neke kreditne kartice. Dvajt moli Boga da je taj ludjak Pol stvarno uspio krenuti na vrijeme i da su Kejti i Dvajt, Lajonel, Treći i Mali Susen negdje na sigurnom pa i ako su među onim Meksikancima koji su samo jedan stepen iznad crnaca. Sigurno će tamo biti i neprijateljsko ponašanje prema Amerikancima, pogotovo poslije ovih dešavanja. Ako Pol međutim nije slagao, našao je pravo mjesto gdje ima čak i prijatelje s kojima već godinama trguje. Najvjerovatnije oružje, jer Dvajt ne može zamisliti da bi Pol ikad imao nešto s drogama. A da bi se taj samo bavio švercom nekih petardi, to Dvajt za njega ne bi rekao. U međuvremenu prošli su Frisko. Nema ništa više od grada. Golden Gejt bridž, djelomično je srušen. Vjerovatno su Kinezi bacili najmanje dvije atomske bombe, a možda i tri. Isto je već bilo sa El Ej koji je bio pogodjen čak sa četiri ili pet. Valjda u znak odmazde za sve te njihove gradove. Možda su neke rakete došle i od Rusa. Ko zna i na kraju nije to više ni bitno, osim ako bi se Dvajt odlučio ipak ispaliti svoje rakete. Ali on nema više takve namjere, ako ih je ikada uopšte imao. Rekao je to samo da smiri posadu. Neka sela i manji gradovi na obali su napušteni. Nije teško pogoditi zašto. Jačina radioaktivnosti se međutim smanjuje kako se ide prema Sijetlu. Očigledno grad je iz nepoznatih razloga imo sreće. Dvajt i Lu pričaju o tome zašto je to tako. Imaju isti zaključak. Za Kineze ili Ruse ili bilo koga da može izvršiti invaziju, ovaj grad na Zapadnoj obali treba da bude glavna baza. Palmer isto daje svoje mišljenje prema kojem podmornica treba pokazati gradjanima Sijetla kako su SAD još uvijek moćne. Ukoliko bi neprijatelj stvarno zauzeo grad onda bi ova podmornica trebala napasti i uništiti njegove brodove koji im dovoze svu potrebnu logistiku. S torpedima i Tomahok navodjenim raketama. Dvajt mora ipak priznati da je ovoga puta čak i taj šupak Palmer možda u pravu. Zavisi samo od cijelokupne situacije. Ako SAD nisu kapitulirale onda im je dužnost da se nastavlja borba. Možda su Rusi zauzeli Aljasku ? Možda su Kinezi već u Sijetlu ili je neki broj njihovih brodova bar na putu ? Treba sada pažljivo izroniti gore. Slušati radio stanice ukoliko ih ima. Ako nisu blesavi - a nema do sada znakova da jesu – onda najvjerovatnije već ih čekaju Kineske ili Ruske lovačke podmornice blizu grada. Koji bi jedva dočekali ako bi oni kao za paradu ušli u neku luku. Da bi možda mogli i zarobiti najsavremeniji Zivolf s dovoljno Trajdent raketa koje bi mogle uništiti veliki dio onoga što je ostalo od njih. Koja će im upravo zato i ostati stalna prijetnja po sigurnost. Imaju oni vjerovatno i satelite koji još rade. Njima snimaju sve moguće luke u koji bi Zivolf mogao navratiti. Dvajt opet upozorava posadu na najveći stepen budnosti i opreznosti. Kao da je znao, ubrzo imaju signale u većem broju.

Imaju radio stanice. Američke. Prvo hvataju jednu koja zvuči jako patriotski. Daju i dobre vijesti, očigledno iz vojnih izvora. Ima dosta važnih podataka i informacija. Kinezi su poslije Tajvana zauzeli i Filipine. Onda su uspostavili baze u Indoneziji, a sada i u Novoj Gvinei. Australija i Novi Zeland su bili teško pogodjeni i procjene su da je više od pola stanovništva poginulo zbog atomskih bombi i njihovih posljedica. Japan je dobio dvije atomske bombe na Tokio ali i veliki broj konvencionalnih raketa su tamo napravile pravu štetu. Nova Japanska vlada je potpisala primirje. Ostatak će neutralna ali mora dozvoliti Ruske i Kineske baze i pružiti im logističku podršku. Indija je dobila nekoliko atomskih bombi valjda od SAD-a, koje su trebale biti za Iran ali su iz nepoznatih razloga skroz otišle daleko. Takvih slučajeva se desilo i na drugim područjima. Potvrđeno je čak da su desetine interkontinentalnih raketa iz SAD-a pogodile ciljeve u Sjevernoj Americi i u Kanadi. Dvajt vidi koliko samo ovo djeluje na tu ekipu oko njega. Može zamisliti kako je to tek udarilo ostale članove posade. Potvrđeno je i iz izvora bivših oružanih snaga SAD-a da je odmazda od strane Rusa i Kineza uglavnom išla protiv vojnih ciljeva. Bivših oružanih snaga ? Bivši ? Sve Dvajtu postane jasno dok sluša

dalje ove emisije tog „Radio Slobodna Amerika“. Pozivaju se građani da učestvuju u „Drugoj Revoluciji“. Lu samo kratko kaže „Milice“. Paravojne desničarske formacije. Budale. Neonacisti. Religiozni fanatici. Koji su naravno iskoristili priliku da sada mogu uništiti sve što je još ostalo od SAD-a da umjesto toga mogu uspostaviti nešto između Divljeg zapada i Trećeg rajha. Izgleda da su se njima priključili bar dijelovi onoga šta je ostalo od oružanih snaga SAD-a. Sijetl međutim još uvijek nije pod njihovom kontrolom iako su najavili da će uskoro biti. Hvataju se druge stanice. Većinom slične vrste ali i neke iz Sijetla i okoline. U dijelovima grada vlada kaos. Vode se ponekad i prave ulične borbe gdje se često ne zna ko ratuje protiv koga i iz kojih razloga. Cijelokupna situacija na Zapadnoj obali je međutim sudeći prema svim vijestima ovakva : Od Kemp Pendeltona do Vegasa i preko Lake Tahoe do Kuz Beja sve možeš zaboraviti. Međutim od Portlanda do Sijetla i od Spokejna do Bojsia jedino je serija konvencionalnih rakete pogodila vojne ciljeve. Dok Venkover u Kanadi kao i Solt Lejk Siti u SAD-a su opet bili uništeni atomskim bombama. Te razne paravojne formacije koji su zajedno sastavili takozvanu „Sjeverozapadnu slobodnu vojsku“ uglavnom sve drže osim grada Sijetla i okoline. Ima i vijest koja Dvajta posebno zanima. San Dijego nije uništen ali je isto kao i Tihuana u Meksiku evakuisan. Linija sada ide od Meksikali do Finiks i od Elbukerki do El Paso. Ako se Dvajt pravo sjeća onda je Pol par puta spomenuo neko mjesto negdje iza Meksikali. Znači postoje šanse da su mu žena i djeca još živi. Možda su i u nekom izbjegličkom logoru u Arizoni. Lu ga upozorava na neke signale. Druge podmornice. Ima ih tri. Ne mora Dvajt dugo razmišljati da li su možda Američke. Jedna se nalazi na obali prema Portlendu. Izgleda kao da leži tamo kao u čistom mirovnom stanju. Druge dvije patroliraju. Ipak previše je opasno približavati im se. Vjerovatno su im onu dali kao lahku metu da bi ih onda one druge dvije mogle što brže srediti. Zamka. Šta može biti drugo? Dvajt odlučuje da će u mraku na gumenom čamcu s još trojicom dobrovoljaca krenuti prema obali. Da nekoliko dana idu na izvidjanje jer trebaju znati iz prve ruke kakva je situacija? Onda će se vratiti i da vidimo šta ćemo dalje? Palmer se odmah javlja. Nije Dvajtu drago ali možda je bolje njega imati blizu sebe. Druga dvojica koji bi se čak tukli s članovima posade oko toga su ta dva pilota. Nejt tvrdi da je kao dijete godinama živio i u Portlendu i u Sijetlu. Havje ističe da ima neke rodbine u Spokejnu i da zna isto Portland i naravno Sijetl. Ima još nekoliko članova posade koji su rodom odavde ili tu imaju familiju. Nije Dvajtu drago što ih mora odbiti da krenu ali na kraju ta dvojica marinaca imaju još veliku prednost što su završili specijalnu obuku i poznaju sve oko aviona. Ekipa se sprema, dok će Lu ostati kao komandant dok se Dvajt ne vrati. Kod njega se bar zna da neće napraviti bilo kakve gluposti. Podmornica brzo opet zaroni iza njih čim su krenuli. Obala ih čeka. Čvrsto drže jurišne puške za svaki slučaj. Stigli su. Treba sakriti čamac. Sve se radi tiho i po mraku. Onda se ide dalje, prvo što bliže ovoj podmornici koja je tu kao da su na odmoru. Vidjet ćemo u čemu je stvar.

Dvajt drži dvogled. Ovo je bar sudeći prema tipu Rus. Tajfun klasa. Nejt tiho pita da li ćemo u lov na Crvenog oktobra ? Dvajt dalje sve posmatra. Dolaze neki na obalu. Na Tajfunu isto ima aktivnosti. Vidi Dvajt te koji su došli džipovima da su Amerikanci. Sasvim jasno da su pripadnici te „SSV“odnosno „NFA“. Među njima ima i nekoliko stranih vojnika. Ruski oficiri i valjda jedan Kinez. Stižu dva čamca od Tajfuna. Puni nekih zaliha. Koliko je Dvajt ovo skontao, to su lijekovi. Odnos među onima tamo je prijateljski. Nevjerovatno. Možda su se uspjeli infiltrirati u redove tih paravojnih budala i uvaliti im neke agente na ključne funkcije? Trebalo bi bar jedno pakovanje od tih lijekova nabaviti, samo da se zna šta je to stvarno unutra. Ima ih dolje tridesetak koji su naravno svi naoružani. Nejt predloži da se ekipa presretne tu na putu. On će zadnjem vozilu pucati u gume. Dvajt ne zna šta drugo, a čak i Palmer se ušutio. Onda tako i rade. Kolona vozila kreće. Zadnji džip u kojem su dvojica drži

svakako mali razmak. Nejt opali metak i pogodi stvarno u gumu. Džip stane. Jedan drugi iz kolone se vraća po njih. Kratko gledaju gumu i zaključuju da je pukla. Treba je promijeniti. Ostali krenu dalje, dok su ta dvojica počela to brzo raditi. Nisu ni primjetili kako im se neko preblizavao. Sve dok im nisu Nejt i Havje stavili cijevi svojih pušaka uz glavu. Palmer pokupi neke od tih lijekova. Svi su isti. Injekcije neke. Pita Dvajt tu dvojicu. Mladi. Bijelci. Koji se čude, ko su te četvorica koji su ih zarobili. Dvajt im ne kaže prezime. Samo ime i čin. Isto tako rade i Nejt i Havje. Ta dvojica se zovu Met i Timofi. Oni tvrde da SAD-a kao i njene oružane snage više nema. Neki ostaci su zajedno s dobrovoljcima formirali SSV. Rusi i Kinezi su stupili u kontaktu sa njima da bi saradjivali jer sada apsolutnu prednost ima obaveza da se pokuša spasiti što više ljudi. Te injekcije su dali, jer prije dva dana pojavili su se prvi slučajevi neke opasne gripe koja će sudeći prema svemu možda ubiti još više ljudi nego što su atomske bombe. Ko međutim dobije špricu s ovim, taj nema garanciju da će ostati živ ali bar zna da ima dobre šanse. Dvajt se ponaša kao da nije vidio kako je Palmer nekoliko injekcija odmah sakrio u svoje džepove. Oni govore kako uopšte nema više neprijateljstava. Pita Dvajt da li su SAD-e kapitulirale. Jesu ili nisu ? Oni tvrde da nisu ali to je samo zato što stvarno niko, a to znači baš niko više nije ostao ko bi imao legitimaciju da bi mogao dati odgovor na ponude s druge strane. Met misli da bi možda Dvajt mogao voditi pregovore ako to hoće. Ukoliko on sebe smatra ovlaštenom osobom. Ali zna se, neki s većim činovima - kao što ima i ovdje jedan pukovnik u mirovini koji sada komanduje njihovom brigadom – koji su samo za svoje jedinice ili područje pod njihovom kontrolom mogli govoriti. Zna Dvajt da je taj mladi čovjek u pravu. Možda je on danas najveći oficir u mornarici ? Ko to može znati ? Nije valjda moguće da su svi sa činovima kapetana i admirala pobijeni ? Mogao je i Dvajt danas biti već admiral po činu samo da je neke jebače poljubio u dupe. Nije mu to međutim bilo ni na kraj pameti. Jer biti oficir nije samo stavljanje čina i odlikovanja na bijelu uniformu. Ko je taj pukovnik ? Kažu oni da ima više od sedamdeset godina. Zove se Frenk. Ima neko valjda Švedsko ili Norveško prezime koje Met i Timofi znaju izgovoriti iako to nisu u stanju tačno napisati. Što Dvajta inače ne čudi čim im vidi samo rukopis. Navodno, do početka rata bili su studenti. Hm. Da su završili fakultet možda bi bar za par godina možda znali čitati i pisati. Kako god nije ovo vrijeme da se još razmišlja i o jebenom školskom sistemu. Dvajt im kaže da oni sada završe mjenjanje gume i onda kad se vrate nek vide da li je moguće aranžirati razgovor između njega i onoga Frenka i što je vrlo važno bez nekih stranih oficira. Oni obećaju da će prenijeti poruku.

Jedan džip. Samo jedan. Unutra četvorica. Stoje i čekaju. Vidi Dvajt kroz dvogled da su gore Met i Timofi. Dok ima i jedan stari čovjek u maskirnom odijelu kakvo su nosili u Vijetnamu i još jednog u modernom „didžikamo“. Izlaze i podignu ruke da pokažu da ne nose oružje osim pištolje na kaišu. Onaj drugi u didžikamo ima laptop. Pažljivo Dvajt i Palmer im se preblizavaju dok Nejt i Havje drže sve na nišanu. Onaj stari je bez ikakve sumnje taj Frenk. Dobro se još drži za te godine. Drugi čovjek sebe predstavlja kao Major Grigsbi. Bivši vojni obavještajac. Nije teško pogoditi ko je to bio s tim informacijama u onim radio emisijama. Grigsbi insistira da Dvajt prije početka pravog razgovora prvo pregleda bar pola sata ono šta on njemu ali isto i Palmeru želi pokazati na laptopu. Čudi se Dvajt kakav je to operativni sistem ali ko zna šta su obavještajci koristili. Očigledno to nije bilo pogodjeno tim opštim napadom tog prvog dana rata. Teško je Dvajtu sve ovo pregledati i pročitati. Izgleda da je to autentično ali ipak on nije stručnjak za moguće falsifikate. Palmer par puta sam za sebe govori kako to ne može biti istina. Mora da bude rad nekog od tih budala koji vjeruju u razne konspiracije ili je to neka strana tajna služba napravila. Nije ovo baš ništa novo. Inače na drugi način Dvajt je dosta toga već davno pročitao na internetu. Samo ovako izgleda kao da za sve imaju pravi dokazi čime ovo odmah ide na sasvim drugi nivo. Frenk se onda obrati Dvajtu. Pita da li ga treba zvati samo Dvajt ili Dvajt Lajonel. Imaju oni sve podatke o njemu.

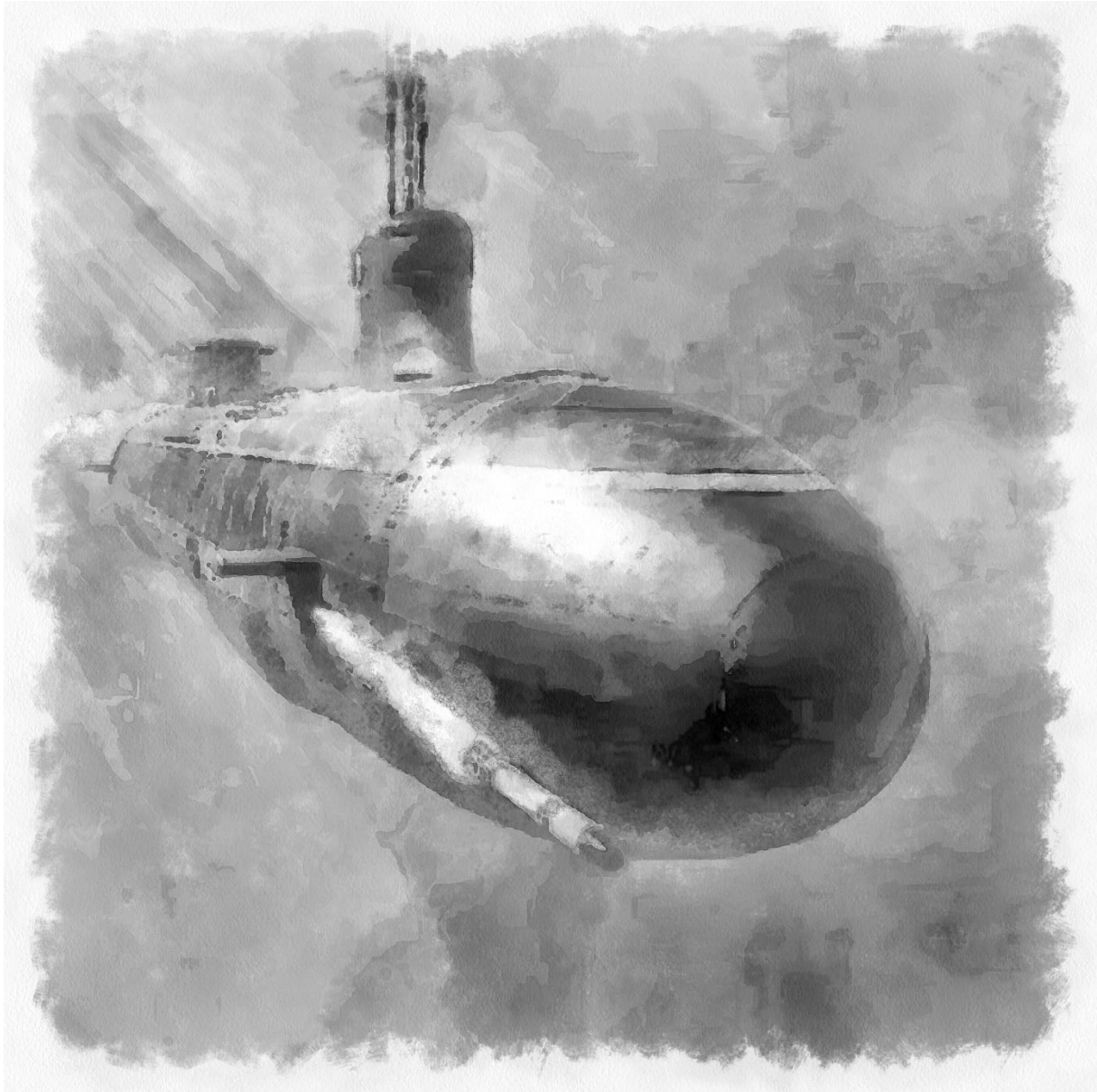
Frenk tvrdi kako tih podmornica, za koje Dvajt valjda zna, su vjerovatno samo tri. Dok imaju još tri koje čekaju za slučaj ako bi primjetili bilo kakve neprijateljske aktivnosti na ovaj Zivolf. Grigsbi se uključuje i pokaže Dvajtu i Palmeru kako su ih Rusi satelitima uspjeli otkriti blizu Australije. Kao što su ih opet našli još tri puta. Doda Grigsbi da zna kako Dvajt nije levat ali nema više rata. Nema više ni SAD. Tako je i gotovo. Šta međjutim još ima to su oni koji ne plaču zbog države i vlade koje nisu nikad bile njihove. Oni koji, koliko im je moguće, pokušavaju sada ostvariti ciljeve koje su prave patriote imali u prvoj revoluciji. Sve dok im nisu masoni sve okrenuli naopačke. Ovoga puta međjutim to se neće desiti. Frenk gleda Dvajta u oči dok mu kaže kako jedini rat koji treba sada voditi je onaj protiv te gripe. Ako se i to uspije preživjeti onda nema više rata na ovome svijetu. Osim dugih godina borbe za goli opstanak onoga šta je još ostalo od čovječanstva. Pričaju mu Frenk i Grigsbi o toj gripi. Donijeli su mu injekcije. Nek se što prije vrati da te podijeli medju posadom. Grigsbi dodaje da je najbolje da ih ona dvojica marinaca prekinu više držati na nišanu. Nek izadju da pomognu istovarati kamion koji je na putu prema mjestu gdje su sakrili ovaj gumeni čamac. Zove Grigsbi još dva džipa. Da Dvajtu i ekipi obezbjedi prevoz. Jer vrijeme ide. Palmer kaže kako onaj virus ne bi mogu ništa posadi jer bili su uglavnom samo ispod mora. Grigsbi ga samo pita da li ima namjere da se vrati u podmornicu. Ako ima onda treba biti svjestan da već nosi virus u sebi. Kao što i posada ne može godinama ostati ispod mora. Palmer se ušuti. Dvajt dadne Nejt i Havjeu znak. Treba krenuti nazad. Morat će on dati Lu svi informacije.

Za svaki slučaj Dvajt je snimio i audio poruku koja se par puta emitirala preko radio stanice. Grigsbi se brinuo za to. Javio je da su vjerovatno inficirani. Grigsbi ga je upozorio da nažalost nemaju dovoljno injekcija za sve civile i zato je bolje to ne spomenuti. Pita je ipak da li bi se mogli vratiti s nekim lijekovima za koje nema garanciju da mogu šta pomoći. Kad su izašli na more bilo je malo poslije podne. Čim je pao mrak Lu je došao po njih. Objasnio mu je Dvajt odmah sve i obratio se isto tako i posadi. U narednim danima gotovo svi su patili od te injekcije. Nekoliko njih su ipak uspjeli raditi kao dežurna ekipa. Niko im nije došao blizu mada je to mogao iskoristiti. Dvajt čim je opet malo došao sebi razmislio je da ne bi ipak bilo bolje otići na more da se čeka bar dok najgora faza gripe prodje. Možda poslije toga taj virus će nestati ? Ali možda će i mutirati i sve uništiti ? Do daljeg ostat će ovako. Radio se sluša. U svim gradovima gripa uzima još veći broj žrtava. Poslije par dana ima i prvih slučajeva u Zivolf. Sve je sada bez veze. Mjere bezbjednosti. Ide se gore, izronjava. Vrijeme je fino. Bolesni članovi posade se namjeste van na podmornici. Pokriveni ćebadima. Da imaju bar sunca i pravo svjetlo kao i svjež zrak. Da se i oni koji su umrli odmah mogu sahraniti na mornarski način. Dvajt kao i Nejt i još osam članova posade su jedini koji se nisu razboljeli. Palmer je medju prvima koji su umrli. Dvajt je vidio kako je on valjda sebi dao još jednu od tih injekcija koju je imo u džepu. Vjerovatno ga je ta ubila. Lu je nekoliko dana blizu smrti. Ali onda polahko mu postaje bolje. Havje kao i većina članova posade nije uspio. Na kraju ostali su svega trideset i šest preživjelih. Svi ostali našli su vječni mir u moru. Nek Bog ima milost s njihovim dušama. Prema onome što tvrdi jedina radio stanica koja još emituje program, na planeti Zemlji su gubici strahoviti. Jedino se zna sigurno da i mnogi od tih koji su dobili injekcije su umrli dok ima i slučajeva koji nisu pa ili su preživjeli onako ili čak nisu se ni razboljeli. Kontakt. Zove Grigsbi koji je preuzeo komandu. Frenk je umro. Ta njegova brigada sada više liči na četu. Nema veze. Izgleda da je ono najgore prošlo. Šta on sada hoće konkretno ? Može ostatak posade dovesti Zivolf u luku ? Sijetl ? Može. Šta će biti s trajdent raketama ? Uzet će se da se onaj nuklearni materijal unutra nekad može koristiti za druge svrhe. Zivolf bi trebala dobiti pojačanje u posadi. Ima još par uglavnom bivših mornara. Zadatak ? Kartografija mora. Trajat će to godinama. Zašto ? Planira se kolonizacija nekoliko tih područja. Šta ? Čitav svijet, sudeći prema svemu, je jedno veliko groblje i neko razmišlja o

nekim stvarima iz naučne fantastike ? Je li Grigsbi još normalan ? Taj međutim kaže kako će prvu misiju voditi Zivolf s novom posadom dolje u Meksiku kao i dalje prema Južnoj Americi. Dvajt ga sluša.

Treći grad koji je tek nedavno zvanično bio otvoren za nove stanovnike. Ako bi sada bila riječ o nekim očišćenim gradovima na Zemlji koji su uništeni od atomske bombe ili onda napušteni u toku epidemije ne bi to bilo nešto posebno. Ali Dvajt sada gleda gore gdje iznad sebe ima nekoliko stotine metara vode. Ostrva koje su bliska imaju naravno već direktne veze preko tunela kojima idu magnetski vozovi. Prvi grad sada ima Lua kao načelnika. Drugi ima Pola. Sjeća se Dvajt kako ih je tada našao. Svi živi i zdravi. Pravo čudo i kako je Pol uspio nekako sam nabaviti te injekcije. Prije toga su se sakrili negdje sat vožnje daleko od Meksikali. Došao je međutim u sukob s nekim mafijašima. Pol i njegova ludjakinja od žene Trejsi su gotovo dva sata imali žestoke pucnjave sa njima dok nisu na kraju uspjeli pobiti tridesetak njih. Onda su se ostali povukli i nekako su se širile glasine oko toga u pola Meksika. Kad ih je on opet vidio, Kejti i djecu. Doveo je i njih i Pola s familjom u Zivolf sa sobom. U Meksiku kao u Centralnoj i Južnoj Americi bombe nisu pale ali zato blizu devedeset pet posto stanovništva su kasnije krepali od epidemije. Mjesecima su još putovali. Godinama su bili na raznim mjestima. Polako se opet krenulo. Dvajt nije mogao da vjeruje kada su na prvom mjestu stvarno počeli raditi. Neke nove vrste robota su odradili glavni posao. Tehnologija, dok nije sam sve vidio sam bi to nazvao dio naučno-fantastične priče. Nisu stvari ostale samo na tome. Sve više. Sve bolje. Sve uz pomoć još novije tehnologije. Dvajt nadgleda ovaj novi grad. Mjesto za najmanje trideset hiljada stanovnika. Imaju novi generatori razne vrste. Akvakulture. Hidoponične plantaže. Svega daleko više nego što treba da bi se grad sam mogao hraniti. U blizinu su rudnici koji su gotovo automatizirani. Sve je ovo samo početak. Kao što je isto bilo s tim drugim gradovima. Prvo mali grad pa kasnije se to stalno povećava. Isto kao na zemlji. Nova Tihuana. Dvajt je uvjeren da će ovo biti daleko bolje mjesto nego je onaj Tihuana ikada mogao biti. Iako su i tamo kao i preko San Dijego već napravili sve novo. Veliki dugi parkovi gdje su nekad bila područja puna ološa. Fine velike nove kuće i zgrade, ulice čiste, a kriminal kao da ne postoji više. Za Dvajta međutim nema ljepših mjesta nego ovih ispod mora. Grigsbi koji je sada glavni čovjek vlade za sjeverozapadni dio Sjeverne Amerike će mu doći na svečano otvaranje grada. Iako ovo nije njegova zona odgovornosti kao stari prijatelj on to može. Kao i svi ostali koji će sigurno biti tu. Osim možda sina koji se ipak odlučio da se njemu svemir više dopada nego more. Bio je Dvajt za neko vrijeme čovjek koji je bar kao pojedinac imo najveću moć što se uništenja svijeta tiče. Nije je koristio, a kamo li zloupotrebjavao. Danas ako ga neko pita kakav je on čovjek, Dvajt se smije dok im kaže da je najsretniji.

KRAJ

EFENDIJA I SMRT

Par kilometara iza njega dizao se dim. Neprijatelj je opkolio grad i onda ga zauzeo. Nije mu se pružio veći otpor. Oni koji su to trebali organizirati su ili bili nesposobni ili pripadnici pete kolone. Tamo se sada svašta počinilo. Rušenje. Ubistva. Silovanje. Pljačke. Neprijatelj je namjerno i bez milosti udario na civile. Ko god mu se predao taj je vjerovatno time sam sebi napisao smrtovnicu. Efendija se jedva uspio izvući. U toj sredini svakako nije imao šta tražiti. Nije im „Islamska država“ da bi se pitao neko poput njega. Političari su znali sve najbolje. Narod je sada platio cijenu za sve to. Efendija je međutim htio ići u borbu. Ne da bi ga neke izdajice uložili kao topovsko meso. Nego da bi stvarno mogao ratovati protiv ovog neprijatelja koji je očigledno Božija kazna koja je strahovito udarila pravo na sve one koji su najviše zaboravili ko su i šta su. Efendija se priključio u pravu jedinicu. Koja se sve više dokazivala kao najbolja u čitavoj armiji. Postao je moralista te brigade. Vjeru je tada stavio na

stranu koliko god je mogao. Prije svega bio je borac i pravi oficir. Samo kada su pred akciju kružile flaše s alkoholom svi su pili osim njega. Ako je šta trebalo vezano za vjeru, efendija je naravno ipak bio tu za sve. Bili su u džepu, okruženi sa svih strana. Vodile su se teške borbe ali neprijatelj im nije mogao ništa. Jedino je mogao pretrpiti velike gubitke. Šta se onda desilo? Bilo je to da je peta kolona otvoreno stala na stranu neprijatelja. Prvo na način, samo da bi se što više pripadnika ovog naroda međusobno poubijali. Na kraju neprijatelj bi onda pobio ono šta bi ostalo od obje strane. Ali im to nije išlo kako su htjeli. Napravili su račun bez komandanata koji su pameću i hrabrošću sigurni poraz pretvorili u seriju sjajnih pobjeda. Time je neprijatelj bio prisiljen da je opet morao angažovati svoje snage u velikom broju. Gdje god je gorjelo, brigada s efendijom je bila tu kao vatrogasna služba. Godinama su se vodile žestoke bitke. Onda je ta neprijateljska tvorevina u susjednoj zemlji likvidirana, uništena. Njegova brigada je tome dala značajan doprinos. Dalje se išlo u oslobađanje ove svoje zemlje. Gubitci su bili veliki, od komandanata preko komandira do stotine boraca. Ali nikad se nije odustajalo ili pretrpio poraz. Baš suprotno.

Grad je opet bio na meti jedne vojske. Samo što su ovoga puta došli oslobodioci. Neprijatelj je mobilizirao zadnje rezerve. Osim efendije među oslobiocima u prvim borbenim redovima bio je i njegov brat, koji je došao iz vana da se bori za svoju zemlju i naciju i vjeru. Poslije je efendija dobio vijest da mu je brat poginuo. Postao je šehid, a ostavio ženu i djecu. Dovedi su neki vojnici tri zarobljena neprijateljska vojnika pred efendiju. Ako hoće nek se na njima odmah osveti za brata. Efendija nije razmislio ni sekunde. Naredio da se ti zarobljenici vode u zatvor. Dok je on sa svojim nastavio borbu. Grad kao takav već je bio oslobođen. Ali naravno, nije se stalo. Dalje. Na jednom mjestu neprijatelj je mislio pružiti fanatični otpor. Efendija ima glas k'o grom kad bi počeo učiti molitve iz svoje vjere, a koju je neprijatelj jednom zauvijek htio izbrisati sa ovih prostora. Tada bi čak i najfanatičniji i najnadrogiraniji neprijatelji odjednom osjetili kako im hladan vjetar smrti puše u kosti. Hvatala bi ih panika i tražili su spas u bijegu. Opet dalje. Sve dok neprijatelj ne bude skroz poražen. Njegovi civili već masovno bježe na traktorima. Samo još možda desetak dana i sve mu... - ali do toga nije došlo. Političko rukovodstvo je pod prijetnjama zračnih napada potpisalo diktat koji je bio de facto kapitulacija. Uoči vojne pobjede. Poslije svih ovih zločina. Sve ove žrtve. Sve ove patnje. Neprijatelj je dobio pola zemlje kao nagradu. Efendija je stajao pred ruševinama gradske džamije, koju je neprijatelj srušio da umjesto nje jednom tu mogu napraviti parking ili smetljište ili javnu kuću. Efendija je stajao i gledao. Na ovome mjestu bi se gradila nova džamija. Veća od stare. Kao simbol pobjede. Ne pobjeda jedne vjere nad bilo kojom drugom, nego kao simbol pobjede dobrog nad najmračnijim zlom.

Par mjeseci poslije tog „mira“ efendija je još uvijek hodao u uniformi i s pištoljem na opasaču. Normalizacija života je tek polahko dolazila. Počele su se vraćati i izdajice i lopovi i kukavice. Ali načelnik grada je jedan od najslavnijih generala. Dali su mu tu funkciju jer su mislili da on neće uspjeti ni u čemu, a jedino će moći napraviti budalu od sebe. General je međutim radio sve odlično i davao primjer kako se gotovo od ničega može pokrenuti veliki program zapošljavanja. Borci su ga voljeli. Čak i u njegovoj stranci postao je toliko popularan da je mogao biti izabran kao sljedeći predsjednik. Počela je prljava kampanja protiv generala. Oni koji su bili krivci zato što je grad početkom rata onako pao i koji su onda izdali svašta i svakoga sada su glumili poštene patriote i najveće intelektualce, koji su „otkrili istinu“ o tom „nepismenom generalu“, koji je opštinom navodno vladao kao da je neki afrički despot. General koji je vjerovao da će istina sigurno pobjediti nad takvim prljavim lažima, naravno,

izgubio je bitku. Na kraju, već kao i neki drugi „umro“ je pod sumnjivim okolnostima. Koja klima je sada vladala saznao je ubrzo i efendija. Udovica njegovog brata se vratila s djecom. Tražila je bar neku osnovnu pomoć od opštine oko izgradnje porušene kuće. Iako je imala svako pravo na to i dosta više - odbili su joj sve i tretirali je na najodvratniji način. Efendija je onda jedva uspio na druge načine za nju nešto riješiti. Nije mu stalo do konflikta. Vratio se vjeri. A biti vjernik ne znači da neko zna hiljade molitvi. Nego, biti vjernik znači živjeti tu vjeru. Na primjer, time da se pomaže ljudima u nevolji i da se čine dobra djela. Efendija je ubrzo za sebe našao tu boračku populaciju gdje mnogi koji su u ratu dali sve, sada su ostali bez ičega. Smetali su tim „novim“ političarima. Efendija se odmah od početka jasno izrazio, kako mu je svaki borac brat bez obzir na njegovu vjeru i nacionalnost ili pripadnost jedinici. Došao mu je jedan odmah poslije rata koji je zbog imena i prezimena dobio batine, jer ljudi su pogrešno mislili da je on bio na strani neprijatelja dok je uistinu bio borac protiv njih. Efendija je onda petkom na kraju džume svima rekao kako se sada ide kod tog čovjeka. Kada su čuli ime i prezime svi su šutili i samo gledali efendiju sve dok im on nije rekao da im je ovaj čovjek bio saborac. Efendija je gledao da mu je pomoć ljudima uvijek imala prioritet čak i u teškim slučajevima. Kao što je bio jedan borac koji je već bio na dijalizi. Ali često je trošio sve pare za alkohol. Efendija međutim nije imo srce bolesnom čovjeku pred kraj života nešto odbiti. Neka mu je lahka bosanska zemlja, bio je jedini komentar kasnije od strane efendije. Ljubav prema ljudima. Tolerancija prema njihovim slabostima. Znanje da je svako odgovoran sam za sebe. Efendija nikome nije držao predavanje. Nikome nije mislio odrediti život. A kamo li da bi nekome poželio ili učinio zlo.

Vremena su postala još gora. Narod je masovno otišao iz grada koji je u čvrstim rukama vladara koji je vodio neki nevidljivi rat protiv svakoga ko ga nije htio prihvatiti kao nešto poput zamjenika Božijeg na zemlji. Ali i u državi se sve promijenilo na gore. Protiv boraca se vodila jedna kampanja opšte kriminalizacije. Kao da nije dovoljno što su većina njih već bili bez prava kao i bez ikakvih primanja. Osudjeni ratni zločinci su opet postali ugledni političari, kao da ništa nije bilo. Dok se vani po Europi širila propagandna i slika ove zemlje kao uporište terorista. Efendija sve ovo nije mogao gledati. Ne kao čovjek, a pogotovo ne kao imam. Uspio je riješiti nešto oko veće investicije sa stranim partnerima, što bi gradu puno pomoglo. Ali odmah su ga kerovi tog vladara napali, jer htjeli su reket. Ustao je efendija protiv nepravde jer najveći džihad za njega je da se kaže vladaru istinu. Govorio je efendija i protiv tih ratnih zločinaca i plaćenika koji namjerno šire neistine vezano sa „terorizam“. Uslijedila su teška vremena u svakom pogledu. Jer ono što je već dugo bilo planirano od strane mračne sile, na kraju se naravno i desilo.

Čitavu noć gotovo niko u gradu nije spavao. Zračni napadi su uslijedili. Prije je k'o fol bio dat neki ultimatum koji niko nije mogao ispuniti. Rakete. Ispaljene sa stotina kilometara udaljenosti. Iako su mnoge očigledno promašile ciljeve, neke su pogodile ono što su trebale. Džamiju su valjda gledali kao „štab terorista“, a možda i kao skladište za oružje i bombe. Efendija se sjetio jednog zapadnog oficira koji mu je jednom došao u goste. Naravno, efendija je odbio i osudio terorizam i svaki vjerski ekstremizam s bilo koje strane. Ali taj oficir mu je kazao da kada god vidi negdje napisano arapski on misli na terorizam. Efendija ga je nazvao tad bolesnim čovjekom. Nažalost ovakvi tipovi su danas na Zapadu na vodećim pozicijama. Efendija je među prvim osudio i te velike terorističke napade s hiljadama žrtava po Europskim gradovima, iako on nije vjerovao bar u tu verziju koja se širila preko medija. U gradu je, kao posljedica bombardovanja, bilo nekoliko desetina mrtvih, međutim to je bilo

sasvim dovoljno kao uzrok opšte panike među civilima. Prve vijesti su govorele da u drugom entitetu nije bilo bombardovanje kao i da je odatle neka formacija oružanih snaga upućena ovamo, da bi zauzela grad i učestovala u onom što se zove „vojno-redarstvena akcija međunarodnih snaga“. Efendija dok je gledao srušenu džamiju i mrtve sugrađane mogao je lahko zamisliti kako će to izgledati. S nekim saradnicima stajao je tu dok je čovjek iz Civilne zaštite objašnjavao kako u bojnim glavama tih raketa vjerovatno ima „Di-Ju“ odnosno radioaktivni otpad. U malom parku blizu zgrade koja je bila pogodjena jedan političar je počeo govor. Vladar i svi njegovi najbliži već su na vrijeme pobjegli. Gepek njihovih luksuznih kola vjerovatno je pun onoga što su godinama pokrali. Ovaj koji sada govori bio je jedan od manjih pijuna. Nešto naroda se okuplja da ga sluša. Priča on kako su ekstremizam i terorizam doveli ovu zemlju u današnju situaciju. Iako on javno ne optužuje jasno je da i on prebacuje krivicu i na efendiju koji stoji na mostu. Njemu i njegovim su lica kao od kamena dok slušaju ove priče. Kaže taj političar kako su oružane snage na putu. Ne smije se pružiti nikakav otpor. Ko god ima oružje to mora odmah predati. Niko ne mora da se boji jer ovo je policijska akcija samo protiv terorista, koja se pokrenula da se ova zemlja očisti od tog zla i da država onda može krenuti dalje putem transatlantske integracije. Ponavljao je taj političar još da sada mora biti безусловna predaja. Iz grupe slušalaca prišla su mu dvojica. Efendija ih je znao. Borci iz ovoga rata. Alkoholičari koji su valjda i sada bili pijani jer su sjedili od ranog jutra u kafiću. Izgleda kao da i oni žele šta reći. Ali uhvatili su tog političara i ubrzo su ga pred svima pretukli na smrt. Većini prisutnih se to gadilo i otišli su. Ali mnogima je ovo bio kao signal. Koji ih je probudio iz dugog mrtvačkog sna. Formirala se grupa koja je sistematski išla u lov na političare i druge osobe koje su im godinama bile meta mržnje. Objesili su ih potom većinu. Nije došlo do drugog govora kao što se ni jedan poziv na predaju nije mogao više čuti. Ali civili su masovno bježali u velikim konvojima iz grada i iz naselja u pravcu zapada. Među njima i mnogi vjernici, koji sada kada je borba u pitanju, međutim ipak nisu imali srce. Mnogima je šok i srušena džamija. Efendija se naravno htio priključiti braniteljima grada. Stigao je u štab, koji se ubrzo formirao. Komandant odbrane grada ga je pozdravio riječima da efendijino radno mjesto trenutno nije u funkciji zbog čega im je on dobro došao kao saborac.

Kroz dvogled se jasno vidjelo da te jedinice oružanih snaga nisu više koristile državnu zastavu, nego onu dobro poznatu neprijateljsku. Pozivali su na predaju, ali na tako šta nisu dobili ni jedan odgovor. Sada su krenuli tenkovima i transporterima. Došlo je i do prve teške bitke. Jasno je da su branitelji slabo naoružani. Vatrena nadmoć neprijatelja prisilila ih je da su se morali povlačiti prema centru grada. Tenkovi i transporteri su ušli i ubrzo stigli do centara. Ali branitelji su odjednom opet napali čitavu kolonu. Često običnim molotovljevim koktelima. Jeftino i efikasno. Uspjeli su pobiti gotovo svu snagu koja je ušla u grad. Iako su imali desetine poginulih broj likvidiranih neprijatelja je bio značajno veći. O uništenom i zarobljenom materijalu da se ne govori. Efendija je bio prisutan na saslušanju jednog zarobljenog neprijateljskog vodnika, koga su neki ovdje u gradu čak i lično znali. Taj čovjek je dgovarao iskreno na sva pitanja obavještajaca. Država de facto ne postoji više. Kompletna njegova jedinica je prešla u snage drugog entiteta kojeg oni smatraju već odavno svojom državom. Učestvovali su prema naredbi u vojno-redarstvenoj operaciji međunarodnih snaga, a zadatak im je bio zauzimanje grada i borba protiv terorizma. Taj vodnik tvrdi da je najbolje kad bi se branitelji grada predali njegovoj jedinici, jer već su im stigla pojačanja, a među tim ima mnogih dobrovoljaca koji su ekstremisti. A tenkova i topova imaju koliko hoće. Kao što će dobiti i zračnu podršku od međunarodnih snaga. A sa zapada ulaze već i kopnene snage i razne specijalne međunarodne jedinice. Od ovog grada će samo ostati ruševine, a svi

branitelji će biti pobijeni. Efendija je već išao dolje stepenicama kad je čuo pucanj iz kancelarije gdje je obavještajac sjedio dalje sa zarobljenikom.

Predaju niko nije prihvatao kao opciju. Nekako je bilo kao da su svi svakako osudjeni na smrt. Kao da su već mrtvi ali da su još tu na ovome svijetu samo da neprijatelju mogu nanijeti što veće gubitke. Efendija se u međuvremenu brinuo oko svega što se dženaza poginulih boraca tiče. Ipak još uvijek je imam iako bez džamije. A „džamija“ mu je svakako sada bojno polje. Stigle su vijesti. Strane trupe koje su ušle, na nekoliko mjesta su pretrpile velike gubitke i morale su se opet povući. Na jednom mjestu branitelji su ih čak namjerno isfolirali da su im poslali veći konvoj s opremom. Formirale su se ubrzo i veće jedinice. Među kojima i ta stara brigada u kojoj je nekad davno bio i efendija. Te jedinice su ušle i u jedan grad na sjeveru prema granici i očigledno ovoga puta čistili sve moguće stare račune. Krenula je jaka neprijateljska brigada koja je imala kao prvi zadatak zauzimanje ovog grada kao i još jednog prema sjeveru. U nevjerovatnoj bitki bila je kompletno uništena. Tek godinama kasnije najčuveniji historičar čitave regije u svojoj prvoj knjizi otkrio je sve detalje te operacije. Nekoliko gradova su čak onda bili oslobođeni u snažnom kontraudaru. Među neprijateljima je vladala prava panika. Civili su masovno bježali. Medjutim zračni napadi su se nastavili. Ti konvoji civila iz ovog grada koji su krenuli prema zapadu napadnuti su par puta. Kao što su i civili smješteni u improviziranim centrima postali meta, jer i škole i bolnice su očigledno „teroristička uporišta“ u očima tih tzv. „redarstvenih snaga“. Efendija je s borcima ušao i u jedan veći grad. Oslobođenje nije bilo teško. Ali zračni napadi su ponekad mogli biti stvarno opasni. Efendija je bio u u zgradi i nije ni čuo zvuk aviona. Talas eksplozije ga je zahvatio i bacao uz zid. Kasnije su ga našli borci i prvo su mislili da je mrtav, dok se nije osvijestio. Osim njega u toj zgradi niko nije ostao živ.

Rat i dalje traje ali ubrzo ova zemlja je postala ratište manjeg značaja, jer pravi Treći svjetski rat je počeo. Interneta i raznih komunikacija više nema. Atomske bombe su pale. U ovu zemlju na sreću ni jedna. Ali na istoku čak ih je palo nekoliko iako nikome nije jasno ko ih je bacao i zašto. Izgleda kao da je to sve bila možda jedna velika greška. Kako god, rat između dvije koalicije opet poslije par dana je prestao. Za efendiju, iz tih vijesti koje su stigle i među kojima su naravno bile i svakakve glasine, crtala se slika jednog apokaliptičnog događaja. Kao da je došao kijamet ili bar neka vrsta predigre. Svijet nikad neće biti više isti. Efendija je pred borcima održao nešto između patriotskog govora i vjerskog rituala u znak zahvale svemoćnom i milostivom Bogu. Jer sudeći prema svemu uspjeli su odbraniti svoju zemlju dok od napadača već sada nije mnogo ostalo. Borbe na nekim mjestima su nastavljene smanjenom žestinom. Ali i te su onda većinom stale jer se odjednom pojavljuju mnogi slučajevi da se ljudi razbolijevaju od nekog virusa. Epidemija koja je uslijedila bila je nešto do tada nevidjeno. Ovaj kraj je već zapamtio razne epidemije tokom historije u kojim su žrtve završile u masovnim grobnicama. Ali ovoga puta svima je izgledalo kao da možda neće niko ostati živ da zakopa sve te mrtve.

Efendija je osjetio da i njega hvatala ta „kuga“. Jedan doktor je tvrdio da je to najvjerovatnije biološko oružje ali izgleda kao da su bar neki prirodno otporni. Efendija bi volio sada o tome još malo pričati s tim doktorom ali to nije moguće jer taj je umro sinoć od te kuge. Sada je red došao valjda na efendiju, koji je to mirno prihvatio kao sudbinu. Bar mu je još bilo dozvoljeno vidjeti poraz nepravde. Samo koliko ljudi će ostati živi da mogu uživati u pobjedi to je već

nešto drugo. On, kako izgleda neće biti jedan od tih. Slabost. Temperatura. Kao da sve unutra gori. Krv. Par puta efendiji se činilo kao da će se izgubiti u mraku. Ali odjednom su tu bila i neka bića. Ljudska. Bar tako su mu ličila. Mlada žena kratke plave kose u crnoj uniformi. To je efendiju skroz začudilo. Vodila ga je onda preko nečeg što je izgledalo kao da je možda džennet. Sve dok on nije skontao kako je to ovaj grad samo valjda nekolicke stotine godina u budućnosti. Osjećaj za vrijeme se svakako skroz gubio. Ali možda je ova vizija samo zadnja lijepa stvar koju mu je dozvoljeno vidjeti prije nego što umre ? Efendija se borio sa smrću par dana. Kao da se nalazio između svijeta gdje mora čekati važnu odluku što se njegove dalje sudbine tiče. Onda konačno odluka je valjda bila donešena. Efendija je još bio skroz slabo ali znao je kad se probudio da će ostati živ. U gradu je veći broj branitelja isto preživio. Tek kasnije, oni će saznati da su im mnogi iz porodice umrli, a u nekim slučajevima oni su čak jedini od cijele porodice ostali na ovome svijetu. Tako da je na području ovoga grada napravljena samo jedna masovna grobnica šta je bilo rijetko bilo gdje još u regionu. Efendija je ipak mislio na ogromne gubitke koje je odnijela kuga. Jedva je mogao hodati, ali išao je pred ruševine džamije, zato što je sam to morao. Efendija je stajao i gledao. Na ovome mjestu bi se gradila nova džamija. Mnogo veća čak i od stare. Kao simbol pobjede. Ne pobjeda jedne vjere nad bilo kojim drugima. Nego kao simbol konačne pobjede dobrog nad najmračnijim zlom.

Mlada žena kratke plave kose u crnoj uniformi išla je pored rijeke. Ne bi ni ona samu sebe više opisala kao mladu iako prema današnjim standardima ona to još uvijek jeste. Iako je pripadnik vojske tu je na civilnom zadatku. Oko nje fontane, razna djela s kaligrafijama i svo to drveće, cvijeće, kamen i metal, činili su hiljade komadića jednog umjetničkog dijela koje je miks između Alhambre i vrhunac domaće tradicionalne arhitekture. Ali nije imala veći osjećaj smisla za te ljepote jer tako nešto u današnjem svijetu se može naći na mnogim mjestima iako uvijek s manjim razlikama. Njena generacija je već odrasla u svijetu u kojem je samo vrlo mali broj mjesta namjerno ostavljen ne-teraformisan. Iako još uvijek ima neki broj ljudi koji su za vrijeme kataklizme bili odrasle osobe - već za drugu generaciju poslije početka nove ere, sve je bilo kao da se to desilo stotinu godina prije. Tako je išla dalje. Dok za nju danas samo prema osjećaju, bez obzira na žive svjedoke, ta vremena su bila povijest poput kamenog doba. Žena zvana Neri suočila se s čovjekom zbog kojeg je tu. Prije kataklizme bilo je samo izuzetno rijetkih slučajeva u kojima su ljudi dostigli tolike godine starosti. Sad je to već normalno, a njena generacija ima još značajno veće očekivanje dužine godina života. Što je na kraju ipak sve do osobe. Ovaj stari muftija kojeg će ona naći tu za vješto urađenim drvenim stolom, sjedi na kafi s jednim od najstarijih ljudi u krugu od tristo kilometara. Nadživio je gotovo svakoga s kim je bio u prvom ratu pa čak i ogromnu većinu tih s kojima je bio u drugom. Kao da je osuđen na vječni život. Da bude tu kao živi spomenik. Neri je za njega čula u školi. Čitala o njemu. Gledala slike i snimke. Ratni heroj. Borac za ljude protiv nepravde. Čovjek Božiji. Primijetila je odmah da se sada ipak i njemu približava kraj gostovanja na ovome svijetu. Zadatak joj je zbog toga bio jasan. Učiniti sve što se može da njemu ne ostaje ništa neriješeno. Iako je imala i druge poslove ovome je dala apsolutni prioritet.

Stari Muftija je polahko popio kafu. Ta žena iz vojske, Neri. Po starim činovima ona je kapetan. Tu je neko vrijeme kao jedna od tri predstavnika vlade, da obavlja sve poslove za koje je nekad prije trebalo tridesetak službenika opštine kao i isti broj policajaca. A da još radi neke dodatne zadatke. Jedan od tih je bio on. Neri nije obraćala puno pažnje na ljepote novoga svijeta u kojem je cvijeće raslo na ruševinama i masovnim grobnicama starog. Ta

generacija se u mišljenjima i željama nalazila negdje skroz gore daleko među zvijezdama. Mračni prazni neprijateljski svemir. Planete na kojima se može živjeti, druge koji su se mogle teraformisati, a treće gdje se jedino moglo opstati pod kupolama kao ovim u morima ovoga svijeta. Muftija je znao sve oko toga kao da je naučnik. Danas je to svakako opšte znanje. Šta je njega činilo posebnim bićem to je njegov životni put, iskustvo i status „pravi čovjek u ratu i u miru“ kao što je taj historičar Miki rekao kada su muftiji prije devet godina dodjelili još jedno značajno priznanje. Muftija je već dobio toliko tih da je imao sumnje kako je neko namjerno izmislio neka nova da bi imali šta dodijeliti sve manjem broju heroja iz vremena kataklizme i godinama poslije toga. Uz to uvijek bi dodijelili i nešto kao da je dobitnik na lutriji - koje danas kao i svih ostalih takvih igara nema više, bar ne za novac. Jednom je muftija dobio da izabere između tri nova modela automatik auto. Inače trebao je dobit jedno, ali taj čovjek iz vlade, kada je vidio da se muftija nije znao odmah odlučiti, dao mu je sva tri. Pa nek on kasnije pokloni to ili ta koja mu se ne sviđaju, bilo kome ili ako hoće nek sačuva sve za sebe. Muftija je tada u više od mjesec dana obišao veći dio jugoistočne Europe tražeći dvije osobe kojima bi mogao dati ta dva auta koje on nije htio. Jer siromaštvo ne postoji više na području za koje je on glavni, otkad je dvadeset i sedam godina poslije kataklizme zvanično islam postao jedinstvena vjera s tačno određenim strukturama i standardima. To je tada inače bilo već više formalno jer odavno nisu više ni postojale te sile koje su izigrale vjernike jedne protiv drugih. Niti je u post apokaliptičnom svijetu bilo mjesta i razumjevanja za bilo koga ko bi po svaku cijenu gledao stvari drugog reda kao ono najbitnije. Nego se gledalo ono najbitnije i najpotrebnije i djelovalo se logično i po zdravom razumu. Islam je i dan danas najveća vjera na svijetu bar šta se te tradicionalne vjere tiče. Aureanizam je ipak više ideologija, jer neko je mogao biti pripadnik i razne vrste vjeroispovijesti. Dok je samo priznavao da je Bog stvorio čovječanstvo da napreduje i da se u ovome univerzumu vječne borbe na kraju mora dokazati kao najbolja. Muftija je posmatrao istovremeno sva mjesta u krugu od osamdeset kilometara oko njega na holoprojekcijama koje je prstom vrtio dalje. Prisjećao se kako je to nekad sve ličilo na jedno veliko mezarje. Stvarno i za njega je prošla vječnost od tada. Pola na novo napravljenog grada danas se nalazilo pod zemljom. Ali ne kao tuneli s malim sobama i lampama, nego s vodopadima, vrtićima i malim jezerima uz razne vrste prirodnog svjetla. Dok na zemlji sve izgleda kao jedan veliki park s ponekim ali prelijepim zgradama. Nova džamija je do sada samo pet puta stvarno bila puna, jer i danas nije lahko sakupiti trideset hiljada vjernika u ovome dijelu svijeta. Crkva zajedničkog reformiranog kršćanstva. Razni školski centri. Muzeji i restorani. Poneke manje zgrade i privatni objekti. Sveukupno grad ima sad malo više od pet hiljada stanovnika. Muftija je gledao i prema zgradi Aureanaca. Ta se najbolje mogla opisati kao neka savremena verzija planetariuma. Tamo se nalazi i sjedište vlade. Ali političara kao takvih više nema. Nema ni političkih stranaka. Administracija se smanjila na dva savjetnika jer službenike je zamjenila mreža kojom vlada umjetna inteligencija. Šta se te tiče muftije, nikad nije mogao pravo reći ko je kontrolirao koga - „Sargon“ vladu ili vlada tu mrežu. Otkad je uspostavljen taj sistem muftija nije imao šta kritikovati. Neke religije kao prije i gotovo sve sekte su nestale kao posljedice kataklizme. Gotovo skroz nestali su i ateisti. Prvih desetak godina je bio težak period ali onda sve je svake godine postajalo značajno bolje i napredak je išao nevjerovatnim koracima. Muftija ipak ne može mnogo toga više vidjeti jer zdravlje mu se drastično pogoršalo. Bez tuge on je tada mirno prihvatio sudbinu i javno hvalio Allaha što mu je dozvolio da može samo još vidjeti početak rada na novoj džamiji. Jer prema starim standardima prije kataklizme ta dijagnoza je značila smrtnu kaznu. Ali su ga izliječili relativno brzo. Taj doktor mu je tada rekao da je ta terapija uglavnom već bila moguća i dvadeset godina prije. Samo nije upotrijebljena zato što je bio cilj maksimalno zaraditi na ljekovima itd. kao što je inače sistem bio takav da se na ljudsko biće gledalo kao na životinje, i to najviše kao kravu koju treba muziti. Posljedice terapije su onda valjda bile da mu se život produžio sve do danas. Džamiju je naravno vidio, kako su je uglavnom roboti gradili dan i

noć. Na obje strane rijeke pojedini djelovi obale su povezani tunelima između pet i dvadeset metara iznad zemlje. Oni su od nanostakla koje je nevidljivo. Tako da neko može kroz njih hodati, a izgleda i čini mu se kao da ide kroz zrak. Samo su imali poneki problem s tim sensorima koji su trebali spriječiti ptice kao i sportiste da ne bi udarali po tunelima. Ali riješilo se to brzo. Tada je on kao prvi zvanično pred narodom išao kroz te tunele s jedne na drugu stranu. Stari Muftija se sjeća. Gdje je sve bio. Šta je sve vidio. Kad su ljudi iz ovoga kraja otišli kao kolonisti. Prvo u grad na dnu Atlantika četiri kilometara ispod mora. Onda kada je počela kolonijalizacija Marsa i Jupiterovog mjeseca Ganimeda. Muftija je svega šest godina proveo uglavnom spavajući u statis ćeliji na putu tamo i opet nazad. Ali vrijedilo je to duge putovanje. Prije tri godine je onda došlo do prvog zvaničnog kontakta s vanzemalcima. Muftija kada je to čuo mislio je da mu samo još ovo fali pred kraj već predurog života. Upozorio je na to, držeći se vjere da čovječanstvo ne smije napasti prvo. Što danas nije tako lahko reći jer i u interpretacijama vjere došlo je do neke značajne promjene. Kako god, ti vanzemaljci su napali prvi i doživjeli su uništavajući poraz. Muftija je kasnije ubrzo saznao, što je do dan danas javna tajna u krugovima vojske i vlade. Sonde i mali svemirski brodovi bez posade su ušli u domaći planetarni sistem tih reptiloida. Emitirajući poruke mira i pozive za prijateljstvo, a što su ti „Gušteri“ jedino mogli razumjeti kao znak slabosti. Zaključili su da je ta druga civilizacija miroljubiva i već samo zbog toga idealna žrtva. Krenuli su sa svemu šta su imali prema domaćem sistemu te „lake mete“. Rezultat je dobro poznat. Gledao je i muftija preparirana tjela tih reptiloida kao i mnoge stvari koje su donesene sa njihove planete. Sjedio je muftija i s Dilijem - koji je kao glavni čovjek vlade za ovaj region u ime Boga javno pozivao na Sveti rat protiv vanzemaljaca. Muftija je imao svoj stav o svemu ali Diliju je to bilo smiješno. Objasnio je on to muftiji i zašto. Da se krenulo punim brojem svemirskih brodova u napad na te reptiloide pobjeda bi bila isto sigurna. Ali gubitci bi bili daleko veći. Odbrana Solarskog sistema ne bi mogla biti testirana. Faktor iznenadjenja ne bi dao taj doprinos pobjedi. Dili je muftiji onda rekao jednu tajnu koju i Neri sigurno ne zna. Uspjeli su prije toga zarobiti jedan mali svemirski brod neke skroz naprednije civilizacije vanzemaljaca. Od tog trenutka, prije više od godinu, dana muftija je uglavnom samo sjedio tu za finim drvenim stolom blizu rijeke i pio kafu. Kraj svog dugog života ima pred očima. Andjeo smrti kao da već dolazi. Pretvorio se u finu mladu ženu. Da pita na najkulturniji način koje zadnje želje muftija još ima. Samo da ne bi ni slučajno napustio ovaj svijet tako, a da mu ne bi ta još dala sve šta god bi poželio.

Neri je još prije par dana sve u dogovoru s muftijom napravila za svaki slučaj. Što bi se u neka stara doba gledalo kao čudno, za muftiju nije bilo nikakav problem. Miran i čak ponekad s osmijehom on je sam postao voditelj kompletnog programa u slučaju da umre. Ona mu je satima pokazivala svemogućće simulacije svega. On je izabrao šta mu se najviše dopadalo. Sve se to prije kataklizme zvalo „državna sahrana“. Sjedili su za stolom. Vrijeme je bilo fino. Šta god je Neri još moglo pasti na pamet sve je pitala muftiju - koji je nju ponekad malo čudno gledao, kao da vidi neku drugu osobu. Ali sve je riješeno. Obavila je zadatak na najbolji način. Stari muftija. Taj ratni heroj koji se kao čovjek božiji borio za ljude protiv nepravde. Sad će pogotovo moći još mirno uživati u koliko god mu još ostaje života. Sjedili su još par puta na kafi. Onako. Upravo mu je htjela reći da joj je stigla prekomanda i da ona treba ići za par dana. Muftija ju je samo posmatrao otvorenih očiju. Neri mu je skenirala vitalne signale. Onda mu je sklopila oči. Poslala je obavijest svim važnim osobama. Kao što je i riješila sve da se ta prekomanda odgodi za nekoliko dana. Jer, ovdje je sada još imala posla oko ceremonije za jednog starog prijatelja.

KRAJ

DEER HUNTER

Dijagnoza. Čovjek koji bi volio ako bi neko ikada pisao o njemu - da ga taj onda nazove samo „Švabo“. Jer odrastao je i dugo živio u Njemačkoj iako je porijeklom iz ove zemlje kamena. Švabo je znao već godinama da će jednom biti ovo. Pljuća su mu otišla. Smrtna kazna. Jedino sada može otići u bolnicu. Iz koje se svakako ne bi više mogao vratiti. Jer tamo oni bi ga poslije par dana, a možda i odmah stavili na aparate. Možda bi ga opet skinuli poslije nekog vremena. Desetak dana ako su milostivi. Ali moguće je i da će ga držati ovako mjesecima. Da mogu još svašta nešto na njemu isprobati. Jer svakako je već mrtav. Lakše bi mu bilo sam sebi ispaliti metak u glavu. Jer u svakom slučaju neće biti zakopan među tim takozvanim „vjernicima“ kojima je bezbroj puta opsovao Boga. Metak znači da sve ide brzo. Bez patnje. Njegov život je blizu kraja. Ne zanimaju ga ni te vijesti više. Svijet ide skroz u kurac. Ne zna se još koliko hiljada mrtvih ima od tih zadnjih terorističkih napada po Europi. Iako se već zna ko su dežurni krivci. Prijeti se i ovoj vic od države „policijskom akcijom“ koju bi trebale uraditi „vojno-redarstvene snage“. Nekim pjandurama po kafićima to je glavna tema već danima. Kako će se i oni braniti protiv bilo koje strane sile. Ma ko će se ovdje boriti? Za šta? Sve je već odavno otišlo u kurac. Svugdje. Sve šta mu je ostalo i za šta je volio i dalje živjeti to mu je mali sin. Ali eto ne može. Sina je poslao kod sestre. Švabo ne želi da ga mali gleda kako polako umire. U kući na kauču ili u bolnici na aparatima. Svejedno ista govna. Nije malom rekao za tu dijagnozu. Taj je to sam nekako skontao pa su obojica znali da je zadnji put dok su se u suzama pozdravljali. Švabo je poslije toga satima sjedio dok su mu tekle suze sve dok mu nije alkohol stavio pidžamu.

Kasnije ga probudi jedan od tih seljaka iz naselja. Švabo ne bi nikad rekao da ovdje ima bilo kojeg prijatelja. Bar ne u pravom smislu. Ali eto, ovaj ako je već tu nek ide na pivo. Vjetar je donio smrad od gradske deponije. A što se ljudi u ovome naselju tiče Švabo ih gleda kao smeće. Dakle to čitavo naselje u tom smislu je ništa drugo nego podužetak deponije. Ovaj seljak pita da li se Švabo čuo ono sa Starim. Aha. Stari. Bivši policajac i alkoholičar. Šta je sad uradio ? Napio se s drugima kao uvijek. Onda sjedio pred kućom s još jednim tipom i dok su pili pripremali su puške i pištolje. Neko ih odmah prijavio. Došli su specijalci. A Stari je te sredio i to još nije sve. Objesili su leševe tu na glavnu cestu. Švabo je prvo mislio da ga taj zajebava. Kao što su i te njegove priče da su strane trupe stigle ´vamo u grad možda samo kafanske priče. Švabo je nekako izgubio osjećaj za vrijeme. Da li je večer ili rano jutro ? Pogled na sat mobitela ne pomaže jer slabo vidi zato što ima tako jaku glavobolju, glava jedva da mu ne pukne. Dolazi onda Stari s još nekima. Pijani kao uvijek, kažu da se spremaju za rat. Švabo još uvijek ne može da vjeruje u sve ovo. Stari kao da se odjednom otriježnio i pita ga šta on ima od oružja i da li se on hoće njima priključiti. Švabo neko vrijeme ostaje bez riječi. Htio se derati na njih da li su normalni kao i da im obavezno jebe Boga. Ali umjesto toga tiho izvadi tu dijagnozu. Stari ima neke suze u očima. Ali ponavlja pitanje kao da je sa Švabom sve u redu. Kao da je ovaj živi mrtvac - kao da je ova ruševina od čovjeka - najzdravi borac na svijetu. Kaže Stari da koliko je čuo strane trupe su stigle u zapadni dio grada. Očigledno pripremaju napad. Kao što je i čuo da će možda već preko noći biti zračni napadi. Švabo sjedi i s drugima, a par puta oni idu negdje ili njima dolaze neki. Švabo je onda opet zaspao dok ga ne probudi neki zvuk. Negdje se čuje nešto. Ne vidi se ništa dobro. Eto tu. Valjda u gradu i okolnim naseljima. Mobitel mreža ne radi. Ali njegova sestra mu je poslala SMS još jučer da su otišli u neku vikendicu. Vijest da je počelo bombardovanje brzo se širi. Bježe civili iz naselja. Prve eksplozije. Tri. Sveukupno samo tri. Jedna raketa je valjda trebala pogoditi džamiju ali promašala je cilj za tristo metara. Ima navodno nekoliko povrijeđenih. Druga je udarila u sred deponije. Dok je treća djelomično srušila jednu zgradu doli pored puta. Švabo to sve čuje sa zadovoljstvom. Iako mu ne bi bilo žao da je ta prva pogodila upravo tu prokletu džamiju. Ali on je ipak uvijek najviše mrzio te kretene za koje je rat samo video igra, gdje oni sjede hiljade kilometara daleko i ubijaju ljude na ekranu, a poslije toga mirno idu na piće. Izgleda da im nešto ne ide. Osim da je glupo ispaliti rakete na bezvezne ili skroz jeftine ciljeve. Ali to im je valjda strategija. Ovako pokazati nadmoć da onda njihovi vojnici ne bi više naišli na otpor. Ha. To su ovdje sigurno na pogrešnoj adresi. Nekako to Švabu daje snagu. Nešto se budi u njemu. Samo nek ti njihovi vojnici dolaze. Bit će zanimljivo...

Jugozapadni dio tadašnje Zapadne Njemačke. Švabo se naravno dobro sjeća rodnog kraja. Zemlja kamena gdje je naučio još kao mali dječak voziti traktor i gotovo sve oko poljoprivrede i čuvanje stoke. Ali sada oni žive u Njemačkoj. Njegovi roditelji i dvije sestre. Ide on tamo u školu. Onda u gimnaziju. Već rano počinje sam u slobodnom vremenu nešto zaradivati. Kada se jednom pun ponosa obrati svome babu taj ga samo pošalje u najbliži hotel. Tu Švabo treba gledati kakve su cijene za sobe i usluge. Švabo se vrati i prenese mu te podatke. Onda mu babo kaže da od sada Švabo treba pola plate dati njemu. To Švaba prvo jako pogodi. Ali kasnije on to počinje razumijevati kao jednu važnu lekciju o životu. Da ti nikad neće niko dati bilo šta džaba. Osim možda poneke milostinje. Švabo se sve više osjeća kao Nijemac. U gimnaziji, najdraži su mu profesori koji su stari nacisti. Ti i njega cijene zato što ima prirodni talenat za matematiku. Kao što zna i njemački bolje od većine Nijemaca. Gleda da što prije može polagati razne klase za vozačku dozvolu. Šta god se može studirati sve je to fino i lijepo. Ali ono konkretno sa čime se odmah može prvo zaraditi pare uvijek je

ono najbolje. Zabava u životu mu je isto bila vrlo važna jer čovjek ne može samo raditi. Napiti se s drugovima pa onda ono obično da bude tuče po kafanama. Tako je Švabo brzo uspio čak i dospjeti na vrh spiska policije te pokrajne što se nasilja tiče - ali eto na kraju nisu mu mogli ništa. Sve bi se to tako nastavilo da nije u njegovom rodnom kraju izbio rat. Švabo je tada služio vojsku, i to naravno onu Njemačku. Jer osjećao se kao Nijemac i na kraju bolio ga kurac za te divljake doli. Došao im je tip na obuku koji je očigledno radio za neku službu. Taj je onda izabrao Švaba i još neke za specijalnu obuku. Kao snajperisti itd. a jedan bitan kriterij je bio poznavanje jezika. Potom je uslijedila ko fol obuka kao radnik odjela za tehničku pomoć. Švabo je ipak imo slobodni izbor. Ne bi ga mogli ni na šta prisiliti. Ali kada je na TV vidio kako mu je jedan drug dolje ubijen onda je i njegova odluka bila dobrovoljna. Krenuli su dolje.

Medju građevinskom materijalom sakrili su oružje. Bez problema su prešli granice. Tehnička pomoć. Situacija je bila već malo čudna. Švabo se prvo priključio jednim snagama, a onda je ipak prešao u druge. Došlo je do sukoba između bivših saveznika. Kako je Švabo tek kasnije skontao glavnu ulogu u tome su igrale strane službe. Na jednoj strani su bili HVO uz još veću pomoć HV-e, a na drugoj Četvrti Korpus ARBiH-e. Koji je sigurno i šta se izdaje i nesposobnost i lopovluka tiče bio dno čitave Armije. Švabo je upoznao i mnoge te „komandante“ kojima je jedino bilo bitno da su njihova skladišta puna dok je narod gledan, i da svako od njih može maksimalno uzeti za sebe. Nije ni teško pogoditi zašto strane službe nisu nikad poslale plaćene ubice za te tipove. Jer ako bi ih sredili možda bi umjesto njih došli neki pravi ljudi. Ali bilo je i izuzetaka. Jedan pravi komandant koji je herojski vodio odbranu jednog dijela Mostara. To ga je dovelo na spisak te službe. Švabu su dali do znanja kako će taj komandant biti njegov zadatak. Ali ovaj „Njemački“ operativac prvo mu je rekao kako treba testirati da li je Švabo stvarno spreman i sposoban. Rekao mu je da treba ubiti dijete na drugoj strani da bi se onda prebacila krivicu na ove. Švabo to nije uradio. A taj „Njemački“ operativac je dobio metak od nepoznatog snajperiste. Plan službe da su snajperisti trebali likvidirati tog komandanta nije uspio. Ali su ga ipak sredili na drugi način kada je sletio helikopterom. Borba je postajala sve žešća. U nekim djelovima grada vodile su se teške ulične borbe, prsa u prsa. HVO i HV-a su imali apsolutnu vatrenu nadmoć ali jedinice Armije RBiH su se držale nadljudskom hrabrošću. Kada je bilo najteže samo jedan general im je došao da bar sprječava da sve padne. A zato su mu svi ostali zahvalni. Ali došlo je i do čudne koalicije. Za nekoliko miliona maraka četnici su jedinicama Armije dali artiljerijsku podršku. Glavna meta je bio franjevački samostan koji je u toku te akcije bez potrebe skroz srušen. Poslovni odnos s četnicima se očigledno nastavio. Velika operacija protiv četnika koja je trebala donijeti značajnu pobjedu završila se kao katastrofa za Armiju, kako je i inače često sve bilo izdato. Kada su najbolji diverzanti bili masovno poubijani, dvojica komandanata korpusa su isto veče slavili taj njihov „uspjeh“ s dernekom uz piće i kurve. Švabo se pazio. Nosio je masku. Gledao da niko ne zna gdje se kada nalazi. Čak je par puta nekima namjerno dao pogrešne podatke pa se nagledao kako su onda ta mjesta odjednom bila pod teškom neprijateljskom vatrom. Jednom je ležao četiri dana u smeću. Meta mu je bio neprijateljski snajperista koji je često ubijao civile. Švabo nije mrdnuo. Srao u gaće. Odjednom, poslije punih četiri dana, samo na par sekundi pružila mu se prilika da sredi onoga. Švabo ga nije promašio. Učestvovao je i u uličnoj borbi. Jednom je našao u garaži devet leševa. Svi bez glave. Svi su mu bili rodbina. Borba se nastavila. Potom je sa HVO i HV došlo do primirja. Dok se išlo dalje protiv četnika. Krajem rata Švabo je bio u Kraini. Još poslije prekida vatre jedan drug je dobio metak s četničke strane. Dok su Švabu zabranili da uzvrat više na to.

Rat se završio, a rane su mu ostale. Ponekad se i još mnogo godina kasnije noću probudi vičući, dok bi se trijezno kao od šoka. Ali eto išlo se dalje. Švabo je zajedno s nekim poslovnim partnerima pokrenuo firmu. Očistila su se ratna područja od ruševina, a u svemu je bilo još korisnog materijala, koji je imo veliku vrijednost. Kao što su imali i opremu i građevinski materijal koji su stigli iz vana. Švabo je ubrzo postao milioner. Ministri su mu dolazili, a svi važni ljudi toga kraja gledali su da mu se uližu u dupe. Porušenu kuću svoje porodice koja je nekad bila vikendica, popravio je. A tamo gdje je ta bila jedina sada se stvorilo čitavo naselje jer su došle izbjeglice u većom broju. Švabo je svima dao struju i pomagao gdje god je mogao. Iako su to sve bili nepismeni seljaci Švabo je smatrao da su i oni zaslužili šansu imati bolju budućnost jednoga dana. Kao čovjek koji sam nije mogao tačno reći da li mu je domovina sada Njemačka ili Hercegovina, Švabo je imo neku vrstu posebnog razumjevanje za te slučajeve. Činio mu se da je i on stranac gdje god bude. Jednom je u Njemačkoj imo probleme s neonacistima. S još nekoliko poznatih huligana ušao je upravo u glavni neonacistički kafić. Neko je to vidio i odmah javio policiji. Medjutim kada su uletjeli specijalci Švabo je sa svojim sjedio uz pivo dok je taj glavni neonacista mirno čitao knjigu koji mu je Švabo dao „Šta je Islam ?“. U Njemačkoj se i oženio i razveo par puta. Te žene jesu bile prelijepa ali i jako sebične i na kraju nepovjerljive i nevrijedne. Majka od te jedne žene ga je čak jednom prijavila policiji kao „terorista“. Tako da su ga na aerodromu uhapsili specijalci. No to se ubrzo sve riješilo. U Njemačkoj se Švabo priključio rokerima. Njegov klub postao je dio „Hells Angels“-a dok je on lično bio „sergeant at arms“, a to je oružar i ovo je najvažnija funkcija u rokerskom klubu - za koju samo dolazi u obzir čovjek koji je sto posto povjerljiv ali i pravi profesionalac što se naoružanja tiče. Švabo je imo sve. Fin život i tamo i ovamo. Para više nego što može trošiti. Samo još nije imo sreće sa ženama. Ali eto našao je jednu kada se pravo napio. Njen je baba onda odmah došao i zajebavao oko vječanja. Stari cigan je valjda zaključio da je dobio na lutriji. Neka. Švabo je pristao na sve. Jer sve mu ide i dalje fino...

Kolo sreće je čudna stvar. Čovjek je ponekad skroz gore a za trenutak kolo ga onda može pregaziti punom snagom. Vjenčanje je bilo ogromno. Bajkeri iz cijele Europe su došli. Neki čak i iz SAD. Švabo je izabrao jednog Hrvata da mu bude kum. Dok im je četnik pjevao. Njegova nova žena vidljivo je uživala u svemu, kao što je i odmah voljela glumiti damu. Švabo nije ni obratio pažnju na to. Bitno je da je dijete na putu, a šta god bude - sad bi on konačno imao i svoju normalnu malu porodicu. Odjednom mračna sudbina je udarila. Poslovni partneri su pobjegli s milionima. Jedan katolički svećenik koji je bio poznat kao peder i pedofil sam je uzeo više od šest miliona i krio se sada valjda negdje u Rusiji s brojnim malim dječacima, dok su i drugi nestali svugdje po svijetu. Švabo je ostao preko noći bez pare ali s ogromnim dugovima koji su automatski uslijedili i koji su se konstantno povećavali. Počela su teška vremena. Švabo je prodao sve šta je mogao. Često, kad god je neko vidio da on šta prodaje jer mu trebaju pod hitno pare, ucjenjivao bi ga. Svi kojima je on toliko pomagao sada su mu okrenuli ledja. Svi koji bi ga još do nedavno poljubili u dupe sada kao da ga nisu nikad ni poznavali. Svi u naselju kao da uživaju kad gledaju kako on pati. Nema ovdje više budućnosti. Nema mogućnosti da bi Švabo mogao bilo šta zaraditi. Dok u Njemačkoj bar ima neki minimum što mu ne mogu oduzeti. Preselio se sa ženom i bebom tamo.

Jugozapadna Njemačka. Zatvoreni odjel glavne psihijatrijske bolnice te pokrajne. Švabo je godinu i po dana na psihijatriji kasnije opisao kao najbolja doba u životu. Kao jedan veliki

godišnji odmor od svega. Od ratnih trauma. Od neuspjeha u životu. Od nezahvalne žene i njenih odvratnih roditelja. Tu na psihatriji mu je fino. Ne fali mu ništa. Ako hoće pivo on samo mora da prijete da će nekoga razbiti pa dobit će posranu pivu. Kad mu stiže džeparac od zdravstvenog osiguranja on to otkocka na automatima po kafićima u gradu, a uz to se i žestoko napije. Onda taksijem se ide nazad u bolnicu. Pa šta ? Boli ga kurac za sve. Saznao je i da su mu pluća oštećena, i to toliko da je samo pitanje godine kad će mu biti kraj. Može to biti za pet ili za deset godina, a možda još i kasnije. Ali sasvim sigurno Švabo neće vidjeti više kako će mu sin maturirati. Inače sin mu je ono jedino zbog čega je uopšte još tu na ovome jebenom svijetu. Već par puta mu je došlo da sam sebi opali metak u glavu i zdravo. Šta se ima više zajebavati ? Ali eto, zbog sina uvijek je odustajao. Dok mu žena radi i dalje kao medicinska sestra u Njemačkoj, Švabo se malo vratio rodnom kraju. Odjednom ga stiže vijest da mu je babo umro tamo. Jedan drug će organizovati transport. Kao da to nije dovoljno, pravi pogodak tek uslijedi. Ta prokleta govna u džamiji tvrde kako za babu nisu platili pare za harem iako Švabo zna da mu je majka to uvijek radila. Hoće da se sve to plati još jednom, jer znaju da Švabo nema para. Ne može. Babo će biti zakopan sam na polju izvan harema. Zemlja je gotovo sve sami kamen, nema šanse da se taj mezar iskopa lopatama. Zove Švabo jednog rodjaka koji ima bager. Taj pod jeftinom izgovorom odbija da mu pomogne. Na kraju dolazi im neki nepoznati čovjek koji bagerom iskopa tu rupu. Švabo mu obeća da će mu platiti sve samo čim dobije pare. Ali taj kad je vidio u čemu je stvar sve mu halalio. Kasnije kada su se vratili s njegovom starom bolesnom majkom oni isti kreteni namjerno su namjestili dvojicu mrtvih s obje strane oko njegovog baba. Kao sardine. Tako da mu majka nije mogla biti sahranjena ni lijevo niti desno kod voljenog muža. Švabo im to naravno nikad nije mogao oprostiti. Par puta se napio i namjerno se parkirao pred džamijom da bi kome god ko bi izašao ili ušao mogao opsovati sve po spisku. Za Bajram kod Švaba su došli najgori alkoholičari iz tog naselja. A već od ranih jutarnjih sati sve je bilo kao konkurs, ko se najviše napije i ko najglasnije i najviše puta na najgori način opsuje Boga. Njegova stara majka međutim tvrdila je da joj je sin pod crnom magijom i stalno je govorila neke molitve za njega. Optužila je tu njegovu ženu i njene roditelje za sve. Ti se i jesu sve više neprijateljski ponašali prema Švabu. Uglavnom on im je kriv što nije više milioner pa za njih je to kao da ih je on nekako prevario. Sad su smatrali da sve to što je njegovo inače treba da pripada njima. Švabo je šta više, patio i od napada bijesa. Pri čemu bi mu oči promjenile boju dok bi on psovao svašta. Samo njegova stara bolesna majka je bila tu da ga sluša i koja ga je mogla razumjeti i sve mu oprostiti.

Švabo se konačno vratio. Zbog sina za kojeg su tamo počeli neki problemi. Dijete je izuzetno pametno. Ali to se tamo ne samo ne cijeni, nego takva djece se sada često vode kao da su bolesna i stavljaju se pod psihofarmake. Švabo iz ličnog iskustva zna kako djeluju ta sranja na odrasle osobe. A da mu bilo ko dijete još u godinama pred pubertetom stavlja na to, ne dolazi u obzir. Sin mu je onda ovamo išao normalno u školu i ubrzo dobio priznanje kao najpametniji učenik. Nema šta Švabo u međuvremenu nije pokušao. Na svaki način htio je bar nešto zaraditi. Na kraju sve uzalud. Niko ne jebe to koje certifikate i koliko škole imaš. Pogotovo ne u naselju koje je puno nepismenih seljaka koji su već zaboravili ko im je pomagao kada su došli bez ičega. Danas sve ovdje pripada njima, a Švabo kao da im je nepoželjni gost koga tolerišu dok mu samo mogu šta ukrasti i samo dok ih on časti. Švabo se takodje pokušao baviti politikom. Da bi svima mogao šta pomoći i sve to bez ikakve namjere da bi se na bilo koji način od tog obogatilo. Bar samo za neka komunalna rješenja oko asfaltiranja puta itd. ako nema šta drugo. Uzalud. Posao. Ko god mu dodje, Švabo mu uradi sve i to što profesionalnije. Na povjerenje. Samo što mu na kraju ne samo da nisu ostali dužni, nego bi još širili i priče kako on nema pojma dok njihov nepismeni „majstor“ sve zna. Švabo je uglavnom više živio samo od penzije koju mu je majka dobila u Njemačkoj.

Švabo je sam sebi iskopao nekoliko manjih položaja na brdu, na koje je jedva uspio izaći. Ta omladina koja je prihvatila onog seljaka kao komandira voda čak mu se i smijala. Alkoholičar. Koji je vidljivo gotov. Koji ne može više ni pretrčati dvadeset metara. Koji mora inhalirati nešto. Ma neka nosi tu pušku i ovu maskirnu čebad na sebi da glumi snajperistu. Ko će ga smatrati još ozbiljno ? A onaj „komandir“ je služio u oružanim snagama i navodno zna sve. Pravi profesionalac. Ali u kurac. Švabo tog idiota i njegove naredbe nije jebao ni pet posto. Kao da taj ne postoji. Švabo je otišao sam na brdo i počeo malom vojničkom lopatom bar malo šta pripremati, koliko mu je to moguće. Svaki napor mu teško pada. Teren kao takav isto, nije baš sjajno. Ali ova lovačka puška s optikom ipak nije loša. Metaka nema puno za nju ali valjda će biti dovoljno. Posmatra Švabo ove doli. Taj idiot stvarno nema pojma kako treba rasporediti borce. Odavde se vidi i da u gradu ima dima što znači da se tu negdje ili vode borbe ili da se bar nešto zapalilo. Švabo je tu na brdu sam. Bez pravih informacija. Samo da sebi još malo namjesti sve. Uostalom, samo da čeka hoće li se pojaviti bilo koje neprijateljske snage i to kada. Možda oni i neće uopšte navratiti jer osim kontrole na magistrali ovdje stvarno nema ništa zanimljivo. Čekanje ubija. Možda su se te strane snage skroz zaglavile u gradu ? Momenat. Švabo primjećuje nešto na magistrali. Kao da je konvoj neki. Strane trupe. Definitivno. A šta rade ovi levati dolje ? Zajebavaju se. Dobro možda će se taj konvoj držati magistrale pa neće ni krenuti bilo gdje na stranu. Eto. Odvajaju se. Neki ovamo, a neki tamo i onda da bi se opet s druge strane sreli upravo tu gdje su oni dolje. Jebi ga. Ti očigledno ovo sve ne znaju. Ne vide. Još malo i napast će ih iz dva pravca, a imaju i transportere neke. Švabo nema motorolu, a mobitel ne radi. Jebi ga. Da ispali bar metak, dva, onima dolje u znak upozorenja ? Uzalud. Prekasno u svakom slučaju. Jer ako bi se oni počeli povlačiti pogotovo bi bili lahke mete. Borba dolje počinje i kratko traje. Taj vod se većinom predaje. Švabo vidi kako ih ti strani vojnici razoružavaju. Svi moraju na koljena, glavama dolje, a ruke na glavu i čekati. Jedan koji je tim stranim trupama oficir neki, pita nešto ove zarobljene. Švabo sve prati. Taj oficir onda dvojici ispali po metak u glavu. Njegovi poslije toga pobiju ove ostale. Švabo ga ima u optici. Daljina nije mala, ali evo ti, šupčino. Pogodak. Švabo opet nišani. Dva, tri puta. Jedan, koji se pojavio na jednom transporteru. Pada. Jedan, koji im je snajperista. Laku noć. Jedan, koji nosi neki mitraljez. Ma krepaj, jebem ti mater. Švabo promijeni mjesto. Polahko i pažljivo, jer brzo svakako više ne može. Transporteri otvaraju vatru. U magacin puške staje samo pet metaka. Švabo ubacuje još četiri. Hajmo sljedeća tura. Da vidimo koji će sada biti sretni dobitnici. Prvi, za tog stranog šupka koji nosi nešto kao protivoklopnu raketu. Evo drugi, zlatni metak za jednog od tih koji su pobili tu bezveznu glupu omladinu. A evo tu im je valjda i bolničar, pa da vidimo ko će njega spasiti poslije ranjavanja. Hahaha. Aha. Ovaj sada im je možda komandir odjeljenja ili tako nešto. Evo mu pozdrav, ma nek i njemu od srca bude jedan veliki „FAK JU !!!“.

Još uvijek nisu ga otkrili. Švabo se premjestio. Jedva. Morao je inhalirati. Šta je još gore, nekako je izgubio nekoliko metaka na putu, a ne može se vratiti da ih potraži. Dolje, on je računao da će se poslije ovakvih gubitaka te strane trupe koje su nešto jače od jednog voda, povlačiti. Jest kurac. Krenuli su prema brdu. Transporteri i vojnici su pucali, iako očigledno nisu tačno znali kuda. Valjda da bi Švabu zaplaše, nadajući se da će taj k'o budala ustati ili pokušati pretrčati dalje čim zafijuču neki metci slučajno blizu njega. Švabo je opet mirno ubacio pet komada. Nišanio. Opalio je svih pet ali dva puta je ipak promašio. Dalje. Tu iza tog kamena. Odjednom nekoliko jačih eksplozija. Gore na brdu iza njega. Rakete. Kakve ? Iz VBR-a možda ? Trajalo je kratko, dok je Švabo skontao. Čuo je zvuk. Helikopter. Jebeni

posrani helikopter !!! Naravno nije transportni nego borbeni. Najvjerojatno i s elektronikom koja bi ga mogla otkriti iz daljine. Protiv ovog se ne može. Koliko ih je sredio do sada. Šestorica sigurno. Sto posto, garantovano. Ovih ostalih ko zna. Svi nose pancire. Ali eto. U svakom slučaju mrtav čovjek je bar sjebao neke od njih. Dok su oni pobili kompletan vod od nekih četrdesetak zdravih levata, koji su na kraju sami krivi što su najebali. Gdje je Stari sada? Možda sjedi i krije se negdje uz rakiju ? Nema veze. Vatra je prošla nedaleko pored njega. Kao da je helikopter htio pokriti brdo svojim teškim mitraljezima. Čim je Švabo pomislio da vatra ide dalje ta se upravo vratila. Letjeli su kamenčići i komadići drveta i zemlje oko njega. Helikopter je onda krenuo dalje i gadjao nešto dolje na magistrali. Švabo je malo razgledao dolje. Strani vojnici su valjda mislili da je mrtav. Vjerovatno su čak i pretpostavili da gore ima više snajperista. Švabo je malo pričekao. Oni su postali još više neoprezni. Četiri metaka je ispalio. Tri su sigurno pravo pogodili. Helikopter se vratio. Rakete je valjda ispucao. Ali je iz teških mitraljeza otvorio vatru i to ovoga puta na cilj koji je uspio otkriti. Švabo se zaklonio koliko je mogao. Zagrljio je tu jebenu tvrdu kamenitu zemlju kao da mu može biti pancir ali na koju se sad proljevala njegova krv. Nešto mu je poderalo lijevu ruku. Nešto ga je pogodilo u ledja i negdje sa strane. Nešto kao mali žileti. Geleri. Helikopter je prestao. Ali, iako su mu uši gotovo zagluhle, Švabo ga čuo. Još je tu. Čeka. Polahko, Švabo se digao. Pušku je stavio na taj kamen iza koga se krio. Nišanio. Helikopter je stajao, lebdio u zraku. Vidio ga je i taj pilot. Jedan metak. Švabo nije mogao više ni pravo da vidi. Ali nekako je uspio. Metak je pogodio prozor tog helikoptera, a da taj nije bio od posebnog pancirnog stakla vjerovatno bi stigao pilotu u glavu. Švabo je gledao. Nije mogao više bilo šta drugo uraditi. Očekivao je zadnju počasnu paljbu strjeljačkog stroja. Helikopter se okrenuo. Brzo je pobjegao. Švabo se čudio. Dolje je vidio nešto, iako samo slabo. Transporteri. Jedan. Pa drugi. Kao da je neko ispalio zolju u njih. Drugi su se povlačili ali i od tih neki su nastradali. Švabo je razmišljao na njemačkom. Da li je to stvarno neko došao tačno na vrijeme ? Da li je u ovoj proklesoj zemlji ikada neko uspio biti tačan ? Teško mu je da se kreće. Nedaleko je poderani ostatak jednog drveta. Tu se smjestio. Kičmu prema drvetu. Bolove svakako više nije ni brojao. Činilo mu se kao da se sunce spusti. Akšam. Život je u sekundi prošao pred njegovim očima. Švabo se pokušao još jednom pravo nasmijati. Dok su mu oči otvoreno gledale već u daljinu. Taj zadnji osmjeh mu nije uspio. Previše mu je krvi već teklo iz usta.

Kao ratni heroj on je dobio jedno od tih prvih automatskih kola. Starom je ipak trebalo neko vrijeme dok je to prihvatio potpuno cijeliti. Kola bez pravog volana gdje samo označiš cilj i zdravo. Već ova prva generacija tih vozila je pametna nema šta. Sada se Stari mogao napiti i u toku vožnje bez ikakvih problema. Svidjalo mu se to. Iako ovaj cilj on ne bi ni skroz pijan mogao promašiti. Poslije velikog tunela samo na desno pa na brdo do parkinga. Flaša rakije u ruci. Stari se penjao stepenicama prema spomeniku. Stvarno su ovo sve fino napravili. Stari se prisjeća kako su našli Švabu. On je tad odlučio da se Švabo ukopa na licu mjesta. Borbe koje su još uslijedile Švabo više nije vidio. Niti tu epidemiju. Nema nikoga ko tada nije izgubio nekog najbližeg. A jedva su uspjevali stizati i zakopavati sve te mrtve u masovnim grobnicama. Švabo međutim ovdje leži, prva klasa, sa sjajnim pogledom na polje i dolinu. Stari se sjeća svega i zna kako je i njemu poslije svega kraj života ipak bio blizu. Ali ta terapija mu je spasila i obnovila jetru, pa šta. Šta god je nekome sudjeno. Spomenik je figura. Ali ta kao da odjednom postane hologram čim se neko prebliži. Kao da tu stoji duh. S puškom i prekriven maskirnim ćebetom. Piše tu i ova jedna rječenica kojom je Švabo volio da sebe opisuje. A ta je da je on samo volio ljubiti ali su ga naučili ubijati. Stari mu ipak često dolazi. Relativno često. Hajde, ponekad. Ali je učestvovao kada se pravio taj spomenik. Mislio je Stari i na tog sina od Švabe. Taj je danas jedan veliki naučnik koji radi nešto oko motora za svemirske brodove. Ne voli alkohol. Ne voli ni ovo područje. Jebi ga. Rijetko navrati, iako je

pozvan. Šta ćeš. Stari cuga i pripali po jednu. Nema danas više ni tih cigara od prije. Ove danas nemaju više ono što od tebe napravi ovisnika, niti bilo šta štetno. Valjda je upravo to ono što Starom toliko fali. Potegne Stari dobro iz flaše, pa izvadi čaše iz džepa. Naspe. Sensor na spomeniku reaguje. Stari visoko podigne čašu, dok Švabo tu stoji i nazdravi sa njim.

KRAJ

TVRDJAVA MRTVIH

Mlada misa. U crkvi jednog manjeg grada. Iz tog mjesta svi koji su mogli, pobjegli su. Stari fratar koji je bio župan, upravo zbog toga htio je ovo kao zadnji uspjeh. Ali najviše i radi toga da bi time kao upalio svjetlo dok se sva okolina sve više gubi u mraku. Fra Luka je tada već bio vrlo obrazovan čovjek. Znao je odlično nekoliko jezika. Mogao je raditi svašta drugo jer svi mogući putevi su mu bili otvoreni. Ipak se odlučio krenuti kamenitim putem služenja Bogu što je u današnjem svijetu teško normalnim ljudima objasniti. Jer to znači, da on neće imati svoju obitelj. Svoju ženu. Svoju djecu. Niti će ikada živjeti u luksuzu ili biti vlasnik nekog većeg imanja. Imat će i on ipak život neki ali sve je to jako ograničeno i puno odluka protiv samog sebe. Franjevci se ipak u mnogim stvarima razlikuju od drugih katoličkih struja. Jako su vezani za narod i orijentacija im je čisto pozitivna. Jesu i fleksibilni u mnogim stvarima kao što su i otvoreni prema svemu novom ukoliko bilo šta od toga nešto valja. Fra Luka je ovo razumio kao najveći i najsretniji momenat u životu. Došla mu je tada rodbina. Bili su tu i prijatelji. Ta mala crkva, koja je bila srušena u ratu i poslije toga ponovo izgrađena, bila je puna. Najljepši početak njegovog puta kao pravog fratra. Koji je tada posvetio život dobrom djelu, jer služiti Boga najprije znači služiti ljudima. Jedan važni dio toga je i da se sačuva historija jedne nacije. Kao takva bez ikakve zloupotrebe. Fra Luka je na

tom zadatku već radio neko vrijeme. U samostanu mu je fino. Svijet za sebe. Skroz bi mogao zaboraviti sve šta se dešava vani, što bi nekako bilo i bolje. Ali i on je morao biti u toku šta god da se desilo. Do malo prije čitao je i gledao razne vijesti na laptopu. Sva ta zla mogu čovjeka bacati u depresije. Gvardijan je naveče vodio misu gdje je glavna tema bila situacija u svijetu. Kao što su naravno bile i mnoge molitve za sve žrtve nasilja i za mir. Za fra Luku sve je bilo kao da mu je po drugi put bila mlada misa. Ostali su gotovo svi budni uz molitve i da prate najnovije vijesti. Vani su počele svirati, zavijati, svirene.

Fra Luka je mislio na ono šta su mu neki pričali kao i šta je čitao. Rat. Franjevci nikada nisu učestvovali na bilo kojoj strani. Što je često dovodilo do toga da su manje ili više bili na meti s obje ili više vjera i etnija i ideologija. Sjeti se on jednog sada već starijeg fratra. Taj je imao sreće da nisu i njega zaklali neki samozvani mudžahedini. Samo što je kasnije dobio batina u jednom kafiću gdje su ga tudjmanovi ekstremisti pretukli kao izdajnika. A ta crkva gdje je fra Luka imao tu mladu misu je bila srušena od strane četnika koji su uz to i onog tadašnjog fratra žestoko maltretirali. Na sreću, taj je uspio spasiti dragocjenu kolekciju slika na kojima je križni put Isusa interpretiran kao da su Rimljani komunisti. Takvih anegota ima mnogo. U Drugom svjetskom ratu partizani su u Hercegovini napravili masakar nad franjevcima. Ipak franjevci su uspjeli nekako se aranžirati čak i s Titom i njegovim ateistima. Kao što su se inače snalazili s bilo kojim vladarima bez obzira na to ko su ti bili i šta su radili s narodom. Jer glavni zadatak je i da se sačuva historija. Dokumenti. Knjige. Vladari dolaze i odlaze ali dok narod kao takav postoji ovo je najbitnije. Fra Luka je uvjeren kako će i sada najvjerojatnije zemlja biti okupirana. Bit će tisuće mrtvih i veliko razaranje. Kao uvijek. Ali će i ta okupacija jednom proći. Kao što su sve do sada. Iako su poneke trajale duže nego druge. Ovo, bar sudeći prema propagandi, izgleda kao vjerski rat. Neka vrsta svetog krstaškog rata. Odvratno i pogrešno. Tako nešto nema veze sa kršćanstvom kao i na suprotnoj strani ni sa islamom. Ali kada se politika i finansijski interesi upetljaju i zloupotrebljavaju vjeru onda je džaba govoriti slijepim i gluhim.

Nekoliko raketa je udarilo po gradu. Uglavnom, učinjena je manja materijalna šteta iako ima i nekoliko ranjenih. Svakako se ovdje u krugu od dvadesetak kilometara nema šta bombardovati. Bar fra Luki ne bi ništa poput vojnog objekata palo na pamet. A on se ipak nada da će bombardovanje biti ograničeno upravo na to. Ova država koliko zna nema ni protivzračnu odbranu. Vjerovatno će sada uslijediti neka kapitulacija i strane trupe će biti puštene da svuda traže koga god bi oni mogli smatrati teroristom. Fra Luka razmišlja. Čuo je razgovor malo prije između dva fratra. Šta bi radili ako bi im došao neko koga te strane trupe traže, ako bi taj tvrdio da je nevin, tražeći azil u samostanu. Bi li ga primili ili bi ga odbili? O tome postoje različita mišljenja. Fra Luka nije siguran kako bi on odlučio. Ukoliko taj nikoga nije ubio, trebalo bi mu dati mogućnost da se krije ovdje. Neće valjda strane trupe zbog toga pucati na samostan, zar ne? U međuvremenu stižu vijesti iz drugih dijelova zemlje. Na nekim mjestima se vode žestoke borbe. Nije jasno ko se to točno bori protiv koga. Izgleda, u drugom entitetu nije bilo bombardovanja i da je tamo izvršena i neka mobilizacija. U zapadnoj Hercegovini isto nije bilo borbi ali ima i vijesti o napadima neke nepoznate grupe na strane vojnike. U Sarajevu i u Mostaru kao u Kraini, neke paravojne formacije isto napadaju. Noćno bombardovanje je ipak odnijelo stotine žrtava sudeći prema prvim podacima. Najviše u tim mjestima gdje sada djeluju te paravojske. Drugi entitet daje potpunu podršku „policijskoj akciji međunarodnih redarstvenih snaga“ a sve njene postrojbe će učestovati sa te strane kao „pomoćna pješadija“. Dok je u Hrvatskoj došlo do neke teške svadje oko učestovanja vojske i kako izgleda čitave jedinice su odbile naredjenje Vlade. Navodno i druge države koje su

članovi te sadašnje koalicije imaju slične probleme iako se još ništa točno ne zna. Dan je prošao i noć je bila mirna. Samo je u grad stizalo sve više izbjeglica koje su širile svakakve priče.

Sutradan, prije podne jedan avion je kružio nad gradom. Transportni, kako je jedan stari fratar tvrdio. Nešto je bacio. Papirni listići, na kojima se najavljuje bombardovanje grada naveče. Da ne bi došlo do civilnih žrtava, svi civili se trebaju sakupiti na odredjenim mjestima. Čudi se fra Luka odmah oko izbora tih mjesta kao i da nije samostan među njima. Mnogim fratrima ali i drugim ljudima je to isto sumnjivo. Ali iako se mnogi ljudi kriju na drugim mjestima prije svega u šumi, narod se u velikom broju drži onoga šta je preporučeno na tim listićima. Ovoga puta dolaze pravi avioni koje svako može čak i vidjeti jer je vedro i mjesec je jak. Nešto pogode u gradu. Hotel i još par zgrada. Onda fra Luka prvo ne može da prihvati to što vidi. Jer sve u njemu odbija spoznaju da to može stvarno biti realano. Avioni bombarduju upravo ta mjesta gdje su se skupljali ljudi. Bacaju razne bombe. Jedan fratar kaže da su to kasetne ili klaster bombe. Rezultat je, jedan strašni pokolj. Nisu fratri još ni došli sebi od tog šoka, odjednom nešto jako silno pogodi i samostan. Još nešto, fra Luku udarni talas hvata i baca ga na zemlju. Kad ustane ima neke manje rane ali ništa ozbiljno. Samostan je dva puta bio pogodjen. Jednom očigledno teško, a ima i mrtvih i ranjenih.

Više od pet stotina mrtvih. Na stotine ranjenih. To je bilans tog zadnjeg bombardovanja. Čak i gradska bolnica je bila gotovo uništena. Fra Luka se još pita kako i zašto se ovo moglo desiti. Greška u planiranju, možda ? Ne. Sve više postaje jasno da je ovo bilo namjerno. Vatra koja je gorjela na mnogim mjestima ili je ugašena ili su ti objekti izgorjeli do temelja. Žrtve su već zakopane u masovnim grobnicama. Nije se moglo više uraditi bilo šta drugo. U samostanu je napravljena improvizirana bolnica kao što je i prihvatilište za izbjeglice, kojih sada ima gotovo svaki sat sve više. Fratri, sestre i dobrovoljci rade neprekidno. Situacija postaje sve teža ali bar nema više aviona. Vijesti sve manje zanimaju i fra Luku. Previše je opterećen time da pomogne gdje god može, iako se već sada osjeća kao onaj Sizif koji mora uzalud gurati taj veliki kamen uz brdo koji se pri vrhu ponovo zakotrlja nazad preko Sizifa skroz dolje, odakle Sizif onda mora početi ponovo. Križni put. Požrtvovanje iz ljubavi prema drugima. Bližima. Svako ljudsko biće da mu bude brat pogotovo u ovakvoj situaciji. Ljudi sa svim svojim greškama i slabostima. Ljudi. Nekako nezavršen posao Božiji. Ovo stanje sada u mnogima ipak budi ono najbolje. Ali ima i slučajeva gdje se ono najgore ponavlja na najružniji način. Boji se fra Luka da će takvi biti još brojniji kako bude manje mjesta i hrane i lijekova. Pitanje je gdje su granice preko kojih se ova masa ne može više hraniti i zbrinuti. Izgleda da će u narednim danima svi ovdje dobiti odgovor na to...

Fra Luka je umoran kao da već hiljadu godina nije spavao. Ono što radi, čini više mehanički kao iz čistog refleksa. Malo ipak ima i odmora, ponekad. Dobrovoljci su velika pomoć i bez njih se ovo sve ne bi moglo. Nabavili su veće količine hrane tako da bar to, za možda dvije, tri, sedmice, neće biti problem. Svi se nadaju da će do tada sve biti gotovo. Na jedan ili drugi način. Vijestima je teško vjerovati jer pune su propagande sa raznih strana. Ali očigledno invazija na zemlju nije uspjela kao što su i trupe iz drugog entiteta pretrpile teške poraze. Mrtve civile od bombardovanja i ratnog dejstva izgleda niko više ne broji. Na nekim mjestima međunarodna avijacija je izvodila tzv. „kažnjeničke akcije“. Fra Luka se gadi. Ovo ovdje je bila jedna od tih, a prije toga nije bio nikakav otpor niti bilo šta. Bilo šta, što bi moglo

poslužiti kao opravdanje za takvo masovno ubijanje. Neka Bog oprostí tim pilotima. Fra Luka to vrlo jednostavno ne može. Bar ne sada. Vijesti su onda odjednom skroz prestale. Ništa nije radilo više. Jedan od dobrovoljaca je imo stari radioamaterski uređaj. Kao što su neki mogli hvatati još poneke radio stanice na starim aparatima. Fra Luka se odjednom osjećao kao da ga je neko spakovao u led i kao da je taj led preko kože ušao u tijelo. Čuo je najnovije vijesti. Došlo je do upotrebe atomske bombe. Pravi Treći svjetski rat. Ubijanju nema više granice. Carstvo smrti se značajno proširilo na ovome svijetu.

Ne zna se koliko miliona mrtvih ima od te atomske bombe. Možda se to nikad neće točno saznati. Rat u ovoj zemlji je već stao. Ovdje nisu pale te bombe. Dok u Srbiji jesu. Iako niko nije znao zašto. Beograd i Niš, kao možda i još neka mjesta prema nekim izvorima. Istočna koalicija koju vodi Rusija uprkos velikim gubitcima proglasila je pobjedu. Što možda jeste tačno jer s druge strane nije se moglo čuti ništa više. Čak ni dementi. Znači da Treći svjetski rat je bio gotov. Ko god je pobjedio, franjevci bi se nekako sa njima aranžirali. Od srca fra Luka se nadao da je ovo stvarno bio zadnji rat, bar u ovome vijeku, odnosno, dok god on bude još živio. Još uvijek problemi su bili veliki ali svima je bilo i lakše. Naveče, gvardian je uprkos ranjavanju održao misu. Zahvalio se Bogu da ova zemlja, koliko god su bile velike žrtve, ipak nije imala onu najgoru sudbinu. Molio je za žrtve i u zemlji i u svijetu. Nek Bog sada ljudima da mira i u dnevnom životu i u duši. Pola od tog svega fra Luka gotovo nije čuo jer često su mu se oči sklapale od umora. Negdje vani se onda smjestio među grupu izbjeglica i zaspao sa željom da se sada stvara bolji svijet.

Dani su prošli. Neki problemi su ostali ali polako se išlo naprijed. Onda su se pojavili slučajevi u većem broju neke gripe. Ljudi su se masovno razbolijevali od nekog virusa. Čula su se i mišljenja kako to nije bolest nego nešto kao „biološka atomska bomba“ kako je to jedan profesor svima rekao. To su možda oni avioni tada i ovo bacali ? Vijesti preko radio amatera su međjutim potvrdile da se vjerovatno svugdje na svijetu pojavila ta gripa. Lijekovi koji su bili na raspolaganju u nekim količinama nisu imali nikakvog efekta. Samostan je sve više počinjao ličiti na jednu veliku bolnicu gdje međjutim pacijenti jedva čekaju kad će ih neko kao mrtvace iznijeti vani. Nada u bolji svijet se ubrzo pretvorila u mračnu sliku punu masovnih grobnica. U tim najgorim danima fra Luka i svi ostali su dali sve od sebi. Gledao je fra Luka jednu časnu sestru koja je neprekidno radila sve šta je mogla za pacijente. Iako je to uglavnom samo bilo da im je držala ruke i davala malo vode da piju. Odjednom je pala mrtva. Neki od dobrovoljaca koliko god su imali kontakt s bolesnicima nisu se razboljeli. Dok drugi jesu. Među njima je i fra Luka. Ali dok se mogao još držati na nogama, pomagao je svima dalje. Sve je u svakom slučaju u Božijim rukama. Dijete. Mala curica. Roditelji su već u kritičnom stanju. Njena majka je onda umrla fra Luki na rukama. Malo kasnije i taj otac. Mala je isto bila bolesna. Fra Luka je malu smjestio na jedan ležaj. To je zadnja stvar koju je mogao uraditi. Snaga ga je napustila brzo. Jedna soba. Sada je on tu sam. Drugi su već umrli ili leže dolje među svim ostalima. On pada na krevet. Duša mu se vrti u mračnom ambisu. Vidi oko sebe nešto. Križevi. Na njima ljudi. Primjećuje da je i on jedan od tih. Gleda dolje. Svaki križ stoji na brdu. Ali dok dalje gleda, vidi ta brda su od leševa i ljudskih kostiju. Svi na križevima izgovaraju tiho, ono isto. Zašto ih je Bog napustio. Pita se i fra Luka to. Čini mu se da je vječnost već prošla. Da li je ovo možda vječno prokletstvo. Pakao ? Zašto je Bog napustio svijet i čovječanstvo ? Pa on je stvorio ljude ovakvim kakvi jesu. Ljudsko biće nije loše. Šta god se užasno i strašno dogodilo u historiji kao i tek nedavno. Čovjek je zaslužio još jednu šansu. Možda će mu bar sada poslije svega ovoga konačno doći pamet. Šta se desilo s tom

Ljubavi Božijom prema svojim bićima ? Koliko god su grijeshili on im je još uvijek kao otac. Koji je nekad dao svoga sina da taj nosi sav teret ljudskih grijeha na sebi. Ili je to sve, možda samo na kraju bajka neka ? Ili je smrt možda pravi gospodar svijeta gdje svi konačno svakako idu u pakao ? Ako je to tako zašto čovjek onda uopšte živi ? Fra Luka je samo ljudsko biće. Koji ne bi za sebe nikad rekao da je bolji od bilo koga drugog. Ali ako bi neko morao preuzeti sav teret ljudskog grijeha na sebe onda bi to fra Luka dobrovoljno prihvatio. Valjda se on na pola probudio. Slabo može vidjeti i čuti. Primijetio je da tu ima još nekoga u sobi. Dijete neko. Ta mala curica koja je bolesna. Valjda je i ona slaba ali nešto je i bolja. Kao i fra Luka. Ona slabim tihim glasom nešto pita. Ne može je čuti ali nije teško pogoditi da ona pita za roditelje. Fra Luka okrene glavu dok mu suze teku iz očiji. Mala opet nešto pita. Fra Luka ne mora dugo razmišljati da bi i to razumio. Pita ga da li joj on sada želi biti tata.

Cvijeće mu je već dugo postalo gotovo opsesija. Gvardijan Luka sa svojih devedeset i šest godina svaki dan par sati obavezno voli hodati i uživati u ljepoti ovoga parka. Devedeset sedma je, jer danas mu je rođendan. Zaboravio bi to možda ali drugi neće. Bit će mu danas mnogi gosti. On je i dalje volio živjeti u starom samostanu u svojoj maloj sobi kao i raditi u svojoj staroj kancelariji. Sve ponude da bi se mogao premjestiti u novi značajno veći centar gvardijan je kategorično odbio. Nova era je donijela mnoge promjene. Ništa od nečega za što bi on mogao reći da je nešto loše. Iako nije mogao da se slaže s dosta stvari. Od kršćanstva poslije kataklizme nije puno ostalo. Vjera kao takva već je prije bila dosta diskreditirana. Franjevci danas čine jednu od najjačih struja u reformiranoj zajedničkoj crkvi. Vjernika nema više mnogo ali bar u zadnjim godinama broj se nešto stabilizirao. Čak ima mali porast. Bilo koji konflikt s vladom svakako nije poželjan, niti postoji bilo koji pravi razlog za to. Historija je sačuvana i u tome gvardijan ima potpunu podršku vlade. Iako se danas piše već druga historija. Tu gore, gdje se daljine mjere u svjetlosnim godinama.

KRAJ

THE AMERICAN DREAM

Fikro je sjedio u luksuznoj kancelariju pri vrhu toranja. Njegova kancelarija. Njegov toranj. U ovom gradu. Inače i to je trebalo biti njegovo. Sve. Iako u tome do sada nije uspio, ali bit će ubrzo. Fikro se mogao sakriti negdje jer naravno na vrijeme je dobio obavijest šta će biti. Kako i ne bi kad je on u ovoj zemlji bio jedan od glavnih koji su tolike godine radili za ovo ? Došao je taj pravi momenat. Konačno. Sve te milione koje je manje ili više zaradio. Sve te neprijatelje koje je već uništio ili samo potkupio. Sve intrige i prljave kampanje. Sve te godine otkad je došao ovamo bez išta osim s plastičnom kesom. Sve je na kraju bez značaja prema ovome sada. Kako god su ga neki upozorili da ipak postoji rizik on nije obratio pažnju. Obezbjedjenje je naravno značajno pojačano za svaki slučaj. Kao što ima i snaga koje bi došle kao pojačanje jer on ima svoje službenike svagdje, a pogotovo na ključnim pozicijama. Svako ima svoju cijenu. Kao pravi biznizmen, on je najbolje znao koga je mogao kupiti ili ucijeniti nečim. Nema smislu da bi se Fikro sklonio negdje. Ne na dan pobjede. Njegovo mjesto je tu. U njegovoj luksuznoj kancelariji blizu vrha njegovog toranja. Odavde on ima najbolji pogled na sve. Kao da je on to sveto oko na vrhu piramide. Da uživa u ovom trenutku. Da se može nagledati kad te ovce dolje budu u panici. Kako masovno ginu. Kako pate bez kraja. Tresao se od smijeha. Još malo. Ovo je bolje nego svaki doček nove godine. Početak nove ere. U kojoj bi on i njegova braća bili apsolutni vladari nad onim šta će ostati od te stoke. Taj takozvani „bog“ koga te životinje dolje još uvijek većinom obožavaju. Da bi to postao, Fikro bi dao sve svoje milione da se taj „bog“ likvidira. U novom svijetu on i njegovi će biti živi bogovi. On bi konačno mogao raditi sve. Ne bi se morao paziti ničega i nikoga više. Čak ni javno i otvoreno. Još malo. Šta je sad ? Sirene. Sve je inače trebalo biti iznenadjenje. Ali možda je to neko uradio zbog većog psihološkog efekta. Bježi stoka masovno iz grada. Ma nek svi krepaju na planinama. Možda je i to bolje tako. Čekanje, dok je ipak već panika, zabavno mu je gledati. Eksplozije. Počeo je bombardovanje. Nek svaka raketa bude pravi pogodak. Šta će ta stoka s lovačkim puškama protiv ove smrti iz velike daljine ? Ništa. Ovako će se to nastaviti neko vrijeme. Već danas će jedan brat javno zatražiti kapitulaciju. Iako je taj na kraju niko i ništa jer mjesto guvernera administrativnog sektora naravno pripada samo Fikru i nikome drugom. Nešto nije u redu. Mnoge rakete su izgleda premašile ciljeve. Iako to Fikro ne može tačno procijeniti. Treba malo pričekati dok mu stignu prvi izvještaji. Kao i od raznih službi i od njegovih novinara koje je poslao na teren na vrijeme. Prije svega zato što on hoće i što više snimaka i slika u kojima onda može uživati kasnije. Iz nekih mjesta postoji uživo prenos. Prvo ekskluzivno za njega na velikom ekranu. Neki imaju čak i poseban zadatak, snimati svaki pokušaj otpora. To i da bi se ta mjesta i grupe odmah mogli označiti za budući talas zračnih napada. Neki signali nestaju. Ne bi se to trebalo dešavati. Sve više je toga. Nešto nije u redu, pa zašto je platio toliko za sve ovo ? Ne radi mu ni onaj posebni mobitel više. Nemoguće. Trese se odjednom i toranj. Dolje negdje pogodila ga je raketa. Osmijeh na Fikrovu licu nestaje. Ta je trebala valjda pogoditi jebenu bolnicu ! A ne njegov toranj. Kako ta skupa tehnologija može toliko premašiti cilj ? Vojni stručnjaci su mu kazali da su to navodno pametne najsavremenije rakete. Drugi pogodak. Dva, tri sprata ispod. NE !!! Fikra hvata panika. Ako toranj počne da gori kako će se izvući ? Tjelohranitelji mu ulaze. Šef obezbjedjenja kaže da je helikopter već na putu. Fikro se malo smiruje iako ostaje ljut i uznemiren. Kako se mu mogli tako pokvariti dan ? Bar će helikopterom kružiti iznad grada i iz te perspektive bar još malo nagledati se svega...

Vukojobina. Negdje dolje, više na jugu. Iza sedam brda. Mnogi kažu da je to mjesto prokletu. Kao što su i ljudi koji su se rodili tu. Prokletstvo međutim može imati sasvim prirodni razlog.

Odnosno taj često prakticirani incest, koji je zločin protiv prirode. Koji je naravno i uzrok svemogućih genetski naslijeđenih vrsta bolesti. U jednoj porodici koja isto jako pati zbog toga, rodili su se blizanci. Fikret i njegov brat Sifet koga kasnije svi samo zovu „Sifi“. Hvala Bogu ili njegovom suprotniku, ti blizanci su izgledali zdravi bar na prvi pogled. Kako je običaj, od ranog djetinstva Fikro je naučio pjevati pjesme o vladaru. Jer to je garancija da se može napredovati dok njega inače boli kurac ko je na vlasti dokle god on ima samo ličnu korist od svega. Naravno gledao je taj sistem kao samoposlug. Saradjivao je s raznim službama jer mu je i to donosilo nešto. Prijatelje nikad nije imao jer samo budale su mogle imati osjećaj za nešto tako perverzno kao „prijateljstvo“. Karijera. Bizniz. Novac. To je ono šta vrijedi. Oko ovog zadnjeg došlo je do problema. Fikro je sebe naravno postavio kao žrtvu. Protiv kog se vodila politička kampanja jer se oglasio protiv fašizma. Inače sve je samo bio obračun među crvenim lopovima u kojem je Fikro izgubio. Otišao je Fikro malo dalje na sjever. Priključio se nekima koji su ko fol imali političke stavove. Upoznao se s momcima iz strane službe kojima se odmah i ponudio. Jer osjetio je kako će mu to u bliskoj budućnosti još donijeti veliku korist. Prema njihovim naredbama Fikro se onda okrenuo da bi i on jahao na valu „nacionalizma“ koji je sada zahvatio cijelu Jugoslaviju. Naravno Fikro je znao da oni koji će finansirati Miloševića isto tako će držati i njegove suprotnike. Sve je bila igra. Planirana. A i Fikro je igrao svoju ulogu. Napisao neke provokativne knjige. Kada je počeo rat Fikro je osnovao i svoju vlastitu izdavačku kuću.

S plastičnom kesom u ruci Fikro je došao u grad. Jedan grad koji će jednom, skroz biti samo njegov. Ili to ili će biti jedna velika masovna grobnica. Jedno od to dvoje. Fikro se ubrzo uspio uvaliti u štabu glavnog generala kao njegov sekretar. Borac naravno nikad ne bi mogao biti. Jer ovo nije njegova borba pa onda tu se puca i on može biti povrijeđen, ama nek ta stoka ratuje i gine, hahaha. Sve informacije koje je mogao pokupiti, Fikro je naravno ustupio onima za koji je inače radio. Nije valjda neko mislio da se on za igračke pare i cigare mučio na tom mjestu, zar ne ? Ali kako god je taj general već bio naivni idiot koji ništa nije skužio – ovaj predsjednik države stvarno bio je kralj svih budala. Lahko se Fikro poigrao sa njim. Taj slabi starac mu je u bezgraničnom naivnošću stvarno dao dva miliona maraka. Time je Fikro pokrenuo list koji će naravno pripadati samo njemu lično. Taj general kao i ovaj predsjednik su bili teške budale. Nisu skontali s kime imaju posla, ne samo što se Fikra na malom nego i tih sila na velikom tiče. Patriotizam. Hahaha. To je nešto u šta samo apsolutni idioti mogu vjerovati. Poštenje. Ama isto. Često se Fikro teško mogao držati pod kontrolom, dok se nije počeo glasno smijati na tu dvojica. Nekako su ga neki onda ipak skužili. Predsjednik ga je pitao za te pare. Fikro ga je samo tretirao kao najobičniju budalu i pitao samo, koje pare. Hahaha. Ovaj general isto je skontao da stalno nešto bude provaljeno iz njegovog štaba. Vrijeme je da se taj problem riješi. Minobacački napad na ženu i djecu tog kretena riješio je sve. Taj je dugo godina upravo mislio da mu je to uradio ovaj predsjednik. Hahaha. Kako je lahko izigrati te maloumne levate, jedan protiv drugoga. Godinama kasnije ta stara budala predsjednik, je krepao. Fikro ga je pravo naguzio i to na razne načine. S njegovim levatom od sina će mu biti još lakše. Taj general, kasnije nekad, saznao je sve. Ali i to tada nije bio problem. Jer svako ima svoju cijenu pa je Fikro potkupio i njega i tu njegovu vic od stranke. Nek mu samo sinko izdaje bezvezne knjige, taj general fino sjedi sa Fikrom pred kamerom i ponavlja tu njegovu verziju. Kao što uostalom pravo dobro igra ulogu za pare. Hahaha. Prodane duše, svi...

Koncept za dnevni list je bio jasan. Prvo, to naravno mora biti sredstvo propagande. Drugo, ta propaganda na fol mora često uzeti i nešto patriotizma itd. jer ti maloumni seljaci koji će to kupiti imaju osjećaj za takve gluposti. Cilj je da ova sredstva propagande ne samo budu skroz financirana od tih idiota koji će biti meta manipulacije, nego da se time čak može i zaraditi što više para. Hahaha. Genijalan čin. Znači da neki glupan sam plati za taj otrov koji mu onda uništi zdravlje. Koncept nije baš nov ali eto funkcioniše odlično. A nevjerovatno koliko od tih hajvana onda stvarno vjeruju u sve šta tu piše da je to sto posto istina. Pa čak i u najočiglednije izmišljotine i najprimitivnije laže. Ukoliko se to samo dovoljno puta ponavlja. Onda treba naravno i jedan kanal na televiziji, koji se služi istim konceptom. Eto Fikro je sve to fino stvorio. Najveća i najuspješnija dnevna štampa iako mu TV nije baš tako išao. Nema veze. Naravno nije to moglo biti sve. Povećavanje bogatstva u milionima može se ostvariti i preko nekretнина. Napravio je Fikro razne zgrade, odnosno financirao je to. Isplatilo mu se jako. Ponekad bi došlo do manjih nesporazuma s poslovnim partnerima. Jednom, Fikro je bio u gostima kod jednoga koji je prije rata prodavao jabuke na pijaci. Sad taj ima isto ogromno bogatstvo. Razgovor se završio time da su Fikro bacili sa jedne stijene. Fikro iako povrijeđen preživio je i od tada nigdje više nije otišao bez tjelohranitelja.

Bizniz. Fikro nema ništa ljudsko na sebi. Naravno da nema jer pare su mu svetinja. Sve se može mjeriti u parama i svako se može kupiti. U njegovom svijetu nema mjesta za bilo šta sentimentalno. Medju zaposlenim u njegovim novinama bili su i ratni vojni invalidi, koji su dobili taj posao naravno u smislu reklame. Fikru je medjutim jednom bio pun kurac da je morao gledati te bogalje. Posebno se obradovao kada je vidio kako je to pogodilo te bezvrijedne jebene borce. Hahaha. Htio bi on mladu dinamičnu ekipu. Pa šta ? Dok neko radi maskimalno dobit će i plate. Ali radna snaga je tu da se troši. Ako je bizniz u pitanju, ne poznaje Fikro ni rođenog brata. Sifi je isto morao jednom pobjeći iz te vukojebine negdje tu na jug. Obračun medju mafijašima oko para. Iako je Sifi od toga naravno napravio politički slučaj. Kao što je i sam sebe opisao kao borac protiv kriminala. Kako god, Fikro je Sifu neke vrijeme zaposlio kao urednika njegovih novina. Ali onda mu je ipak odjednom opet dao otkaz. Isto, pravi biznizmen ne smije biti stidljiv što se tiče izbora poslovnih partnera. Tako da Fikro naravno ima jednog od najvećih mafijaša čitave regije kao najboljeg „poslovnog druga“. Ko im je pravio probleme - a to su ipak često bili drugi mafijaši - ti su ubrzo vidjeli s kime imaju posla. Fikro je već u ratu, a pogotovo poslije rata igrao važnu ili čak i vodeću ulogu u dvadesetak ubistava. To službeno i iz političkih razloga. Jer služba je te mete smatrala opasnim, kao moguće prijetnje stabilnosti regiona. Kao što bi ti mogli i smetati još u drugim planovima. Fikru je stvarno žao što sve ono oko 9/11 nije išlo kako treba. Prava šteta. Ali bit će. Što prije. Kako god pokazalo se da ponekad treba riješiti i neke slučajeve iz poslovnih razloga. Nažalost u tome je Fikro trebao sve većinom sam organizirati i nije mu to baš išalo kako je htio. Svjedoci. Dokazi. Ništa nije dovoljno da bi mu neko stvarno šta mogao. Ali ipak nije baš ni bez značaja. Nema veze. Nek psi laju. Ne mogu mu ništa. On je najmoćniji.

Fikro je zaključio da je vrijeme došlo da se on zaista bavi politikom. Jer nije on samo najveći stručnjak za pare i za pičke, nego upravo i za politiku. Kako su njegove novine o njemu to tačno pisale, on je genije i obavezno mu pripada i mjesto predsjednika ili bar da bude ministar. Dakle treba formirati stranku koja je naravno uistinu njegova firma. On je šef i njegova riječ je zakon. Tačka. Tako to ide. Članove odnosno službenike je lahko naći u zemlji gdje gotovo svakoga možeš kupiti za male pare. Kasnije mu je jednom stvarno neki ublehaš došao koji je mislio da je ovo stranka. Gdje se može preko broja glasova dobiti čak i pozicija

predsjednika. Fikro je tog malog šupka opet vratio na mjesto gdje je bio prije nego što se kod njega zaposlio. Jedan operativac u američkoj ambasadi je pisao program te Fikretove „stranke“. Samo na engleskom. Fikro bi to volio ovako i sačuvati ali eto ipak moralo se sve prevesti. Što godinama svakako niko nije primijetio. Kao što niko nije bio svjestan kako bi provedenje tog programa značilo smrt svega šta je još ostalo od ove posrane zemlje. Hahaha. Propaganda njegove firme je isto tako bila čista zajebancija. Borba protiv tajkuna i protiv mafijaša. Još jednom, hahaha. To sve je išlo prema onom standardnom gdje lopov više ljudima da hvataju lopova. Ali ta stoka je toliko glupa. Nevjerovatno, ali nije mali broj tih koji su pali na te parole. Fikro se tresao od smijeha. Poneke stvari iz sopstvene propagande međjutim nije mogu ispuniti. Genocid su uspješno reducirali na jedno mjesto. Ništa lakše nego da se to onda vremenom skroz izbriše na razne načine. Ali Fikro tamo nije mogao otići. Jebi ga. Nije to mogao rizikovati. Jer ako bi stigao tamo vjerovatno bi izgubio kontrolu nad seбом. A slike kako se on na tom mjestu glasno smije na djavolski način ne bi mu bile dobre za rejting. Umjesto toga on je platio parama svim mogućim intelektualnim prostitutkama da ga javno hvale. Na primjer, jedan senilan akademik opisao ga je kao lidera. Kako i ne bi za deset hiljada maraka ? Takvih slučajeva je bilo koliko hoćete. Fikra boli kurac za te pare, čime je samo dobio tu reklamu. To je bizniz. Nije valjda neko mislio da bi privatne novine ikada nacrtale objektivnu sliku vlasnika, zar ne ? Hvalili su ga. Sve ove drolje. Dok su se istovremeno naravno vodile fine lijepe prljave kampanje. Laži. Demonizacija. Javne optužbe. Neko je navodno pokrao milione. Neko je navodno odgovoran za politička ubistva. Neko je navodno pedofil.

Fikro je postao Ministar sigurnosti. Moć. Hahaha. Koga bi mogao uhapsiti da napravi maskimalnu štetu ? Hm. Ima lopova koliko hoćeš. Ali ne valja dirati te sitne ribe. Jedan general je predsjednik jednog entiteta. Častan čovjek i jedan od ovih prokletih patriota. Fikro naredi njegove hapšenje da ta vlada ostaje bez glave. Tako da mu sljedeći potez ide što lakše. Narod je naravno nezadovoljan. Šta će i drugo biti kada nisu mladi i dinamični tako da bi mogli šta zaraditi ? Šta hoće ? Ali to nezadovoljstvo Fikru je naravno dobro došlo. Ima tih revolucija u svim različitim bojama koje su njegova braća već uspješno koristila da bi se vlada neke države ukinula. Pa onda umjesto njih da se postavljaju novi poslušnici. Fikro kao Ministar u bliskoj saradnji s braćom i njihovim raznim pijunima radi sve da i ovdje ovo ide uspješno. Međjutim koliko god početak izgledao dobar, izgleda nažalost nekako da mu neki jebeni šupci ipak kvare posao. Ima stvarno nekih apsolutnih budala koje ne možeš ni kupiti, ni za pare, niti ucjeniti. Fikro se suočio i s privatnim problemima. Osim oko žene, odnosno bivše žene desilo se nešto i sa sinom. Taj je brzom vožnjom pod alkoholom i drogama pregazio neku životinju na cesti. Pa šta ? Nažalost, ovo se ipak tereti kao krivično djelo, ubistvo. Kakva je to nepravda ! Fikro svoga sinka mora skloniti. Stvarno. Kao da nema već dovoljno posla i onako. Šupci ne miruju. Uspjeli su ga skinuti sa funkcije. Njega !!! Poslije svega šta je uradio. Ali vidjet će oni još s kime imaju posla !

Drugi izbori. Ovoga puta Fikro je sve uradio kako treba. Prvo je kupio još par kandidata. Tako da svi koji njemu nikad ne bi dali glas, prišli su radi tih. Zašto ? Da bi time značajno oslabio ovog jebenog sina te krepale stare budale. Evo već ima onoga generala za koga bi mnogi od tih posranih „borci“ pali. Onda jednog bivšog vjerskog vodju koji je isto prodana duša kakva se samo poželjeti može. Bilo ih je još. Bitno je da je svaki glas za njih prema formuli i planu „dijeli i vladaj“ bio izgubljen, jer naravno niko od tih njegovih pijuna ne bi imao bilo kakve šanse. Ali ti procenti koji su se trošili na njih će nedostajati onome levatu. Što se propagande tiče Fikro se lično brinuo za sve. Prvo sjajni spotovi u kojima se o njemu govori

samo u superlativu. Neka svako sazna kakav je on, najveći gospodin i genijalac kao inače i Bog za sve ove glupe ovce. Dok za njegovu firmu reklama bi išla kao za deterđent jer čim bi bili na vlasti država bi se sistematski očistila od svih koji ne bi priznavali Fikra kao šefa. Uz to još ona obična već dobro poznata propaganda. Ali i prljave kampanje naravno ne smije da fali. Fikro je onome levatu jebo mrtvu majku u grobu, a taj je to još gotovo sve samo trpio kao pička ! Hahaha. Onda je Fikro i još javno prijetio šta će biti ako on ne bude izabran. Na skupovima su svirali američku himnu za njega. On kao lider. Volio bi više „maksimo lider“ ali autorska prava za to ima već taj šupak na Kubi. Kako god Fikro je taj koji će voditi ovu posranu zemlju u američki San, koliko god ovaca moralo biti pokolano za to. Nažalost, uprkos svim ovim sjajnim naporima kao i uprkos svim parama koji je Fikro ulagao, onaj levat je dobio izbore. Još jedan dokaz kakva je to ovdje sve stoka. Fikro je danima pljuvao pjenu, od bijesa.

Ta prva koalicija u kojoj njegova firma nije učestvovala se srušila. Ta nova stranka koja je na izborima bila toliko uspješna ubrzo se pokazala takvom kakva i jeste. Jedino je zabrinjavajuće što su se širile informacije oko toga ko ih je inače finansirao. To je valjda rad tih prokletih šupaka koji su njemu kao ministru gurali nož u ledja. Još gore, jednoga dana su ga uhapsili specijalci. Njega ! Kako se usudjuju ! Zar ne znaju ko je on ? Najveći genijalac ove čitave regije. Jedan od braće koji je dosta napredovao u loži. Ko ima veze s najmoćnijim službama. Nedodirljiv čovjek ! Ali eto ima on moćne advokate. Kao što su i njegovi svugdje iz kulisa, imaju svoj uticaj i uzeli su moć. Stvorila se nova koalicija. Sad ovaj levat mora jesti govna i to pravo ! Konačno bi Fikro njega naguzio još daleko više nego tada njegovu staru budalu od oca. Hahaha. Morao je i Fikro jesti govna. Pomalo. Kada su otišli na to mjesto. Genocid. Ma nemoj. Fikru je bilo žao da nije mogao kazati šta stvarno misli, pa onda bi se glasno nasmejao. Ali eto ostao je miran uz pomoć lijekova, iako je malo kasnije dao svoje pravo mišljenje u intervjuima. Kao što je sam sjedio u kancelariji i uz piće se nagledao još jednom po ko zna koji put te snimke u kojoj on toliko uživa. Ta stoka do dan danas ne zna šta se desilo tada, kako i zašto. Hahaha. Nema veze. Ovaj levat mu je pred kamerom riječima popušio kurac. Hvalio ga u pičku materinu. Ta nula bez kičme. Lahko je sa njim i onim ostalim mentalno zaostalim levatima. Nisu to nikad bili pravi protivnici za nekog poput Fikra i nikad neće biti. Ova pička u sljedećim izborima svakako se ne smije više kandidovati. Njegova stranka nema pravog kandidata, a jebu se oni svi međusobno. Hahaha. Tako da nema ništa što Fikra sada još može zaustaviti. Najgluplje ovce uvijek same biraju onoga ko će ih klati. Samo je pitanje hoće li još biti ti izbori ili će se prije ipak realizirati Veliki plan ?

Helikopter se vidi. Zgrada dolje ne gori ali je vidljivo oštećena. Ima i mrtvih i ranjenih. Fikro nema riječi da kaže koliko njega boli kurac za njih. Radna snaga. Brojevi. Službenici. Robovi. Ma ko ih jebe. Bitno je samo da se on sada može izvući da ne bi slučajno još jedna raketa napravila pravu štetu i njemu. Već je dovoljno što mu je ovo pokvarilo dan. Umjesto da može fino sjesti i uživati sad se mora prebaciti na drugo mjesto. Helikopter se približava. Hajde više. Vrijeme je novac. Nek bar još malo kruže onda za njega da se tako može nagledati svega dolje. Spustio se helikopter. Vidi on da su neki specijalci unutra. Hm. Njegovo novo obezbjedjenje valjda. Ovi tjelohranitelji sada nek ostaju ovdje. Sada mu trebaju ovi specijalci više nego ikada. Dobro su naoružani. Šta to njegov šef obezbedjenja ima ? Fikro stoji samo tu šokiran. Neko puca. Puca se. Baca se on tu dolje s rukama preko glave. Neko mu viče da ustane. Od njegovog obezbedjenja samo taj šef i još jedan su živi. A taj koji je na njegov vikao je jedan od onih koji su došli. Jedan drugi od njih zna tog šefa lično. Ispali metak u njega i

onoga drugog tjelohranitelja. Fikro ne vidi tačno koliko ih ima. On je dolje. Na koljenama. Oni mu se smiju. Šta hoće ? Pare ? Dat će im sve koliko god treba. Snima ga jedan video kamerom. Fikro se tresse. Strah. Životinjski strah. Dvoica ga hvataju. Hoće ga prebaciti u helikopter ? Ne. Oni ga bacaju preko ograde. NEEEE !!! Fikro je mrtav kada mu dolje prilaze neki da ga pregledaju. Za svaki slučaj oni mu sjekiricom otkinu glavu pa onda time igraju lopte. Kao znak da on u njihovim krugovima definitivno nije bio popularan...

KRAJ

RIJEČ AUTORA

Dragi saborci, prijatelji i ostali !

Inače nisam imao namjere uopšte napisati „TerminNation X“. I dan danas glavni cilj mi je završiti „Čistilište“ i htio sam jedino tu na kraju drugog dijela staviti nekoliko stranica „fiktivnog“ rata u bliskoj budućnosti dok sve ostalo je većinom ono od 2012 godine do danas, uz dodatne dijelove uglavnom iz doba od 1992 do kraja 1995 godine kao retrospektiva. Međutim, nedostatak adekvatnih uslova kao i potrebne pozitivne sredine, mene je na neki način prisililo da bar nešto drugo napišem. Samo da ljudi mogu vidjeti da mene još ima i da radim, iako je to na kraju ono šta bar na prvi pogled se čini kao nešto drugo. Dok bih ja ipak rekao da je ova knjiga „TerminNation X“ logički nastavak upravo onoga šta sam predvidio kao kraj „Čistilište“. Tako da bih čak govorio o „danas još fiktivnom“ naučno-fantastičnom drugom ili bolje da napišem, trećem dijelu te moje glavne knjige koju do sada, nažalost, još uvijek nisam mogao napisati do kraja.

Način na koji sam ovo napravio jeste kako bi to umjetna inteligencija nekad u budućnosti uradila. To jeste nešto sasvim novo ali inače ovako iz „back off“, na primjer Olaf Stapledon je već davno napisao „First and Last Men“ samo što je kod njega sve pisano iz pogleda jednog od zadnjih ljudi koji živi dva miliona godina u budućnosti. Jedan izdavač je upravo taj način na koji sam ovo napisao, to navodio kao izgovor da odbija „TerminNation X“, koji to očigledno nije znao, što već govori samo za sebe, ako neko još ima najpoznatiju kuću samo za izdavanje naučno-fantastične literature u „Njemačkoj“. Ovdje ipak ima ljudi koji znaju cijeniti značaj toga da sam uveo tu vrstu literature u BiH. Od mene niko ne može očekivati ništa drugo nego upravo ovo šta sam u tim pričama Vama dao da čitate. Posebni značaj ima recimo i to da gotovo sve što je vezano za prošlost do današnjeg dana oko većine tih karaktera je autentično. Jedino taj nastavak u budućnosti je (još) više nešto poput simulacije.

Scenario u „TerminNation X“ jeste moj ali ima i dosta paralela kao i veza s raznim drugim popularnim djelima naučno-fantastičnog spektruma. Kao što su „Terminator“ samo što umjesto onoga „Skynet“-a „Sargon“ je, kako god to neko želi vidjeti, na kraju ipak pozitivno orijentisan. Ima sigurno i nekih stvari koji će Vama ličiti na „Starship Troopers“, kao i na knjige i filmove u kojima ima dosta i ironije i crnog humora. Mogu i spomenuti možda knjige poput „I am Legend“ od Richard Matheson od kojeg ste možda vidjeli bar jedan od tri filma, iako bi ja samo mogao preporučiti ona prva dva sa Vincent Price odnosno sa Charlton Heston. Ima naravno i ono poznato „The Stand“ od Stephen King, iako se to više vodi kao horor roman i film. Rat samo s atomskim naoružanjima isto je još uvijek „popularan“ iako „The Last Beach“, „The Day After“ i „Maleville“ su do dan danas najbolji filmovi oko toga. Vezano za to vrijedi čitati i Tom Kratman „Caliphate“ gdje SAD u znak odmazde za tri uništena grada ubijaju oko osam stotina miliona muslimana atomskim raketama. Atomski rat u kombinaciji sa smrtonosnim virusom isto se nalazi, kao na primjer, u „Overkill“ ali i u novim filmovima poput „The Divide“. Tako da i u tome nisam radio ništa baš novo. Jedino što je u nekim pričama mjesto događaja BiH i to je sigurno ono posebno.

Ideologija u „TerminNation X“ naravno postoji. Samo što je riječ o nekoj koja danas (još) ne postoji. Tako da je zaista bez osnova ako bi mene sada neki pokušali smjestiti blizu bilo koje stranke ili političkog pokreta. Knjiga jeste anti-cionistička. Nema šta. Ta najneljudskija i najrasističkija ideologija zvana cionizam je i za mene lično ništa drugo nego čisto zlo. Mislim i da niko normalan njima ne želi biti stoka za klanje. Onda ima naravno i to iz drugog samozvanog „nebeskog“ naroda. Da ja pišem kako se njihovi mutirani ostatci kriju u kanalizaciji za njih sigurno mora biti najveća provokacija pogotovo kada to piše Nijemac, a ne samo to, nego još jedan s mojom životnom pričom. Međutim, kada bi bilo ko kod njih imao pameti onda bi oni sami na osnovu te moje priče snimili film. Ozbiljno. Meni u svemu, kako

god to drugi mogu vidjeti, nije bio cilj da provociram po svaku cijenu nego da nacrtam realističnu sliku svega. Isto tako, meni nije cilj da stvaram mržnju ili paniku. Samo dam svoje procjene na ovaj način pa kao uvijek do sada vidjet ćemo da li sam opet tačno sve pogodio ili da li sam bar ovaj put u nečemu pogriješio. Samo da dodam da sam neke stvari morao ostaviti vani dok sam neke druge isto tako pisao samo malo drugačije, odnosno namjerno nisam mogao dati prave detalje.

Kakve reakcije očekujem ? Od strane čitaoca ipak većinom pozitivne. Dok od plaćeničke štampe odnosno većine medija kao i iz takozvanog akademskog kruga naravno gotovo samo negativne. Sa izdavačima će isto biti problematično jer mnogi neće imati muda meni ovo odštampati, a te koji bi, za to će tražiti dosta para dok bi uz to još htjeli meni uvaliti ugovor što znači i ako bi se ovo dobro prodalo ja od toga neću gotovo ništa imati. Na kraju svakako ja bi manje ili više duboko išao u minus sa njima. Zato što ne vidim razloga da to tako bude, prvo ću ovo samo objaviti na internetu. Ako bi se onda stvarno našao negdje jedan hrabri i poštenu izdavač, naravno možemo se dogovoriti. Da ja ne pišem malim djevojčicama lijepe bajke za laku noć i da se poserem na „political correctness“ svima je jasno. U BiH ipak ima još slobode koje u EU nema više. Dakle, koliko god je mala vjerovatnost, ipak ima šanse da i ova prva knjiga naučne-fantastike na bosanskom bude jednom i odštampana i time dostupna onima koji ne mogu ili ne žele ovo čitati kao recimo, pdf ili slično na ekranu.

Prvi jezik na koji sam preveo pojedine priče sa bosanskog jeste njemački. Medjutim ne očekujem tamo ništa zbog cenzure tako da bi svaki dalji rad na njemačkom samo značio da gubim vrijeme bez veze. Umjesto toga prvo ću se koncentrisati na rusku verziju jer mislim da tu postoji veliki krug zainteresovanih ljudi koji će ovo čitati i od kojih mogu dobiti sasvim pozitivne reakcije. Planiram isto verzije na turskom, na farski i na arapskom, kao možda i na albanskom ali to zavisi koga ću naći da me pomogne oko toga. Svakako, glavna stvar je bila da sam to prvo napisao na bosanskom i da na kraju imamo lektorisanu verziju koju mogu objaviti. Nadam se da će ovo i drugima biti primjer, šta bi oni tek mogli kada sam ja kao stranac kome bosanski očigledno nije maternji jezik uspio ovako nešto napisati. Fino bi bilo kada bismo jednoga dana imali bar desetak sličnih knjiga vezano za moguću budućnost, posebno iz BiH ili Hrvatske koje nisu jeftina propaganda za EU.

Možda će se neki i svadjati da li je „TerminNation X“ sada utopija ili distopija. Nekima će to biti kao „Nacisti u svemiru“ ili tako nešto. Pa šta ? Mislim da sam opisao prije svega realističnu sliku tog Aureanskog svijeta budućnosti. Tako da to neki mogu gledati kao utopija gdje je svakome obezbjedjen visoki standard života kao minimum i gdje za razlike od recimo „slobodnih“ država na Zapadu danas ima sloboda govora i mišljenja. Dok to drugi gledaju kao distopija gdje vladaju militarizam i vjerski fanatizam, dok je vlada najviše izabrana od jedne umjetne inteligencije, a ta vojska liči na Waffen-SS. Gdje se vodi sveti rat protiv mutanata, a pogotovo protiv vanzemaljaca („ksenosi“) bez milosti i s jedinom ciljem da se te potpuno uništavaju, kao što ja i inače opisujem razne vrste masovnog ubijanja često na način koji mnogima izgleda vjerovatno čak poput glorifikacije. Isto tako u nekim pričama heroji su psihopate, alkoholičari i skroz otkaćeni tipovi. Pa to će Vam biti isto tako u „Čistilište“ i to je opet samo autentična i realistična slika. Kada je Masud u Iranu počeo planirati snimanje te ratne komedije onda se i on suočio s istom vrstom kritike. Na kraju, medjutim, uspio je upravo na taj način ostvariti do tada najveću pobjedu s najvećom gledanosti filma. Pored toga, mislim da imam i mnoge različite karaktere medju kojima ima i čisto pozitivnih kao recimo onoga historičara ili neki koji se najviše mogu smatrati samo žrtve, kao na primjer onu djevojčicu. Možda jesam trebao još više čisto pozitivnih ličnosti opisati ali to mi je na kraju isti problem sa „Čistilište“. Te vrste ljudi vrlo jednostavno rijetko ima i tvrdim da ako već samim time ambivalente karaktere ipak pokažem više u dobrom smislu već sam dovoljno vodio računa što se pozitivne orijentacije većine mojih priča tiče.

Hoće li biti nastavak ? Zavisi koga ovo sada stvarno zanima. Mogao bi bez problema napisati još najmanje dvije druge knjige na osnovu „TerminNation X“ scenarija. To bi onda bile

„DamNation X“ i „DomiNation X“. Ali prije nego uopšte dalje razmislim o mogućoj trilogiji, prvo trebam vidjeti šta će biti s ovom knjigom. Kao što i ja ni želim, niti mogu, stalno živjeti samo od vode i hljeba. Ne očekujem neku veću zaradu ali za budući rad volio bi bar imati neki minimum obezbjedjen da se mogu i pravo koncentrisati samo na pisanje knjige kao i da imam mogućnost maksimalno interagirati s čitaocima. Imao sam još dvije priče koji sam inače bio planirao za „TermiNation X“ a to su „The American Dream“ o jednome „političaru“ koji apsolutno nema ništa ljudsko na sebi ali onda sam se predomislio to ostaviti za kasnije jer imam već i jednu priču zvana „Svetac“. Druga je „Tvrđjava mrtvih“ u kojoj glavna uloga pripada jednom fratraru franjevcu, a tu ne bih volio napisati bez njihove saglasnosti i možda pomoći što se njihove kritike i mišljenja tiče. Jer taj karakter volio bih opisati u čisto pozitivnom smislu ali još uvijek i kao čovjeka koji ima sumnje i koji pati od svega šta se dešava.

Da li bi u EU nešto šta sam napisao bilo krivično djelo ? Ne znam sada njihove takozvane zakone. Ipak rekao bih da nije isto kao i ovdje i niko ozbiljan ne može ovo gledati kao „govor mržnje“ ili čak „poziv na genocid“ itd. pogotovo ne zato što sve što se još nije desilo do daljeg ostaje fiktivno - da li se to sada nekome sviđa ili ne. Širenje mržnje bilo koje vrste sasvim sigurno izgleda drugačije. Samo u EU ovo ne bi meni niko odštampao jer čak iako krivični zakon nije prekršen ko god samo piše nešto „političko nekorektno“, a to je na primjer da se opisuju pederi u lošem smislu da o masonima ne počinjem – takvome neće gotovo niko dati mogućnost da to objavi kao knjigu. To je onda kao neka vrsta autocenzure na većem nivou.

Kako god, nadam se da se Vama ono što ste čitali sviđalo. Ako Vam je stalo do toga da ovo bude zaista odštampano ili da napišem još više takvih priča možete mi vrlo jednostavno dati podršku na razne načine. To mi je potrebno i da mogu ostati neovisan ali da i u budućnosti pod boljim uslovima mogu lakše i kvalitetnije raditi. Pored toga „crowd funding“, a to znači finansiranje preko čitaoca umjesto ministarstva ili izdavačkih kuća ili medija jeste i pravi dokaz za podršku i jedini adekvatni odgovor na to standardno glupo pitanje „Ma ko će to čitati?“ koje se najviše koristi za ponižavanje autora i omalovažavanje njegovog rada. Iako ću tek kada budem bar nešto stvarno završio, preko društvene mreže širiti poziv za podršku preko „crowd funding“ jer znam koliko ima i varalica ali i autora koji negdje na pola puta obustave rad. Kod mene, kako sami možete vidjeti to nije tako i sve ono što ja mogu od sebe ću dati i u budućnosti.

Pozdrav,

Oliver Švajkard – OLI –

MAKING OF

Naučno-fantastična literatura sigurno nije samo ona čisto fiktivna kako to mnogi ljudi mogu smatrati. Često se i u pozitivnim (Utopija) kao i u negativnim (Distopija) vizijama budućnosti koriste današnja dešavanja, recimo u kontekstu kritike društva.

Zašto si ovo uopšte napisao ?

Inače ja i dalje radim na drugom dijelu moje knjige „Čistilište“. Medjutim uslovi za život i za rad su gotovo nikakvi. Počeo sam onda pisati neke priče, prvo samo da ljudima dokažem kako ono s knjigom stvarno nije do mene. Da svako vidi da nisam lijen ili pijan ili šta ja znam šta neke misle. Na kraju, da bar nešto korisno radim.

O čemu se tačno radi kod „Terminator X“ ?

U bliskoj budućnosti imamo dva bloka. Onaj Zapadni i taj Istočni. Bit će Treći svjetski rat. Taj medjutim izaziva i odlučuje uglavnom jedna strana na koju gotovo niko nije računao. Riječ je o jednoj vještačkoj inteligenciji, poput one „Skynet“ iz „Terminator“ filmova, samo što ova ne uništava čovječanstvo nego radi nešto što jeste sigurno genocid ali u smislu spasa jednoga dijela. To društvo koje se onda stvara uz pomoć te vještačke inteligencije brzo ostvaruje izuzetne uspjehe.

O kojoj vrsti literature se to radi ?

Ovo je uglavnom „Military SF“ iako nije baš taj klasični tip. Nije neka prava svjetska literatura ali kako mislim bar je na bosanskom jeziku ipak nešto novo.

Da li su to sada sve priče ?

Nisu. Fali još „The American Dream“ kao i tri ili četiri ostale priče različite veličine. To su „Svjetlo krvi“, „Tvrđjava mrtvih“, „Ključ za raj“ i „All hail Santa“. Pa to su i nadam se boljim uslovima, najprije za rad, da ih mogu što prije napisati. Ukoliko se uopšte odlučim za neke. Jer na primjer „Svjetlo krvi“ morao bih tako napisati da ne bi stručnjaci mogli to čitati i da se pitaju otkud meni te vrste posebnog znanja. Isto tako „All hail Santa“ (Živio djeda Mraz) je pisana iz ugla posmatranja jednog čovjeka koji je kao serijski ubica i apsolutni psihopat osuđen na doživotni zatvor kada počinje Treći svjetski rat. Sve se to najbolje može objasniti kada samo spomenem onog pogrebnika iz „Della Morte Dell' Amore“. Dakle čim on uspije izaći iz zatvora, a on je našao sebi opremu, bar za njega je tada svaki dan Božić. Najteža u nekom pogledu bila bi „Tvrđjava mrtvih“ u kojoj se radi o jednom franjevcu koji čini samo dobro i kako mu zato što je i on samo čovjek dolaze sumnje i kako ga sve pogadja itd. pa tu ne bi volio onako samo napisati. Nego prvo da bi se raspitao da li je to s franjevcima uopšte u redu da ja ovako nešto pišem u ovome „Terminator X“ kontekstu.

Koje reakcije očekuješ ?

Pitanje je od koga. Ti plaćenički mediji će se oko ovoga ili ušutiti ili će sve predstaviti u najgorem svjetlu. Da se recimo „Generation X“ posebno svima onima neće svidjati koji imaju svoju viziju budućnosti, a koju ovaj narod ovdje više nema – pa mislim da je to svakome jasno. Nešto drugo očekivati od njih, to je kao da bih mislio dobiti Nobelovu nagradu za mir za moja tri priručnika o totalnom ratu. Glavno pitanje za mene, takodje nije u financijskom smislu jer ne vjerujem da će ovdje bilo koji izdavač meni dati podršku. Upravo zbog sadržaja, iako to neću vjerovatno ni čuti. Nego umjesto toga će mi oni pokušati složiti neke priče za malu djecu. Iskreno da kažem, daleko gori recimo od četnika je sav onaj liberalni ološ na ovoj strani. Dvolični lažovi koji su inače najveći neprijatelji slobode govora pa čak i mišljenja.

Zbog čega ne misliš ovo objaviti kao knjigu ?

Zato što će reakcije biti potpuno iste kao za „Čistilište“. Dodat ću „Termination X“ uz „Čistilište“, bar za onu internet verziju. Ako bi se jednom ipak našao jedan hrabri pošteni izdavač, onda možemo to, naravno, za oštampanu verziju staviti u jednu drugu knjigu. Inače „Termination X“ je u velikom dijelu direktno povezano za „Čistilište“. Na primjer ono što možete čitati u „Generation X“ je nastavak onog zadnjog dijela sedmog poglavlja u drugom dijelu „Čistilišta“ gdje se radi o bliskoj budućnosti. Ali eto za svaki slučaj pokušat ću bar ono šta imam do sada od „Termination X“ nekim ministarstvima kao i izdavačima ponuditi odnosno bar pokazati. Sumnjam da će biti šta pozitivno s njihove strane ali nema veze.

Pod kakvim uslovima si napisao „Termination X“ ?

U intelektualnom smislu sigurno pod najgorim. Ali i u materijalnom ništa nije bolje. Dok sam završio „Generation X“ imo sam brojne ponude za pomoć. Od kojih međjutim do sada konkretno ništa nije bilo. Inače sam i zbog toga do sada morao obustaviti pisanje drugog dijela „Čistilišta“ jer bi taj imo jedan previše negativni mračni uvod što bi se onda nastavilo i preko logične strukture.

Da li je tebi poznata druga naučno-fantastična literatura iz ovih prostora ?

Tu mi je jedino poznat dio raznih autora koji su, mislim, svi iz Hrvatske. Prvo sam se obradovao da i ovdje neko piše nešto sam, jer znam da prijevoda mnogih djela stranih autora naravno i ovdje ima. Kod te knjige u raznim pričama radi se o Hrvatskoj u 2033 godini pod klerikalfašističkom vladom. Međjutim jako sam se razočarao jer sve je na kraju samo jeftina propaganda za takozvanu „Europsku Uniju“. A ne bih to rekao, da bar to nešto valja, ali možda je meni to samo previše dosadljivo tako da nisam mogao vidjeti možda neki sakriveni biseri u tom smeću. Iz ovakvog scenarija mogli su daleko više napraviti. To bez obzira na političke stavove. Što se Bosne i Hercegovine tiče, nisam nikad čuo da je neko pisao pravu naučno-fantastičnu literaturu. Raspitat ću se međjutim dalje

da se ne bih ja hvalio nečim što nije tačno, da bi time sebe opisao kao prvog autora te literature na bosanskom jeziku.

Iz koje perspektive tu pišeš ?

To je opet nešto posebno. Jedan izdavač je to već jako kritikovao, da ga citiram „onako nešto napisano iz back off je nemoguće objaviti“. Naravno, ne slažem se. Perspektiva iz koje je sve napisano nije ni ta moja kao autora niti ova tih karaktera koji se čine kao virtualni autor. Nego sve je napisano kako to pravi virtualni autor bi uradio prema mojim procjenama. Dakle riječ je o historijsko-umjetničkoj jedinici jedne vještačke inteligencije. Zato i sve često izgleda kao dio igre na kompjuteru ili kao igrani film. Sasvim neobično mnogima. Znam. Ali to treba biti tako zbog autentičnosti. Koliko znam, to prije mene niko nije mogao, bar ne na ovaj način.

Ti karakteri često izgledaju jako neobični ?

Zbog čega ? Zato što ih opisujem kao ambivalentne umjesto da ih samo glorificiram kao heroje ? To jeste neobično ali i to mora biti tako. Mogu ja na primjer napraviti simulaciju o Drugom svjetskom ratu. Sada moje simpatije su na strani Nijemaca. Dam im neko super oružje da oni mogu do 1941 godine ovladati čitavim svijetom. Raditi tako nešto nije problem. Sigurno bi to nekima bilo zabavno igrati. Ali to nema više veze sa simulacijom. Tako je isto i sa načinom kako opisujem karaktere. U „Čistilište“ imam i skroz pozitivne karaktere kao Jovo i Marko i te franjevce ali i apsolutno negativne kao na primjer Sifeta ili ovoga kapetančića iz JNA ili tog Lažumđžića itd. dok uglavnom većinu karaktera sam opisao tako da crtam što detaljnije i što iskrenije slike. To radim naravno i o sebi. Već mi je upravo zbog toga jedan izdavač javio kako s takvim stepenom iskrenosti ovdje ću samo imati probleme, a niko mi neće ovu knjigu objaviti. U „TerminNation X“ isto tako imam i neke skroz dobre kao recimo Medi i Ivo u „Ad Astra“ pa i neke skroz loše kao na primjer te političare u „Svetac“ i u „The American Dream“. Dok su većinom ambivalentna ljudska bića sa dobrim i lošim stranama. Možda taj način opisivanja heroja ovdje mnogima nije poznat. Znam da je u Iranu bilo slično sve dok nije jedna ratna komedija u kojoj ima upravo takvih karaktera, dostigla najveći uspjeh.

Ko su ti „Aureanci“ ?

Najbolji današnji njemački autor naučno-fantastične literature Alexander Merow je tako nazvao ove koji iz pokreta „Rusa“ (ne Ruski narod nego prema onim Vikinzima koji su stvorili Rusko carstvo) poslije pobjede nad masonima stvaraju svoje carstvo koje onda traje kroz desetine hiljada godina u budućnosti. Samo kod njega je sve rezultat jedne borbe u svijetu gdje su masoni već bili apsolutni vladari. Dok kod mene sve ide drugačije, kako bi ja to opisao, kao pozitivni odgovor na taj distopički scenario na osnovu čega je Alexander napisao „Beutewelt“.

Hoćeš još pisati nešto više iz Naučne fantastike ?

Ako bih ja imao bar potrebnu minimalnu podršku, a to je naravno ono konkretno, umjesto samo lajkovima i praznim riječima, onda poslije završetka „Čistilišta“ mogao bih raditi na jednoj knjizi iz područja naučne fantastike koja se zove „Alternativna historija“. Znači da se sve ne odigrava u budućnosti nego u jednoj drugoj verziji prošlosti. U ovome slučaju to bi bilo da je deblokada Sarajeva 1995 godine uspjela. Ali eto to bi ja uradio, samo ako bi imao i adekvatne preduslove za rad kao i za život. Ne očekujem ono kao tada u toj vili u Švicarskoj gdje sam napisao drugi vojni priručnik. Medjutim, sasvim sigurno nemam nikakve namjere da bi se i dalje mučio ovoliko kao što sam do sada sa „Čistilište“.

BONUS PREVIEW „ČISTILIŠTE“; **SENČI**

Sifet nije mogao sakriti svoje lično zadovoljstvo dok je govorio kako mu je navodno žao da se sada rasformira ovaj slavni vod. Kasarnu gdje se to dešavalo naši su oslobodili početkom rata, i tom prilikom su zarobili Sifeta, dok je on inače htio ostati sa svojim pod komandom njegovog voljenog pukovnika Miloševića. Taj pukovnik je sada komandant Četničkog Sarajevsko-Romanijskog korpusa, dok na našu veliku nesreću Sifet je nama „komandant“ brigade. Laki je to najbolje komentarisao kada je rekao: „Da je Sifet ostao na drugoj strani, davno bismo stigli do Pala!“ . Dok sam ja, kada je Pizvo otišao na mjesto načelnika štaba divizije još smirio saborce riječima: „Ama kakav Sifet! To je samo privremeno“, u Generalštabu su mi rekli da ćemo dobiti pravog komandanta, koji nije pička ili levat ili lopov. To će biti jedan od takvih koji su se školovali vani na pravim vojnim akademijama, a ne neki JNA šupak“. Sifet kao možda najnesposobni i najnepopularniji komandant brigade u čitavoj ARBiH je jedan od takvih za kojeg sve što nije vojna policija i vojska za parade, jeste sumnjivo i neprihvatljivo. Nastavio je s govorom kao da se time posrao pojedinačno na svakog borca pored sebe. Svi su ga slušali mirno kamenog lica. Medju njima i komandir tog Izvidjačko-Diverzantskog Voda koji je uzalud protestovao protiv ovog. Džaba mu sada taj Zlatni Ljiljan, svi sjajni uspjesi i herojska djela, sve je nevažće. Došla su druga vremena. Namjestit će ga negdje gdje on nikome od njih ne smeta. Dok će deset naboljih diverzanata dobiti prekomandu u IDC Divizije kod legendarnog Čupa. Jedan od njih sam naravno i ja. A rasformiranje IDV-a je inače logična posljedica jednog lanca događaja koje sam inače ja pokrenuo, jer ja sam bio mozak te jedinice dok je Senči bio komandir. Često sam provodio više vremena u štabu pomažući gdje god sam mogao, nego što sam bio sa saborcima. Senči je to znao cijeniti i mene je uvijek slušao. Tako je bilo i kada su nama nekakvi „Muslimovići“ u onome što je trebalo biti deblokada Sarajeva sve namjestili tako da bismo svi poginuli. Skužio sam to naravno na vrijeme. Odbili smo to „naredjenje“ da ginemo bez veze. Umjesto toga smo radili šta smo mogli, i uspjeli smo neprijatelju nanijeti čak i značajne gubitke. Rezultat je bio takav da smo svi ostali živi, osim jednog. To najvećim dijelom nije moja zasluga nego Senčijeva.

Senči je prije rata radio u ZRAK-u. To je dio vojne industrije koja je uglavnom radila sve proizvode oko optike. Dakle neka jugoslavenska verzija od ZEISS. Tu mu je bilo radno mjesto. Nije bio čovjek koji se bavio politikom, a kamoli vjernik neki. Početkom rata ostao je, dok je ženu i djecu poslao vani gdje su onda bili izbjeglice do poslije rata. Nije se on borio za neku vjeru ili ideologiju

ili stranku, čak nije ni za neku državu, a kamo li za nekog predsjednika. Senči je ostao da brani zemlju svojih predjedova. Da bi njegova djeca poslije rata imala još bar neki komad na koji bi se mogli vratiti tako da ne bi morali hodati po svijetu kao cigani bez domovine. Od jednog četnika kojeg je lično sredio Senči je uzeo PASP-Poluautomatska Snajperska Puška, Kalibar 7.9mm. Neko vrijeme bio je snajperista, kao i izvidjač. Istekao se u brojnim akcijama i bitkama. Kada se formirao IDV početkom 1994god, Senči je postavljen na mjesto komandira. Tada je meni inače bilo pun kurac te 101-e, i htio sam obavezno promijeniti jedinicu čim se samo vratimo u Sarajevo. Došao je i taj „komandant brigade“ Pizvo. Ne da bi on meni bilo šta pomogao nego da se slika sa mnom, a neki kreten iz informativne službe da bi meni stavio neki tekst u usta u kojem se zahvaljujem Pizvu na toj velikoj privilegiji da je on meni dozvolio da smijem biti u toj „sjajnoj“ brigadi gdje su od mene čak tražili cigare kad sam pitao za metke. Koje sam onda bez problema dobio od Janja koji je sa svojom bataljonom iz 102-e na sreću bio blizu nas. Suno, Jasko i Bolo su onda pristali da se priključe diverzantima. A Suno je mene vodio kod Senčija. Senči me odmah pitao sa koliko metara sam sredio tog četničkog komandanta. Rekao sam da je to bilo tačno 630 metara. Prvi metak sam promašio. Drugi je bio čisti pogodak, a još sam mu onda pet opalio u noge i u tjelo samo da budem siguran. Jer taj kalibar je ipak nešto slabiji. On me pitao šta mislim o toj optici koju sam imo na tom PM-u. Rekao sam da je dobra i da mi je bilo lahko naštimati je, iako sam to mogao raditi samo na kratke daljine, gadjajući IKAR konzerve uzimajući one zvjezdice na njima kao tačke. Pitao me dalje kakva su to odlikovanja koju imam u Njemačkoj i u kojoj jedinici sam bio i šta sam po činu. Na kraju, htio je saznati zašto sada ipak želim u diverzante, jer je čuo da sam htio u neku drugu brigadu dok on misli da bi ja mogao biti i negdje u štabu. Odgovorio sam s osmjehom na licu da mi je već nekako postalo dosadno čete likvidirati samo na daljinu. Volio bih ih srediti što više u bliskoj borbi. Nasmijao se i Senči i donio mi pušku s prigušivačem kao dobrodošlicu u IDV-a „Crvene Škorpije“.

Senči. Laki. Zenga. Jasko. Eso. Ešef. Suno. Egzekutor. Munib. Žepa. Halil. Zahid. Bolo. Bilal. Džej. I ja. Senči je jasno svima dao do znanja kako mu u jedinici ne trebaju nikakvi lažni diverzanti koji su tu samo da ne moraju biti negdje na straži i da ponekad dobiju neki sendvič više, dok kada se ide u akciju takvih levata onda nema. On hoće samo prave borce koji su i prije dokazali ko su i šta su. Laki je dva puta pogodjen metkom u glavu ali eto ga još uvijek. Zenga ratovao već u Hrvatskoj u ZNG-e RH. Jasko je u jednoj akciji skočio na četničkog vojvodu koga je sredio nožem u vrat pa mu onda oduzeo magnum. Poslije toga je sam očistio spavaonu punu četnika. Baca bombes. Puca rafale. Pa sve šta je uradio, još je samo bio ranjen i sredio ih onda tako. Eso je vjernik koji se isto u raznim jedinicama već dokazao. Ešef isto tako samo još je završio specijalnu obuku kod Iranaca. Suno je kao maloljetni borac pobjegao iz

Hamburga da bi mogao ratovati, a bio je već u raznim udarnim odnosno jurišnim odredama. Egzekutor je inače Bosanski Katolik koji sad nosi taj PASP koji je Senči zarobio. A početkom rata Egzekutor je nazvao „Srpski Radio Ilidža“ i poželio „Probudi se Srbije i podigni glavu“ pa kad su ga pitali ko to želi on je odgovorio „Snajperista sa Žuči!“. Munib je bio u Četvrtom Korpusu uglavnom i u jedinici „Zulfikar“. Žepa je isto kao maloljetni borac krenuo i zajedno s Halilom prije bio u toj tzv. „Izvidjačkoj Četi“. Halilu su gotovo kompletnu porodicu pobili. Žena koja mu bila u osmom mjesecu trudnoće, čete su je silovali i zaklali. Zahid je isto bio već u raznim jedinicama i bio nagrađen od Korpusa. Bolo je jedan već stariji alkoholičar koji je kao jedini bio ranjen kada su nas čete tri dana i noći granatirali zato što su valjda bili nešto ljuti kada sam im sredio komandanta. Bilal je naš bolničar koji je prije rata služio u nekoj gardijskoj brigadi JNA-a. Džej je osim mene drugi stranac jer je Albanac. Nacionalnost i vjeroispovijest se međjutim ne gledaju. Samo Srba odnosno pravoslavaca nemamo niti će biti među nama. Zato što imamo nekoliko boraca koji bi na njih vrlo jednostavno alergično reagovali. Pred nama je sad prvi pravi zadatak. Odraditi „Vojnički Grob“ a tamo su Crni Labudovi već snimali videokamerom i onda rekli da se to ne može odraditi odnosno da bi gubitci bili preveliki.

Već sam par puta učestovao u amaterski planiranim bezveznim frontalnim napadima na tu liniju. Jednom sam kao snajperista namjerno doveo vatru od tri sijača na sebe. To je bio jedini način kako sam mogao omogućiti jednom protivoklopnjaku da može izaći na livadu i ispaliti zolju u jedan od tih bunkera. Jednom sam ležao šest sati kao kamen u snijegu čekajući, dok na kraju akcija je bila otkazana. Jednom su se neki od naših tako glupo ponašali da su čete otvarali vatru prije nego što smo uopšte mogli zauzeti položaji za napad. Ali najgore je bilo taj zadnji put. Tada je načelnik štaba Omanović meni obećao da će sad sve biti drugačije. Jer dobili smo pojačanje. Diverzante iz Visokog. Prema njegovim riječima pravi specijalci. Išao sam onda tačno u sredinu odnosno na čelu svih. Lijevo od meni su išli ti „specijalci“ iz Visokog. Kada se zapucalo svi su odmah pobjegli, tako da sam ja odjednom postao lijevo krilo. Nisam nikad vidio veće pičke u životu. S riječima „Jebeni amateri !!! Sad mi je pun kurac zajebancije !!!“ krenuo sam onda nazad kod načelnika Omanovića. Gdje sam onda ipak značajno zakasnio jer na putu su me stalno neki zaustavljali, koji su insistirali da sjedem malo i da popijem bar jednu rakiju kod njih za smirenje. Taj načelnik je mene onda već očekivao imajući veliku mapu ispred sebi pa pitao odmah šta bih ja uradio. Pokazao sam mu sve. Ključ je naravno ta kota 1349. On je na mene vikao „Ali to drži HVO !“ na šta sam samo mirno rekao „Pa šta ? Jedini problem koji ja vidim jeste da za ovo treba jedan vod. A to moraju biti apsolutne budale koje boli kurac za sve. Ne znam gdje ćeš takve naći...“. A to je bilo prije nego što sam stupio u IDV. Bilo mi je onda često neprijatno kada se taj načelnik

Omanović derao na sve moje saborce iz IDV-a jebajući im sve po spisku dok je meni samo govorio „Tebi nisam ništa rekao!“ kao što je i samo mene uvijek pozdravljao s poštovanjem. Nekako on se ponašao kao da smo na baušteli. Pokušao sam i njemu, koji je inače bio inženjer gradjevinarstva, objasniti što više oko ratovanja. Nažalost, često nisam uspijevao. Munib se na mene zbog toga još više naljutio jer je smatrao da ćemo još svi najebati zbog toga. Poslije raznih konflikata on je meni onda jednom samo mirno i ozbiljno preporučio da ako stvarno želim pomoći onda trebam naći nekoga od starešina ko će me bar skontati. Tog čovjeka sam onda i našao. Enis Srna. Komandant Četvrtog Bataljona i stari prijatelj mog poginulog saborca Friedrich Adolfa.

Prije akcije desilo se još nešto loše. Neke puške su „nestale“ dok smo bili smješteni u kućama na brdu Ponikve kod Vareša. Zvao me bezbjednjak iz Četvrtog Bataljona, da mi odmah da do znanje da sam jedan jedini iz čitave jedinice ko nije osumnjičen za krađu tih pušaka. Dok je čak i Senči bio meta njegove istrage. Tražio je od mene da mu kažem ko je uzeo i prodao puške. Za razlike od mene ovaj bezbjednjak nije bio školovan za to. Koristio sam priliku da ga malo naučim. Rekao sam da ću mu tačno objasniti ko sve to nije mogao biti i iz kojih razloga. Na kraju su ostali samo dvojica osumnjičenih. Žepa i Džej. Još sam tom bezbjednjaku dao malo uputstvo. Ali uzalud. Uhapsio je Žepu zato što mu je priznao da nema šta on ne bi uradio za rakiju. Dok je Džej bio ljut na mene jer je mislio da sam ga odšmekao. Mirno sam mu rekao da nisam, a pitao sam ga zašto se on uopšte kao kokošar zajebava s takvim malim krađama, kada postoje daleko pametniji načini kako može stići do velikih para. Kao npr. preko piramidne igre, a Džej je odmah sve pažljivo slušao. Mislio sam da je on svakako neobrezovana osoba. Pa šta? Najvjerojatnije neće ni skontati pola toga što sam mu objasnio. Medjutim on je kasnije pobjegao, kada je ipak ispalo da Žepa nije kriv nego on. Čuo sam onda tek poslije rata da je Džej otišao u Albaniju, i tamo je postao jedan od glavnih osnivača te velike prevare s piramidnim igrama. Sve dok nije morao i tamo pobjeći, a valjda s tri miliona maraka on je opet došao u Bosnu, gdje su ga neki onda vidjeli u Zenici ali čim su ga zovnuli odmah je pobjegao od njih. Kako god. Akcija je tada ušla u zadnju fazu pripreme. Trebali smo iznenaditi HVO na koti. Njih zarobiti bez ispaljenog metka. Da Čete ne znaju da smo tu. Onda neki od naših da navode artiljeriju. Par minobacača 82mm i jedan od 120mm. Napravio sam im pravi raspored vatre. Tri kategorije. Za mene ono klasično školsko. Za njih nešto sjajno, genijalno. Senči bez ikakvog pitanja, a kamoli svadje se koncentrira na ono šta zna, dok sve ostalo ostavlja meni. Jer on i ja imamo isti cilj. Da ova jedinica uz što manje gubitke sa naše strane neprijatelju nanese što veću štetu. Senčiju nikada nije palo na pamet da glumi stručnjaka za nešto gdje nije. A kamoli da ganja neki čin. Sjedili smo pred kućom gdje je bila smještena logistika. Moji saborci su vani oko vatre. Uspjeli su nabaviti nešto mesa i rakiju. Uglavnom zahvaljajući

parama koje sam dobio od švedskih UNPROFOR-aca za sve one stare prsluke itd. koje sam im uspio prodati. Dok gotovo kompletni štab sjedi unutra. Vidim da Senči treba sjesti sa njima ali ja idem umjesto njega. Govorim unutra svima o tome koje konkretne korake trebamo preduzeti da možemo čete lijepo utopiti u krv. Svi su jako zainteresovani, i neki mene kasnije nazovu nešto kao „živi vojni priručnik“. Dok je Senčiju drago što može fino sjediti vani sa svojim borcima oko vatre. Uz malo pečenja i uz rakiju. Jer bit će akcija.

Kota 1349. Zvana Zvijezda. Zauzeli smo je bez ispaljenog metka. Dobili smo jedan vod manevaraca i nekoliko deminera kao pojačanje. Akcija je trebala početi u tri ujutro ali tek počinje oko tri popodne. Nekoliko bojovnika HVO brigade „Bobovac“ odmah se predaju jer su iznenadjeni, valjda su mislili da niko ne može preko njihovog minskog polja stići do kote. Dolazi im interventni vod. Džej skoči pravo medju njih i oni se predaju. Egzekutor ih razoružava i iskoristi priliku da im oduzima sve šta on smatra korisno. Stižu neki iz štaba koji će navoditi te minobacače. Spustimo se zajedno s manevarcima dolje prema Četama. Vidim da fale trojica. Laki, Suno i Eso. Prije nego smo krenuli na kotu oni su me gledali i pitali hoćemo li sve ovako okolo preko kote. Smatrao sam da je to zajebancija. Rekao sam da njih trojica mogu fino pravo kroz minsko polje jer Allah će ih voditi. Čista ironija naravno. Dok ih sada gledam ne mogu da vjerujem da su oni to ozbiljno shvatali kao naredbu. Još kažem Senčiju kako je to bila ironija i da svaka normalna mentalno zdrava osoba to mora razumjeti. Ali momenat. Laki je dva puta pogodjen u glavu, a boli njega kurac za sve. Suno rat gleda kao dijete koje se igra kauboja i indijanaca. Dok Eso je vjerski fanatik. Senči mi samo još kaže da je to valjda bio neki nesporazum jer eto ih krenuli pravo kroz minsko polje, gdje je inače trava gotovo do kuka. Dok Laki i Suno još idu pažljivo onaj Eso uopšte ne gleda pored sebe. Nego sa cigarom u ustima i s ludjačkim osmijehom na licu hoda kao da ide na godišnji odmor. Bacajući trake oko sebi da označi put, a kad mene ugleda maše mi rukom kao da smo negdje na izletu. Ovo je previše i za Senčija, koji je okrenuo glavu u drugom pravcu i teško diše, dok se ja držim za drvo i samo molim Boga da nekako zaštiti ove budale. Ne mogu sam da vjerujem, ali poslije što mi se činilo kao vječnost, oni su stvarno prešli minsko polje. Hoću da krenem prvi da provjeravam četničke bunkere. Izgleda da su pobjegli ali možda ima još neki ili da su ostavili nešto minirano. Ali čim Munib vidi da želim krenuti on skoči pored mene i sam odradi nekoliko stotina metara njihove linije. Čekamo onda linijaše. Koji su inače odmah trebali doći tako da mi što prije možemo ići dalje prema Brgulama. Čekamo. Dva sata najmanje. Onda, prvo dolazi načelnik Omanović koji se odmah meni obrati pitajući, da li znam kako je artiljerija odlično odradila stvar. Tek onda stižu prvi linijaši iz Četvrtog Bataljona. Momci sa Trg Heroja. Većinom pijani, a ti koji nisu zato su se napušili travom. Kada vidim kako se oni kao stoka skupljaju oko tog trigonometra pokušam im

objasniti da se trebaju rasporediti preko te linije koju smo mi preuzeli od četnika. Jedina reakcija je „Trigo šta ? Jebem ti majku švabsku ! Koji si ti kao kurac da nam pametuješ ?“. Samo se okrenim, što njih još više naljuti. Senči me gleda, a njemu kratko objasnim, da taj trigonometar pored ostalog služi tome da se nanišani artiljerija pa sad najvjerojatnije prva četnička granata će pasti upravo medju ta „govna klošari“ kako ih nazovem. Senči onda hvata njihovog komandira i više mu „Reci ovim... ovim... ovim ljudima da se više sklone sa taj... taj... sa tog mjesta. Aj rasporedi ih više tu na liniju !“. Jedan od njih se na to pravo naljuti i počinje nama diverzantima jebavati sve po spisku. Glasno se dere pa prema njemu mi smo samo šminker, a tu nema minsko polje. On će to sada svima pokazati. Stvarno krene. Kad je ušao dva metara u minsko polje eksplozija mine mu otkine valjda jednu nogu dok druga mu bude isto skroz poderana. Mirno ga posmatram kako se pati i kako krvari. Njihov komandir zamoli Senčija da mi idemo u minsko polje da onoga izvučemo. Eso samo digne pušku i nišani onome u glavu vičući „Da mu skratim patnje odmah !“, ali Senči interveniše i tjera Esa da spusti pušku. Izvadili su tog „heroja trga“. A mi smo konačno mogli ići dalje prema Brgulama.

Brgule. Čuveno četničko uporište u koje čak ni njemačka vojska nije ušla u Drugom svjetskom ratu. Gdje su Četnici bili do 1956god. a njihov vojvoda je jednom od naših boraca otkino glavu. Tu glavu je onda montirao na haubu svoga džipa. Lijepo je uvijek znati koga to imamo na drugoj strani kao protivnika. Laki, Suno, Eso, Jasko i naravno ja ulazimo kao prvi poslije mraka u tu selo. Dok s druge strane četnički PAT tuče, Jasko je vidio neke ovce. Vičući „Eto nam večera !“, on spusti pušku dok izvadi nož i trči pa hvata ih i kolje. Senči u medjuvremenu ostaje iza nas s tim levatom koga su nam preporučili kao vodiča. A uz njih ima još neko iz štaba Četvrtog Bataljona. Komšić neki. Navodno obrazovan čovjek koji će preko motorole koja mu je stalno uključena držati vezu s komandom. Ušli smo u Brgule. Četnici kao i njihovi tzv. „civilni“ su bježali u panici par sati prije. Najviše ih je uplašila naša artiljerija, a pogotovo taj raspored vatre. Iako sam to tek kasnije mogao pravo pročitati u časopisu njihove tzv. „VRS“ koji su mi kolege iz ARD-a donijeli sa Pala. Upozoravam Senčija da ipak neke kuće mogu biti minirane. Ako nema šta drugo bit će nam kao prava vojna vježba. Isto tako trebamo pretresti kuće i prije svega tražiti oružje ali možda ima i nekih važnih dokumenata. Kao što inače moramo i biti spremni za odbijanje mogućeg kontranapada. Što se odnosa prema četnicima tiče Senči i ja imamo potpuno isti stav. Ne treba ih zarobiti. Sutradan vodim pretres kuća, a nadjemo dosta oružja i MTS-a. Kao što smo našli I jednu trgovinu koja im je služila kao logistička baza. Tu nema šta nema. Švicarski sir. Delikates supe. Sve moguće vrste riba i mesa i povrća u malim i velikim konzervama. Čokolade. Stvarno sve. Kada je postalo jasno da nema četničkog kontranapada, onaj Komšić javlja komandi da slobodno mogu doći. Eto ih onda. Ne da bismo mi

mogli dalje. Ma jok. Nego da oni izvrše uvid šta smo sve našli i da to uzmu sebi. Navodno, kako kažu „za brigadu“. Gotovo sve to kasnije vidim na pijaci dok su jedan dio i sebi ostavili, a borcima u kasarni nisu dali nijednu konzervu. Ista prevara se dešava s oružjem i MTS-om gdje su nama obećali neke premije ali oni i to sve uzimaju sebi. U međuvremenu druge jedinice idu kroz Brgule. Neki to čine normalno ali ima i takvih koje su čista paravojska. Pijani seljaci koji ubijaju neke krave rafalima i koje Senči i mi par puta moramo gotovo silom spriječiti da ne bi zapalili kuće. Onda nam javljaju da će i Ajnadžić doći. Taj je bio komandant brigade prije Pizva, a sada je Načelnik štaba Prvog Korpusa. Prije akcije je nama držao jedan od tih tipičnih JNA govora. Kako je on isto samo obični borac i fukara. Koji se navodno jedva snalazi od toga šta mu šura šalje iz Njemačke. Egzekutor meni uz to samo kaže „Gledaj mu Rolex ! To je sigurno dobio preko ADRA !“. Ipak ponavljam, kako god imam i lično negativno mišljenje o tom „brigadiru“ ja ću iskoristiti priliku da ga odmah pred svima pitam zašto ne guramo govna sada dalje skroz do Semizovac. Pa uz to ću dati konkretne prijedloge kao što ću ponuditi da stojim na raspolaganju oko planiranje operacije. Ako on međutim bude zajebavao, onda ću to odmah riješiti time da ga pred svima zovem na dvoboj. Senči kad to čuje, mene zamoli da krenim nazad da vidim šta je sa tim našim stvarima koji smo ostavili kod linijaša i šta je sa onim šta smo iz Brgula poslali po vozaču nazad do kuće na Ponikvama. Zato on samo mene može poslati jer ja sam jedini koji je dobar s ovima iz komande pa Senči misli da će oni sigurno i oko toga nešto zajebavati. Drugi saborci mene isto zbog ovoga lično zamole. Idem onda nazad. Po mraku stižem do Vojnički Grob. S upaljačem u ruci stojim pred minskim poljem. Vidim ta tri puta. Lakijev. Sunin. Esin. Pažljivo krenim Suninom putem u sredinu. Sve ide bez problema. Samo malo kasnije taj paljač je pred krajem. Nalazim se u potpunom mraku u sred šume. Znam da naše prve bajte moraju biti blizu. Ali svakako je bez veze ovako lutati, pa ko zna koji pijani levat je možda na straži i u strahu počinje rafalati po meni. Čujem neke kako pričaju i vidim neko svjetlo. Vičem im ko sam, a oni prepoznaju glas, a prije svega naglasak. Ubrzo skontam da za Senčija i ostale ću imati prvu lošu vijest. Neko je upravo tog zloglasnog kleptomana Rase zadužio da nama čuva stvari. Znači da od tih gotovo nema ništa više. Ujutro idem nazad do te kuće. Tamo su isto linijaši i kako mi neki kažu, pripadnici neke druge jedinice koji su tuda prošli sve su uzeli. Tako da kad se vratim u Brgule gdje je Ajnadžić bio i prošao, mogu svima samo reći kako će se jedino moći s tim vratiti u Sarajevo šta sada nose sa sobom. Jedino je meni onaj bezbjednjak sačuvao malu torbu punu konzervi. Ne idemo dalje. Nego sad ćemo samo nazad u Sarajevo. Pred tunelom nas očekuje Vojna Policija. Neko je njima javio da smo zarobili ogromni ratni plin. To jesmo, ali mi nemamo gotovo ništa od toga. Oni to ne vjeruju i zajebavaju, jer hoće svoj dio. Senči i ostali naravno ne daju da im se istresu torbe, a kamoli da im neko pretresa džepove. Izgleda da će izmlatiti te kerove. Idem odmah kod načelnika Omanovića koji je došao iza nas u vozilu. On interveniše tako da idemo bar sa nešto malo bez problema kroz tunel. Kasnije se dijele novčane

nagrade. Od svega po sto maraka. Mene prvog zovu samo da mi kažu da sam broj jedan na tom spisku. Kao da ću uskoro dobiti još i paket neki. Ponašali su se kao da im moram zato biti posebno zahvalan. Dok od mojih saboraca iz IDV-a samo deset njih su dobili po stotinutih maraka. Kad sam pitao šta je s ovim ostalima rečeno mi je da navodno nije bilo više para. Idem u Korpus. Tamo mi pokažu taj spisak. Vidim odmah da jesu bili novci. Samo da su dodjeljeni osobama od kojih većinu ne znam. Samo vidim ta neka ženska imena pa nije teško zaključiti da su to oni iz Pizvine ekipe stavili svoje jebene sekretarice umjesto mojih saboraca. Dok se u međuvremenu dalje šire glasine koliko smo navodno tamo uzeli ratnog plijena kao i kakve velike nagrade smo još dobili za sve. Jedan dio tih novih koji nam stižu sada u jedinicu su nažalost samo došli upravo zbog tih glasina.

II. Dio

Senči, Laki i ja smo svjesni toga. A zaključili smo da je najbolje ne samo imati oznaku jedinice, nego da se svakome ko se istekao u borbi dadne posebni znak na kome piše njegovo ime ili nadimak. Jer i Senči kaže da nama ne trebaju neki koji hodaju po gradu pričajući svima kakvi su specijalci itd. dok u borbi ih nema. Pizvo nama u međuvremenu par puta obećava svašta nešto od opreme dok na kraju samo dobijamo neke jurišne prsluke, neke kineske noževe i nekoliko novih pušaka. Jer je većina toga šta smo trebali dobiti naravno negdje „nestalo na putu“. Senči na to reaguje time da dobivamo svog logističara. Ali taj nije baš pravi dobitak za nas. Osim što se rakije tiče jer to je jedino šta uglavnom uvijek imamo u jedinici. Pijemo. Svi mene gledaju kako ja često pijem na eks pa na kraju sam još uvijek trijezan dok svi ostali su pijani. Onda Munib je dobio neki kineski PM s dobošom. Razklopio je ali uzalud je pokušavao to ponovo sastaviti. Vidim to po prvi put u životu, a odmah na prvi pokušaj sve sastavim i testiram to time da kroz otvoreni prozor gadjam u zid susjedne zgrade s ciljem da napravim lijepi krug pogodka. Senči taj krug sutradan neko vrijeme gleda i zbog svega meni da nadimak „Dok Holidej“. Uostalom trudim se da što više mogu zaraditi i dobiti od raznih televizija i novinskih agencija jer ubrzo i za mene u 101. opet je sve po onome starome, „Ma ko te jebe Švabo ! Što si došao ovamo ?“. U jedinici sam dobar gotovo sa svima osim s dvojicom. Jedan je Zahid i drugi je Bula. Bula je rodjak od Ešefa, novi je i nedavno došao. Apsolutni levat koji glumi mudžahedina i stalno dosadjuje time da se hvali da je bio u „Delta“ pa kakav je on navodno specijalac i koliko ga lično cijeni Sefer Halilović. Bula je dobio taj nadimak zato što je nedavno oženio jednu bulu. Dok je prije rata naravno bio ortodoksna komunjara koji nije znao ni klanjati. Nisam dobar sa njim niti mogu biti jer Bula nije nikakav čovjek, a kamoli borac. Ali kada mi jednom dolazi pa kuka koliko je gladan jer Ramazan je i on ne može izdržati to mučenje oko posta ja mu odmah dam stvari iz jednog od mojih francuskih lanč paketa koji sam dobio od televizije. Još mu fino odvojim sve gdje ima svinjetina da to ne jede. Onda mu

stvarno dolazi ta žena pitajući mene „Gdje je Haso ? Je li posti ?“. A njega sam odmah zaključio u sobu gdje je inače kancelarija tog našog logističara. Kažem njoj da je on valjda otišao da klanja. Ona tvrdi da nije još vrijeme za to. Zenga meni pomaže time da me ispravi kako je Bula s drugim vjernicima otišao negdje da zajedno mogu proučiti sure iz Kurana. Ona je zadovoljna i ode. Kasnije Senči to čuje i meni kaže da ono što sam uradio ne valja. Jer kako tvrdi trebao sam Bula dati upravo tu svinjetinu ma nek se on pravo najede s time. Zato što je Bula onda i počeo pričati o Senčiju da je taj navodno „komunjara“ Senči samo mirno mu pred svima odgovori. Kome god se ne sviđa u jedinici za te postoje i posebne vjerske brigade pa ako je nekome toliko stalo do vjere da saborcima mora dosadjivati s time taj će dobiti prekomandu, a Senči će ga još lično predati tim nekim vjernicima. Bula je bio sav blijed. Senči je onda još fino rekao kako inače samo oni koji su se istekli u borbi dobivaju taj lični znak. Ali zato što je Bula takav specijalac on će to već dobiti onako. A nemoj slučajno da ovo ne nosi. Kada je Bula počeo protestovati „Ali ja sam Haso...“ Senči mu je samo kratko pogledao u oči, a Bula se odmah ušutio. A na tom znaku piše „Bula“...

Senčijevi najbolji prijatelji u jedinici su bili Bilal i Zahid. Sa Zahidom ja međjutim nikad nisam mogao biti dobar. Za mene taj je bio seljačina i primitivac dok sam ja za njega bio arogantni Švabo. Dobio sam jedan paket od 101. a taj je bio smiješan prema onome šta sam dobio od Korpusa kao i što je bio samo dio onoga šta sam inače redovno trebao dobiti u brigadi. Htio sam to ponijeti jednoj porodici kojima je sin postao šehid u jednoj amaterski planiranoj akciji. Ali Senči kada je vidio da sam dobio i pare i lanč paketa od televizije mene zamolio da upravo onome Zahidu dam ovaj „paket“ jer taj je navodno ostao bez ičega. Zahid jeste ostao bez ičega jer je sve odmah popio, a mene nikad nije zvao niti na pivo niti bi mene ikada bar jednom počastio. Senči je to isto dobro znao ali zamolio me i dao sam onome većinu tog „paketa“ za šta Zahid nije znao ni reći hvala. Zahidova žena naveče je često nazivala telefonom. Zenga je onda lagao da je Zahid tu na dužnosti ili da je trenutno u izvidjanju. Dok Zahid naravno stalno ili je sjedio po nekim kafićima ili je bio u krevetu s nekim ženama. Njegova žena onda Zengi nije više vjerovala. Tako da sam se ja morao javiti na telefon. Trebalo mi je svega nekolike minute da ubjedim Zahidovu ženu da je on naš najbolji izvidjač i da bez njega i njegovog profesionalnog rada mi najvjerojatnije već bismo pretrpili teške gubitke. Ona je meni posebno vjerovala zato što je Zahid mene valjda i kod kuće spominjao na najgori način. Tako da nisam imo razloga da bi ga pokrивao. Sjedio sam sa Senčijem i pitao sam ga koji problem onaj Zahid ima sa mnom. Dao sam mu paket. Slagao sam njegovu ženu. I ? Senči mi je obasnio da Zahid nema problem baš sa mnom. Nego on inače pati od nesretnog braka zbog čega je on ponekad takav. On i žena nemaju djece i to Zahida pravo muči. Zbog toga pije i stalno traži druge žene. Jer njegova ne može da rodi. Kažem ja na to pred svima otkud znaju da je ta žena

kriva za to. Kažu oni da ako nema djece onda naravno žena je kriva. Tvrđim da nije tako i da ima test. Objasnim da bi on trebao otići u bolnicu. Tamo mora drkati u čašu. Oni će to onda analizirati. Pa tek kada to bude sigurno može se reći da li je stvarno do nje ili možda do njega. Zato što nisam dobar sa Zahidom, a on bi to mogao gledati kao teške uvrede ja mu to neću pokušati objasniti. Senči kaže da je razumio sve i da će on to učiniti. Par dana kasnije mi je rekao da je uspio, a da je isto saznao od nekog doktora da je tačni izraz za ono šta sam ipak dobro objasnio „spermogram“. Zahid će ići na to jer i on sam želi saznati istinu.

Spremamo se za akciju. Područja će biti Čemerska planina i Moševačko Brdo. Idemo s Prvim Bataljonom. A taj je najgori dio te 101. odnosno ovaj bataljon je čista paravojna formacija. Komandant im je Šačko. Dobar čovjek s kojim sam uvijek mogao i sasvim normalno razgovarati. Ali on je kukavica i po kao i vjerovatno najnesposobniji komandant bataljona u čitavoj Armiji. A kada je „komandant“ već takav šta onda možete očekivati od tih „borci“ ? U Sarajevu Prvi Bataljon držao je liniju na Mojmilu prema Dobrinji i Lukavici. I prije formiranja divizije taj bataljon samo je bio za čuvanje straže, a uz pojačanje za odbijanje ponekog četničkog napada. Tu im bila granica. A sad po šumi nisu gotovo ni za šta. Prije nego što smo krenuli Senči je pred nama pročitao izvještaj iz Korpusa. Koliko raznih jedinica su Čete ovoga puta poslali tamo. Svi su čekali i mene gledali dok nisam sve pročitao i izračunao vjerovatne rezultate. Prema mojim stručnim procjenama sve u svemu odnos snaga je još uvijek četiri prema jedan u našu korist. Samo ovoga puta nećemo proći bez gubitaka. Na šta su par od tih novih odmah loše reagovali. Prvi Refa koji je sa razliku od ostalih bar iskreno priznao da je levat koji ne zna rukovoditi s puškom i da je samo došao kod nas da ne mora čuvati stražu negdje na liniji. Senči je onda pokušao sve smiriti. Nije baš uspio. Pa kada je Bula počeo nešto srati ja sam ga samo gledao i pred svima mirno rekao „Pa već mogu vidjeti kako će tvoja žena vikati od radosti. Joooo, Haso je poginuo na Allahovom putu. Hvala dragom Allahu...“. Bula je odmah napravio facu kao da ga je neko spakovao u led dok je rekao „Znate šta ? Nekako mi se ne ide...“, a upravo to je onda svima bilo smiješno. Naravno i Bula i Refa su krenuli sa nama. Bula je iskoristio prvu priliku da se na putu pred jednom džamijom pravo napije. Senči je svima dao do znanja da ako neko bude bolestan ali i ako je nekoga strah ili nešto onda taj neće u akciju. Jer bolje da takvi ostaju nazad nego da u akciji naprave sranje neko. Jer jasno je bilo svima da će nam ovoga puta biti jebeno. Prve prave probleme međjutim nisu nam pravili Četnici. Nego taj posrani Prvi Bataljon. Mi smo bili zaduženi da njima budemo „vatrogasci“. Znači kada god smo im trebali morali smo trčati njima u ispomoć. Što bi bilo sasvim normalno ukoliko bi se oni nama samo javili u slučaju prave potrebe kao što je npr. realni neprijateljski napad. Jer oni su se čim su samo čuli neki čudni zvuk negdje u šumi odmah usrali od straha. A nama je onda bilo javljeno da ima „napad“ neki i da hitno moramo

trčati kroz šumu i po mraku da spasimo te jadne bezpomoćne linijaše. Koji su nama onda složili svakakve priče i bajke. Često je to išlo tako par puta dnevno. Ponekad, Čete su stvarno granatirali ili iz PAM i mitraljezima gadjali neki dio linije. Ali to se ipak rijetko dešavalo. Pa te pičke iz Prvog Bataljona su, kako sam ubrzo saznao, često i namjerno pravili paniku. Jer neki od njih su širili i glasine kako mi diverzanti navodno dobivamo sve i kako je nama fino u pozadini dok oni jadni moraju biti tu na liniji. To su im valjda logističari rekli koji su naravno i tamo mnogo toga šta je došlo uzeli sebi odnosno, ukrali su to da se negdje prodaje. Sve više je nama svima bio pun kurac te zajebancije. Na kraju sam i ja imao samo komentare kao „Hoćemo im bar pjevati pjesmu za laku noć samo da nismo došli džaba?“. Nikome to nije bilo više smiješno. Sjedio sam onda s načelnikom Omanovićem. Kome sam objasnio da obuka s eksplozivom itd. IDV-u bi stvarno bila potrebna. Trebalo je nama svima bar malo promjene, jer ono da su nas stalno ovako šaltali bez veze je već vodilo do nekog napada na neke kretene među tim linijašima. Šačko kojeg je samog bilo previše strah da se pojavljuje tu na liniji, onda se šalio Pizvo da mi maltretiramo njegove ljude. Eto jednog lijepog dana su nas pokupili i odveli na Ponikve gdje je bilo snijega. Tu smo se par sati mogli malo odmarati s tom obukom. Iako smo samo nas petorica to uopšte radili. Dok je Senči s većinom voda sjedio u jednoj kući gdje su pili i jeli nešto. Trojici je onda bilo vani isto dosadno i hladno pa su ušli i oni unutra tako da smo na kraju ostali samo Suno i ja. Suno se puno obradovao kada smo s vitezitom jedno veliko drvo uspjeli namjestiti tačno da pada tamo gdje smo htjeli. Meni se onda taj vitezit ipak previše nalijepio na ruke pa smo i mi ušli unutra da operem ruke i da popijem svjež mlijeko protiv trovanja. Senčiju i ostalima je bilo fino. Ali morao sam mu reći da će sada sigurno ubrzo opet biti zajebancija pa će nas zvati možda za manje od deset minuta zato što namjerno ima neki napad tamo. On me samo gledao i nešto bio ljut što sam mu kvario ćejf. Ali trajalo je samo još pet minuta i zvali su ga na vezu. Onda se vratio i posebno mene gledao kao da mu je neko nešto polomio na glavi, dok je govorio da su opet javili da ima napad. Došao je kamion i vozili su nas nazad. Pita me Refa šta sada može biti. Kažem mu da je najvjerojatnije nekim pičkama iz Prvog Bataljona nestala rakija tako da sada imamo tamo opšti napad bijelih miševa. Na kamionu sam jedini koji je još miran. Svi ostali su se pravo naljutili. Tu smo da ratujemo. Ako treba i da ginemo. Ali da nas neki šupci neprekidno zajebavaju to ne ide. Ja jedini šutim dok se oni ostali dogovaraju da nećemo nigdje. Ma nek se jebe Pizvo. Nabijemo na kurac i Šačka i taj njegov kompletni jebeni bataljon. Pizvo je međjutim još nekako dobio tu vijest. Dok smo sjedili u kamionu rekli smo vozaču da ne idemo dalje. Dolazi nam Pizvo. Da nam drži predavanje. Kako smo nezahvalni. Kako je on nas uvijek pokrivaio i štitio. Pa nema šta on nama nije dao. Naša jedinica uopšte samo postoji zahvaljajući njemu. Jer on je nama jedini prijatelj. Pizvo još dalje nastavlja sve dok sam ne primjećuje da ga inače niko od nas ne sluša. Ne idemo nigdje. Vratim se ja u bajtu blizu IKM-a dok ostali idu tamo gdje je smješten IDV.

Idemo u izvidjanje. Već prije toga sam s Egzekutorom obišao gotovo čitavu liniju. Uzeo sam njegov PASP dok je on nosio 12.7mm odnosno „cal .50“ snajper. Kao uvijek Čete imaju samo jednu jaku liniju. Znači minsko polje i iza toga bunker sa sijačima. Zahid je u međuvremenu išao u bolnicu. Tamo je drkao u čašu. A onda jednog dana dobio je pismo s rezultatom te analize. Nije mu žena kriva nego on ne može napraviti dijete. Sjedim sa Senčijem pa obojica imamo ista mišljenja. Zahid se sad treba pomiriti sa ženom. Ima možda nekih načina negdje vani da oni ipak mogu nekako imati djece. Ali u svakom slučaju ima ovdje sada koliko hoćeš djece bez roditelja ma nek oni adoptiraju jedno ili dvoje od tih. Zahid se vidljivo promjenio. Prema meni se isto sasvim drukčije ponaša. Mislim još, ma nek Zahid čim se vratimo pokupi tu svoju ženu pa da idu van. On je dovoljno ratovao, ma nek mu tamo negdje bude novi početak.

Akcija je počela. Imamo nekih novih koji su dobri. Kao Sejo. prvoborac sa Trga Heroja. Koji je bio teško ranjen u glavu, a par puta zbog toga ostao klinički mrtav. Ali nešto ga vratilo. On nosi frizuru kao Indijanac odnosno Irokez tako da se taj veliki ožiljak od operacije mozga vidi. Inače je sto posto RVI ali on ratuje dalje. Ne može da pamti neke stvari kao npr. imena. U jedinici, on je iz nepoznatih razloga samo mene zapamtio kao da sam mu brat. Sejo isto ne razmišlja o nekim stvarima. Ako vidi četnike on njih napada bez obzir na broj i naoružanje. Dao sam mu već nadimak „Kampfzombie“. Ima i Seca koji je zajedno s Egzekutorom bio prvoborac u MG V, a ta jedinica je prva uspjela povezati naše linije sa Dobrinjom. Ali imamo nažalost i neke levate od kojih Bula je onaj najgori. Zahvaljajući njemu saznajemo kako je to kada te ne samo Čete gadjaju sa tri strane mitraljezima nego da te još jedan „M92“-kreten koji ne zna rukovati s puškom u panici rafala iza ledja. Bar dok se Sejo ne okrenu i njemu nanišani pravo u glavu. Bula onda prestane i sakrije se. Žepa se jučer žestoko napio i još uvijek je pijan. Prvo ispali tromblon koji pada gotovo medju nas. Onda glupo juriša prema četničkom bunkeru. Sijač ga pogodi u nogu. Žepa pada glavom na paštetu, a ta mina mu podera odnosno otkida pola lica. Tako on sad lezi tu teško ranjen kukajući u sred minskog polja pod teškom vatrom. Žepa je inače gotov, a neko mu treba skratiti patnju. Svi zbog toga gledaju mene. Nišanim mu u glavu. Odjednom Halil spusti pušku i torbu pa trči pod vatrom pravo u minsko polje. Gadjaju ga Čete sa svih strana ali kao da ima nevidljivi štit oko sebe stiže do Žepe i stvarno ga uspije izvući. Žepa je pod šokom i već na pola u komi, a izgubio je dosta krvi, a dalje kuka. Dok Bilal čini sve šta može, Halil se dere na Žepu „Umukni ! Budi Bosanac !“. Bilal onda ostane sa Žepom da ga nose nazad da bude prebačen u bolnicu. Šanse su mu gotovo nikakve ali Bilal će biti uz njega do kraja. Seca isto bude ranjen. Na sreću nije teško, ali i on će biti nešto duže u bolnici. Zahid odjednom krene isto

na četnički bunker. Kao da je samo čekao da Bilala nema više. Ide pravo u neprijateljsku vatru. Metci ga pogadjaju u vrat i u tjelo. Leži on tu. Vidim već da je gotov. Neki ga pokušaju još nositi ali već mu ide krv iz usta. Kraj. Ono šta je Žepa uradio nije bio herojski čin nego glupost u pijanom stanjem. Ono šta je Zahid radio isto nije bilo herojstvo nego on je počinio time časno samubistvo u borbi. Zato što nije htio više živjeti kao čovjek koji ne može napraviti dijete. Bilal i Žepa su kasnije stigli skroz do Zenice. Gdje su doktori Žepu proglasili mrtvim. Bilal to međjutim nije prihvatio. On se slikao sa Žepom pod rentgenom i pokušao sve oko reanimacije. Rekao je doktorima i da će ga on operisati ukoliko može ako oni neće. Kao da je time pozvao neku silu koja je vratila Žepu bar na stanje da su doktori bili skroz iznenadjeni kad je taj odjednom opet pokazao znakove života. Uslijedila je teška operacija. Šanse da će Žepa preživjeti bile su negdje oko deset posto. Ali preživio je.

Žepa je teško ranjen, a možda već mrtav. Seca ranjen. Zahid poginuo. Upravo u tom trenutku četnički interventni vod pokušava nas napasti preko boka s ledja. Dok se većina mojih saboraca još skupljaju oko Zahida vidim Čete kao prvi. Evo im kompletni okvir. Jedan dobro namješteni rafal do drugoga. Pet ili šest njih odmah fino sredim. Ali moram promjeniti okvir, a oni iza njih već su otvorili vatru na mene. Možda bi imao sreće i metaka ako bi nekako naletili samo oko mene. A možda i ne. Ešef na sreću upravo u tim sekundama reaguje. Pokosi on još nekoliko Četa. Onda i Zenga isto sredi par njih. Nema više vatre s njihove strane. Dvojica njih se pokušaju ranjeni bez puške izvlačiti iz rova. Jednoga pogodim u glavu, a drugoga u kičmu u visini srca. Senči to vjerovatno kao jedini vidi i meni zbog toga kasnije da nadimak „Humanista“. Nekako je to njega bar malo obradovalo jer i on je teško pogodjen time da je njegov dobar drug Zahid poginuo. Još više zato što zna dobro zbog čega. Bula se mora kriti od Seja da ga taj ne prebije. Esuje isto jako pogodilo ono sa Zahidom. Najveći vjernik sada uzima negdje flašu rakije i krene sam u šumu gdje se napije. Sutradan jedna jedinica iz Živinica probija tu četničku liniju. Njihov komandir šalje nam onda čestitke. Da su njihovi rovovi još bili toliko puni krvi da to on do sada nije vidio. Svaka nam čast. Mi udarimo na drugi dio linije. Odradimo sve. Čekamo onda četiri sata te jebene linijaše iz Prvog Bataljona. Pičke namjerno čekaju sve dok ih Šaćkin zamjenik Asif lično uvede. Pokažem im gdje trebaju kopati položaje. Već je pao mrak. Upozoravam ih da kopaju što više jer sutra će nama Čete sigurno složiti kontru. Nemoj slučajno da se bilo ko od njih namjesti po četničkim bajtama. Jer oni te imaju nacrtane na mapi tako da ih njihova artiljerija može sad fino pogoditi. Nemoj da bilo ko ide u to selo u medjuzone. Ako mi diverzanti tu ne idemo onda oni pogotovo tu nemaju šta tražiti. Senči za ovo sve nije više imao živaca tako da sam se ja morao zajebavati oko svega. Naravno linijaši ne slušaju. Sejo uhvati petoricu njih koji su htjeli u to selo. Zato što su pet prema jednom oni ga misle zajebavati. Sejo pretuče svu petoricu i

time im spasi živote jer Čete bi i u mraku njih vidjeli tu kao na dlanu. Ali te pičke se žale Šaćku koji onda kuka Pizvu kako mi diverzanti maltretiramo njegove ljude. Sutradan Čete krenu u kontranapad. Linijaši sad ubrzano kopaju kao ludi. Trojica njih su već poginuli od granate. Zato što mene nisu slušali. Dolazimo im u ispomoć. Njihov komandir je pogodjen gelerom u vrat. Već mu šprica krv kao mala fontana. Bilal skoči na njega i stvarno ga uspije spasiti. Odbijemo četnički napad. Poslije toga oni nas opet žestoko granatiraju. Ovoga puta bez gubitaka na našoj strani. Naveče sjedim u bajti da slušam šta se dešava na vezi. Već je pao mrak. Čujem Pizvo. Neko mu javio da je navodno poslije napada ostalo nekoliko četničkih sijača u minskom polju. Psuje on još nešto pa naredi da diverzanti moraju otići u to minsko polje zbog tih sijača. Vezisti mene gledaju. Kažem samo „Vidi se koju „školu“ je on završio...“ i šaljem jednoga od njih po Senčija. Senči dolazi brzo, a taj vezista mu je već sve rekao na putu. Samo kratko gledamo jedan drugoga. Dok Senči kaže tim vezistama da im veze neće raditi do ujutro i da uostalom ništa nisu čuli. Idem ja van gdje nožem presječem žicu za svaki slučaj. Nastavljaju se napadi i kontranapadi još u narednim danima. Sve dok jednom ne bude apsolutno mirno. Toliko da se čak i Šaćko jednom smije pojaviti na liniji dok neki kažu da su navodno jednom vidjeli i Pizvo negdje. Iako nisu mi mogli reći da li taj „pukovnik“ nije slučajno tražio možda neke sijače...

Spremaju Čete ofanzivu. Cilj im je vratiti svu teritoriju koji smo im oduzeli od početka Augusta. A uz to da nama nanesu još i što veće gubitke. Dovedi su i neke od njihovih najboljih jedinica. Kao jedini iz IDV-a spavam u bajti odmah blizu IKM-a. Provedim inače i dosta vremena s nekima iz štaba. Pokušam im dati što više znanja. Senči to zna i cijeni jer prije svega IDV će od toga imati najveću korist. Šito Mehmed je operativac Prvog Bataljona. Odnos medju nama je kao da sam mu ja profesor. Stalno mu ispravljam greške i objašnjavam koliko god on može da skonta. Kada napravim neke simulacije ovoga šta će ubrzo biti Šito bude sav bljed i ne govori ništa više. Sutradan ga tražim, a svi meni samo kažu da je on pobjegao u Njemačku. U autobusu zajedno sa još pedeset Sandžaklija iz Prvog Bataljona. Koji bi svakako čim bi počela prava borba pobjegli, a uz to još širili paniku. Tako da to nije nikakav gubitak. Preko noći sanjam gadne snove. Kao iz pogleda neki naši borci koji budu pobijeni, gledam sve šta će biti. Poslije par tih snova zaključujem da su to momci iz tog bataljona 115. koji drže liniju na Moševačkom Brdu. Tri dana gotovo nisam mogao spavati zbog toga. Sjedim kod IKM-a sav bljed i tresim se. Senči me tako vidi i kaže da ne mogu ići sa njima. Moram ostati tu pa možda mogu ovako i jedinicu više pomoći. Jedan logističar meni više da li meni strah od Četnika. Samo ubacujem metak u cijev puške, a on odmah bježi. Četnička specijalna jedinica sastavljena od Rusa udari na 115. i ubrzo taj bataljon bude razbijen. Znači da ćemo poslije toga mi biti na redu. Čujem sve kako stižu vijesti preko veze. Pizvo

samo kuka i psuje i jedva da ne zaplače. Pitam se da li će ta pička bar sada jednom biti komandant. Da pokupi borce oko sebe i da ih lično vodi u kontranapad. Ma jok. Jedva se mogu držati na nogama. Ne mogu ga više slušati. Krenem doli gdje je u jednoj kući smješten načelnik Omanović. Ujednom, pored mene neko hoda. Gledam ga. On nosi čudnu uniformu. Neke vrste „digi camo“. Nisam to nikad prije vidio. Jesu možda došli neki specijalci ? Otkud im ovakva oprema ? Taj govori čisto Njemački iako s akcentom koji nikad nisam čuo. Gledam mu lice. Kao da liči nešto na mene. Nekako zaključujem da to jedino može biti halucinacija. Ovo ima u ekstremnim situacijama. Iako za svaki slučaj od tog „andjeo smrti“ zatražim pomoć. On obećava da ćemo bez gubitaka ostvariti veliku pobjedu. Što meni zvuči u ovome trenutku kao loš vic. Nestane halucinacija odjednom. Stižem dolje. Načelnik Omanović se dere na te veziste „Jebem vam sunce krvavo ! Bosna ide u kurac, a vi se ovdje zajebavate !“. Čovjek to radi jer je bezpomoćan. Gleda mene. Kažem da ćemo im složiti kontru. Pita on ko. Kažem diverzanti. Pita on ko još. Kažem samo mi. Taj osmjeh koji sam pokušao pokazati uz to, meni vjerovatno nije uspio. Situacija je katastrofalna. Naše linije su pale. Sve druge jedinice se povlače. Da mi sami krenemo kao jedan vod u kontranapad je čisto samoubistvo. Senči međjutim isto kao svi moji saborci bez pitanja se slaže sa mnom. Nemam za ovo nikakvo sjećanje jer nekako ujednom je bilo kao da me nešto držalo i vodilo na daljinskom.

U mraku smo gore u šumi. Ne znam kako sam uspio doći do tamo. Samo da isto odjednom meni je bilo kao da sam bio na odmoru i da mi je stigla ogromna snaga. Na drugoj strani ti Rusi valjda muče neke zarobljene borce iz 115. do smrti. Da im bude zabavno preko noći. Mislim da Ešef onima klanja dženzazu. Ali možda i nama. Uostalom svi smo kao da idemo negdje na kemping. Svima je jasno da smo nekako već mrtvi jer što se naše šanse tiče nemamo nikakve iluzije. Ali dok smo još tu bar ćemo pokušati neprijatelju nanijeti što veće gubitake ako nema ništa drugo. Rano ujutro krenemo. Stižemo do IKM-a tog razbijenog bataljona iz 115. i vidimo na putu kao i tamo kakva panika je jučer uhvatila tu jedinicu. Senči ima Motorolu ali samo može dobiti četničke veziste koji zajebavaju nešto oko tabute koje su nama već spremili. Dolazi neka jedinica na tom putu prema IKM. Svi smo odmah u pozicijama. Vidim ja međjutim na sreću da su to naši. Ustanem i spustim pušku pa ne gledajući svoje krenim prema njihovom komandantu koji im ide na čelu. Vičem svojim „Mustafa ! Stodrug ! To su naši !“. Mustafa isto tako mene odmah prepozna. Nije znao da smo mi tu. Čuo je samo da smo sami krenuli u kontranapad pa odmah naredio svojim da se i oni tome priključuju. Kasnije saznajemo da i razne druge jedinice su isto tako postupili. Eso i Suno su u međjuvremenu na izvidjanju. Leze u travi dok pored njih prolaze više od sto Rusa. Eso izvadi i odšarafi bombe. Da se s osmjehom na licu baci među njih da još što više od njih povede

sa sobom. Ali oni njega i Sunu ne vide. Kao da je nešto oko njih što ih je napravilo nevidljivim. Eso se onda vrati kao da ništa nije bilo dok Suno izgleda kao da je ostario najmanje deset godina. Slijedi borba. Pucanje. Granatiranje. Čitava oluja metaka i granata s njihove strane na nas. Ali nemamo nijednog ranjenika, a kamoli poginuloga. Dvije druge jedinice, a te su Drugi Samostalni Bataljon i Olovski Džokeri neprijatelja u međuvremenu napadaju s ledja. Rezultat su bruka mrtvih Rusa i Četnika, a naša linija bude vraćena. Na kraju dana ostvarali smo sjajnu pobjedu. Kada idemo nazad dolazi nam i Pizvo. Drži nam predavanje kako je i Generalštab već obavješten o svemu i da ćemo svi dobiti odlikovanje za to. Niko od nas ga ne sluša.

III. Dio

Od svega, neki kreteni iz Informativne Službe 101. su napravili neku bajku u kojoj glavni heroj naravno bude Pizvo. Moje saborce posebno naljuti jedna rječenica da smo mi navodno krenuli s pjesmom na usnama „Na Kovaći sijač kosi - pukovnik ga Rizvo nosi !“. Senči i ja smirimo ostale da je to samo glupa propaganda. Na pitanja šta će možda za dvadeset godina neko znati ako ovakva propaganda bude svugdje pisana u knjigama, smijem se i kažem samo da će i onda valjda neko biti ko će pisati istinu. U Generalštabu mene ispituju oko svega. Iako nemam nikakve namjere dati izjave protiv Pizvo ipak moram im reći šta je stvarno bilo. Jer Pizvo se već počeo hvaliti time kako je on lično nas vodio u kontra. To ne ide. Sazna on naravno i da sam svjedočio protiv njega. Nama naprave neku svječanu večeru. Sve se snima videokamerom. Pizvo drži govor, a onda nama uručuje po 200 maraka nagrade. Ne može on međjutim to uraditi, a da ne bi mene na taj njegov tipični hijenski način napao. Govori on za mene da imamo nekoga ko sve isto napiše. Samo on zamoli sve da se brinu o meni jer ja još uvijek nisam se navikao na ovu hrane ovdje. Kao da sam u 101. došao u hotel A kategorije. Samo jednom sam dobio smiješni paket. Kao i jednom nagradu od 100 maraka. Uostalom meni ništa nije riješeno. Stan itd. npr. pa moram i dalje što više zaraditi kao saradnik neke TV kanale i novinske agencije. Jedna prijateljica koja isto ima svoju emisiju na Hayat i njena majka kasnije gledaju taj snimak. A obje daju najbolji komentar „Jest nečovjek ! Fuj !“. Senčiju sve isto je vidljivo neprijatno. Ali eto saznajemo da će sada i neki od nas dobiti Zlatne Ljiljane. Prvo Senči. Koji je to apsolutno zaslužio. Onda Žepa kojiga ničime nije zaslužio. Onda ja trebam biti treći. Već znam sve iz Generalštaba jer to inače dolazi od njih, a ne od brigade. Bar ono šta se Senčija i mene tiče. Već sam im dao do znanje da nije problem ako dobijem istoodlikovanje kao i svi ostali. Jer postoji i „Zlatni Ljiljan za strane državljane“ a taj je isto kao onaj normalno samo da uz njega se dobiva još i bosansko državljanstvo. A to ne smijem ni u kojem slučaju prihvatiti jer onda automatski bih izgubio to „njemačko“. Znači da se ne bi više ni mogao vratiti tamo svojim. Senči kaže da ću biti proglašen nešto kao „narodni heroj“, a da će se ulice i škole imenovati prema meni. Hajde sve u redu. Ali kada mi kaže da će sve

obavezno ići uz dobivanje državljanstva moram svima jasno dati do znanja da ovakvo odlikovanje moram odbiti. S ovima iz brigade ne mogu imati normalan razgovor oko toga. Senči mene razumije ali ne može ništa uraditi da mi nekako pomogne. Na kraju sam tek u Generalštabu uspio sve riješiti time da sam zvanično odbio svako odlikovanje kao i svako činovanje. Samo sam im rekao da kada budu formirane divizije nek gledaju da nas što prije oslobode od onoga Pizva, a da 101. konačno dobije pravog komandanta.

Došao je Haris Silajdžić u kasarnu da lično dodjeljuje Zlatne Ljiljane i još druga odlikovanja i pohvale. Osim mene i Ešefa, čitav IDV svi su pijani. Tako idemo na ovo gdje nas i TV kamere snimaju. Čak i Žepa koji ide sa štakama je skroz pijan. A Senči pogotovo. Ponašanje jedinice onda bude i tako. Načelnik Omanović mene gleda jer sam jedini koji stoji normalno mirno. Šta ja trebam sad raditi ? Naravno i ja se priključujem ostalima. Sve ovo neke iz vrha brigade izuzetno naljuti. Neka. Halil nije dobio ni pohvalu. Bilal isto tako. Načelnik Omanović meni kasnije kaže da su Žepi dali Zlatni Ljiljan zato što je teško ranjen pa tih 500 maraka koji idu uz to mu trebaju. Iako Žepa će te najvjerojatnije potrošiti za alkohol. Šta se mene tiče, on ističe da koliko god razumije moje razloge, njemu je žao da nisam prihvatio Zlatni Ljiljan, a još više da nisam postao starješina. Jer svi bezbjednjaci, operativci, obavještajci i komandanti bataljona kao naravno i Senči i veliki broj boraca mene jako cijene. Za sve šta sam već uradio ću dobiti jednog dana još veliko priznanje. Ali Armija RBiH se još uvijek tek stvara. Imamo mnoge dobre borce. Polako nam stižu i oružje i oprema. Ali nedostaje nam prije svega školovanih oficira. Kažem da ću naravno i dalje pomagati gdje god mogu dok on obećava da iako nisam dobar s komandantom i njegovim zamjenikom Sifetom - ja ću dobiti svu podršku u tome. Onda provedem i dosta vremena u štabu brigade. Iako nisam pripadnik kao što nemam ni čina. Ali svima je drago da sam tu jer samo imaju priručnici iz JNA u kojima rijetko ima šta korisno. Senčiju je isto drago da on sada što manje mora biti sa njima. Jer kako sam kaže, on je čovjek za to kada Četama trebamo jebati majku u borbi. Dok ova zajebancija oko školovanja i mape i pičke materine nije za njega. Ipak imamo obuku uglavnom zato što sam se ja zalagao za to. Alpinizam kod Mukija još je svima nekako zabavno iako ja moram paziti zbog lijeve noge. Obuka kod deminera Edo medjutim ne ide. Kada vidim da su gotovo svi pa čak i Edo kao instruktor pijani onda idem kod načelnika jer u ovakvom stanje se ne radi sa minama itd. pa trebamo prekinuti prije nego što još neko nastrada. Već su zakopali neke mine ali kažu da su ih sve navodno skinuli. Poslije rata onda čujem kako je u toj kasarni neko nagazio na minu pa odmah znam da očigledno tada nisu ono uradili. Najviše smo ipak imali od te obuke kada su nam došla trojica Vikićevih specijalaca. Bio je i jedan psihotest očigledno kao posljedica nesporazuma između mene i jednog obavještajca. Jedan bezbjednjak u Generalštabu je meni onda pokazao da su rezultati

katastrofalni dok tvrdi da on stvarno ne zna da li uopšte postoje medicinski izrazi za sve te vrste mentalnih bolesti. Ali ubrzo ga uspijem ubjediti kako on nije vidio da sam uništio te listove. Formiraju se i divizije. Naša je 12. umjesto 11. kako sam ja predložio. Komandant je Fikro koga sam i ja lično u raznim simulacijama i analizama predložio. Načelnik štab bude Pizvo. Neka ga tamo. Ma nek odvede i bar nekoliko od tih najgorih šupaka iz štaba sa sobom. Mislim na neke personalce i logističari. Obećali su mi da ćemo sada dobiti pravog komandanta. Tako da Sifeta ne smatram ništa drugo nego privremeno rješenje. Ali približava se velika operacija deblokade Sarajeva pa eto komandant 101. je još uvijek Sifet. Koji je još veći promašaj nego Pizvo.

Senči nama sve prenesi. Na pamet je čak naučio i tu idiotsku naredbu Alija Izetbegovića koji stvarno misli da su oni na drugu stranu građani Republike Bosne i Hercegovine koji jedva čekaju da ih mi oslobodimo. Zbog toga on je kao predsjednik naredio da moramo apsolutno paziti i da se trebamo ponašati tako kao da samo smijemo pucati kada neko od njih prvo puca na nas. Naravno ovakvu idiotsku naredbu niko ne jebe ni pet posto. Mi smo diverzanti. A u akciji prvo se puca, a onda se pita. Pravi problem je međjutim u tome ko je planirao sve na koji način. Već smo saznali kako su izigrali diverzante Četvrtog Korpusa. Neki od njih su nama i došli, a da posebno meni sve izpričaju. Kada je Senči sve objasnio odnosno prenio, pita da li još neko ima pitanje. Kažem ja da samo pitam da li onaj ko je ovo planirao radi za nas ili za njih. Jer sasvim očigledno kako god je to na prvi pogled „školsko“ napravljeno mi u tome možemo samo pravo najebati. Senči i svi saborci naravno mene slušaju. Ta kota koju smo trebali, mogli smo naravno i bez problema zauzeti. Prije svega zato što bi Čete nas pustili da upravo to radimo. Jer Treći Bataljon nikad ne bi stigao do nas. Čete bi nas poklapali granatama i opkolili i pobili nas. Idemo onda prvo na tu liniju koju Treći Bataljon drži. Načelnik Omanović je mene poslao sa svega 60 metaka u akciju. Uz to rekao da meni ne treba više jer sam najbolji strijelac u brigadi, a kod mene je gotovo svaki metak pogodak. Komandant Trećeg Bataljona Bajro kad to čuje odmah naredi da se meni donese kutija puna metaka pa da izaberem samo one koji valjaju. Jer nosim G3. Kalibar je 7.62x51mm. Kad su stigle te puške mnogi su imali probleme dok ja sam odmah otkrio da stvar nije u puškama nego u municiji. Od tih svaki četvrti metak ne valja. Objasnim da borci trebaju gledati prvo zrna, da li je čvrsto u čahuri. Onda trebaju malo tresti čahuru blizu uha da čuju da li punjenje baruta valja. Na kraju trebaju gledati taj krug dolje na čahuri jer nekad taj nije urađen kako treba. Sve se to brzo širi čim sam to nekima objasnio i preuzeo mjere da se to svima u Armiji treba dati do znanja. Taj G3 ipak nosim kao jedini u jedinici zato što svi ostali i dalje više vjeruju njihovim kalašnjikovima. Idem lično s jednim od Bajrinih boracatamo gdje oni trebaju napasti. Ispalim par metaka pravo u četničke puškarnice i rupe u tim kućama. Nema reakcije. Kažem onome da me

čeka pet minuta. Sam krenem G3 na gotovs u prvu kuću. Nije minirana. Napuštena je. Sve mi je jasno. Čete su se povukli. Njihova artiljerija je namještena na te kuće. Oni sada čekaju da naši linijaši tu udju. Da ih onda pravo mogu poklapati. Bajro isto sve odmah skonta. Kao pravi oficir on odbija to naredjenje za napad. Iz Četvrtog Bataljona išao jedan vod uglavnom sastavljen od prvoboraca koji medjutim nisu mogli ili htjeli ići u jednu od tih lakih brigada. Oni uzimaju Lalovići gdje prvo zarobljavaju ruski UNPROFORaca. Onda im ta četnička jedinica koja je inače zadužena za naš IDV dolazi jer valjda Čete misle da smo to mi. A ta jedinica je ono najbolje šta su mogli poslati. Specijalna policija iz Beograda. Šeki im sredi komandira, a sam izgubi oko. Čato upuca zamjenika tog komandira. Idemo mi odmah tamo da umjesto boraca iz Četvrtog Bataljona prvo odbijamo kontranapade pa ako možemo onda da idemo dolje prema toj Slobodan Principe Seljo kasarni. Naša velika prednost sada je da su Čete sve upravo tako spremali prema tom planu ovih „Muslimovići“ s naše strane. Tako da naša artiljerija uspije radeći prema sistemu rasporeda vatre prvo im pobiti njihove minobacačije koji bi nama i sada bili najopasniji. Onda im i naši protivoklopnjaci uspiju uništiti najmanje dva tenka i još prage itd. tako da se mi uglavnom sami moramo suočiti s tim njihovim specijalcima. Zenga predloži da njihovom komandiru otkinemo glavu i da tu stavimo na kolac da ih fino izprovociramo. Ali Senči i ja mislimo drukčije. Znamo obojica da ovima ne treba nikakva provokacija. Oni će nas napasti sve dok ne sredimo mi njih ili oni nas. Ti specijalci kako vidim nose kompletne pancire na tjelu. Kornjača. Znači da kalašnikovima im ne možeš ništa. Ima jedan veliki rov prema toj koti koju smo trebali zauzeti, a Senči s većinom voda ostane tu. Dok ja sa Sunom, s Gibetom i sa Sidom idem u taj manji rov na drugoj strani prema toj kasarni. Od tamo će nam stići glavni napad. Oni prvo samo onako zapucaju. Da mogu ovako saznati koliko pušaka kojog tipa imamo. Naravno pustim tu trojicu da pucaju dok ja ostanem tiho. Kad onda Čete krenu napravim im gadno iznenadjenje. S kalašnjikovom jedino ih možeš pravo pogoditi u lice odnosno u glavu. Tako Šeki i Čato su sredili tu dvojicu. Ali mi to ne možemo jer iz rova ne možemo podići glavu da nišanim na njih. Jedino ostaje držati pušku kratko preko naše glave i rafalati. Pucam čisto prema osjećaju jer nekako znam gdje su i kako se kreću prema nama. Pogodim jednoga, a oni se povlače. Za to sada znaju da sam tu s puškom čiji rafal ih sredi. Slijedi drugi napad. Jedan od njih baca bombu koja pada odmah iza mene. Sanjao sam prije ovo. Samo u snu tu je bio Ešef. Ko je od te bombe poginuo. Kao što je kasnije Muniba pogodio snajper dok je pokušao nama donijeti municiju i stići kao pojačanje. Ešef i Munib su vidjeli kako ih gledam kada krenemo prema Lalovići. Nisu otišli sa nama dalje. Odmah pregledam sebe. Ledja mi trebala biti puna gelera i bar sam trebao imati neko ranjavanje. Ali ništa. Bilo je kao da sam imao nevidljivi zid iza sebe. A tog Četnika koji je baca bombu sam očigledno uspio fino pogoditi rafalom. Odbijemo tako još tri jaka napada. Sidu sam dao moje bombe od kojih sam htio bar jednu sačuvati za sebe. Gotovo nemamo više metaka. Imam još samo jedan okvir od dvadeset. Suno i Gibe idu kod Senčija. Ili da nam šalju

druge ili da se vrate s municijom. Ali ne dolaze više. Tu smo sami. Sida i ja. Znam da najvjerojatnije djeluje neprijateljski snajperista. Ako ostanemo ovdje sljedeći napad će nas pregaziti. Moramo i mi kod Senčija. Kažem da idem trčati prvi. Jer ako tu ima njihov snajperista znam da taj čeka onoga s G3-om koji je njima nanio gubitke. Vidim već taj rov sa Senčijem i drugima pored njega. Sida trči par metara iza mene. Ujednom kao da me nešto jako gura ili baca naprijed da gotovo padam u rov, a lijeva noga mi bude kao da jetu neko udario čekićem. Osjetio sam još kao da je metak proletio možda centimetar preko moje glave. Vidim da je i Sida pao u rov. Samo ne kao ja nego zato što ga je metak pogodio. U srce. Ubrzo je mrtav. Senči i drugi su isto odbili nekoliko napada i slabi su s municijom. Ogorčeni su da taj kompletni jebeni Prvi Bataljon nama nije dao ni najmanju vatrenu podršku. Sve te pičke su samo sjedili u bunkerima i uživali gledajući kako nas Čete napadaju sa svih strana. Samo naša artiljerija i naši protivoklopnjaci rade nešto. Ešef i Munib su doveli i neke PAMiste. Te nas sada pokrivaju kada se povlačemo dok stiže jedan vod uglavnom mladih boraca da nas zamjene. Jedan PAMista koga sam dobro znao izgubi dvoboj s tim neprijateljskim snajperistom. Ali mi smo se uspjeli izvući. Neki od mojih saboraca počnu prebijati par od tih, pičke iz Prvog Bataljona. Neka. Šaćko zbog toga nek sada kuka Sifetu. Bar nešto novo. Jedva stižem u kasarnu. Lijeva noga gori. Ono sa Sidom me je teško pogodilo. Njihov snajperista je meni nišanio u glavu. Ali Sida je dobio taj „moj“ metak. Ulazim u zgradu gdje je danas onaj Vrhovni Sud. Jedva hodam. Neki bolničari meni daju infuziju. Od koje mi kasnije donji dio desne ruke bude sav crn i plav i nekako i zeleno. Dobijam i temperaturu. Povraćam. Onaj vod poslije nas jedva je uspio odbiti jedan napad pa se onda povukao. Sutradan ide se ponovo. Jedva hodam. Sifet dolazi i drži predavanje kako je ovo naredjenje i vojnici to moraju izvršiti. Na šta mu Senči i Nevil koji je komandir manevaraca suglasno odgovaraju da postoje i naredbe koji vojnici ne moraju ili čak ne smiju izvršiti. Sifet pita njih ko im je to rekao. Kažu oni samo „Oli !“. Mirno kažem Sifetu da ako on hoće to nek ide sa nama. Ne kao prvi jer ne zna se ponašati u borbi i možda ne zna čak ni rukovoditi s puškom. Poznati smo da ako treba pokazujemo najveći stepen požrtovanja. Ali ako treba ginuti bez veze onda nek se on nama bar pridruži u tome. Sifet na ovo ništa ne kaže. Nego samo se vrati u zgradu gdje se sakrije u kancelariju...

Senči međjutim i meni kaže da u ovakvom stanju ne mogu sa njima. Ne naredi nego mene zamoli da ležim, a da ako mogu bar još malo šta popijem. Ali još sam budan kad se svi vrate. Četama je stiglo dosta pojačanja. Izgleda da bar iznutra neće biti ništa više od te deblokade. Sutradan Senči i drugi idu kod Sidinih roditelja. Senči je htio da i ja idem sa njima ali ja to ne mogu. Dolazi mi načelnik Omanović prvo da vidi kakav sam i da li meni šta treba. Priča mi kako su naša artiljerija i naši protivoklopnjaci s tim iranskim raketama odlično radili. Nabroji mi on te gubitke koji smo Četama nanijeli. Dok smo imali samo dvojicu

mrtvih i nekoliko ranjenih. Kaže mi da to jeste bar neki uspjeh i da ne trebam biti previše vezan s tim mojim saborcima. Vрати se Senči da sa mnom razgovara. Kaže dasam Sidinim roditeljima uvijek dobro došao, a njegov otac se ponosi time da mu je sin bio sa nama. Tvrdi Senči kako nema smisla u tome da se ja nekako osjećam kriv. Ono sa Sidom bila je sudbina. Desi se. Sjedimo onda još dalje i pijemo. Nešto smo ipak još zaboravili. Razmišljamo. Onda ga pitam za Bolo. Jer Senči je prije početka akcije njega predao vojnoj policiji. Zato što je Bolo došao opet mrtav pijan i kako mu je to u zadnje vrijeme postao običaj on se popišao na sred hodnika. Na početku Bolo je svima nama još bio nekako smiješan. To se međutim promijenilo kad smo se jednom vratili kamionom sa ratišta. Jedan dio puta je bio pod vatrom četničkog PAM-a. Sjedio sam na kamionu s ostalima u mraku. Senči je gore kod vozača. Osjećam nešto toplo i mokro što se širi. Po mojoj torbi i po mojoj vreći za spavanje. Zato što nemam više osjećaja za miris i zbog neprijateljske vatre malo prije, automatski sam zaključio da to jedino može biti krv. Ustao sam i lupao vičući „Zaustavite kamion ! Imamo ranjeni !“. Senči izadje odmah i ubrzo smo skontali da se Bolo mrtav pijan žestoko upišao, a da je to bilo ono od čega sam mislio da je krv. Senči hvata Bola i udara gavičući mu da je pijani šupak koji je popišao svoje saborce. Onda ipak prestane jer Bolo je toliko pijan da nema više ni osjećaja za batine. Eto Bolo je sada u zatvoru, a par dana bez alkohola za njega su ono najgore. Čujemo da je on već poludio. Od vojne policije niko nije smijo ući u njegovu ćeliju. Drago im je kada ga mogu pustiti.

Ima još raznih anegdota ali sve je to manje važno. Jedino vrijedi još napisati ono sa Sejom. Sa njim sam par puta otišao u kafiće. Primjetio sam da je tim gazdama nešto neprijatno ali Sejo kao i ja sa njim nije nigdje morao bilo šta platiti. Saznao sam onda zašto. Sejo je poslije tog teškog ranjavanja i operacije mozga često svima pričao o nekoj ofanzivi. Oni su ga zbog toga zajebavali pitajući da li je ta ofanziva bila uspješna. U bitci na Igmanu Sejo je onda jednom Četniku koga je sredio otkinuo glavu. Stavio je u torbu i ponio sa sobom u Sarajevo. Kada su ga u kafiću opet pitali kakva je bila ofanziva on im je bacao tu glavu pred noge vičući „Uspješna !“. Sejo je rijetko mogao bilo koga pravo zapamtiti. A borba mu je bila ono šta mu je još ostalo od života. Ipak nekako još i njemu je bilo lijepo kada su ga djeca koja su se igrala ispred njegove zgrade zvali „Čika Sejo“. Međutim par te djece su bila ranjena ili čak ubijena od granate, i posebno od snajpera. Jednom je bilo navodno primirje. Tu priliku četnički snajperista koji je samo gadjao djecu je iskoristio i ubijio dijete pred Sejinim ulazom. Sejo je onda pukao. Uzeo je PASP i njima vratio istom mjerom. Zbog toga se odmah dignula opšta frka kao da je ubijeno dva miliona. Stigao sam u jedinicu. Glavnu riječ protiv Seja vodio je Mance koji je bio jedan od prvoboraca u MG V. Kako ovakvi nisu naši. Treba ih zatvoriti. Pa tako dalje. Svi su protiv Seja. Ulazim i kažem ma hajde nek sada imaju takav razgovor sa mnom. Objasnim šta je totalni

rat. Oni s druge strane to rade već od početka, a zašto ? Zato što znaju da mi im nećemo uzvratiti. Sad im je Sejo poslao adekvatni odgovor. Nije to vojnički, a kamoli časno. Ali da li se nekome sviđa ili ne to je jedini jezik koji oni mogu razumjeti. Ovo sada je simbolično. Ali oni će bar neko vrijeme prestati. Nek svako razmisli koliko djece na našoj strani Sejo je već samo time spasio život. Ubrzo sam svakoga ubijedio da umjesto da predamo Seja svi ćemo ga braniti. Idem doli u štab da njima upravo to lično damo do znanja. Idem i ja sve više s PASPom. Samo da, moje mete su uvijek naoružane ili bar nose vojno odjelo. Često to radim, a gotovo niko od linijaša mene ne primijeti. Samo ponekad me vide neka djeca koja onda odmah idu negdje da se sklone. Jer znaju da će ubrzo biti granatiranje u znaku odmazde...

Rasformiranje IDV-a za Sifeta je najvjerojatnije bio i ostao prvi i jedini „uspjeh“ u ratu. Senčija poslije toga nisam više vidio. Jedna akcija od IDČ-a 12. Divizije išla je upravo tamo gdje je bio Bajrin Treći Bataljon. Ali Čupo nikoga od nas iz 101. nije zvao za to. Znao je kakvi smo kada nam neko samo spomene Sifeta. Taj je sjedio u kafiću i cugao dok je istovremeno glumio komandanta. Čupo mu je javio da će prekinuti akciju zato što imamo poginulih i ranjenih. Sifet ga je samo pitao „Ma kako ?“ i naredio da se dalje izvrši naredba za napad. Čupo je to tražio kao pismenu naredbu. Koju mu je Sifet onda poslao preko kurira. Čupo dok je s jednom rukom držao upaljač kojim je zapalio taj papir s drugom je držao slušalicu i govorio Sifetu da nije dobio nikakvu naredbu. IDČ onda dok je već bila ofanziva u Krajini ima specijalnu obuku. Poslije koje bi nam došli helikopteri kojim bi letjeli do Banja Luke gdje bismo trebali očistiti centar grada. Malo nas je ostalo u Sarajevu. Iz bivšog IDV-a 101. osim mene samo Laki. Saznao sam već od jednog njemačkog pukovnika prije par mjeseci da nama NATO neće dozvoliti pobjedu. Upravo tako i bude. Riješio sam i taj veliki problem s tzv. „njemačkom“ ambasadom. Želim se samo prije nego što odem još bar pozdraviti sa što više ljudi među kojima bi naravno trebao biti i Senči. Ali moram brzo krenuti jer je Friedhelm Brebeck iz ARD-a meni već sredio let avionom iz Zagreba do Frankfurta. A moram na autobus jer iz Sarajeva ovi UN šupci nisu mi dali ići preko aerodroma zato što sam kod njih valjda na crnom spisku. Idem preko Splita do Zagreba i avionom do Frankfurta.

Preko faksa još ponekad budem u kontaktu sa Zoljom koji i dalje ostaje kao operativac u 12. Diviziji. Dopisujem se i još s nekima. Tamo mi ne daju da mogu objaviti knjigu. Kao što inače normalni život s normalnom poslom mi bude onemogućen. Tek 1997god. sam opet uspio stati na noge i vozim se u Bosnu. Tada i još jednom uspijem da se mogu vidjeti sa Senčijom. Koji sasvim očigledno jedino više želi da se što više utopi u alkoholu. Dok se on inače vratio

na Ilidžu gdje mu živi i otac. Drugi puta čujem da se i njegova žena vratila s djecom. Nažalost kako vidim čak ni to više nije imalo neki pozitivni efekat na Senčija. Zadnji put kad dolazim želim još jednom sakupiti što više iz bivše jedinice da bar sjedimo naveče fino uz pivo. Ali to je već tada teško. Jer neki koji su zajedno ratovali sada su postali jedan drugom najgori neprijatelji. Pa onda od takvih ne zovem ni jednoga. A što se Senčija tiče, on je taj dan već poslije podne toliko pijan da je bez veze njega dovesti na to. Na kraju imam samo Jasko, Laki, Halil, Eso i Žepa tu sa mnom. Ali čak i to se završi time da Žepa i Eso pokušaju s polomljenim pivskim bocama jedan drugoga pogoditi u vrat. Onda, gotovo dvanaest godina se ne vratimviše. Držim godinama ipak još kontakt s nekima kao npr. s Jaskom. Saznajem da u međjuvremenu su Laki i Egzekutor umrli. Dok Sejo već je bio ubijen kad sam navratio drugi put u Bosnu. Neki su ga sredili jer je pijan previše pričao o nekim stvarima, a navodno on je „pao na stepenica“. Preminuo je poslije gotovo mjesec dana u komi. Jedino šta sam mogao zapamtiti kao pozitivno u svim tim godinama je da sam Munibu bio na vjenčanju. Navratim onda opet tek u ljeto 2012god. dok sam inače na putu do Irana.

Sjedim s Jaskom i s Esom u kafiću na Ilidži. Gazda kaže da mu Senči još duguje 200 maraka za piće ali kada čuje ko sam on kaže da Senči može slobodno doći i niko mu neće ništa reći. Razgovaram sa Senčijom telefonom. Gotovo nemoguće ga je razumjeti. Kažem kako je još rano prije podne, a on se već toliko napio. Tek onda jedan čovjek u kafiću meni kaže da Senči nije pijan. Nego je nedavno imao moždani udar. Zato on priča ovako. Odmah ističem da ne dolazi u obzir da ja čovjeka u ovakvom teškom stanju još zovem na piće. Kraj priče. Kažu mi saborci kako Senči na sreću ima penziju. Kao tih 500 maraka mjesečno kao nosilac Zlatnog Ljiljana. Bez toga on bi najvjerojatnije bio prosijak. Ostanem dalje zbog knjige. Koliko god mi često teško bude. Čujem onda od Jaska, koji mi poslije nekog vremena ostaje kao jedini pravi saborac i prijatelj iz IDV-a, da je Senči imo opet moždani udar. U međjuvremenu Halil je uspio pobjeći iz Jagomira gdje sam ga smjestio već 1998god. uz pomoć od strane Marko Vešovića. Halil se vratio pješke u sred zime u svoj rodni kraj. Tamo se krio u jednoj šupi gdje je i krepao. Više od mjesec dana kasnije jedna djevojka slučajno nalazi njegove ostatke. Takozvani „Muslimani“ su ga onda zakopali na posebno groblje za budale i samoubice. Bili smo Žepa, Jasko i ja na toj „dženaza“. Jasko i drugi meni pričaju. Dvije anegdote iz te godine dok Senči još nije imao moždani. Prvo on i Jasko su bili u kafiću. Sjedio tu i neki tip iz Fojnice. Kojije svima pričao kakav je ratni heroj. Gdje je navodno svugdje ratovao. Šta je navodno sve radio. Inače taj bataljon iz Fojnice nije bila vojna formacija nego pljačkaški odred. Oni su k'o fol ponekad negdje držali linju. Kada bi drugi nešto oslobodili i čim bi otišli dalje, ovi iz Fojnice kao lešinari su tu upadali i opljačkali sve šta su mogli. Čak su i smrdljive leševe pretresali za sve šta može

imati neku vrijednost. A jedan od tih sada Senčiju i Jasku drži govor. Senči ga fino počastio pićem nadajući se da će taj poslije toga otići. Ali ovaj tek pravo počeo srati. Brgule. Dok 101. navodno samo pljačkala heroji iz Fojnice su sve oslobodili u teškoj borbi. Senči ga pita šta je s tim diverzantima iz 101. a taj kaže pa ti su bili slabi. Pita Senči dalje da li taj zna njihovog komandira Karkelju. Kaže onaj da je Karkelja bio dobar i da ga zna kao brata. Senči ga odmah nokautira u sred kafića. Dok samo mirno kaže „Ja sam Karkelja !“. Druga priča je vezana s tzv. „udruženje 101.“. Toje neke vrijeme vodio Bajro. Tada su napravljeni fini spomenici. Kao što je i Bajro pokušavo pomagati borcima gdje god je mogao. To je naravno nekim šupcima smetalo. Namjestili su Bajru svašta nešto, a umjesto njega „predsjednik“ onda postao zloglasni logističar Hamdija Lažumđić. Koji je zvao borce iz IDV-a na jednu godišnjicu brigade kao počasne goste. Ali to nije da bi im dodjelio bilo šta. Nego da oni mogu gledati kako on dijeli novčane nagrade i pakete i pohvale medju članovima njegove ekipe, logističarima, nekima koji su u ratu samo došli po cigare - pa čak i nekima koji u ratu uopšte nisu bili tu nego koji su kupili vojne knjižice poslije rata. Senči jedva uspio smiriti te druge iz IDV-a da oni ne bi krenuli da svima tamo jebu sve po spisku.

Dok sa Senčijem se nisam nikad više čuo njegov sin Jasmin mi je došao na facefook medju prijateljima. Shvatio sam da je Senči i dalje u teškom stanju ali i da ukoliko on može još razmišljati on bi volio da napišem knjigu do kraja upravo na ovaj način. Bio sam u Hercegovini gdje mi je bilo vrlo loše. Stigao sam poslije toga u Sanu. Gdje se bar sad zahvaljujući pravim prijateljima i saborcima nekako snalazim. Jedan od tih saboraca meni je htio poslati paket. Odjednom mi stiže SMS u subotu. Prvo mislim da je taj od njega jer već čitavu sedmicu čekam zvaničnu vijest da je paket konačno na putu. Ali vidim da mi je Jasko pisao. Obavijesti me da je Senči preminuo. Dobio sam i u četvrtak kada se to desilo odmah poruku od njegovog sina ali nisam tu sedmicu bio na internetu tako da to nisam ni znao. Nazovem Jaska odmah. Već je bila dženaza. Nije ni on stigao na to. Čitam poslije par dana i tu poruku od Senčijevog sina. Ne znam kakav je bilo odnos izmedju njega i Senčija i koliko mu je Senči uopšte ispričao. U svakom slučaju smatram da nije loše ako napišem ovaj tekst. Iako sve će još naravno biti opširnije u „Čistilište“. A gotovo sve šta ste čitali je dokumentirano ili za gotovo sve ima i dan danas živih svjedoka...

- KRAJ -

BONUS :

PRIJEVODI KAO DEMONSTRACIJA :

DIE LETZTEN TAGE VON SODOM

Die Kindheit. Heute scheint alles wie ein Märchen. Die Welt. Länder wohin er mit den Eltern in Urlaub gefahren ist. Jedes Jahr waren sie woanders. Sogar zweimal jährlich im Sommer am Meere und des Winters im Gebirge. Er hatte alles gehabt. Die Zukunft schien für ihn sicher geregelt zu sein. Erstmal die Schule und ein Uniabschluß. Dann `ne ordentliche Arbeit bis zur Rente. Frau und Kinder und ein tolles großes Heim mit `ner guten Karre und jedes Jahr geht's zweimal in Urlaub. Der Junge mit dem Spitznamen „Mike“ hatte keinen Grund etwas anderes zu erwarten. Einmal hatte ihm jedoch sein Opa erzählt, daß die Dinge nicht so schön sind wie er glaubt. Die Eltern hatten den alten Mann angeschrien nachdem Mike sie gefragt hatte was Opi denn damit gemeint habe. Er hörte wie sie den Opa als alten Spinner hinstellten und zudem verwendeten sie auch noch ein schlimmes Wort, welches Mike aus dem Fernsehen kannte. Dessen genaue Bedeutung war ihm nicht ganz klar. Doch hatte er schon von alleine verstanden, daß es um etwas vom Allerschlimmsten ging. Mike wollte nun selber wissen, welche genaue Bedeutung dem Worte zukam. Er ging bereits in die Schule und hatte Lesen und Schreiben gelernt. Zuerst fragte er auch den Lehrer, welcher von den schlimmsten Verbrechen in der ganzen Weltgeschichte erzählte. Und wie dankbar alle dafür sein müssten, daß sie heute in Frieden und Freiheit lebten wo es allen gut ginge. Von den bösen Gestalten gibt es heutzutage glücklicherweise nur noch wenige und in ein paar Jahren sind auch die ausgestorben. Mike hatte seinen Opa immer gerne gehabt und sah nicht ein, weshalb er ihn nun hassen und erst recht nicht warum er ihm wünschen sollte, daß er doch baldmöglichst verrecken möge. Was alle redeten hatte er gehört. Aber er wollte wissen, was Opa genau dachte und auch was er irgendwann früher mal gemacht hatte. Der Junge besuchte den alten Mann wann immer es ihm möglich war. Die Eltern waren beide berufstätig und hatten nichts dagegen. Aber sie sagten Mike er solle ihnen sofort berichten falls Opa wieder so etwas erzählen würde. Denn das dürfe man nicht tun. Mike fragte daraufhin wie das denn mit der Meinungsfreiheit sei, von der er ja gehört habe. Sie entgegneten ihm, daß diese für solche Spinner nicht gelte. Opa hatte jahrelang mit seinem Enkel herumgespielt und war dabei dessen Fragen stets ausgewichen. Allerdings hatte er versprochen in ein paar Jahren alles zu erklären, sobald Mike nur noch etwas erwachsener wäre. Als Heranwachsender im Alter von sechzehn Jahren bekam Mike alles vom Opa erzählt. Alt und krank aber im Kopfe noch sehr gescheit gab Opi seinem Enkel ruhig und sachlich Antworten selbst auf die provokantesten Fragen. Am Ende war Mike einfach nur noch sprachlos.

Längst hatte er schon Umgang mit allen möglichen Arten von Freunden gehabt. Manche hatten ihm nicht gefallen denn ganz gleich wie nett sie lächelten und ihm schönredeten hatte er stets so ein unbestimmtes Gefühl daß sie ihm nur Übles wünschten. Immer öfter hing er mit jenen zusammen die gemeinhin als Spinner galten. Seine Eltern hatten nichts dagegen daß er fast jedes Wochenende mit seinen Kumpels in ihrem Hause abfeierte. Oftmals passierte so einiges wenn sie sich zusoffen oder am nächsten Morgen sah alles zumindest aus wie ein Katastrophengebiet. Doch seine Eltern hatten dazu nicht mehr viel zu sagen denn sie kamen nur noch selten vorbei. Sie bezeichneten das als moderne Ehe. Vater war mit verschiedenen jungen Mädchen auf einer Insel während Mutter sich mit Liebhabern unter denen manchmal

auch Frauen waren eine Wohnung in einer zweihundert Kilometer entfernten Stadt genommen hatte. Opa starb als Mike gerade mal siebzehn geworden war. Dieser kümmerte sich um die Beerdigung und war mit ein paar Verwandten und Nachbarn bei der Trauerfeier zugegen. Während seine Eltern angeblich aus geschäftlichen Gründen nicht erscheinen konnten. Sosehr es Mike auch zunächst erfreute all die Verwandten zu sehen so schnell verkehrte sich dies in das genaue Gegenteil. Wenn er nur neben ihnen im Restaurant saß und sich anhörte weshalb sie gekommen waren, dann konnte er es da bei ihnen schon nicht mehr aushalten. Sie ekelten ihn nur noch alle an. Er musste raus an die frische Luft. Einer von ihnen kam ihm hinterhergelaufen. Derjenige war angetrunken und fing an Mike laut zuzurufen wie sehr sich doch alle freuten, daß dieses alte Arschloch endlich verreckt sei. Mike schlug ohne zu überlegen zu und brach dem Kerl das Nasenbein. Dieser heulte und drohte sogleich mit der Polizei und einer Anzeige. Mike trat einige Male auf ihn ein. Dann zog er sein Taschenmesser und hielt es ihm an den Hals. Nie zuvor hatte er sich geprügel geschweige denn jemanden mit dem Messer bedroht. Den ganzen Tag hatte er weder etwas gegessen noch getrunken. Es war ihm als sei etwas tief aus seinem Innersten nun hervorgebrochen. Der Typ am Boden hatte sich vollgepißt. Mike sagte ihm er solle doch nur mal zu den Bullen gehen. Falls er selbst ihn danach nicht erledigen könnte, so würden seine Freunde den Penner irgendwo im Walde lebendig begraben. Der Typ zitterte vor Angst und erzählte später allen in der Notaufnahme wie er die Treppe heruntergefallen sei. Von da an begann sich für Mike alles zu verändern.

Nahkampf. Waffen. Knarren sind schwer zu bekommen aber mit dem nötigen Kleingeld geht alles. Er lernte auch einige Kriminelle kennen. Einmal standen dann die Bullen mit einem Durchsuchungsbefehl vor der Haustüre. Aber er hatte schon längst alles gerade wegen seiner besoffenen Kumpels in einem Wochenendhäuschen in Sicherheit gebracht. Die Bullen konnten nur das Haus durchsuchen, welches nach dem Wochenendaufgelage aussah wie eine Müllhalde weil so früh am Morgen noch nicht die Putzfrau erschienen war. Mike sah ihnen nur zu und grinste während sie ihn befragten. Dabei trank er Bier und tat so als wolle er sie vollkotzen obgleich sie ihn wiederholt ermahnten die Flasche hinzustellen. Wie er nun erfuhr hatte ihn ein Nachbar wegen angeblich verbotener Musik angezeigt. Sie beschlagnahmten dann auch einige seiner CDs. Dazu stellten sie ihm Fragen über Politik ganz so als sei er nicht nur besoffen sondern dermaßen unterbelichtet, daß er sich mit einer Aussage selbst die Schlinge um den Hals legen würde. Er spielte ihnen den Horrorfilmfan vor, der sich gerne mal so richtig zusäuft. Sie hielten ihm dann noch einen Vortrag darüber, daß auch wenn er unlängst volljährig geworden sei dies nicht bedeute, daß er nun alles tun dürfe. Es sei nämlich so, daß er viele Dinge nicht machen oder hören – ja noch nicht einmal denken dürfe. Nach dem darauffolgenden Wochenende kamen die Bullen schon wieder. Nicht um ihm auf den Sack zu gehen, sondern weil sie wissen wollten, ob er vielleicht etwas gesehen habe. Ein Nachbar sei in der letzten Nacht mit dem Wagen verunglückt. Mike fragte ob denn jemand sein Auto mit Bierflaschen beworfen habe oder was. Nein so etwas war es nicht sondern ein ernster Fall. Der Mann wurde zwar nicht verletzt, erlitt aber einen Schock. Um ein Haar hätte er einen Herzinfarkt bekommen. Mike war einfach nur ehrlich als er sagte wie sehr er dies bedauere. Knapp vorbei. Sei´s drum. Beim nächsten Male würde es klappen...

Als er ihnen mitgeteilt hatte, daß er nun zur Bundeswehr ginge hatten seine Alten beinahe durchgedreht. Wer macht denn heutzutage noch so was ? Doch wohl nur Penner und Zivilversager. Mike hatte ihnen verschwiegen, daß er sich auf dem Kreiswehrrersatzamt freiwillig gemeldet hatte. Als zukünftiger Reserveoffizier. Wie man ihm schon mitgeteilt hatte

lehnten sie oftmals Freiwillige ab. Zumeist aus politischen Gründen. Vor der Kommission erzählte er, wie er in schlechte Gesellschaft geraten sei, den Bund nun aber als gute Chance sehe, weil er nun in ordentlicher Umgebung Sport treiben könne wobei ihm auch die Disziplin sicher gut täte. Das war alles ehrlich. Nach zwei Jahren wolle er dann sehen, ob er weiter studieren oder arbeiten gehen wolle. In Ordnung. Klappt. So beruhigten sich auch seine Eltern denn schließlich war er ja volljährig und ihnen war ihr Leben am wichtigsten. Vor allem als er ihnen erklärte, daß sein Ziel nun sei mit der beim Bund erworbenen Erfahrung alsbald einen guten Posten in einer besonderen Art von Sicherheitsfirma zu bekommen. Nur um dann nach einer gewissen Zeit seine eigene Firma gründen zu können. Weil er mehr gesoffen als gelernt hatte war sein Abi nicht gerade gut ausgefallen. Was aber letzten Endes keine Rolle spielte denn er hätte beispielsweise irgendwo ins Ausland gehen und sich dort an einer Uni wo außer Geld nichts weiter zählt einschreiben können. Wenngleich er auch hier sicherlich einen Studienplatz gefunden hätte. Allerdings hätte Mike dies selber nicht gewollt, weil ihm die ganzen Spastis auf dem Gymnasium schon so was von auf die Eier gegangen waren. Die hätte er echt nicht noch ein paar Jahre ertragen können. Bei der Bundeswehr war es für ihn ganz nett. Alles fiel ihm leicht und es gab nur wenige Arschlöcher. Aber bestimmte sagen wir mal Albernheiten durfte sich niemand mehr erlauben seit im Fernsehen und den Zeitungen regelrechte Feldzüge gegen derlei rechte Umtriebe geführt worden waren. Mike sah sich deshalb auch dort vor und redete nur offen mit einer kleinen Anzahl echter Kameraden. Sehr oft verzog er sich schon am Freitagabend in das Wochenendhaus, wo er ein altes Bild an die Wand gehängt hatte. Davor saß er viele Male mit Kameraden aber oft auch ganz alleine mit Getränken und lauschte mehr oder minder verbotener Musik. Ein vergrößertes Bild im Rahmen. Schwarzweiß. Irgendein Soldat. Opa.

Gerade weil Mike sich nur mit einer kleinen Anzahl von Kameraden umgab machte ihn einer von ihnen mit einer Gruppe bekannt, von der er zuvor niemals auch nur geglaubt hätte, daß es so etwas überhaupt geben konnte. Ihre Ziele waren eindeutig. Sie kannten keine Gnade. Niemand wusste wie viele von ihnen es wirklich gab. Die „Letzten von Gestern“ wie auch einige von ihnen über sich selbst sagen mochten. Worauf ihnen andere entgegneten sie seien die „Ersten von Morgen“. Mike erfuhr immer mehr. Dinge die er auch von Opa nie gehört hatte. Noch bekam er jemals darüber etwas zu lesen geschweige denn daß ihm jemand richtiges Beweismaterial vorlegen konnte. Er beendete seine Wehrdienstzeit. Er hätte verlängern können falls er es nur wollte. Aber ihm hatte gar nicht gefallen, welche Pläne der Feind mit diesen Streitkräften in Zukunft noch hatte. Was diese Feinde anbetraf so hatte er vieles erfahren, was ihn dazu brachte einige Standpunkte zu ändern. Er fühlte sich komisch als ihm bewußt wurde, auf welchen Wegen er weiter gegangen wäre. Weg von ihnen wie er dachte. Aber in Wahrheit hätten sie ihn nur im Kreise herumgeführt. Wie einen Hund, der seinem Schwanz nachjagt. Diese Feinde herrschen vor allem dadurch, indem sie ihren Opfern die Seelen rauben und das Allerschlechteste in ihnen hervorbringen – und zwar so, daß diese sich gegenseitig bekämpfen. Während die wahren Feinde das Vieh von oben herab wie von der Spitze eines Elfenbeinturmes betrachten und alles äußerst belustigend und unterhaltsam finden. Hauptthema in der Gruppe welche Mike nach einer gewissen Probezeit aufnahm war demzufolge ob man gegen jenen übermächtigen Feind, der Mikes Volk schon mehrere Male besiegt hatte denn überhaupt irgendwelche Chancen hatte. Vor allem wenn man die derzeitige Lage nüchtern betrachtete. Das Volk konnte man kaum noch als solches bezeichnen. An seiner Statt wurde nun diese kranke Gesellschaft von Jahr zu Jahr immer schlimmer. Das Land besetzt. Es herrschte eine sogenannte Regierung die in Wirklichkeit eine Firma war. Behörden und Ämter alle vom Feinde kontrolliert. Am schlimmsten war jedoch daß dieses Vieh davon überzeugt ist, die größtmögliche Freiheit zu besitzen wobei es

allen doch gut und sogar prächtig ginge. Die dümmsten Schafe wählten eben ihre Metzger selbst.

Mike lernte einen richtigen Ausbilder kennen. Oftmals begab sich dieser auf echte Kriegsschauplätze. Aber wenn er hier war half er viel bei der Spezialausbildung. Jetzt erst lernte Mike von ihm soviel Dinge die er zuvor beispielsweise für technisch nicht machbar gehalten hatte. Mittlerweile hatte sich Mike bei einer Firma einen guten Posten gesichert. Er begleitete nun den Ausbilder in Kriegsgebiete. Davon erfuhr nie jemand, weil er immer nur mal wieder für die Firma ins Ausland mußte. Die Feinde waren bei weitem nicht so allmächtig wie viele denken. Sie haben ihre Vorgehensweisen und halten sich selbst für die Allerklügsten. Verglichen mit der Mehrheit heutiger Menschen sieht es so aus als sind sie dies wohl auch. Aber es gibt immer auch Ausnahmen. Als Mike zum ersten Male einen Feind erledigt hatte sah ihm der Ausbilder danach tief in die Augen. Daraufhin grinste er etwas und lud Mike zu einem Umtrunke ein. Mike wunderte sich selbst darüber, daß er sich fühlte als habe er eine Last von sich genommen. Der Ausbilder hatte ihm bereits erklärt, daß der Feind Vorgaben habe, aufgrund derer sie erkennen könnten, wer einmal eine Gefahr für sie darstellen würde. Dies noch während derjenige sich im Kindesalter befinde. Darum haben sie eine ganze Wissenschaft entwickelt und auch das Bildungssystem entsprechend verändert, so daß solche Menschen entweder irgendwie ausmanipuliert oder zumindest daran gehindert wurden, auf dem normalen Bildungswege in irgendwelche Schlüsselpositionen gelangen zu können. Denn diese sind selbstverständlich für ihre untertänigsten Sklaven reserviert. Mit dem Ausbilder der schon alles mitgemacht hatte war es für Mike, als habe er einen großen Bruder bekommen. Als sie einmal im Hotel gemeinsam einen großen Erfolg mit Getränken und Prostituierten feierten erschien der Ausbilder, welcher ohnehin oft angestrengt über etwas nachdachte, noch mehr so als sei der Rechner in seinem Kopfe auf volle Übertaktung eingestellt. Mike jagt die Nutten hinaus und bringt noch mehr Alk. Zuerst bekräftigt der Ausbilder, daß dieser Krieg in spätestens zwei Monaten mit einem glorreichen Sieg dieser Seite enden werde. Mike glaubt ihm das nicht einfach nur, sondern er weiß genau, daß der Ausbilder sich nicht irren wird. Aber da ist doch noch was anderes. Der Ausbilder grinst. Mike hatte ihm schon kundgetan, daß er vorhabe nach dem Kriegsende zu heiraten. Gemeinsam hatten sie sich schiefgelacht, als er ihm erzählt hatte wer die Glückliche war und was sie dachte in welcher Tätigkeit er hier sei. Sie ängstige sich weil ihn in diesen gefährlichen Gegenden etwa Entführer kidnappen könnten oder dergleichen. Er hatte sich ihr gelegentlich gemeldet um zu sagen, daß noch ein paar Verträge zu unterzeichnen seien und er hier auch noch etwas von wegen Krankenversicherung undsoweiter zu erledigen habe. Ehrensache daß Mike den Ausbilder fragen wollte, ob ihm dieser als Trauzeuge zur Verfügung stünde. Aber noch während Mike überlegte, gab ihm der Ausbilder bereits die Antwort. Gerne werde er das tun, aber die Frage sei wo alles stattfände, damit nicht vielleicht jemand die Familiennamen später irgendwie in Verbindung bringen könne. Mögliche Schlußfolgerungen sollte man doch rechtzeitig berücksichtigen. Der Ausbilder würde dies gerne unter seinem richtigen Familiennamen tun. Aber falls nötig würde er auch einen jener Reisepässe verwenden, von denen er auch für Mike einige beschafft oder selbst angefertigt hatte. Mike plante umgehend die Hochzeit auf jener Insel, wohin sein Vater übergesiedelt war und ihn wollte er natürlich auch auf jeden Fall dabei haben. Wohingegen er zu seiner Mutter schon vor Jahren jeglichen Kontakt abgebrochen hatte. Sobald er erfahren hatte, daß sie aus reiner Langeweile nicht nur in Klubs und Puffs geht, wo sie sich allen umsonst anbot, sondern obendrein auch noch in richtig abartigen Ekelpornos mitspielte. Als Mike dies sichtlich geschockt dem Ausbilder mitteilte, bemerkte dieser nur ohne jegliche Regung im Gesichte wie er selbst da noch glücklich sein könne. Denn seine Mutter sei im Unterschiede zu jener

von Mike nur eine gewöhnliche Bekloppte. Heute gestand der Ausbilder aber, daß auch er eine Frau gefunden habe, die er höchstwahrscheinlich heiraten werde. Mit ihr würde er auch auf eine Insel ziehen, welche allerdings etwas größer sei. Der Ausbilder fuhr fort und erwähnte wie der erste Kamerad, den er als Trauzeugen und Paten für den erstgeborenen Sohn haben wollte, am nächsten Tage gefallen war. Deswegen hielt er es auch für vernünftiger, mit der diesbezüglichen Fragerei bis nach dem Kriegsende zu warten. Daraufhin tranken Mike und der Ausbilder noch ordentlich einen auf jenen Kameraden.

Auf dem Berge wurde bereits die Fahne gehißt. Nun erschien auch Mike mit seinem großen Scharfschützengewehr während der Ausbilder bereits mit der ersten Welle oben war. Die Miliz welche alles zuvor gehalten hatte war überall zusammengebrochen. Aus und vorbei auch für deren Herren und Meister. Der Ausbilder hatte ihn bereits erwartet und sie nahmen ein Sonnenbad während sie einem geistigen Getränke aus der Feldflasche zusprachen. Zur Feier des Tages Schnaps nur vom Besten. Der Feind flüchtete überall in Panik. Mike ganz so als habe er nur auf diesen Augenblick gewartet fragte den Ausbilder ob sie beide nun arbeitslos seien. Worüber sie dann laut und lange lachten während sie weiter tranken. Einige Tage später wurden sowohl dieser Sieg als auch das Kriegsende in gebührender Form gefeiert. Beide kehrten sie danach heim. Irgendwohin. In ihr ehemaliges Vaterland welches es damals schon nicht mehr gab. Alles wurde dort nur schlimmer und schlimmer. Jedesmal wenn sie zurückgekommen waren kam es ihnen vor als seien Jahre vergangen und nicht Wochen. Seine Braut geht Mike sofort auf die Nerven weil sie von ihm verlangte, daß er zumindest ein Satellitentelefon immer bei sich zu tragen habe, so daß sie ihn Tag und Nacht anrufen kann. Oder daß er nicht mehr in diese gefährlichen Länder reist wo die Telefonverbindung nicht richtig klappte. In jedem Falle wollte sie einen genau ausgearbeiteten Ehevertrag in dem zu stehen habe, daß sämtliche Mittel und jegliche Habe ihr alleine übertragen seien, denn ihm könnte ja einmal etwas passieren. Außerdem wollte sie einen besonderen Paragraphen die Hausordnung betreffend und daß sie auch weiterhin völlige Freiheit und keinerlei Pflichten habe ganz so als sei sie unverheiratet. Als Mike ihm all dies mitteilte fragte der Ausbilder lediglich ob denn anstelle von Mike nicht etwa dessen Mutter jene Braut ausgewählt habe. Als Mike mit dem Ausbilder beim Biere saß beschlossen sie beide, daß es aber wohl doch besser sei, die Braut auf jene Insel zu bringen. Aber dort sollte man sie den übelsten Touristen oder vollgesoffenen Pennern zur Verfügung stellen. Mike machte sich dann auch wirklich mit ihr auf den Weg dorthin. Während sie jedoch noch immer dachte er bereite alles für die Hochzeit vor spielte er nur den Trottel. Am Hochzeitstage ließ er sie vor versammelter Gesellschaft stehen um mit dem Ausbilder stattdessen auf Safttour zu gehen. Sie vergnügten sich bei einem Kameraden, der ihnen extra noch einige seiner Nutten auf die Insel hatte einfliegen lassen. Der Ausbilder hatte jedoch eine tolle Frau gefunden, der zuliebe er an diesem Abende selbst jene Prostituierten nicht mehr anrührte. Sie hätte es zwar nie erfahren, aber er hatte ihr sein Ehrenwort gegeben, daß es für ihn von nun an nur noch sie gäbe und er hielt sich streng daran. Ein Jahr später hörte Mike dann daß endlich alles für die Hochzeit bereit sei. Der Ausbilder wird zu ihr ziehen aber er hat schon vor sich mit ihr weiter in ein anderes Land zu begeben. Dazu ist es jedoch nie gekommen. Sein Vater befand sich in einem kritischen Zustande und daran zerbrach dann auch die Beziehung des Ausbilders mit ihr.

Mike hatte nach einigen schlechten Beziehungen eine Freundin kennengelernt, die unter den hiesigen Frauen wirklich die Ausnahme darstellt. In der Zwischenzeit war er noch einmal mit dem Ausbilder im Kampfeinsatz. Ein wahres Wunder daß der Ausbilder dabei nicht draufgegangen war. Er war lediglich bewußtlos und hatte eine schwere Gehirnerschütterung

sowie die üblichen Verletzungen an Rippen und Knochen. Sie schleppten ihn meilenweit und brachten ihn in ein Lazarett wo er nach einigen Tagen wieder zu sich kam. Mike war bei ihm und flößte ihm mit dem Löffel einige Male Kräuterschnaps ein. Danach mussten sie ihn gemeinsam aus dem Lazarett tragen weil er darauf bestand und nicht eigenständig zu gehen vermochte. Die Medikamente welche ihm die Ärzte verordnet hatten befahl er ihnen sofort wegzuwerfen. Deswegen wurde ihm auch auf unbestimmte Zeit Genesungsurlaub verordnet. Er begab sich zunächst zu einem Kameraden, dem eine Villa am Ufer eines Sees gehörte. Dort verfasste er einen weiteren Teil aus seiner Reihe militärischer Handbücher. Mike kam ihn oft besuchen. Nicht nur damit sie sich sehen und einen zusammen trinken konnten sondern auch weil Mike fast immer der erste Mensch war, welcher das was der Ausbilder geschrieben hatte zu lesen bekam. Unweit davon hatte er in einigen Gaststätten dann eine Frau kennengelernt, mit der er zusammenzog. Mike besuchte ihn auch dort und sie hatte ebenfalls ihr eigenes Restaurant. Der Ausbilder hatte anfangs nur etwas mit ihr aber sie überredete ihn schließlich auch noch zu einer Beziehung mit ihrer Tochter. Aber diese Verbindung war nicht von langer Dauer. Mike blieb seiner guten Freundin immer noch treu. Der Ausbilder fand wieder eine Neue mit der er lange zusammenblieb. Sie erschien aber Mike recht merkwürdig weil der Ausbilder es tunlichst vermied sie mitzubringen oder mit jemandem bekanntzumachen. Eine seltsame Beziehung. Mehr wie Arzt und Patientin wie Mike nur einfach mal so schlussfolgern konnte. Bei ihm hatte sich der Ausbilder mittlerweile hingegen mit seiner netten Freundin bekanntmachen können. Sie wusste auch alles über ihn oder dachte zumindest daß dem so sei. Sein erster Krieg und wie schwer alles für ihn war als er danach wieder heimkam. Solange bis er endlich Arbeit als Fachmann für Informatik fand. Nun überlegte er jedoch ins Ausland zu gehen weil er dort weniger Steuern zu bezahlen bräuchte. Mike und er hatten sich zufällig in einer Kneipe kennengelernt wo sie zusammen einen getrunken hatten. Seitdem gehen sie gemeinsam gelegentlich mal auf ein Gläschen wohin, denn sie mögen keine schlechte Gesellschaft in der sich einige besaufen und dann Prügeleien beginnen oder schlimmer noch mit Waffen drohen. Mike hatte sich zu dieser Zeit richtig beruhigt. Der Ausbilder erinnerte sich daran wie es war als er nach der ersten Braut etwas durchgedreht hatte. Er hatte Mike einfach bloß angeschaut und ihm gesagt das sei zwar bedeutungslos aber er frage ihn nur weshalb er so etwas getan habe. Mike gab ihm kaltlächelnd zur Antwort daß er auch einmal seine Beiträge zur Statistik der vermissten Personen habe leisten wollen. Daraufhin brachen sie beide in lautes Gelächter aus und der Ausbilder rief schallend darauf trinke er.

Mike hatte weniger als ein Jahr danach geheiratet. Der Ausbilder hatte sich hingegen in letzter Minute besonnen. Um sich um eine alte kranke Frau die er als seine wahre Mutter ansah zu kümmern. Mehrere Jahre lang hatten er und Mike sich noch gelegentlich sehen und miteinander reden können. Aber der Alten ging es immer schlechter. Der Ausbilder konnte fast nirgendwo mehr hin noch mochte er Gäste empfangen. Nur gegen Abend blieben sie über eine sichere Verbindung in Kontakt. Seinen Vater hatte der Ausbilder schon verloren und es war nurmehr eine Frage der Zeit wann auch die Alte weg wäre. Mike spricht nur noch manchmal mit seinem Vater, den er sehr selten sieht. Dieser ist krank und hatte schon mehrere Operationen aber anscheinend wird er wenigstens noch lange genug leben um nach dem unlängst zur Welt gekommenen zweiten auch noch einmal den dritten Enkel sehen zu können. Das Trauerspiel um die alte Frau zog sich länger hin als Mike geglaubt hatte. Eines Abends meldet ihm der Ausbilder dann daß sie verstorben sei. Sofort fügte er hinzu Mike solle in den frühen Morgenstunden vorbeikommen um einige Sturmgewehre sowie Ausrüstung mitzunehmen. Auch der Ausbilder hatte nämlich Schwierigkeiten mit seiner sogenannten Verwandtschaft wie das hierzulande nun mal so ist. Er will alles rechtzeitig verschwinden

lassen weil er erfahren hat, daß sie ihm die Bullen schicken. Unter denen möchte er jedoch kein Gemetzel anrichten sondern wenn schon dann werde er mit all jenen abrechnen die das auch wirklich verdient hatten. Mike und zwei Mitkämpfer fahren vorbei. Wenige Minuten später ist alles in den Kofferräumen ihrer Autos verstaut. Sie fahren sofort weiter in verschiedene Richtungen zu unterschiedlichen Zielorten. Der Ausbilder bewies mittlerweile selbst gegenüber dieser sogenannten Verwandtschaft seinen Sinn für Humor. Dennoch verließ er dieses Haus sehr schnell nur um nicht durchzudrehen. Er quartierte sich bei Freunden ein die jedoch schon nach kurzer Zeit oder gar bereits am ersten Tage als er ihnen als Gast erschien anfangen ihm dumm zu kommen. Nun wollte er nur mit der notwendigsten Habe beziehungsweise hauptsächlich mit Andenken in seinem Auto richtig weit weg reisen. All jenen die womöglich denselben Weg einschlagen wollten erstellte er noch eine Art Standardbrief als Wegweiser. Aber es ging ihm alles nicht schnell genug. Als Mike das alles hörte bezweifelte er daß dies überhaupt so laufen würde wie der Ausbilder es wollte. Ganz gleich wer und was er auch immer war. Mike hatte ihm bereits eine ganze Etage als Wohnung auf Lebenszeit angeboten. Kostenlos wenn er nur wollte. Oder das Wochenendhaus in dessen Nähe er alles versteckt und auch ein Lager voller Nahrungsmittel und Dinge zum Überleben angelegt hatte. Der Ausbilder verhielt sich als habe er nichts gehört. Er verabschiedete sich noch einmal von Mike. Übermorgen früh würde es losgehen. Entweder auf die lange Reise oder ins Ausland welches man aber immer noch eher als benachbart ansehen konnte. Der Ausbilder hatte ihm noch ein persönliches symbolisches Geschenk sowie ein richtiges für ihn und seine Familie überreicht.

Mike sitzt im Walde. Wie gewöhnlich überprüft er ob auch alles da ist für alle Fälle. Der Ausbilder hatte ihm nicht sagen können oder wahrscheinlicher nicht verraten wollen wann es geschehen würde. Sondern er hatte ihm nur etwas von Schlüsselereignisketten erzählt. Er wunderte sich als er wirklich einmal etwas über ihn zu lesen bekam. Was auch immer er tat wieso und warum stets war gewiß, daß er es sicherlich nicht ohne guten Grund machte. Mike kommt nun immer öfter hierher. Er hatte sämtliche privaten Kontakte zu allen außer einigen wenigen Mitkämpfern mit denen er sich selten traf abgebrochen. Sein Familienleben verlief dafür schön. Heute gab es das hierzulande ja fast gar nicht mehr. Mit seiner Frau hatte er sich schon einige Male über dies und jenes gestritten aber sie hatten sich immer wieder schnell versöhnt. Sie kümmerte sich sogar richtig um die Kinder und das ist heutzutage nun wirklich eine seltene Ausnahme. Soweit auch immer dies möglich war wollte er seine Familie wie eine Insel im Meere der Feinde bewahren. Wo schon im Kindergarten die geistige Vergiftung beginnt. Männlich sollte zu weiblich werden und umgekehrt. Ausländische und vor allem Kinder aus Mischehen wurden ebenso bevorzugt wie behinderte. Während den normalen wertvollen eingeredet wurde sie sollten sich für das schämen was sie sind. Wie im Falle einer Infektion aber glaubte Mike daß seine Kinder durch all dies und noch Schlimmeres gehen müssten, was sie dann in der Schule erwarten würde. Damit sie von selbst eine Art natürlicher Immunität aufbauen konnten. Gelegentlich half er ihnen wenn er sah, daß feindliche Marionetten sie in großer Zahl oder auf besondere Weise angriffen. Gestern war er wegen des ältesten Kindes beim sogenannten Klassenlehrer gewesen. Was er vor sich am Tische erblickt hatte war eine Gestalt mit Ohrringen und lackierten Fingernägeln welche er schon alleine wegen der Stimme und der Art zu reden an Ort und Stelle hätte erledigen sollen. Aber am schlimmsten war dieser Geruch. Eine ekelhafte Mischung aus Frauenparfüm und Babycreme. Diese Kreatur hielt ihm nun einen Vortrag über die positive Entwicklung seines Kindes. Das einzig Positive im ganzen Leben dieser Mißgeburt war höchstwahrscheinlich das Ergebnis des AIDS-Tests gewesen. Mike hört ruhig zu während er im Kopfe bereits genau überlegt auf welche Weise dieses Etwas einen Unfall erleiden oder noch besser unter größtmöglichen

Schmerzen verrecken könnte. Es erdreistet sich tatsächlich auch noch ihm Hilfe von Seiten irgendwelcher Behörden oder Organisationen anzubieten. Weil er als einheimisches Schaf schon zu viele Kinder hat und das angeblich nicht gut sei, weil es zu Eifersucht unter ihnen führe und die Eltern ihnen auch nicht gleichviel Liebe und Pflege zukommen lassen könnten. Blablabla. Mike hört weiter zu als das da erzählt wie es mit dem Manne, der Frau oder mit was auch immer gemeinsam einen süßen kleinen Jungen adoptiert hat. Weswegen es auch selbst als Elternteil wisse wie schwer das mit einem Kinde sei. Gerade mal so schafften sie es ihm alle Liebe geben zu können die der Kleine verdient habe. Mike dachte indes daß der arme Kleine wirklich richtige Eltern verdient habe und was diese sogenannten anging da war klar was denen gehörte. Hier im Walde ist es herrlich und ruhig. Er trinkt etwas. Schaut in den Himmel. Die Umgebung. Wo die nächste Stadt liegt. Land. Nation. Gesellschaft. Alles wie ein Krebspatient im Endstadium. Wenn er nicht noch andere Dinge so nebenbei machen würde, dann hätte er wohl auch schon keine Firma mehr. Wer weiß ob er auch das Haus nicht schon hätte verkaufen müssen. Glücklicherweise war Mike sehr gut darin dieses verfluchte System zu ficken während denen noch der Eindruck blieb sie hätten ihm eins reingewürgt. Selbst in das Privatleben mischten sie sich immer mehr ein. Damit sie den Menschen befehlen konnten was diese in ihren eigenen vier Wänden tun durften und was nicht. Bis es am Ende soweit war daß sie entschieden wer wann aufs Klo gehen durfte und wer nicht. Gesunde Kinder wurden massenhaft abgetrieben aber Müll im Eimer hatte man fein säuberlich zu trennen. Wer auch immer die Geschichte seines Volkes nicht hasste der galt als Staatsfeind. Es gab soviel von alledem daß es nahezu unmöglich war alle Einzelheiten aufzuschreiben. Mike fragt sich was für eine Zukunft seine Kinder hier noch haben konnten. Gar keine. Woanders hingehen wäre vielleicht klug. Wo die nicht herrschen. Es gibt auch solche Länder auf der Welt wo er mit seiner Familie vielleicht sogar willkommen wäre. Aber wie das seine Frau und die Kinder verarbeiten würden wäre schwer vorherzusagen. Er hätte es aber schon längst ernsthaft in Betracht gezogen wenn er sich nicht daran erinnert hätte was ihm der Ausbilder damals schon gesagt hatte. Am schlimmsten ist für Mike dieses Gefühl von Hilflosigkeit. Von denen gab es so viele Millionen. Zombies. Wer auch immer nicht so war wie sie wurde von ihnen allen angegriffen. Der Ausbilder. Als stände er nun auf einmal da hinter ihm. Er sagt daß er eine Lösung beziehungsweise Methode gefunden habe wodurch jener übermächtige und auch zahlenmäßig weit überlegene Feind ein für allemal besiegt werden könne. Mike hört ihm erneut zu so wie er es schon einmal vor Jahren getan hatte und auch dieses Mal schwieg er denn was er gehört hatte ließ ihn lange Zeit nur wortlos in die Ferne starren.

Überall geschah etwas. Unerwartet. Es traf den Großteil dieser Welt wie ein Blitz aus heiterem Himmel. Mike konnte es zuerst gar nicht glauben daß dies nun wirklich endlich geschah. Sehr schnell begriff er worum es ging. Er sammelt Frau und Kinder auf. Zuerst zurück ins Haus. Sachen einpacken. Schnell. Wir haben noch einen langen Weg vor uns und wer weiß welche Schwierigkeiten schon in wenigen Stunden unterwegs auf uns warten. Reservekanister. Seine Frau sieht ihn nur an als er von irgendwoher eine Maschinenpistole holt. Die Kinder schauen ihn auch nur mit großen Augen an. Ruhig befiehlt er daß weiter gepackt werde. Im Radio kommen dauernd Nachrichten. Fernsehen und Internet funktionieren nicht mehr oder nur noch schlecht mit dauernden Störungen. Im Auto. Seine Frau fragt ihn was denn nun mit dem Konto sei und ob sie nicht noch sofort auf die Bank müssten. Er nimmt nur sämtliches Geld aus der Tasche. Zündet es an und wirft es durch das offene Fenster auf die Straße. Sie schweigt. Er macht richtige Musik an. Sie sagt dazu nichts weiter aber den Kindern gefällt es vermutlich wegen der Melodien. Er fährt und denkt nicht daran das Radio einzuschalten. Es gibt nur Musik vom USB-Stick. Gut und ohne große Störungen nähern sie

sich dem Ziele. Sie halten zwei Mal im Walde auf der Straße wegen der Kinder. Seine Frau sieht ihn an und fragt wohin es geht weil sie es nicht wisse. Er umarmt und küsst sie nur woraufhin sie weint. Die Kinder umarmen sich auch mit den Eltern. Mike zwingt nach ein paar Minuten wieder alle ins Auto. Sie erreichen einen Parkplatz. Das Auto lassen sie da stehen. Es geht zu Fuß weiter. Man kommt oben nicht einmal mit einem Geländewagen mehr hin weil Mike absichtlich jahrelang dafür gesorgt hatte, daß der Weg nicht mehr benutzbar war. Damit ihm auch ja niemand da oben mit einer Karre auftauchte. Es war auch so schwierig durch den dichten Wald den Mike lange Zeit absichtlich hatte wachsen lassen einen Weg zum Wochenendhause zu finden. Er hingegen würde den Weg selbst in finsterster Nacht mit einer Taschenlampe finden. Nun fiel es allerdings seiner Frau mit den Kindern schwer ihm auf den Berg zu folgen. Er würde noch einige Male zurückgehen um Sachen aus dem Auto zu holen denn er musste sie erstmal dort einquartieren. Sein jüngstes Kind trug er auf der Schulter als er die Maschinenpistole im Anschlag voranging. Es gab auch hier immer mehr Diebe und Penner aber auch viele die einfach all ihre Habe verloren hatten und die nun in Wochenendhäuser einbrachen um darin übernachten oder von möglicherweise vorhandenen Vorräten leben zu können. Zum Glück war alles heil als sie ankamen. Er ließ sie mit den Kindern alleine um alles herzurichten während er sich wegen der Sachen zurückbegab. So schnell wie möglich kam er wieder. Ein erstes und ein zweites Mal. Beim dritten trug er nur noch die Kanister. Als er ankommt sagt ihm seine Frau daß soeben das Radio ausgefallen sei. Es gibt noch Sender aber nur in der Sprache des Nachbarlandes welche sie nicht versteht. Nur irgendwelche Städtenamen und eine nahezu panische Stimme. In diesem Wochenendhause gibt es Strom und Wasser und alles. Der Strom fällt aus. Mike macht das Aggregat an. Es gibt auch Holz. Und sogar Solarenergie. Mike erinnert sich an eine Geschichte aus der Bibel. Diesen Glauben hatte er zwar nie gemocht aber jetzt geht ihm dies nicht aus dem Kopfe. Wenn sich in der Stadt nur zehn gute Menschen fänden, so würde Gott diese nicht vernichten. Jedoch nur ein Mann konnte sich mit seiner Familie retten. Als die einzigen wertvollen Menschen. Seine Frau aber hatte sich unterwegs umgedreht und erstarrte zur Salzsäule. Eine starke Explosion. Erdbeben. Irgendwo draußen ein grelles Licht wenngleich auch nicht nahe. Er geht mit Frau und Kindern an die Fenster. In der Ferne steht eine große Wolke in Form eines Pilzes.

Zu Anfang war es schwer für seine Frau und die Kinder. Sie mussten sich nun auf einem Berge mitten im Walde zurechtfinden wenngleich sie auch viele Dinge noch hatten. Mike hatte die Umgebung mit Bewegungsmeldern abgesichert. Diese würden automatisch Minen aktivieren sobald unerwünschte Eindringlinge kämen. Fast drei Wochen waren vergangen. Bauern die im Walde gelegentlich auf die Jagd gingen. Mike überraschte und entwaffnete sie. Sie erzählten ihm alles was sie wussten. Es gab keine Regierung mehr und keinen Staat und keine Bundeswehr und keine Polizei. Nichts. Jeder gegen jeden. In ihrem Dorfe hatten sich die Leute jedoch zusammengeschlossen. So wie es einmal war auch wenn sie das nurmehr aus den Erzählungen der Alten in den Kneipen kannten. Sie fragten Mike ob er Soldat sei wegen der Tarnkleidung und des Abzeichens. Lachend erwiderte er daß er es mal war, aber nun sei er in Rente. Sie suchten nach Wild aber sagen auch offen daß sie sein Wochenendhaus durchsuchen wollten. Hauptsächlich auf der Suche nach Medikamenten. Mike sieht sie an. Vielleicht Strahlung ? Der eine sagt daß dies auch im Dorfe zunächst alle gedacht hätten. Aber ein alter Tierarzt der nun ihr Doktor sei habe herausgefunden daß dem nicht so ist. Diese Krankheit ist so etwas wie eine Grippe und verbreitete sich wie eine Epidemie seit einigen Tagen. Mike gibt ihnen ihre Waffen zurück und sagt, daß sie von nun an gemeinsam auf die Jagd gehen könnten. Mit anderen Dingen könne er ihnen leider nicht helfen weil er sich hier nur zufällig mit seiner Familie befunden habe als das alles geschehen sei. Sie bieten ihm an

daß auch er samt Familie ins Dorf übersiedeln könnte. Aber Mike erklärt daß dies derzeit nicht klug sei, denn er wolle nicht riskieren daß sich die Kinder womöglich noch ansteckten. Außerdem bat er sie daß sie seinem Wochenendhause nicht zu nahe kämen solange die Epidemie nicht aufgehört habe. Daß sie ihm ja sofort mitteilten sobald der Doktor vielleicht ein Heilmittel gefunden habe. Sie verstehen und gehen. Mike geht zurück und verpasst Frau und Kindern Schutzimpfungen. Dies ist sehr wohl gefährlich. Aber es geht nicht anders. Die folgenden Tage sind die schwersten in seinem Leben. In manchen Augenblicken scheint es, als werde er sie alle verlieren. Was dann weiter ? Höchstens daß er sich selbst eine Kugel in den Kopf jagt. Auf einmal steht der Ausbilder neben ihm. Wo kommt der jetzt her ? Er grinst. Eigentlich ist er auf dem Wege und wollte nur noch mal vorbeischauen um zu sehen ob auch alles in Ordnung ist. Er betrachtet die Frau und die Kinder. Sie werden wieder gesund aber das dauert noch ein paar Tage. Es besteht kein Grund warum Mike nicht daran glauben sollte. Für diese Kinder wird es eine neue und bessere Welt geben. Mike beruhigt sich. Als er sich umdreht ist der Ausbilder verschwunden. Mike begreift erst jetzt. Er nimmt eine Flasche Kräuterschnaps und geht hinaus um auf das Andenken des Kriegskameraden zu trinken. Für die Seinen kann er jedenfalls sowieso nichts mehr tun. Als er aufwacht ist ein Kind schon auf dem Wege der Besserung. Alles geht quälend langsam aber in den nächsten Tagen sieht es auch für seine Frau und die restlichen Kinder trotz Schwäche so aus als kommen sie durch.

Im Dorfe sind die meisten Bewohner verreckt. Eine kleine Anzahl sind allerdings nicht einmal erkrankt. Mike kam vorbei um ihnen beim Begraben der Toten zu helfen. In Massengräbern. Die beiden die er kennengelernt hatte sind noch am Leben. Einer war nicht erkrankt während der andere die Seuche überlebt hatte. Nur konnte er ihnen nun nicht helfen weil er noch zu geschwächt war. Mike hatte oben noch große Vorräte an allem. Diese Bauern teilten alles was sie hatten mit ihnen. Als Dank führte er sie auf der Jagd zufällig wohin. Dort entdeckte einer von ihnen etwas wovon Mike erklärte, daß es sich um ein militärisches Vorratslager für den Fall eines Krieges handele. Alles wird ins Dorf hinuntergebracht wo es die paar Dutzend Überlebenden brüderlich teilen. Darunter wurde sogar verschiedene elektronische und militärische Ausrüstung gefunden welche noch funktioniert. Teile des Dorfes benutzten schon vorher Strom aus Wasser und Sonnenenergie. Nun gibt es dies immer noch wobei einige Veränderungen vorgenommen wurden, nur daß niemand mehr dafür zu bezahlen braucht. Mike führt Erkundungstrupps in andere Dörfer an. Wo weitgehend dieselbe Lage herrscht. Aber die Menschen sind allgemein bereit ein Netzwerk zu bilden denn alle wollen doch immerhin überleben. Mike koordiniert auch alles von der Messung radioaktiver Strahlung und der Wettervorhersage soweit diese überhaupt möglich ist, bis hin zu bewaffneten Expeditionen immer näher zu den größeren Städten. Er bildet auch eine Miliz. Lange sieht es jedoch so aus als habe etwas alle möglichen Feinde vernichtet. Überall gibt es nur die Überlebenden, denen nur noch daran liegt sich nach dem was sie bereits für das Ende der Welt hielten nun wieder soweit möglich zurechtzufinden. Kontakt über Funk war zwar schon möglich, aber es gab nur schwache Verbindungen mit jenen die man kaum verstehen konnte. Dann meldeten sich ihnen auf einmal reihenweise andere Stationen. Wie es aussieht sind einige Länder trotz schwerer Schäden doch um einiges besser weggekommen. Nun bildete sich ein Bündnis auf der ganzen Welt mit Hilfe der fortgeschrittensten Technologie welche wie durch ein Wunder unbeschädigt geblieben war.

Mike schaut auf sein Leben zurück. Bald wird er auch dort liegen wo sich seine Frau nun schon seit Jahren befindet. Auf dem Großbildschirm sieht er die Liveübertragung des bis zum

jetzigen Zeitpunkte größten Schrittes für die Menschheit. All seine Kinder sind heute äußerst gebildet. Es gibt auch viele Enkel von denen einige bereits auch Kinder haben. Über ihn gibt es ein Buch sowie Filme und ganze Serien. Was kann ein Mann noch mehr hinter sich zurücklassen ? Einer seiner Enkel erfüllt ihm den Wunsch ihn in die Natur zu bringen. An einen dieser wenigen Plätze wo er einst mit dem Ausbilder getrunken hatte und wo er auch heute noch allein sein konnte. Bis auf den Enkel der ihn hergebracht hatte. Mike setzt sich auf den Waldboden und lehnt sich mit dem Rücken an einen Baum. Um sich etwas auszuruhen. Einen Schluck zu trinken. Der Enkel will ihn nicht bevormunden. Als er aufsteht sieht er sich selbst. Wie er dasitzt an den Baum gelehnt. Die Augen geöffnet. Der Enkel steht da und fasst ihn am Halse und am Herzen und am Handgelenk. Mit den Fingern schließt er ihm kurz darauf die Augenlider. Mike steht da und sieht sich alles an. Dann erblickt er den Ausbilder der schon auf ihn wartet um mit ihm einen trinken zu gehen.

ENDE

OPERATION YORCK

Der Philosoph schritt durch die Straßen seiner geliebten Heimatstadt. Plötzlich sah er wie die Leute von Panik ergriffen wegrannten. Grund hierfür war ein Metzger welcher durchgedreht hatte und der nun blutbesudelt mit dem Messer in der Hand offenbar auch Menschen zu schlachten beabsichtigte. Der Philosoph stellte sich ihm in den Weg und fragte ihn ruhig was er denn mit dem Messer wolle. Heute sei doch nicht Schlachttag. Der blutige Metzger starrte ihn an. Dann senkte er das Messer und ging heim.

Den ganzen Tag hatte er außerhalb der Stadt verbracht. Als Militärbeobachter falls ihn jemand gefragt hätte. Zusammen mit einem weiteren Manne aus der Botschaft welcher eigentlich für Kultur zuständig sei - falls auch diesen jemand zu fragen gedächte. Arne hatte gerade seinen Bericht fertiggetippt. Ebenso wie Martin, der allerdings noch darüber zu scherzen vermochte, wie das was er geschrieben hatte tatsächlich einem Kultusministerium zugesandt werden sollte. Beide hatten darüber etwas gelacht obgleich die Gesamtlage alles andere als lustig war. Seit die Russen vor wenigen Tagen allen Drohungen und Ermahnungen zum Trotz ihre Großoffensive begonnen hatten waren sie sogar deutlich schneller vorangekommen als es ihre Gegenspieler wie etwa Arne und Martin erwartet hatten. Neue Taktiken. Neue Waffen. Die Truppe modern und offensichtlich gut ausgebildet. Ein Alptraum nicht nur für Arne und Martin sowie deren Gebieter sondern für die ganze westliche Welt welche sich so gerne als „frei“ bezeichnete. Wohingegen die Angreifer nurmehr Faschisten oder Kommunisten oder eben Nazikommunisten sein konnten, als welche sie von der westlichen selbsternannten „Freien Presse“ bereits bezeichnet wurden. Arne hatte lange wegen bestimmter Ausdrücke und Beurteilungen überlegen müssen. Danach führte er noch zwei Gespräche über eine sichere Satelliten-Videoverbindung. Martin hatte in seinem Büro wohl sicher noch mehr Arbeit. Die ukrainischen Streitkräfte würden diesem Ansturm nicht mehr lange standhalten können. Was jahrelang wie eine Art Bürgerkrieg sogar mit Pausen in denen Waffenstillstand geherrscht hatte verlaufen war - das geriet vor wenigen Tagen vollends außer Kontrolle. Arne in seiner Eigenschaft als Militärattache der bundesdeutschen

Botschaft hatte auch heute wieder mit einigen hohen Offizieren aus dem Generalstabe der Ukrainischen Streitkräfte gesprochen. Deren Einschätzungen zufolge mochte es sich nurmehr um ein paar Tage handeln bis die Hauptstadt fallen würde. Sie hatten auch gesagt, daß es für westliche Militärhilfe schon zu spät sei. Einzig und allein ein sofortiges Eingreifen aller verfügbaren NATO-Luftstreitkräfte könne die Russen jetzt vielleicht noch aufhalten. Sowohl Arne als auch Martin bezweifelten dies jedoch. Es standen nämlich auch russische Truppen zum Schlage gegen die baltischen Staaten bereit. Es war nur eine Frage der Zeit wann sie auch dort loslegen würden. Falls die NATO nun hier mit allen Kräften einschreiten würde so könnte sie ihnen dort nichts mehr entgegensetzen. Die verfügbaren Kräfte waren ohnehin schon weitaus weniger als für eine richtige Intervention in der Ukraine benötigt wurden. Einige der Ukrainer mit denen Arne gesprochen hatte dachten wohl ernsthaft man werde ihnen aus Deutschland einige Divisionen der Wehrmacht oder Waffen-SS schicken. Aber alles was die Bundesrepublik hatte war eine Spezialdivision während der ganze Rest allenfalls bedingt einsatzfähig war. Was die Luftstreitkräfte anging so war trotz einer unlängst erfolgten teuren Modernisierung die Lage bei der Bundesluftwaffe noch schlechter als beim Heere. Briten, Franzosen, Italiener und die restlichen EU-Staaten würden selbst gemeinsam kaum in der Lage sein etwas gegen diese unerwartet starke Macht unternehmen zu können. Die USA und Kanada würden Truppen schicken aber abgesehen von einer größeren Anzahl moderner Kampfflugzeuge konnte man auch von denen keine Wunder erwarten. Arne nahm eine Schlaftablette denn morgen früh mußte er wieder mit Martin ins Feld. Er schlief schnell ein.

Treffer. Die Druckwelle der Explosion weckte Arne ziemlich unsanft und kurz darauf erscheint auch Martin der ihm zuschreit daß eine Rakete die Botschaft getroffen habe. Sie rennen herum um zu sehen wo der Einschlag erfolgt war - anstatt sich wie all die anderen in der Botschaft voller Panik in Sicherheit bringen zu wollen. Zwei Büros. Völlig verwüstet. Es gibt drei Tote von denen zwei ukrainische Angestellte sind, die noch geblieben waren um etwas zu übersetzen. Beim dritten Todesopfer handelt es sich um einen Bundesbürger. Einer von Martins Leuten der als Vorgesetzter die Ukrainer angewiesen hatte. Der Botschafter ? Was ist mit ihm ? Der Mann hatte sich ebenfalls schon schlafengelegt gehabt als ihn die Druckwelle geradezu aus dem Bette geschleudert hatte. Er blieb zwar unverletzt, hatte jedoch einen Schock erlitten und dabei die Kontrolle über gewisse Körperfunktionen verloren. Martin hilft ihm auf die Toilette damit er sich waschen und erfrischen kann. Die Beleuchtung in der Botschaft ist teilweise ausgefallen. Der Botschafter ist einigermassen zu sich gekommen und Martin bringt ihn persönlich in die Schutzräume. Denn wer kann schon wissen ob es bei dieser einen Rakete bleibt ? Arne wundert sich. Die Russen können doch noch nicht so nahe sein ? Das war ja wohl ein kleineres Kaliber und sie wurde nicht von einem Flugzeug abgefeuert. Ein Mehrfachraketenwerfer ? Was für einer denn ? Wie er auf den ersten Blick schätzen würde irgendwas zwischen 122 und 220 Millimetern. Wahrscheinlich haben die Russen noch weitere Überraschungen auf Lager. Nur von wo aus haben die das Ding denn abfeuern können ? Reichweite ? Ist ihm irgendwie nicht klar. Aber bis zum genauen Bericht einer Gruppe von Sachverständigen kann man ja eh nur mutmaßen. Außerdem ist er auch kein richtiger Fachmann hierfür. Er wurde bis in diese Stellung befördert vor allem wegen seiner Sprachkenntnisse sowie aufgrund seiner Parteizugehörigkeit und natürlich weil er sich gegen politische Extremisten in der Bundeswehr engagiert hatte. Wer auch immer das hier jetzt gewesen war würde man am Morgen bei Tageslicht genau besehen. Die Gruppe würde wahrscheinlich am Flughafen eintreffen wo Arne sie dann persönlich in Empfang nehmen sollte. Davor sei es ratsam, daß er ein paar Bücher und Militärzeitschriften durchblättere sowie sich im Internet kundig machte, was das denn sein könnte. Schon alleine um vor denen nicht wie ein Anfänger dazustehen. Was haben sich die Russen nur dabei gedacht diese

Botschaft anzugreifen ? Vielleicht waren dafür ja deren paramilitärische Einheiten verantwortlich ? Zufall ? Ganz sicher nicht ! Kann man sogar sagen, daß der Botschafter das Ziel gewesen sei ? Arne überlegt. Zuerst sollte er sich mal mit Martin absprechen bevor er so etwas vor irgendjemandem bestätigen würde. Im Schutzraum. Der Sicherheitsschef hat schon alles erledigt. Jens hatte einige wichtige Leute benachrichtigt sowie sich darum gekümmert, daß eine Reihe von Rettungswägen eingetroffen waren. Die Drei waren sowieso tot. Aber es galt natürlich eine Obduzierung nebst genauem Bericht zu veranlassen. Unbedingt. Jens geht mit zwei BGS-Beamten hoch um die Notarztgruppe aus dem nächstgelegenen ukrainischen Krankenhaus zu beaufsichtigen. Die Krankenhäuser sind ja so schon überfüllt. Arne war zwar noch in keinem gewesen, doch Martin hatte ihm viele Bilder gezeigt, welche er bei der Besichtigung von dreien gemacht hatte. Furchtbar. Nur komisch daß keine weiteren Angriffe der Russen erfolgt waren. Wie sie auch Kiew noch nicht direkt beschossen hatten. Vielleicht wollten sie ja, daß die ukrainische Regierung kapituliert und Kiew zur offenen Stadt erklärt ? Wer konnte das schon wissen. Aber vielleicht würden sie ja auch die Hauptstadt der Ukraine belagern, um dann gezielt jedermann darin umbringen zu können ? Das war zumindest Martins Vermutung. Das Handy klingelt. Aber anstelle eines Politikers aus der Bundesrepublik meldet sich Zachi. Er und Arne hatten vor über einem Jahre Freundschaft geschlossen. Zachi ist ursprünglich Jude obgleich er mindestens fünf verschiedene Reisepässe beziehungsweise Staatsangehörigkeiten besitzt. Er hatte auch bereits auf vielen Kriegsschauplätzen gekämpft. Arne hatte ihn sogleich gemocht als es im ersten Gespräch nachdem sich Zachi vorgestellt hatte gleich darum ging, daß sich Arne als Deutscher Zachi als Juden gegenüber natürlich schuldig zu fühlen habe. Zachi jedoch hatte nur darüber gelacht und erklärt, daß Arne für ihn ein „Gerechter“ sei. Dennoch ist Arne auch heute noch etwas unwohl dabei, daß Zachi ein Freiwilligenbatallion befehligt, dessen Angehörige wirklich Rechtsextremisten der übelsten Sorte sind. Einige sind sogar richtige Neonazis. Aber selbst wenn dies Arne auch etwas stören mag, so könnte er doch nie diesen guten Mann verurteilen, welcher ihm sofort vergeben hatte, daß er dem Tätervolke entstammte. Jetzt fragte ihn Zachi sogleich, ob denn alles in Ordnung sei. Er hatte schon von dem Angriff gehört und wußte anscheinend alles darüber. Zachi sagt die Lage an der Front sei sehr schlimm. Er empfiehlt Arne baldmöglichst an Evakuierung zu denken. So übel ? Offensichtlich. Zachi will weiterreden aber die Verbindung ist unterbrochen. Nichts funktioniert mehr. Der Strom ist überall ausgefallen. Dunkelheit. Notstrom. Der Generator ist angesprungen. Wie noch einige andere an verschiedenen Orten in der Stadt. Russischer Angriff ? Etwas hatten sie eingesetzt.

Noch ein paar Stunden. Draußen wich die Nacht dem Morgen. Arne sollte eigentlich schon unterwegs an die Front sein aber nun wußte er nicht was zu tun sei. Es waren noch keinerlei Befehle eingetroffen. Noch immer klappte überhaupt nichts wenigstens ansatzweise. In der Stadt auf einmal Fliegeralarm. Die Russen sind doch nicht etwa so bescheuert am hellichten Tage anzugreifen ? Die Ukraine hatte nicht nur das Zeug aus Sowjetzeiten sowie das was sie seitdem selbst produzierte, sondern hatte in den letzten Jahren auch viele brandneue Luftverteidigungssysteme bekommen. Vielerorts sieht man Einschläge. Viel Qualm und Brände. Raketen. Nur diese größeren Kurzstreckenraketen. Verschiedene Arten. Vielleicht viele davon auch aus großen Mehrfachraketenwerfern abgefeuert - wer weiß. Die Reichweite hatte ihnen dafür wie Arne schlußfolgerte ja schon seit gestern ausgereicht. Der Botschafter hatte wohl seinen Schock von gestern nacht immer noch nicht überwunden. Martin empfiehlt ihm die Evakuierung des Botschaftspersonals in Erwägung zu ziehen. Natürlich werden für sie keine Hubschrauber kommen - denn das hier ist ja nicht Saigon. Noch sind sie Amerikaner und die Russen sind ganz sicher keine Vietcong. Man muß mit Fahrzeugen abrücken. Ein Konvoi. Auf der Autobahn denn den Flughafen haben die Russen wie es aussieht gerade

bombardiert. Die ukrainische Luftabwehr scheint kaum vorhanden zu sein. Es hatten auch viele Teams aus verschiedenen westlichen Staaten besagte Systeme bemannt. Was mochte mit ihnen geschehen sein ? Unter anderem gab es etwa drei Dutzend Bundesbürger, die als Mitarbeiter des Technischen Hilfswerkes THW diese Luftabwehrraketen gesteuert hatten. Arne scheint es, soweit er dies auch mit dem Fernglase sehen kann und einzuschätzen vermag, als seien den Russen sämtliche Stellungen genau bekannt gewesen und daß sie diese nun mit Raketen beschossen hatten. Vermutlich anhand von Satellitenaufnahmen. Höchstwahrscheinlich. Aber es gab auch einige der neuen Systeme, welche Raketen kleineren Kalibers abfangen konnten und manche packten falls nötig sogar Artilleriegranaten. Er konnte nicht begreifen wie all das so schnell hatte ausgeschaltet werden können. Genausowenig wie den Grund dafür, daß immer noch sämtliche Verbindungen unterbrochen waren ? Eine neue Reihe von Einschlügen. Nun sieht man auch eine größere Anzahl von Kampfflugzeugen. Schwere Angriffe. Unweit der Botschaft werden auch mehrere Gebäude getroffen. Brennen. Keine Feuerwehr. Arne mag sich lieber nicht vorstellen wie es erst in anderen Stadtteilen aussieht. Der Angriff ging weiter. Allerdings hatten sie die Botschaft nicht noch einmal getroffen. Aber der Botschafter will kein Risiko mehr eingehen. Auf eigene Verantwortung befiehlt er, daß alle zu evakuieren seien und daß man versuchen solle, auf der Autobahn in Richtung Grenze abzurücken.

Obwohl es ihre einzige Möglichkeit war, hatte das was zu Anfang noch zu klappen schien nun im völligen Chaos geendet. Die Russen hatten aufgehört Kiew zu bombardieren. In Windeseile verbreitete sich die Nachricht, daß sie allen welche dies wünschten, die Möglichkeit boten die Stadt als Flüchtlinge gen Westen zu verlassen. Das Ergebnis davon war, daß die Menschen massenhaft flohen, so daß jede noch einigermaßen befahrbare Straße schnell mit Flüchtlingen verstopft war. Welche nicht daran dachten, Platz für den Konvoi mit Diplomaten und Angestellten verschiedener westlicher Botschaften zu machen, die sich abgesprochen hatten aus Sicherheitsgründen gemeinsam aufzubrechen. Stundenlang war alles ein einziger Stau. Die ukrainische Polizei, welche den Konvoi begleitete konnte auch nichts mehr tun. Einige Male hatte man anscheinend nur lange warten müssen, weil die Russen neuesten Informationen zufolge nun auch aus entgegengesetzter Richtung vorrückten. Einige Polizisten bestätigten, daß starke russische Fallschirmjägereinheiten sowie weitere Luftlandtruppen mit einer großen Zahl von Transportflugzeugen sowie Hubschraubern an verschiedenen Orten gelandet seien und diese jetzt besetzt hielten. Von dort aus rückten sie nun angeblich weiter vor weitgehend ohne auf Widerstand zu stoßen. In den Fahrzeugen funktionierten die Radios wieder. Keine Ahnung wie sie selbst die Stationen in Kiew blockiert oder ausgeschaltet hatten. UKW klappte aber immer noch fast gar nicht. Aber auf Mittelwelle gab es jetzt viele Sender. Sie hörten einen aus Polen. Wo jemand daran gedacht hatte auch Nachrichten auf Englisch auszustrahlen. Demzufolge war die Lage so, daß die Russische Streitmacht den Großteil der Ukrainischen Armee in einer Reihe schwerer Schlachten vernichtet hatte. Nach unbestätigten Informationen waren dabei auch viele neue Waffen zum Einsatz gekommen. Kiew stand nach neuesten Meldungen vor dem Fall. Die unerwartete Schnelligkeit sowie Schlagkraft des russischen Angriffs auf die Ukraine hatten im Westen einen Schock verursacht. Westliche Regierungen hatten auch die Beschießungen mehrerer Botschaften als Terrorakte auf das Schärfste verurteilt. Der Präsident von Polen hatte angekündigt, daß die Armee in höchster Alarmbereitschaft sei. Man ziehe auch eine Generalmobilmachung in Betracht. Im Falle eines russischen Angriffs auf die baltischen Staaten kündigten sowohl die USA als auch die EU einstimmig härteste militärische Gegenmaßnahmen an. Währenddessen staute sich an der polnischen Grenze die bisher größte Flüchtlingswelle und nach Meinung von Fachleuten werde es sich dabei um mehrere Millionen Menschen handeln. Welche neue ungeheure Belastung dies für die bereits bis an

die Grenze ausgelasteten Unterbringungsmöglichkeiten in der EU bedeutete lies sich noch nicht genau ermessen. Polen werde indes dem ukrainischen Brudervolke nicht die Grenzen verschliessen. Der polnische Präsident kündigte an, daß wehrtaugliche Männer unter den Flüchtlingen damit zu rechnen hätten, zum Dienste in Freiwilligeneinheiten herangezogen zu werden. Der Konvoi hatte sich derweil in einem kleinen Städtchen festgefahren, wohin die Polizeieskorte ihn geleitet hatte. Hier mußte man nun übernachten und abwarten, wie sich die Lage auf dem weiteren Wege zur Grenze entwickelte. Arne und Martin teilten sich ein Zimmer in einem Hotel, wo vorher wahrscheinlich Fernfahrer eingekehrt waren. Es gab auch eine größere Zahl von Prostituierten die sich den Diplomaten an den Hals warfen. Martin sieht sich das nur an und meint, dies sei wohl das letzte Mal bei dem sie gut verdienen könnten - weil sie es für die Russen wohl umsonst machen müssten. Aber das finden weder Arne noch Martin lustig. Sie hatten sich noch Wodka besorgt. Sauteuer. Egal. Die Zimmer werden es wohl auch sein. Die Botschafter regeln dies jedoch in der Zwischenzeit, indem sie den Hotelbesitzern versprechen sich persönlich dafür einzusetzen, daß diese im Gegenzuge mit ihren Familien in der EU sofort eine Wohnung und Geld bekämen.

Tags darauf. Weil die Russen unterwegs überall Kräfte verteilt hatten wurde es bis auf weiteres auch nichts mit den Hubschraubern aus Polen. Das bedeutet der Konvoi mußte entweder an Ort und Stelle bleiben oder aber sich auf die Grenze zubewegen - und das durch verschiedene russische Kontrollpunkte. Wo sie bereits angekündigt hatten, alle Personen genauestens zu überprüfen, und zwar aufgrund der großen Zahl ausländischer Söldner wie auch wegen ukrainischer Kämpfer und Politiker, welche sie festnehmen wollten, um sie wegen Kriegsverbrechen und dergleichen vor Gericht zu stellen. Obgleich Diplomaten Immunität besitzen, war sich niemand mehr sicher, wieviel den Russen dies denn noch bedeutet. Dann erklärte der italienische Botschafter, daß auch die Politik des Westens nicht immer im Einklang mit dem Völkerrechte und verschiedenen Konventionen gewesen sei. Mittlerweile waren die ukrainischen Polizisten größtenteils geflüchtet. Auch sie hatten Familien oder fürchteten die Russen. An einigen Orten wurde noch weiter gekämpft. Die Russen brachen aber jeglichen Widerstand ohne Gnade. Der polnische Radiosender meldete es gäbe zahlreiche Berichte über Massenhinrichtungen vor allem an Angehörigen ukrainischer rechtsextremistischer Freiwilligeneinheiten. Arne war nicht klar wie sich die Russen ihm gegenüber verhalten mochten. Militärattache. Er und Martin waren aber mehr als einfach nur Beobachter gewesen. Ob die Russen das wussten ? Aber wenn man jetzt losfuhr waren die Chancen immer noch am besten. Wer ahnte schon was erst los wäre, wenn es zu einer größeren Eskalation käme. Schließlich sahen alle hier das genauso und der Konvoi setzte sich wieder in Bewegung. Nach etwa zehn Kilometern der erste Kontrollposten der Russen. Martin und ein Spanier hatten gedacht, sie könnten diesen umfahren - überlegten es sich dann aber doch anders, als sie sahen, daß die Russen Drohnen und Hubschrauber hatten. Russische Soldaten. Fallschirmjäger obwohl die Abzeichen welche sie trugen Arne unbekannt sind. Sie überprüfen jeden. Am Straßenrande standen einige ausgebrannte Fahrzeugwracks. Wie Arne sieht, befinden sich noch verkohlte Leichen darin. Eine Warnung. Stundenlange Warterei in der Schlange. Sie lassen nur Teile des Konvois nach deren Volkszugehörigkeit durch. Den Deutschen hatten sie sofort mitgeteilt, daß sie zu warten hätten, weil sie als letzte an die Reihe kämen. Der spanische Polizist oder was auch immer, welcher mit Martin den anderen Weg hatte nehmen wollen hat anscheinend irgendwelche Probleme. Wegen irgendetwas streitet er sich mit den Russen, die ihn festnehmen wollen. Da mäht ihn ein Russe mit einem Feuerstoß nieder. Andere ergreifen die Leiche und werfen sie einfach in den Straßengraben. Arne ist geschockt und zittert vor Angst. Er sieht, daß es Martin genauso geht. Jetzt kann man einfach nirgendwohin mehr weglaufen. Die Reihe ist nun an ihnen. Sie überreichen ihre Ausweise.

Ein Russe überprüft etwas auf einem Laptop. Befiehlt ihnen auszusteigen, weil man sie durchsuchen werde. Alles was sie bei sich tragen wird ihnen abgenommen. Dokumente. Handys. Laptops. Geld. Dann fesselt man ihnen die Hände auf den Rücken und führt sie ab. Der Botschafter sieht sie nur an. Dann versucht er kurz etwas zu tun, aber ein Russe feuert Warnschüsse in die Luft. Drei Russen führen Arne und Martin ein paar hundert Meter weiter zu einem Transporthubschrauber. Rein da. Aber drinnen müssen sie noch bestimmt mehr als zwei Stunden warten, bis noch weitere Gefangene eintreffen. Dann hebt der Hubschrauber ab.

Arne erinnert sich daran wie alles weiterging. Ist jetzt schon über ein halbes Jahr her. Verhöre. Er und Martin hatten das Allerschlimmste erwartet. Mißhandlung. Folter. Wer weiß vielleicht sogar Vergewaltigung. Um schließlich so zu enden wie der Spanier. Zuerst hatte man sie in einer Stadt in der Ostukraine in ein Gefängnis geworfen. Aber nach ein paar Tagen kam ein russischer Ofizier um sie zu befragen. Andrej. Der hatte einfach alles über sie gewußt. Er hatte nie gebrüllt. Nur wann immer sie versuchten, ihm etwas zu verheimlichen oder glaubten, ihn austricksen zu können - da hielt er ihnen das Beweismaterial vor. Es hatte ihnen auch nichts geholfen, daß sie nicht nur Bundesbürger sondern Militär- beziehungsweise Kulturattache einer Botschaft waren. Aber es hatte Andrej einige Male soweit gebracht, daß er lachen mußte. Die ganzen Befragungen wurden natürlich gefilmt und wer weiß, wo sie dies für Propagandazwecke benutzen würden. Vielleicht gab ihnen Andrej deswegen so oft einen aus. Er besorgte ihnen auch einen Arzt, als sie vom Wasser oder dem Essen Durchfall bekamen. Brachte ihnen Wodka. Brachte ihnen dann auch Mineralwasser. Sowie Speisen aus irgendeiner Gaststätte. Martin begann dann als Erster alles auszuquatschen. Andrej hatte ihm Wodka ausgegeben und als Martin diesen zunächst ablehnte, da las er ihm aus der Anklageschrift vor. Höflich erklärte er ihm, daß seine Bundesrepublik hier niemandem etwas bedeute. Hier achtet man darauf, was er als Mann gegen Rußland getan habe und davon gäbe es wahrlich genug. Ruhig tat er ihm kund, daß gestern die diplomatischen Beziehungen abgebrochen worden seien. Die schweizer Botschaft, welche nun in Moskau stellvertretend deutsche Amtsgeschäfte übernommen hatte, habe hier aber nichts verloren. Das Militärgericht wird sein Urteil fällen, selbst wenn daraufhin der ganze Rest der Welt Rußland den Krieg erklären würde. Was aber ganz sicher nicht geschehen wird. Andrej spielte ihm einige Videoaufnahmen vor. Urteile. Hinrichtungen. Aber auch Begnadigungen. Martin begann mit ihm einen zu trinken. Sie tranken dieselbe Menge. Danach redete Andrej ruhig weiter mit Martin ganz so als sei nichts gewesen. Der hingegen war sichtlich betrunken und ganz so als sei da keine Kamera plauderte er alles aus. Ähnlich lief später alles auch bei Arne. Militärgericht. Selbst der Ankläger forderte keine Todesstrafe. Der Verteidiger verlangte eine verhältnismäßig geringe Haftstrafe in einer neuen Art von Gefängnis. Jedoch waren sich weder Arne noch Martin sicher, ob dies nun gut oder schlecht war. Beide wurden zu fünf Jahren auf einer Art Bauernhof zu etwas, das nach Zwangsarbeit klang verurteilt. Nur wo denn ? Bestimmt in Sibirien ? Oder jetzt wo sie die Ukraine besetzt hatten in der Nähe von Tschernobyl ? Sie hatten sich beide noch gewundert, als man sie an Bord eines Flugzeugs brachte. Dann wohl sicher Sibirien ! Irgendwo voll am Arsch der Welt ! Um dort zu schuften und Schweine zu hüten. Im Sommer die große Mückenplage und im Winter geht einem der Arsch auf Grundeis. Im Flugzeug waren noch andere Ausländer. Unter ihnen auch Deutsche. Einige Neonazis. Sobald man Arne und Martin mit denen in dasselbe Flugzeug steckte erwarteten sie umgehend das Allerschlimmste. Die unterhielten sich miteinander während Arne und Martin ebenso wie ein dritter Mann schwiegen. Martin hielt diesen für einen Journalisten, der für irgendwelche Nachrichtenagenturen, Zeitschriften und Webportale gearbeitet hatte. Was ? Königsberg ? Beziehungsweise heute Kaliningrad. Nicht ganz. Irgendwo in das ehemalige Ostpreußen. Warum mochten die Russen sie dorthin schaffen ?

Vielleicht um sie im Kriegsfall als lebende Schutzschilde mißbrauchen zu können ? Eine Militärbasis. In LKWs unter Bewachung geht es weiter. Am Ende des Weges ein altes längst unbewohntes Dorf. Irgendwo in der Walachei und kilometerweit im Umkreis lebt keine Sau. Wald. Seen. Wie auch Sumpf und dergleichen. Die Wachen lösten ihnen die Fesseln. Befahlen ihnen zwei LKWs zu entladen. Die waren voller Nahrung. Hauptsächlich Konserven. Aber es gab auch Werkzeuge und etwas Baumaterial, um Häuser zumindest notdürftig abdämmen zu können. Dann liessen sie die Wachen einfach im Dorfe zurück. Sie hatten ihnen noch gesagt, daß sie sich da wo es ihnen gefällt in einigen der verlassenenen Häuser einrichten sollten.

Nachrichten gab es keine. Was jetzt in der Welt so geschah - wie beispielsweise ob die Russen auch die baltischen Staaten angegriffen hatten. Sie waren zur Schlußfolgerung gelangt, daß dies hier immerhin militärisches Sperrgebiet war. Das bedeutet falls die Russen sie etwa auf dem Wege nach Polen erwischen würden - wobei man dabei wenigstens in etwa die Richtung kannte - dann würde man sie als Strafgefangene auf der Flucht höchstwahrscheinlich einfach abknallen. Bis jetzt war es für sie am besten gewesen alles soweit möglich herzurichten. Schwierig und der Anfang war natürlich am übelsten. Arne hatte mit Martin und Basti - das war dieser Journalist - die eine Gruppe gebildet, wohingegen die neunzehn Neonazis die andere ausmachten. Es kam zu keinerlei Gewalttätigkeiten und sogar noch nicht einmal zu Streitereien. Sie saßen eben nur nicht zusammen und hatten allenfalls flüchtige Kontakte. Die drei Bundesbürger hatten ein altes halbverfallenes Haus soweit wieder hergerichtet, wie es ihnen mit den zur Verfügung stehenden Werkzeugen und Baustoffen möglich gewesen war. Zudem hatten sie alles aus der Umgebung verwendet was sie konnten. Die andere Gruppe hatte fünf Häuser renoviert wengleich man nur zwei als Erfolge betrachten konnte, weil das Baumaterial von Nägeln bis zur Plastikfolie dann bereits zur Neige ging. Die Russen hatten indes im nächsten Monat wieder Nahrung und Baustoffe herangeschafft. Ebenso wie auch eine weitere Gruppe von Häftlingen. Elf Mann und zwar allesamt Neonazis, die bei Kämpfen ihrer Einheiten in der Ukraine in Gefangenschaft geraten waren. Die kannten auch keine Neuigkeiten, außer daß man auch sie dazu verurteilt hatte, hier zu bleiben und daß es bis jetzt noch nicht zum Angriff der Russen auf die baltischen Staaten gekommen sei. Wohin die NATO große Verstärkungen entsandt hatte, was wie Arne, Martin und Basti schlußfolgerten die Russen wohl doch dazu gezwungen hatte den Angriff abzublasen. Polen hatte in der Zwischenzeit Truppen in großer Zahl aufgestellt und wengleich man auch über deren Schlagkraft nur mutmaßen konnte, so hatte dies die Russen doch anscheinend dazu genötigt, daß sie in einer Pufferzone von dreißig Kilometern bis zur Grenze auf ukrainischem Gebiete nurmehr einige Grenztruppen und Polizeieinheiten stationiert hielten. Aus der Ukraine waren derweil wie drei der Neuen einmal gehört hatten über neun Millionen Flüchtlinge in die EU geströmt, von denen dann die USA, vor allem aber Kanada, Australien und Neuseeland zwei Millionen aufgenommen hatten. Deren Hauptgrund für die Flucht war allerdings ein wirtschaftlicher, was offensichtlich war wenn man bedachte wie tief der Lebensstandard in der Ukraine in den letzten Jahren gesunken war. Wo auch immer man ihnen eine richtige warme Mahlzeit am Tage und eine kostenlose Bleibe nebst sauberem Wasser und Heizung bot, dahin gingen sie schon alleine aus purer Armut. Natürlich hätte ihnen vorher im Westen niemand etwas geschenkt. Aber jetzt als Opfer russischer Aggression sah das anders für sie aus. Die sozialen Einrichtungen der angeblich reichen EU-Staaten standen mittlerweile vor dem völligen Zusammenbruch, zumal sie davor schon überlastet gewesen waren. Derzeit lief etwas ähnlich dem „drole de guerre“, wie man den 1939 und Anfang '40 nicht richtig stattgefundenen Krieg zwischen Deutschland und Frankreich genannt hatte. Hauptsächlich wurde dieser mit Sanktionen und vor allem Propaganda geführt. Einer der Neuen genannt „Zippo“ sagte, daß ihm ein russischer Offizier

erzählt habe, daß der russische Präsident demnächst den Deutschen eine sehr wichtige Ankündigung machen werde. Allerdings vermochte er nicht zu sagen, worum es sich dabei nun genau handelte. Arne, Martin und Basti schlußfolgerten, daß dieser Irre höchstwahrscheinlich damit drohen würde, seine Armee werde bald einen Großangriff beginnen, dessen Ziel die Besetzung Berlins sei oder etwas in der Art. Martin scherzte, daß er womöglich dort bei den nächsten Wahlen als Kandidat anzutreten gedenke. Damit er dann seine Armee schicke, um all jene zu ergreifen und hinzurichten, die nicht für ihn gestimmt hatten. Irgendwie fand das aber keiner der Drei lustig. Die Russen schickten noch einen kleinen Konvoi von sieben vollen LKWs. Diesmal war auch Saatgut dabei. Nur zwei Mann im Dorfe kannten sich etwas mit Landwirtschaft aus, obgleich die dreißig Neonazis größtenteils aus ländlichen Gegenden Mitteldeutschlands stammten. Die Russen hatten unterdessen auch Bücher in deutscher Sprache geschickt. Zum größten Teile alte Schinken und vielleicht nur so aus bloßer Langweile lasen sie doch viele beim Lichte der Öllampen. Strom gab es natürlich nicht doch Wasser hatte man und die Russen gaben Tabletten zu dessen Säuberung. Obwohl man es nun vor allem abkochte und durch einige Netze und Stücke von Bettlaken filterte. Im nächsten Monat brachten die Russen innerhalb von sieben Tagen genügend Baustoffe, damit vieles richtig hergerichtet werden konnte; wobei sie erklärten, daß alle nun soviel wie möglich mitarbeiten müßten, um einen möglichst großen Bereich für eine größere Anzahl neuer Dorfbewohner vorzubereiten. Hierbei erklärten sie diesen Zippo zum Bürgermeister und gaben ihm dann noch einige besondere Aufgaben. Arne und Martin waren schon etwas beleidigt, aber dies geschah wohl alles offensichtlich aus politischen Gründen. Abgesehen davon war es besser nicht mit den anderen dreißig in Streit zu geraten. In den folgenden Wochen arbeiteten alle gemeinsam nach den Vorgaben der Russen. Arne arbeitete tagelang mit einer Gruppe von fünf Neonazis. Alles Jungs aus Gegenden, wo sie nurmehr Arbeitslosigkeit und Sauferei erwarten konnten. Zwei hatten sich deswegen bei Bundeswehr oder Polizei verpflichten wollen, doch hatte man sie abgelehnt. Nur deshalb waren sie dann auf den nächstgelegenen Kriegsschauplatz in der Ukraine gezogen. Die restlichen drei waren hingegen mehr oder weniger aus weltanschaulichen Gründen dorthin gegangen. Die Regierung in der Ukraine hatte ihnen gefallen und daß dort Neonazis als Kriegsfreiwillige wirklich höchst willkommen waren. Nicht einer von ihnen hatte Arne dann später etwas Gutes oder Schlechtes darauf erwidert, als dieser ihnen erzählte, daß er Militärattache war. Das wußten sowieso alle im Dorfe, weil Zippo es offenbar von den Russen gehört hatte. Zusammen richteten sie die Häuser soweit wieder her, wie ihnen dies möglich war. Sie aßen gemeinsam vor allem Kartoffeln mit etwas Fleisch oder Fisch aus den Blechbüchsen. Einigen war es auch gelungen in den umliegenden Seen Fische zu fangen. Ein paar Wochen später gab es dann eine große Überraschung. Zwischen zehn LKWs kam auch ein Reisebus. Voll mit Deutschen. Gefangene ? Die sahen eher aus wie Touristen. Zumindest die meisten von ihnen. Was ist denn das jetzt ? Vielleicht eine Propagandatour ? Warum filmt das dann nur ein einziger Russe so billig ? Da sind ja auch drei Frauen und sogar fünf Kinder in der Gruppe. Arne und Martin schauen die alle nur an, während Basti sofort mit ihnen ins Gespräch kommt. Dann begibt er sich zu seinen Freunden um ihnen unglaubliche Neuigkeiten zu verkünden. Diese Deutschen sind hergekommen um zu bleiben. Genau hier. Bei ihnen in diesem Dorfe ohne Namen. Dies wird nun ihre neue Heimat.

Der russische Präsident hatte erklärt, er garantiere allen Deutschen die es in der Bundesrepublik nicht mehr aushielten, daß sie sich in Ostpreußen ansiedeln durften. Desweiteren forderte er die Bundesregierung auf, die Herabwürdigung der Deutschen zu beenden sowie alle politischen Gefangenen freizulassen. Während Arne, Martin und Basti dies als Gipfel des Zynismus betrachteten, so kamen sie doch auch nicht umhin anzuerkennen,

daß genau diese Art von Propaganda bei all den Unzufriedenen auf reifen Boden fallen würde. Von denen es ohne jeden Zweifel Millionen in der Bundesrepublik gab. Nicht nur Neonazis denn von denen gab es noch nicht mal viele. Sondern viele Deutsche die sich einfach als Bürger zweiter oder gar dritter Klasse in dem was sie noch immer als ihr Land betrachteten verstanden. Denn sie hatten die Bedeutung der Globalisierung wie auch der Schaffung der EU nicht begriffen. Genauso wie sie offenbar nicht bereit sind die Verantwortung dafür zu übernehmen, was ihr Verbrechervolk in der Weltgeschichte so angerichtet hatte. Zippo und die Seinigen soweit einige von ihnen noch etwas gegen Russen und deren Präsidenten gehabt hatten ließen ihn nun natürlich allesamt schon seit Stunden hochleben. Sie hatten die Neuen, von denen es insgesamt sechsvierzig gab auf die Häuser verteilt. Beim Entladen der LKWs. Martin unterhält sich nun auch mit den Neuen. Zwei junge Männer die bei ihnen im Hause einquartiert sind, zumindest solange bis andere Wohnbereiche hergerichtet sind. Offensichtlich sind sie auf diese Propaganda hereingefallen. Sie erzählen wie mies es ihnen in ihren Heimatstädten gegangen sei. Sie waren arbeitslos und diese Jobcenter hätten sie nur andauernd auf übelste Weise verarscht. Sie hatten keinerlei Haß gegen jemanden empfunden. Aber sie hatten sich nicht mehr wohl gefühlt und wollten woanders hin. Der eine wollte nach Kanada aber man hatte es ihm nicht erlaubt, weil er den Besitz von genügend Geld nicht nachweisen konnte und weil ihm auch ein Kredit verwehrt wurde, da er der Bank schon zuviel schuldete. Der andere wollte nach Norwegen und war dort auch einige Monate aber es hatte einfach nichts geklappt. Er kehrte zurück und es ging ihm nun noch übler als zuvor. Martin folgerte daraus, daß es sich bei den beiden um labile Persönlichkeiten handelte, welche auf die russische Propaganda die vor allem über das Internet erfolgte hereingefallen waren. Was haben sie denn hier ? Keinen Strom. Kein Internet. Ein Leben wie vor zweihundert Jahren. Die Russen hatten ihnen das alles erklärt. Arne wie auch Martin und besonders Basti konnten diese Leute echt nicht verstehen. Allerdings gab es auch Gerüchte, wonach eine große Zahl von ihnen in einigen Städten angesiedelt worden seien, wo sie fast alles hatten. Um welche Zahlen es sich dabei drehte blieb wochenlang unklar. Zehntausende waren es sicherlich. Nicht viel verglichen mit den Flüchtlingswellen, welche beispielsweise die EU in den letzten Jahren getroffen hatten. Aber bereits ein großer Erfolg für die russische Propaganda. Als dann jedoch der russische Präsident verkündete, daß man den wirklichen Strom von Deutschen welchen man erst noch erwartete zum großen Teile auch an Orten in der Ukraine ansiedeln werde, welche die Einheimischen während der russischen Offensive verlassen hatten, da drehten zuerst die Polen durch. Sie schlossen sämtliche Grenzübergänge und steckten hunderte von Deutschen, die sich in Ostpreußen hatten ansiedeln wollen hinter Gitter. An der Grenze zur Ukraine verschärfte sie ebenso die Kontrollen und untersagten jedermann die Einreise. Rumänien und die angrenzenden Staaten wurden daraufhin ebenso wie im Norden Finnland zu den Hauptdurchreiseländern. Zumindest solange bis auf EU-Niveau die Kommissare sämtlichen EU-Bürgern die Reise in das was die Russen nun „Neues Rußland“ nannten verboten. Rußland, Weißrußland und die Ukraine hatten - gemeinsam mit noch einigen kleinen Staaten oder Teilstaaten unter ihrer Herrschaft welche der Westen größtenteils natürlich nicht anerkannte - jenes wie es die westliche Presse nannte „Großrußland“ gebildet. Mit gewöhnlichen kleinen Taschenradios die einige der neuen Bewohner ins Dorf mitgebracht hatten hörten sie manchmal Nachrichten. In der Zwischenzeit - was auch immer ihnen fehlen mochte - wollte aber keiner der Neuen zurück. Allen war mittlerweile jedoch schon beim Hören der Nachrichten klar, daß bald der große Krieg kommen würde.

Die Russen hatten ihnen allen Schutzimpfungen verabreicht. Arne und Martin wunderten sich als sie ein paar Tage später Andrej besuchte. Er hatte ihnen Alkohol sowie zwei Kartons voller Spezialitäten an Nahrung mitgebracht. Sie saßen in einer Stube die sie am besten hatten

herrichten können. Andrej sagte ihnen daß bald jener große richtige Krieg beginnt und daß alles bis jetzt nur das Vorspiel war. Er fragte sie ruhig beim Schnapsee ob sie zwischenzeitlich ihre Meinung geändert hätten. Er hatte ihnen auch irgendwelche Bücher gebracht. Wie auch einen alten Laptop, den so ein Russe etwas umgebaut hatte, so daß er mit einer Vorrichtung und gewöhnlichen Batterien dort läuft, wo es keinen Strom gibt. Basti gesellte sich zu ihnen. Arne sagte zuerst, daß er anerkennen müsse, wie die russische Propaganda erfolgreich manchen Bundesbürgern, welche in der Tat richtig enttäuscht und unzufrieden waren einige Hoffnungen hatte machen können. Wie auch jene die hierher gekommen waren dies nun nicht mehr sind, obwohl ihr Lebensstandard gegenüber dem vorherigen sicherlich niedrig ist. Das gelte für fast alle Deutschen die angereist seien. Außer für eine kleine Zahl hochqualifizierter Personen die sofort nach anderen Maßstäben behandelt wurden. Wie Andrej feststellt sei die Abwanderung von wenig mehr als zweihundert von ihnen der wahre Grund für die heftige Reaktion der EU gewesen. Andrej fragt wie es denn nun so mit der Reisefreiheit und Wahl des Wohnortes stünde ? Dabei lächelt er ein wenig. Martin glaubt daß alles in allem dennoch die Zahl derer, welche wahrhaftig in das „Neue Rußland“ ausgewandert wären recht klein geblieben sei. Wenn nun Kanada erklärt hätte „Los ihr Deutschen kommt ruhig alle her auch wenn ihr hier nur Sozialfälle seid !“ dann wären zwanzig Millionen sofort gekommen. Andrej fragt ihn ob denn nun Masse oder Qualität am wichtigsten seien und erwähnt ihm ein wenig aus der Geschichte wie beispielsweise jener Zeit Peters des Großen. Wenn dies alles so unbedeutend sei, warum hatten sie dann den Menschen die Einreise in das Neue Rußland verboten ? Wo doch fast alle die kamen bei ihnen nur als Sozialfälle galten ? Als die Materialisten die sie fraglos sind sollten sie doch froh darüber sein, daß die alle gingen, so daß sie umso mehr von ihrem Budget an fremde Flüchtlinge verteilen konnten ? Basti beharrt darauf, daß dies alles nur Propaganda sei, wenngleich er auch nicht sagen wolle, welche Art und was für eine Ideologie dahinter stecke. Andrej sieht ihn nur an und fragt ihn, wie denn irgendein Journalist der den Eid auf einen fremden Staat geschworen hat, welcher eigentlich nur ein Gebilde ist sich überhaupt das Recht herausnehmen könne, die historische oder gar moralische Autorität zu spielen ? Was die Weltanschauung anbetrifft so hatten die Nazis und sowohl Wehrmacht als auch SS viele Dinge in der Sowjetunion angerichtet, aber auch die Kommunisten und die Rote Armee wie auch der NKWD hatten anderen wie auch den eigenen Leuten ungeheures Leid zugefügt. Das ist Geschichte. Genauso wie es Geschichte ist, daß ohne das was sich in den Jahren 1812 und '13 ereignet hatte es womöglich überhaupt kein Deutschland mehr gegeben hätte. Aber Andrej streitet sich nicht darüber. Er muß wieder beizeiten aufbrechen weil er noch reichlich Aufgaben zu erledigen hat. Da haben sie den Laptop und darauf können sie sich alles ansehen. Besser so als daß er hier stundenlang bei ihnen sitzt und ohne Erfolg mit ihnen redet. Andrej verabschiedet sich höflich von ihnen und fährt in einem Geländewagen mit Armeekennzeichen zurück. Gegen Abend sehen sich Arne, Martin und Basti gemeinsam an, was sich so alles auf dem Laptop befindet. Das was sie erblicken trifft jeden von ihnen auf unterschiedliche Weise.

Am Himmel. Man hört den Schall. Einige Male waren schon Flugzeuge irgendwo geflogen aber nur in großer Höhe. Diesmal ist es anders. Gegen Nachmittag. Da sind sie. Etwa zwanzig. Eine Übung ? Sie gehen in den Sinkflug und überfliegen in verschiedenen Formationen das Dorf und die Umgebung mehrere Male. Alle schauen ihnen nach. Arne und Martin können acht oder vielleicht zehn Typen erkennen, welche die Russen schon seit Jahren verwenden. Alle anderen sind neu. Unbekannt. Zwei oder drei sind so etwas wie F-22 oder F-35 soweit man das beim Überfluge sagen kann. Vermutlich ein neuartiger Sukhoj-Jagdbomber. Zippo schreit indes den Seinen zu, daß dies die „Neue Deutsche Luftwaffe“ sei und sie heben die Arme und brüllen einige ihrer Parolen. Alleine dafür schon hätten sie in der

Bundesrepublik mindestens fünf Jahre Gefängnis bekommen. Die restlichen Leute im Dorfe jubeln den Flugzeugen ebenfalls zu. Von denen einige beim erneuten Überfliegen mit den Flügeln wackeln. In den folgenden Tagen wiederholt sich dieses Schauspiel noch mehrere Male am Tage und in der Nacht. Vielleicht bedeutet das etwas ? Bereiten die Russen nun wirklich den Angriff auf die baltischen Staaten vor oder ging es sogar gegen Polen ? Die Spannungen an den Grenzen waren angestiegen wie man unschwer aus den Radionachrichten beider Seiten erkennen konnte. Im Dorfe hatte man mit der Aussaat begonnen nachdem sie ihnen zwei Traktoren ebenso wie einige Pferde gebracht hatten, welche sich jetzt in einem neuerrichteten Stalle befanden. Vielleicht würde das Dorf eines Tages ja auch Strom bekommen ? Angeblich hatten sie Zippo bis dahin zwei Generatoren versprochen und daß sie noch mehr Deutsche herbringen würden, ebenso wie auch Baumaterial und weitere Dinge, welche hier benötigt wurden. Wer weiß. Unterdessen geschieht alles auch genauso. Es wird gearbeitet wann immer das Wetter dies erlaubt. Dann kommen wieder bessere etwas sonnigere Tage. In der Welt scheint an einigen Orten der richtige Krieg begonnen zu haben. Ursache war eine Reihe verheerender Terroranschläge in den großen westlichen Metropolen. Die üblichen Schuldigen kennt man ja. Auf dem Balkan ging es wieder los. Im Mittleren Osten dann genauso richtig. Bis auf einmal noch ein wahrer Terrorangriff zumindest den Meldungen zufolge gegen das Internet erfolgt. An diesem Tage sitzen alle abends zusammen und hören zunächst die deutschsprachigen Nachrichten eines russischen und anschließend die englischsprachigen irgendeines polnischen Radiosenders. Dann geht es plötzlich los. Wie Donner. Wieder. Eine ganze Abfolge. Es ist bereits dunkel geworden. Die Explosionen obgleich man sie nicht sehen kann müssen gewaltig gewesen sein. Haben die Russen zuerst losgeschlagen oder die NATO ? Auf einmal auch eine Explosion etwa anderthalb Kilometer vom Dorfe entfernt im Walde. Dort sind schon Dorfbewohner herumgewandert und hatten ein wenig gejagt. Da war doch rein gar nichts. Ein klarer Fehlschuß. Arne und Martin sehen einander an. Das war bestimmt eine Cruise Missile. Die NATO. Vermutlich hatten die Russen etwas, das die Elektronik in den Marschflugkörpern störte und sie weitab vom Ziele brachte. Noch eine sehr nahe bei der ersten. Ein paar Minuten später die dritte fast genau an derselben Stelle. Zehn Minuten darauf die vierte etwas weiter weg aber immer noch nahe dran. Der Wald brennt. Die Dorfbewohner können nichts dagegen tun. Sie haben keine Ausrüstung. Aber der Wald ist immerhin einen Kilometer weit weg und dazwischen liegt fast nur freies Feld. Dem Dorfe droht von dem Feuer keine Gefahr. Auf jeden Fall teilt Zippo aber Wachen ein. Die erste Stunde übernehmen Arne und Martin. Sie sagen ihm auch sogleich, daß sie noch weitere drei Stunden bleiben um alles zu beobachten, auf daß er dann erst jemanden schicken möge um sie abzulösen. Er lacht darüber und reicht ihnen die Hand. Allerdings geschieht in der nächsten halben Stunde nichts mehr in unmittelbarer Nähe. Dann in der Ferne verschiedene Explosionen. Das dauert über eine Stunde. Bis auf einmal ein gleißendes Licht am Himmel erscheint. Darauf folgt ein starker Donner aus der Ferne. Arne würde sagen irgendwo in der Ostsee. Dann aus zwei anderen Richtungen dasselbe. Etwas wie es scheint bei den Polen sowie unten irgendwo in Weißrußland. Danach völlige Stille. Atombomben ! Im Dorfe sind alle wach. Nur Kinder und Minderjährige befinden sich mit zwei Frauen in einem Hause obgleich Arne bezweifelt, daß sie Schlaf finden werden. Wie es aussieht haben beide Seiten etwas aus ihren nuklearen Arsenalen benutzt. Wenn es schon soweit gekommen ist, wer weiß was dann noch geschieht ? Aber vielleicht war das dennoch regional begrenzt ? Mit Martin und Basti sitzt Arne fast die ganze Nacht zusammen und weil es im Radio überhaupt keine Sender mehr gibt versuchen sie alleine herauszufinden was geschehen sein konnte. Wie es aussieht hatte die NATO mit Marschflugkörpern einen Großangriff begonnen, wenngleich auch mit wahrscheinlich fragwürdigen Ergebnissen. Dann hatten die Russen recht heftig zurückgeschlagen und zwar anscheinend gegen die im Zeichen von Schutz und Unterstützung vor den baltischen Staaten versammelte NATO-Flotte. Woraufhin Atombomben irgendwo auch auf Polen und Weißrußland gefallen waren. Das war alles was man bis jetzt

einigermaßen verlässlich sagen konnte. Daß allerdings seitdem nichts mehr zu hören war konnte man nur als gutes Zeichen ansehen. Aber selbst wenn dem so war, dann mußte man sich vor möglichem Winde hüten, welcher radioaktiven Niederschlag bringen mochte. Vielleicht konnte man dann nichts mehr von alledem, was sie gesät hatten noch essen. Aber höchstwahrscheinlich wäre das noch ihr geringstes Problem. Wenn man in Betracht zog, was sie alles auf dem Laptop gesehen hatten und worüber sie seitdem jeden Abend lange geredet hatten, so konnte alles nur schlimmer werden, solange bis es eine Seite nicht mehr gab. Vor einigen Monaten noch hätten Arne und Martin - von Basti einmal ganz zu schweigen - sich gewünscht, daß dies die Östliche Koalition sei, in der noch nicht einmal klar war, ob die Russen wirklich die Führungsrolle hatten. Heute aber ist das zumindest für Arne und Martin schon anders...

Vormittags. Flugzeuge. Zwei, aber sie fliegen zu hoch als daß man erkennen kann zu welcher Seite sie gehören. Eine Stunde später ein Hubschrauber. Russisch. Alter Mi-8. Den Wald wo mittlerweile alles weitgehend abgebrannt ist überfliegt er und die filmen da wohl etwas. Dann fliegt er dreimal über das Dorf bevor sie abdrehen. Einer der Neonazis welcher stets Radio gehört hat ruft nun alle weil er wieder einen Sender eingefangen hat. Einen russischen. Kaliningrad. Pausenlos gibt es Nachrichten welche manchmal jedoch von klassischer Musik unterbrochen werden. Martin hört lange zu und schildert dann allen das, was er mitbekommen hat. Der Dritte Weltkrieg hatte begonnen. Die NATO hatte hier mit einer großen Zahl von Schiffen, Unterseebooten und Kampfflugzeugen aus abgefeuerter Raketen angefangen. Diese hatten allgemein nur geringen Schaden verursachen können. Danach kam es zum Atomangriff auf Moskau. Von sechs Atombomben war nur eine detoniert aber das nahe den Vorstädten. Die Zahl der Opfer ist hoch und die Hauptstadt wird derzeit noch evakuiert. Die Russischen Streitkräfte hatten im Gegenzuge einen Angriff auf die NATO-Flotte in der Ostsee ausgeführt und selbige vollkommen vernichtet. Wie sie auch gegen die polnische Hauptstadt Warschau zurückgeschlagen hatten, wo die Zahl der Todesopfer wie auch das Ausmaß der Zerstörung ersten Berichten zufolge äußerst hoch sind. Daraufhin war ein großer Atomangriff des Westens erfolgt auf den alle Staaten der Östlichen Koalition genauso schwer antworteten. Dann hatten sie Namen der Städte vorgelesen, von denen man wußte, daß sie getroffen wurden was Martin mit Bleistift zu Papier brachte während ihm die Hände zitterten. Arne hatte es auch totenbleich mitangehört. Alleine in Deutschland sind das... - Großer Gott ! Allerdings war seltsam, daß außer in China welches schwer getroffen worden war in Rußland, Weißrußland und dem Iran trotz einiger vernichteter Städte viele Atomraketen entweder abgefangen worden waren oder aber ihre Ziele weitgehend verfehlt hatten, wie etwa jene die Minsk treffen sollte, welche stattdessen aber fünfzig Kilometer weiter detoniert war. Aber auch so waren die Schäden und die Zahl der Todesopfer in der Tat gewaltig. Zehn oder fünfzehn Millionen Russen würden es am Ende mit Sicherheit sein, denn viele würden in den nächsten Tagen an Strahlenvergiftung sterben. Aber auf der Gegenseite ist die Katastrophe noch weitaus größer. Alleine in den USA wird die Zahl der Todesopfer nach dem, was Martin aufgeschrieben hatte sicherlich um die hundert Millionen betragen. Wie es aussieht hatten aus unbekanntem Gründen eine ganze Reihe ihrer Raketen entweder die USA selbst oder andere westliche Staaten getroffen. Es ist unklar wie und weshalb das geschehen konnte, aber zumindest ersten russischen Angaben zufolge war es angeblich so. Einige Male verlas dann Martin unter Tränen und mit halberstickter Stimme welche Städte in der Bundesrepublik mit Atombomben angegriffen und wahrscheinlich vernichtet worden waren. Alle schweigen und hören zu. Berlin, Frankfurt, Köln, Düsseldorf, Stuttgart, Bremen, Hannover, Saarbrücken und Mannheim sowie noch zwei Dutzend mittlere oder kleinere Orte wie Ramstein. Zahl der Todesopfer ? Wenn Arne nur daran dachte drehte sich ihm der Magen um. Zwanzig Millionen ? Dreißig vielleicht ? Alleine die Strahlung würde noch Millionen töten. Er wunderte sich

allerdings nach einiger Zeit warum Städte wie Hamburg, wo er auch jahrelang gelebt hatte, nicht auf dieser Liste standen. Genauso wie es München und den Großteil von Bayern noch gab. Außer Berlin war wie es aussah nichts im ehemaligen Ost- oder Mitteldeutschland wie die Neonazis es nannten getroffen worden. Merkwürdig. Aber vielleicht hatten sie ja doch während er hier gefangen war dort das neue Luftverteidigungssystem aufgestellt, über das er schon seit Jahren gelesen hatte ? Arne denkt an Verwandte. Er hatte mit niemandem von denen mehr Verbindung schon bevor er in die Ukraine ging. Freunde ? Hatte er nicht gehabt. Freundschaft ist dort für die meisten Bundesbürger etwas Abartiges. Jeder nur für sich allein. Man achtet darauf, einander möglichst großen Schaden zuzufügen, um daraus für sich selbst den größten Nutzen ziehen zu können. Falls er einen Freund gehabt hatte so war das Martin. Aber auch das nur solange wie sie zusammen arbeiteten. Danach wäre jeder von ihnen seines Weges gegangen und hätte vielleicht mal dem anderen eine Geburtstagsmail geschickt. Hier war ihm selbst dieser Fascho-Zippo auf seltsame Weise zu einer Art Freund geworden obgleich Arne sich vor sich selbst dafür schämt, dies überhaupt irgendwie eingestehen zu müssen. Was ist jetzt mit dem Krieg ? Sieht aus als ob es auch in den folgenden Tagen zu keinem weiteren Einsatz zumindest von Atomwaffen mehr kommt. Während die russische Propaganda behauptet, daß die Östliche Koalition gesiegt habe, wobei die andere Seite nur deshalb nicht kapituliert hatte, weil sie so schwer getroffen worden sei, daß es dort weder Regierung noch Generalstab mehr gab. Möglich war es schon, obwohl Arne genauso wie Martin dies zumindest derzeit noch für Propaganda hielten. Basti traf unterdessen am schlimmsten, daß jener Staat den Andrej als Gebilde bezeichnet hatte und der ihm der liebste auf der Welt gewesen war nun nicht mehr existierte. Das war für ihn weitaus schlimmer als alles was in Deutschland geschehen war. Im Unterschiede zu Arne und Martin hatte Basti alles, was sie auf dem Laptop gesehen hatten entweder als Fälschungen oder Propaganda oder Wahnvorstellungen irgendwelcher Spinner abgelehnt. Der russische Rundfunk meldet in den nächsten Tagen, daß die russischen Streitkräfte neben den baltischen Staaten auch einen Großteil der Ostseeküste bis hinunter nach Danzig besetzt hatten. Nach einer Reihe schwerer Luft- und Raketenangriffe unterschrieb Schweden einen Waffenstillstand und erklärte sich ebenso wie auch Finnland für neutral. Dänemark und Norwegen taten tags darauf dasselbe. Nachrichten kamen auch aus Großbritannien. Während im Norden in Schottland nur zwei Militärbasen beziehungsweise Häfen getroffen worden waren hatten der mittlere und südliche Teil furchtbar gelitten. Im Radio hieß es, daß beispielsweise Satellitenaufnahmen von London als Beweise dafür dienten, daß von der Weltstadt fast nichts mehr übrig sei als eine verstrahlte Trümmerwüste. Arne und Martin vermochten sich dies gut vorzustellen wenn man berücksichtigte, was sie schon über die Lage in den USA und auch in der Bundesrepublik erfahren hatten.

Die Tage vergingen. Es kamen wieder ein paar LKWs vorbei. Der Arzt verpasst ihnen nochmals eine Schutzimpfung. Wogegen ? Er warnt sie, daß diese bei fast jedem eine starke Reaktion hervorrufen werde, welche wie eine schwere Krankheit tagelang dauere. Deshalb stellte er alle vor die Wahl, ob sie dies auf eigene Verantwortung annehmen oder ablehnen wollten. Vor allem für Frauen und Kinder besteht ein Risiko. Aber der Arzt betont, daß es sehr wichtig ist, weil die Möglichkeit besteht, daß es zum Einsatz biologischer Waffen gekommen sei und dies muß nicht, aber kann doch die einzige Rettung bedeuten. Alle willigen ein. In den nächsten Tagen ist das ganze Dorf schwer krank aber alle überleben und fühlen sich langsam besser. Die Russen haben ihnen Geigerzähler beziehungsweise Geräte zur Messung von Radioaktivität gegeben. Arne und Martin verpflichten sich umgehend, selbige zu bewahren und damit in der Umgebung überall Messungen vorzunehmen. Es regnet. Ein paar Tage lang ununterbrochen. Sobald es draußen wieder etwas trockener wird ziehen Arne und Martin sofort mit dem Geigerzähler los um überall zu überprüfen wo es Strahlung

gibt. Es wird etwas angezeigt, aber im ungefährlichen Bereiche. Sie hatten was den Wind anbetrifft wahrscheinlich Glück gehabt. Im Radio wird der weitere Vormarsch der russischen und anderer Streitkräfte der Östlichen Koalition gemeldet und das nicht nur in Europa sondern auch in anderen Teilen dieser Welt. Australien und Neuseeland sind indes genauso zerstört wie alle größeren Städte in Kanada. Die erste chinesische Expedition ist nach Australien aufgebrochen. In Saudi Arabien geht der iranische Vormarsch weiter. In Südosteuropa wurden nur Belgrad, Nis, Kragujevac aber auch Bukarest und noch einige nahezu unbekannte Orte getroffen. In Italien wurden Rom, Mailand, Ancona und Neapel sowie ebenfalls ein Dutzend kleiner unbekannter Ziele zerstört. In Frankreich waren Paris, Brest und Saint Tropez genauso wie weitere etwa dreißig mehr oder minder unbekannte Orte ausgelöscht worden. Aber weil sich dort nahezu alles Wichtige in Paris befunden hatte, welches dasselbe Schicksal ereilt hatte wie London glaubte Arne, daß dies allein schon ausreichte um Frankreich zu zerbrechen. Die Niederlande waren nach drei Atombomben sowieso erledigt. Österreich bekam eine auf Wien wohingegen weder Tschechei noch Slowakei und auch nicht Ungarn oder Bulgarien angegriffen worden waren. Die Türkei bekam eine auf Ankara und noch vier weitere auf verschiedene Ziele und zwar wie es aussah alle vom Westen. Spanien trafen zwei auf Madrid und eine auf Barcelona. Daß einige Länder überhaupt nicht getroffen worden waren bedeutete indessen nicht, daß sie sich den schweren Folgen wie radioaktiven Niederschlägen und vor allem den Flüchtlingswellen aus den Nachbarstaaten entziehen konnten. Was genau in den USA und in der Bundesrepublik, welche nach russischen Angaben als Staaten nicht mehr bestanden vorging, wußte man nicht. Noch mehr Tage vergehen. Plötzlich tauchen die ersten Fälle einer Art von Grippe im Dorfe auf. Das ist nun wovon dieser Arzt gewarnt hat. Er hatte ihnen gesagt, daß sie die Fälle besser hier lassen sollten, weil andernorts die Krankenhäuser sowieso überfüllt seien. Er hatte Zippo im Beisein von Arne und Martin noch ermahnt, daß die Erkrankten in Gottes Hand seien und man für sie nichts weiter tun könne als zu beten. Alles was die Medizin zu tun vermochte sei mit diesen Impfungen getan worden. Genauso kam es auch. Während Arne nicht einmal erkrankte befanden sich Martin und Basti tagelang im Koma an der Schwelle zum Tode. Beide überlebten allerdings. Im Dorfe gibt es nach einigen kritischen Tagen insgesamt siebzehn Tote. Ausgerechnet bei deren Beerdigung hört man einen Hubschrauber. Dieser landet unweit des Dorfes. Arne und Zippo laufen dem Manne der aussteigt entgegen. Andrej. Er fragt wer noch am Leben ist. Zippo antwortet ihm, daß es siebzehn Tote gibt während Arne zugleich hinzufügt, daß Martin noch schwach aber wie es aussieht durchgekommen ist. Andrej hat nicht viel Zeit. Er sieht Arne an und fragt ihn, ob er mit ihm nach Hamburg gehen könne. Arne ist zuerst sprachlos. Dann setzt er sich ohne weiter zu überlegen zu Andrej in den Hubschrauber, welcher schnellstens davonfliegt.

Hamburg. Die Russen hatten die Kontrolle des Hafens übernommen. Eilig errichteten sie dort einen Stützpunkt. Andrej und Arne sitzen im Hubschrauber und überfliegen die Stadt. Manche Teile sind abgebrannt. Entweder infolge von Kampfhandlungen oder jemand hatte alles einfach so angezündet. Kurz bevor sie losgeflogen waren hatten sie auf den Bildern einer Aufklärungsdrohne gesehen, wie irgendein Araber, welcher ein militärisches Scharfschützengewehr trug eine Villa offenbar zu seinem persönlichen Vergnügen abfackelte. Nun fliegen sie über verschiedene Stadtteile. Häufig liegen Leichen auf den Straßen die jemand hinausgebracht aber dann nicht mehr aufgesammelt hatte. Eine Stadt der Toten wie es auf den ersten Blick schien. Dann kam eine Brücke auf der sich viele Fahrzeuge gestaut hatten. Der Kameramann, welcher alles für die russischen Nachrichten filmte zeigt ihnen daß da unten anscheinend irgendein Mann ist. Der Pilot bringt den Hubschrauber näher heran. Der Kerl sieht so aus, daß man wirklich nicht sagen kann, ob er nun ein heruntergekommener Herr

oder ein besser gekleideter Penner war. Er begrüßte den Hubschrauber indem er mit einer Flasche Schnaps oder ähnlichem winkte. Die Überreste der Streitkräfte mit denen Arne in Verbindung treten konnte gab es zwar, doch nach mehreren Tagen Suche nurmehr insgesamt in Zugstärke. Das war alles, was noch von einer ganzen Brigade übrig war, die mehrere Stadtteile bis zum Beginn der Seuche gehalten hatte. Es hatte jedoch auch viele gegeben, die desertiert waren und über die man seitdem nichts mehr wußte. Die Einheit führt ein alter Feldwebel mit ergrauten kurzen Haaren. Die meisten seiner Soldaten haben auch schon das vierzigste Lebensjahr überschritten. Es gibt auch einige jüngere und alle sind wie man auf den ersten Blick erkennen konnte gebürtige Deutsche. Drei gehörten zur Besatzung eines Unterseebootes und hatten sich später der Einheit angeschlossen. Die restlichen stammen fast allesamt aus der Brigade, welche sich dann während der Seuche aufgelöst hatte. Sie berichten wie sie gezwungen wurden, Befehle auszuführen wie das Aufsammeln alter und kranker Personen, welche sie dann in Bereiche bringen mußten wo diese massenhaft ermordet wurden. Einige Soldaten hatten diese Befehle verweigert aber es kamen Gestalten von Privatfirmen von denen sie dafür dann erschossen wurden. Genauso wie diese Angehörigen verschiedener Dienste der Bundeswehr in Wahrheit Anweisungen erteilten, während die Offiziere bis hin zum Obersten nichts weiter waren als gewöhnliche Befehlsempfänger, die nur die Befehle ihrer Gebieter sowie deren Abgesandter entgegennahmen. Sie reden weiter über Dinge, die sie getan hatten bis Arne sich beinahe übergeben muß. Andrej fragt sie in aller Ruhe warum sie das gemacht haben. Die Antwort lautet, daß sie am Ende doch nur Befehle ausgeführt hätten. Arne erinnert sich daran, was er auf der Führungsakademie gelernt hat. Daß es auch Befehle gibt, die ein Soldat um keinen Preis der Welt ausführen darf. Das waren offensichtlich alles nur leere Worte in Friedenszeiten. Genauso wie viele weitere hohe moralische Maßstäbe dieses Systems wie ihm im Kopfe herumschwirrt und ihm ist dabei, als habe man ihm etwas furchtbar bitteres in den Mund geschoben. Andrej sagt, daß von heute an Arne den Befehl über diesen Zug hat. Was ? Aber Arne ist nicht nach Streit zumute. Ihr Auftrag besteht darin, nacheinander durch die Stadtteile Streife zu laufen. Um überlebende Personen zu finden und diese in das neue Aufnahmезentrum zu bringen, welches die Russen in einem Hotel unweit des Hafens eingerichtet hatten. Andrej empfiehlt ihnen aber noch vorher alle im russischen Stützpunkt zu erscheinen um dort ihre Uniformen zu wechseln. Denn wie er feststellt mochten die ihrigen bei der überlebenden Bevölkerung der Hansestadt nicht unbedingt beliebt sein.

Arne legte das Buch, welches Basti geschrieben hatte beiseite. Er erinnerte sich wie er damals an dem ausgebrannten Gebäude vorbeikam, worin sich die Redaktion einer Zeitung befunden hatte, für die Basti tätig gewesen war. Wie sie Streife auf der Reeperbahn liefen, wo schon in den Vorkriegsjahren die Geschäfte kaum noch gingen, weil mit jeder neuen Flüchtlingswelle in sämtlichen Stadtteilen auf jeden Fall alles was mit Prostitution zusammenhing immer billiger zu haben war. In vielen Vierteln mußten sie Masken tragen und in den Gebäuden war es oft noch schlimmer. Manchmal erwachte er auch heute noch nachts aus dem Schläfe und rang nach Luft weil er wieder geträumt hatte, er befände sich erneut dort wo nur überall Leichen im fortgeschrittenen Stadium der Verwesung herumliegen. Andrej hatte Arne dann nach zehn Tagen zum Verwalter der Hansestadt Hamburg ernannt. Dies bedeutete, daß Arne so eine Art Bürgermeister einer Stadt war, in der sich gerade mal noch etwas mehr als neunhundert Überlebende befanden. Es gab auch viele die zu Beginn der Seuche aus der Stadt geflohen waren. Ein großer Teil von ihnen war allerdings aus reiner Unwissenheit in die falsche Richtung gezogen und in strahlenverseuchtes Gebiet gelangt. Arne und seine Männer waren dann tagelang hauptsächlich damit beschäftigt überall Warnschilder aufzustellen. Einen Monat später kamen dann auch Martin und Basti. Im Dorfe gefiel es ihnen nicht mehr, seit eine Frau Zippo eine große Hakenkreuzfahne genäht hatte, welche nun in der Mitte des

Dorfes wehte. Die Erkundung der Umgebung Hamburgs wurde weiter vorangetrieben soweit dies möglich war. Nach über einem halben Jahr kehrte Arne nach Kaliningrad zurück, welches nun wieder Königsberg hieß. Dort und in den anderen Teilen Ostpreußens hatten zehntausende deutscher Flüchtlinge ein neues Zuhause gefunden. Ziemlich strahlenfrei und was auch immer jemand denken mochte unter weitaus besseren Bedingungen als in den Gebieten aus denen man sie evakuiert hatte. Arne erhielt in Anerkennung seiner Verdienste in Hamburg und weil er immerhin ehemaliger Militärattache an einer Botschaft gewesen war das Amt eines stellvertretenden Bürgermeisters. Besonders der neuen deutschen Bevölkerung verpflichtet. Martin wurde alles mögliche vom Referenten für Bildung und Kultur bis hin zum Direktor des Stadttheaters und Vorsitzenden der Kant-Gesellschaft. Basti blieb auch dort und widmete sich der Malerei sowie natürlich auch dem Journalismus und der Schriftstellerei. Über die Jahre änderte er seine Ansichten in vielen Dingen genauso wie dies auch Arne und Martin taten. Denn in dieser neuen Welt gab es keinen Platz mehr für das was sie einst den Menschen in die Köpfe gestopft hatten, welche dies dann alles geglaubt hatten - einfach weil sie niemals wirklich die andere Seite hatten hören können. Arne saß noch etwas hier nahe dem Meere herum. Sah zwei Schirmflugzeuge wie sie über das Wasser flogen. Drüben lag die Stadt mit ihrer neuen Festung. Wie auch sovielen weiteren neuen modernen aber auch im klassischen Stile errichteten Gebäuden. Die Stadt sieht von Jahr zu Jahr besser aus und entwickelt sich weiter. Und das nicht nur weil Arne nun schon seit fünf Jahren Bürgermeister ist. Er beobachtete wie die Sonne unterging ganz so als ertrinke sie im Meere. Etwas später muß er noch zum Abendessen. Der Führer der hiesigen Aureanischen Bewegung hatte ihn zu einem Gespräch unter Freunden eingeladen. Wie immer im besten Hotel und Restaurant der Stadt, dem „Klops“ weil dieses nun einmal ihm gehörte. Höchstwahrscheinlich wird das Gesprächsthema jenes neue Denkmal für die Verteidiger der Stadt in allen Kriegen sein. Ganz sicher wird er dazu noch einige Vorschläge und ausgefallene Ideen haben. Denn dafür war Zippo ja schließlich bekannt.

ENDE

TRIDENT

„There is nothing as unbelievable as the truth.“

Ambrose Bierce

They managed to follow the latest news at least to some point. What they got then from Command basically confirmed that while adding some more or less important information. What had happened would take even the most retarded rednecks no more than two minutes to call it either a digital, virtual or electronic 9/11. As a matter of fact someone had managed to attack not just the internet as such but also to infiltrate the most highly protected internal networks in a yet still unknown way. It is also not known who is behind this. Some terrorist groups ? Rogue states which are today more or less openly allied ? Maybe even all those who hate the West and especially the United States got united for this attack ? Dwight thought about it. Most people on this planet were hating the Western Coalition. That for sure. Even if he would never speak his mind before the crew or other officers he recognized how these enemies got every right to do so. The last true president was JFK. That was why „they“ killed him. From then on all were just paid actors. When Dwight was a kid they got Ronny Reagan. For whom at least it was pretty clear that he as a professional actor performed quite well. While all the others did it the way that even if Dwight was calling them all the names he ever could then still he was talking way too well about them. As far as the state and the economy were concerned they had really fucked things up. Although the worst was how they had screwed the Armed Forces this way so today there were just Yesmen - or guys without any backbone who would do everything for money or some higher rank - in all key positions. From the day when Dwight joined the Navy more than twenty years ago things had just gone worse every year. There had been some generals, admirals and many with lower ranks who did well in time draw attention to weak spots but certain guys saw them as troublemakers and forced them either into retirement or put them into places where all they could do was to wait until they would be retired. They were troublemakers just because they were thinking by themselves. Troublemakers because they took it seriously how they had taken their oath on the constitution and not on some president and least of all on some shadowy circles who are the real government. So many times Dwight had wished he could just shout it all out into the faces of everybody. Most of all towards all those who got high ranks not because they earned them or as they were qualified but simply due to political reasons as they were puppets of the „Shadows“. Dwight used that term because Jews was wrong since among them there were many who were obviously not Jewish. Masons ? Maybe. But whatever was related to that mostly used to be strange theories coming from suspicious people who were also spreading any kind of bullshit. That was why to him the term „Shadows“ was the appropriate one. Dwight could still be thinking on his own for hours about all this and how it all evolved into that situation today. For now one might just ask whether what was happening might be part of their plan or that really someone had managed to doublecross it ? Because judging by what is known the USA were already hit extremely hard just by that attack on the internet then furthermore on the Wallstreet and nearly all important parts of both the administration and the economy then yet even on the military-defensive infrastructure. Did those who got billions deliberately destroy their own money ? Surely they got lots of gold. In the end they might turn out even more rich and powerful. Perhaps. They just wanted to get some real „casus belli“ ? They got it for sure. But what about all these conflicting orders which had been sent and were received here before any kind of communication went down ? Some surely came from the Shadows and their minions. No doubt about it. That the Armed Forces of the United States of America were to launch an all-out nuclear attack as a first strike while still it is unknown who really is behind it all now. As Dwight saw the targets he felt as if he just got packed into ice.

No military ones at all. Just some Chinese major cities but also bigger places in India, Pakistan and even Indonesia. That was why Dwight requested confirmation three times even if he was nagging them. What they got were different orders each of which was conflicting with the others. Dwight could only imagine how there were still some guys in the Armed Forces trying to stop this madness. That some foreign power might have issued these orders was also not impossible at all. Who knows. Dwight after some tough talks with his officers had decided that his Seawolf submarine would stay on alert but that at no cost they would launch any Trident missile with which they could hit targets in most of the world from here near the Phillipines without any problem. Dwight had also ordered that while different commands were coming from the same source it was better to turn the sub into another direction than the one they got previously scheduled. Contact with Command on all levels were broken. Meanwhile they caught some radio stations. While the sub goes on into the unforeseen direction the crew were listening to these broadcasts.

First officer Lou and Dwight are friends. As far as you still got that in the Armed Forces of today. If Lou would get his own command tomorrow maybe just some birthday email might remain as the only contact between them. But as long as they are together in here they may fully trust each other what unfortunately is also very rare in the Armed Forces today. For offers like more money or a higher rank or if that does not work threatening them with the court would turn nearly everyone into the worst kind of traitor. Lou had already several times in private discussions made clear to Dwight how he does not like the government and its policies at all. It is just that he too of course is very careful to whom he is talking. Most of all whenever second officer Lieutenant Palmer is present. About him Dwight and Lou had concluded how he would make an excellent political officer on some Soviet submarine. Or now with the North Koreans. Palmer has also been the only one from the crew who immediately after the first orders came in to launch a nuclear strike as if everything was about his birthday party nearly started to shout of joy. Then he even in front of everyone dared to hold Dwight a lesson about the likely consequences if this order was not executed under these circumstances referring to him as „Commander“ and not as the captain just as if he got some higher rank himself. Real asshole. Dwight calmly listened to him and while staring him right into the eyes he repeated what he had previously ordered on his own. As Palmer realized how he could not count on any support from others he turned silent at least for some time. Surely he was already working on his testimony before the military court as Lou later gave his comment with a lowered voice. Everybody is listening to the news from one station. Strangely enough how Palmer did not have any objections. It had come to the use of atomic bombs. It is clear that the USA had started it. But it looks like things had not worked the way they wanted it. Some presumably had missed their targets while others had even hit the wrong ones. Probably some had even obliterated some places in the United States. Dwight was just thinking that if this was really true then it was the worst case of „friendly fire“ ever. Where did such information come from ? Dwight believes they are from sources inside the US military. The Eastern Coalition gave a strong answer. Nobody of the crew is saying a word. Nearly all of them got families. What did some guys expect ? That the Russians and the Chinese and the others would take it all up the ass while atomic bombs would turn their countries into mirrors ? Of course they had retaliated. Palmer really knows when he caught the worst moment to open his mouth. Saying how that retaliation surely would have been way much weaker if only some on this side would have executed their orders in time. Dwight can hardly hold back not to punch that idiot in the face. He sees how Lou is thinking the same. Calmly he addresses him as „Mister Palmer“. It is a matter of fact how all targets of this submarine are cities. Where surely nobody did hide ICBM silos beneath some malls, hotels

and kindergardens. But Palmer hits back how this was exactly what the enemy wants everybody on this side to think. Command would not have chosen these targets for no reason. That is why he would keep on demanding how the missiles should be launched as soon as possible. Most of all in retaliation to the mass murder they had committed on innocent Americans. Unfortunately this works with some of the crew as one can see. Lou is letting all of them know how the real function of nuclear submarines is not to launch a first strike. But in contrary they are the last guarantee that whoever attacks the USA regardless of likely success will have to pay the price which without any doubt will be annihilation. As if it came in support of Lou everybody turns quiet when there is some really interesting news on the radio. That says how the enemy has by a so far unknown method likely managed to track down and destroy several US nuclear submarines. Palmer stresses how this has to be propaganda and that said radio station thus proved itself as a tool of psychological warfare against the USA. Lou calmly orders the radio operator to search for any others and he finds some probably in Spanish and one in some Asian language nobody knows. Dwight adresses the crew. Over the microphone he tells them how this submarine did not take part in the first attack but that it will remain fully operational in case it had to deal a final blow to any enemy when time may have come. If the Trident missiles were launched at the designated targets they would obliterate many cities and one may freely say how the results were dozens or maybe altogether up to two hundred million dead. Dwight wishes to express his condolences to all those who may have lost some loved ones telling them how he himself does not know anything about his family. The wish for revenge is understandable regardless of what really happended. But everyones duty is now to remain calm and to keep doing his job fully focussed the way they learned it. At least until all that happened as well as the overall current situation will be known for sure. Let us wait until some new contact with any higher commanding section could be established. Dwight still wanted to say a few words but sonar reported a signal. He immediatly finished by wishing that God may bless them all.

What is that ? It is very fast. A sub ? At this incredible speed ? Dwight has of course read a lot about some new Chinese and surely Russian submarines too. The cavitation technology as such had already been invented by the Germans in WWII. For more than years it is known in public how the Russians and even the Iranians and most likely the Chinese as well got cavitation torpedoes. The Russians had called their first ones „Shkval“ and they surely got improved new versions for quite some time already. While the Iranians as far as Dwight managed to figure out did not get theirs from the Russians but were building them on their own following German blueprints from the early nineties of the last century. Somebody had provided them with everything former West Germany got planned as military projects since nobody really could imagine how anybody else could ever use these blueprints. But the Iranians obviously made it building everything from new assault rifles to the most modern aircraft despite all the sanctions even going into mass production. The few news he heard from that region was how they had used exactly these arms to fuck the American forces straight in the ass. Probably they had even wiped Diego Garcia off the map. Some of their missiles have hit targets in Europe even if that news was just spread by some radio amateurs. Which sounded quite strange. Some modified ICBMs instead of warheads had some payload of special equipment which they exactly dropped at assigned coordinates. Thus they have succeeded in winning some battles in key locations for themselves or their friends or brothers or whatever. Dwight does not have any doubt how this radio station is directly connected to military intelligence circles of the US for whom this is the only secure way so they can at least try to provide information and guidelines to those who are still left from all parts of the Armed Forces. Lou also thinks that way and about Palmer who gives a damn. If they had

managed to track down other submarines – which surely did not have some duds as captains how Dwight knows pretty well – then how did they do this ? Did they have the secret positions ? For sure. Maybe from hacked computers ? Or had they succeeded to find them using some other methods ? Communication. Satellites. Who knows. The signal of this fast enemy is getting closer. Dwight forbids all activities which may cause any loud noise. Orders the sub to stop just after dropping itself somewhat down where millions of years ago there might have been some beautiful valley. The ordinary torpedoes are to be ready. Basically they are still the old standard ones just in some silent swimout version so that the enemy might not see exactly where they got launched from. At least theoretically. The signal lowers its speed. Then at once there are four other signals closing in fast. Torpedoes ! Dwight just hopes they got conventional warheads. Countermeasures ? They might save the sub from just two of these torpedoes. Dwight orders to do nothing. All are watching him and even Lou does. But they are listening. Torpedoes coming in fast. They must hit something. But Dwight exactly knows where they are now and that there is the wreck of a sunken ship on the bottom of the sea near them. It has been his hobby for years now to mark all wrecks on his personal map as well as to do cartography of the sea bottom. This is even not some lucky case for if they would have made it further they would have many more wrecks mostly from the WWII era. It was surely not by accident that he has ordered to set out certain devices exactly there. Everybody is waiting and watching. Counting the seconds. Palmer looks close to falling unconscious. Explosions. First one. Second. Closer. Third. Everything is shaking. Fourth. The shockwave even as it caught the sub as quickly turns out did not cause any serious damage. Warheads luckily were not nuclear ones. Although something still much stronger than everything the USA got in store. The signal of the other sub is slowly getting closer. Lou is just watching Dwight when he will give the order to fire their torpedoes. But Dwight really is waiting until the very last moment. So that they might not have enough time to react. At least he hopes so. Whatever is that one who went hunting for them who knows which unpleasant surprises it might still bear within itself. But now we will see who is fucking whom. Fire ! Two going. It is all just a matter of seconds. They are all feeling the strong shockwave. Then eternity once again may be counted in seconds. In the end it is clear that there is no more signal. Whoever had tried to take them out apparently lost that duel. Dwight orders to set course into yet another different direction. Full speed. No more radio. All is just quiet. While the Seawolf disappears into dark waters.

Taiwan. Once called Formosa. After some time of careful moving in the vicinity. Judging by all that is known the Red Chinese first attacked using lots of conventional missiles. Thus they succeeded in neutralizing seventy percent of Taiwans defensive power. The National Chinese how most Taiwanese still today were calling themselves with the rest just could not hold out. That they had some quite modern Armed Forces now was meaningless. Small area. Nearly every site well known to the Reds. Most likely Air Defence just to make sure had been also sabotaged well in time. What they were able to conclude from the broadcasts made by the Red Chinese now from Taiwan which were translated by their expert for these languages Josh Waynewright was that despite many destroyed cities along the coastline the Chinese had still succeeded in occupying Taiwan. They had even started invading the Phillipines. Josh looks like someone Hitler would have immediately recruited for the SS but he knows many of those languages these yellow ones are speaking as if he lived among them for years. Okay something was propaganda for sure but they had taken Taiwan without any doubt. Then one time he is translating some part of their news broadcast and is visibly shaken by that himself. Everybody is listening. He heard how they said that so far they had managed to track down and destroy seven out of eight American submarines which had not been sunk before or soon after the beginning of the real war. Dwight and all crew members feel as if their blood got

frozen. About whom they may only be thinking ? Maybe there was another sub somewhere in the Atlantic ? Maybe ? Related to everything concerning „maybe“ always one had to take into account how the enemy was neither stupid nor blind. Surely they know there is still one sub with full capacity to unleash hell on earth at least in some parts of the world. Who may know who is issuing orders in there. Who knows if someone turns mad at what targets those missiles - from which one assumes that every single one may carry several warheads of fourhundredseventyfive kilotons each – may be fired. The world has already seen vast destruction. Most of all the USA and China were suffering. The Eastern Coalition stresses that there was nobody left on the other side they could have peace talks at a higher level with. That is why they had unilaterally declared cease fire two days ago. Means that they are calling upon all that is left of enemy forces either to surrender or at least to get into contact so there might be talks about the conditions under which hostilities were ceased. Dwight does not think about surrendering. Neither does he have thoughts about contacting them that way. Nor does he have any intentions to act some way like Battlestar Galactica. First he just wants to know whether there really is nobody left from his side. But also that his sub and its crew will be safe and that no one could say they were not staying true to what unfortunately already for a long time one could only find in some movies. Dwight orders to get as close to the Chinese coast wherever it is possible. There they will surely be least searching for them. Apart from that he assumes in which way they managed tracking down the others. This will not happen to him. Listening to radio broadcasts will be most they can do at least until further notice. They went on. But about ten hours later he got called. There is a signal. Not hostile. More like some SOS. On the surface of the ocean. As if somebody is swimming there in some small boat or something like that. A trap ? Maybe. Dwight still orders to set course there. He does not know himself why he did that.

Regardless of the risk they went up. Where enemy planes and most likely satellites might spot them. They saw the small rescue pod. Two within. Marines. Pilots. If they had met in peacetime in some pub they would not have even spit at each other. But everything is different this way. They are already quite exhausted. For days they were hungry and even thirsty. They had already lost any hope that somebody would pick them up. They thought how either their SOS device was not working properly anymore or that the whole world had turned to shit so they might be the only ones still alive. In that condition they were drifting helplessly in the sea for days. They honestly confess how they already thought about committing suicide. Their names are Nate and Xavier. Their carrier with its entire group of other vessels got destroyed as they were told they had to come to the aid of Taiwan. They flew towards their target and fired everything they got but those on the other side gave them one fucking hell of a welcome. With the heavily damaged plane they had made it to fly away across the sea but they had to eject in time. They only got the most essential things but this rescue pod somehow came swimming their way as if someone had prepared it as soon as they found themselves in the waves. Naked truth. There has been a small amount of supplies inside as if someone had got it ready but did not get in so he could use it. First days they still got hope that some helicopters would spot them. Then they did not care anymore who would pick them up as long as they were just rescued. When that also did not happen they had their theories why not. Most time they had spent arguing whether the missile which destroyed their carrier was a Dong Feng or rather some new yet absolutely unknown one. Xavier insisted on known facts for which he always might quote wikipedia as a source while Nate judged more following his own estimations. After a few days they somehow managed to agree that it used to be most likely some modified version of the Dong Feng. If only for the sake of not perishing over some argument. No news from them. All they know is what had happened until they were forced to eject. Lou says how Super Hornets are not the most modern ones

anyway but they keep quiet. Means they apparently had been pilots in some other type of plane surely of the newest generation. Their order was not to talk about that to anyone and they were still keeping it that way. Understandable although right now nearly ridiculous. Never mind. They should have some great dinner and get some sleep while the sub was heading for its destination. There are no more signals on the way. There should have been at least some transport ships but there are not any. On their news they say how they keep on searching for that one submarine. Apart from that what they themselves are admitting how much damage they had taken and how many estimated casualties they got already speaks well for itself. After all this they were showing any mercy to the crew of a sub full of these missiles ? My ass ! One should better not even think about what they might do to them. Just as they had sunk the other ones they would do this one too without any warning or attempt to contact. Now as they realized how they failed doing so they wanted Dwight to surrender the sub just like that ? They should fuck themselves ! Dwight had Shanghai and Nanjing on the list. Just let us see how things are looking like there. Not that we listen to what some are telling us but to see for ourselves. Moving on. Without any disturbance.

Nanjing. Known for that massacre committed by the Japanese before WWII. How many hundreds of thousands of Chinese they had killed was something historians were still arguing about today. Right now it can be said for sure that after these nuclear attacks obviously with several warheads at once there was not much left of the city. Same for Shanghai. From the Chinese there are no or at least no visible efforts to do anything within these ruins. Everything is being watched and recorded through the periscope. Radiation is quite strong according to data from devices they had sent up. Are cities for example on the West Coast of the USA today looking just like that ? Most certainly. That was why not even that asshole Palmer was proclaiming this a great victory. Dwight knows how he is from California where at least as one might ask the other parts of the – now most likely former – USA the worst assholes are coming from. Dwight is thinking. He is all that judging by what is known was still left from the real striking force of the former USA. It is up to him to decide how to make use of that now. Will he slaughter dozens or even more millions of people ? Anyhow some targets already got it all from others. Hence priority was a true selection of new targets. Which nobody will send him as an order since superior command sections do not exist anymore. He does not have the power to destroy the whole world but surely much of what is still left from what used to be before. There can be no doubt about that. But would he just do it and most of all why should he ? So he could die being probably the worst mass murderer ? Who had after the war - in which his side obviously got wiped out while the other side had unilaterally declared cease fire – wiped entire countries or what was left of them off the map ? Did he long ago become an officer for that ? How had Kennedy decided when they had urged him to start a nuclear war against the Soviet Union ? They did. That is a well known historical fact. Back then the USA were still ahead in many areas. While today every third world country with some ambition may fuck with the USA just as much as they want. All that goes on until the US are mass murdering civilians. But for every civilian killed the other side will get ten new fanatical fighters. No wonder how it came to these worst terrorist attacks until then which had caused all that shit now. And who knows what really stands behind all this. Who in the end was expecting to gain the most from all these horrible crimes. How many people are already dead from the beginning until now ? It is not known for sure and maybe it never will. But Dwight by evaluating all available data thinks that there are surely between six and seven hundred millions. Probably even more as many will still perish from the dose they caught. Better not to think about those future generations who will suffer from cancer and what not as we have already seen with these Japanese from Hiroshima and Nagasaki. What had been

dropped upon them back then was just some fisher price stuff compared to what has been used nowadays. Dwight is thinking of his wife. He really found a good one and he can be sure she would neither go somewhere to get drunk nor fuck the whole neighborhood. Kathy had given birth to a son and a daughter. Whenever he came home she was waiting for him with the kids. She left the children with some relatives then so she could at least be some days alone with her husband. However he may think about it Dwight could not say he would have ever found a better wife. They were living close to San Diego. In fucking California but who cares. The neighbors fortunately were not assholes but really nice people. Lou got in to ask something. Dwight already knows what it will be about. He will address the crew. His decision is to turn back. West Coast. Let us see how things are over there. If necessary we can hit all the targets easily from that distance as well. Or we will position ourselves wherever we may need to. We are going home. Dwight is watching Palmer as he speaks about that. That one is hanging his head down.

L.A. the city of angels. How many inhabitants were rotten scum one now better should not ask. They had still went way down to Australia but there everything had been destroyed. Same goes for New Zealand. Then nothing more. Back to the USA. Nobody had spotted or tried to stop them. Several times they had driven on the surface. Hawaii. Whatever the fuck was wrong with someone to hate that beautiful group of islands he had one or as it looks like even two warheads left to flush it all down the toilet once and for all. Now Los Angeles also got a full asswhoop. They launched one drone which overflowed many areas before crashing due to lack of fuel. With his team Dwight was watching it all on the screen. Dwight would like to go down to Mexico. Of course for personal reasons. But some crew members are from the area to the North and many got their families somewhere up there. Maybe just L.A. and Frisco were the only ones who got destroyed? Five crew members who are from the city or vicinity of Seattle are stressing how their city has not been of any list being read on the radio. Maybe no bombs had fallen there. People regardless of how tough they may get it today at least had survived. Or that we were going even further to Canada. Or to Alaska even though it is not known whether the Russians are up there or if these were just rumours. Kathy. Dwight Lionel III. Little Susan. Maybe there also no bombs were dropped so they either went somewhere in time or got evacuated. Kathys brother Paul is some survivalist freak. Once he told Dwight how he had dug some secret bunkers in Mexico. For he claimed to know there would be WWII. And then the USA would really get fucked. But he as a smart guy would leave for Mexico in time. One day he showed his skills to Dwight. He fired a hundred bullets at some target which he missed entirely. What made Paul even laugh. He pointed out how everybody could hit that target at this range. While what he did had to be seen as some real piece of arts. Dwight had just watched him and concluded how it was better not to comment on that. To what Paul laughed once again while putting in yet another clip. Then he fired it all and from the middle of the target he had to hit there was hardly left more than one big hole. The only hope Dwight got for some weeks now is that this nutjob still thought about his sister and her children and that he took them with himself and his crazy bitch of a wife and the four sociopathic kids he had managed to breed with her somewhere so they are at least still alive. Paul also probably had been hiding any kind of stuff there so he had something he could trade after a real war as he does not think that anyone would still sell him something for dollars and least of all that they would take some credit cards. Dwight prays to God that this lunatic Paul had really made it to move in time so that Kathy and Dwight III. and little Susan are at some safe place even if they were among these Mexicans who are just one level above the Blacks. Surely there will be hostile behaviour towards Americans especially after these events. But if Paul did not lie he found the right place where he even had friends with whom he did business already for some years. Most likely guns as Dwight can not imagine how Paul would ever

have anything to do with drugs. And that he was just smuggling some fireworks Dwight also would not assume. In the mean time they were passing Frisco. Nothing left of the city. Golden Gate Bridge had partially collapsed. The Chinese might have dropped at least two A-Bombs or even three. Same had happened to L.A. which got hit even by four or five. Likely in retaliation for all their cities. Maybe some ICBMs had come from the Russians too. Who knows and after all it is not important anymore except if Dwight would decide to launch his missiles though. But he does not have any such intentions if he ever had them at all. He just talked about it to calm down the crew. Some villages and towns along the coast had been abandoned. Not difficult to guess why. But the level of radiation went lower the closer they got to Seattle. Obviously the city for unknown reasons got lucky. Dwight and Lou were talking about the possible reasons. They get to the same conclusion. That for the Chinese or the Russians or whoever might be able to launch an invasion this city on the West Coast would become their main base. Palmer also gives his opinion according to which the submarine should give the inhabitants of Seattle some show of US strenght. If the enemy had really occupied Seattle then this sub was due to attack and sink their ships which are providing them with all necessary supplies. By using torpedoes and tomahawk cruise missiles. Dwight at least has to acknowledge how this time even that asshole Palmer may be right. Depends just on the overall situation. If the USA did not surrender then it is their duty to keep on fighting. Maybe the Russians had occupied Alaska ? Maybe the Chinese are already in Seattle or some number of their ships are at least underway ? One needs to get up there carefully. Listening to radio stations if there are some. Unless they were morons - and there is no sign by now that they are - then surely Chinese and Russians got their hunter submarines waiting for them near the city. Who would feel like Christmas if they went into some harbor as for some parade. So they may even capture the most modern Seawolf carrying enough Trident missiles to destroy much of what is left of them. Just because of that they will consider it a constant threat to their security. Presumably they also got satellites which are still working. With them they were surveying all the harbors into which the Seawolf might sail. Dwight one more time reminded the crew to remain at the highest level of awareness and readiness. As if he knew pretty soon there are signals in large numbers.

There are radio stations. American ones. First they are catching one that sounds very patriotic. They are broadcasting good news apparently coming from military sources. There are many important facts and information. The Chinese after taking Taiwan had occupied the Phillipines. Then they were setting up bases in Indonesia and recently in New Guinea too. Australia and New Zealand both got hit very hard and estimated casualties due to the atomic bombs and the following conditions were running at more than half of the population. Japan got two A-Bombs on Tokio and a large number of hits by missiles carrying conventional warheads causing great damage there. The new Japanese government had signed a truce. It will remain neutral but has to allow Russian and Chinese bases on its soil as well as it was to provide them logistical support. India got several A-Bombs presumably from the US which had to be for Iran but due to unknown reasons they went that far astray. Similar cases had been reported from other regions as well. It was even been confirmed that dozens of ICBMs from the USA had hit targets in North America and Canada. Dwight recognizes how just that leaves a mark on the crewmen around him. He may well imagine what blow it is dealing to the rest of the crew. It has also been confirmed by sources of the former US Armed Forces that the Russian and Chinese retaliation basically went against military targets. Former Armed Forces ? Former ? Everything becomes clear to Dwight as he keeps on listening to these broadcasts of „Radio Free America“. They are calling upon citizens to join the „Second Revolution“. Lou just puts it all short to „Militia“. Paramilitary right wing units. Freaks. Neonazis. Religious fanatics. Who are now of course using the opportunity to destroy all that

is left of the US so they may establish something between Wild West and the Third Reich instead. Looks like at least some parts of what is left of the US Armed Forces had joined them. Meanwhile Seattle still was not under their control although they had already announced how it soon would be. They catch some other stations. Mostly similar ones but also some from Seattle and the surrounding area. There is chaos in some parts of the city. Sometimes there is some tough street fighting where often nobody even knows who is fighting whom for what reasons. The overall situation on the West Coasts according to all available data is as follows : From Camp Pendleton to Vegas and from Lake Tahoe to Coose Bay you can forget about everything. But from Portland to Seattle and from Spokane to Boise a bunch of conventional missiles had hit military targets only. While Vancouver in Canada and Salt Lake City in the USA again got destroyed by A-Bombs. These various militia units who had formed the so-called „Northwestern Free Army“ are holding everything except the city of Seattle with its surrounding area. There is also news of special importance to Dwight. San Diego had not been wiped off the map but just like Tijuana in Mexico its population got evacuated. Now the line goes from Mexicali to Phoenix and from Albuquerque to El Paso. If Dwight remembers well Paul once mentioned some place way down Mexicali. Means there is a chance that his wife and kids are still alive. They may also be in some FEMA camp in Arizona. Lou is cautioning as there are some signals. Those are other subs indeed. There are three of them. Dwight does not even have to think if they might be American ones or not. One had positioned itself close to the coast near Portland. Looks like it lay there as if they went on vacation. The other two are patrolling the area. Yet it is way too dangerous to get close to them. Assumably they had set up that one as an easy kill so that the other two could finish them off in return more easily. A trap. What else could it be ? Dwight decides that after nightfall he would get into a boat along with three volunteers moving ashore. So they were doing recon for some days as they needed to get first hand info about the situation. Then they were to return and see what had to be done. Palmer immediately volunteers. Dwight does not feel happy about that but maybe it is better having him next to himself. The others who were even close to fight with the crew about it are those two pilots. Nate states how he used to live for years in Seattle and Portland as a kid. Xavier stresses how he got some relatives in Spokane and that he knows Portland and of course Seattle too. There are some more crew members who were born here or got family there. Dwight does not feel happy about having to reject them in joining but in the end those two Marines got that big fortune of having special training as well as major knowledge about planes. The team gets ready while Lou will remain as commander all until Dwight will not get back. With him one can at least be sure how there will not be any shit hitting the fan. The sub is diving immediately after they got on their way. Ahead the coast is waiting. They are grabbing their assault rifles tightly as one never knows. They landed. Need to hide the boat. All is done within darkness. Then they move on first as close as possible to that sub which is there as if it came on vacation. Let us see what this is about.

Dwight holds the binoculars. This one at least concerning its type was Russian. Typhoon class. Nate whispers if they should go hunting for the Red October ? Dwight keeps on watching everything. Some are getting on the shore. There is some activity on the Typhoon too. Dwight can see how those who came with SUVs are Americans. Without any doubt members of the so-called „NFA“. Among them there are some foreign soldiers too. Russian officers and one who is likely to be Chinese. Two boats coming in from the Typhoon. Full with some supplies. As far as Dwight got it must be some medical stuff. Relations between them down there are apparently friendly. Unbelievable. Perhaps they had succeeded infiltrating the ranks of those militia freaks so they had positioned some agents within their key positions ? It was crucial to get at least one box of these drugs to see what really is inside.

Down there are some thirty men all of them armed of course. Nate is proposing that the team should relocate close to the road. He will shoot into the tires of the last vehicle. Dwight does not have a better idea and even Palmer kept quiet. So they are doing it. The column is moving. The last SUV having two guys within keeps a small distance anyway. Nate fires a round and really hits a tire. The SUV stops. Another vehicle turns back for them. After having a short look at the flat tire they conclude that they need to change it. The others move on while those two are starting to work. So they may again catch up with the other vehicles as soon as possible. They did not recognize how somebody got close to them. All until Nate and Xavier are pointing guns at their heads. Palmer gets some of the drugs. All are the same. Some injections. Dwight is asking those two. Young guys. Whites. Both are wondering who are these four who captured them. Dwight does not tell them his family name. Just name and rank. Nate and Xavier do the same. Those two are Matt and Timothy. They point out how the USA and its Armed Forces were no more. Some remains joined up with volunteers to form the NFA. The Russians and Chinese had contacted them so they could work together because trying to save as many lives as possible had absolute priority now. They gave these injections since two days ago there have been first cases of some dangerous flu which judging by all what is known might kill even more people than the A-Bombs. But who got vaccinated with that stuff although he had no guarantee to survive yet still knew he had at least good chances. Dwight behaved as if he had not seen how Palmer was immediately hiding some injections within his pockets. They say there were no more hostilities after all. Dwight is asking whether the USA had surrendered. Did they or not ? They stress the US did not but just because there really was no one and that means absolutely nobody left being entitled to respond to any such offer by the other side. Matt thinks that maybe Dwight might negotiate about this if he wanted to. As far as he may consider himself to be an entitled person. But it is known how some high ranking officers – like a retired Colonel over here who is now leading their brigade – could only speak on behalf of their units and the areas under their control. Dwight knows that this young guy is right. Maybe he is the highest ranking officer in the Navy now ? Who may know that ? It just is not imaginable how all the Captains and Admirals got killed ? Dwight might have been at the rank of Captain by now too if only he would have kissed the asses of some fuckers. But that definitely had never been on his agenda. For being an officer is not about putting some medals and insignia on a white uniform. Who is this Colonel ? They say he is more than seventy years old. He is called Frank. His family name is either Swedish or from Norway and although Matt and Timothy can somehow speak it out they fail to spell it and write it down properly. Dwight does not wonder about that as he just saw their hands while writing. They claim to have been students until the war broke out. Well. If they had finished university they might have learned reading and writing within the next few years. However this was not the time to think even about the fucking school system. So Dwight is telling them to finish changing the tire and when they get back they should see if it was possible to arrange some meeting between him and this Frank and what is very important it had to be without any foreign officers being present. They promise to deliver this message.

One SUV. Just one. Four inside. They stop and wait. Through the binoculars Dwight spots Matt and Tomothy being up there. While there is also some old guy in camoflague how they wore it back then in Vietnam while another guy is wearing digicamo. They get out and raise their hands to show they got no arms except some pistols on their belts. That one in digicamo got a laptop. Dwight and Palmer are carefully moving towards them while Nate and Xavier are giving cover. That old guy without any doubt is this Frank. He is still doing well for that age. The other guy introduces himself as Major Grigsby. Former military intelligence. Not hard to guess who used to provide these radio broadcasts with all the information. Grigby

insists that Dwight before they started some serious talks first for at least half an hour had a look at what he intended to show him and Palmer on that laptop. Dwight is wondering what OS is that but who knows what intel guys were using. Obviously this one did not get hit by that all out attack on the first day of the war. It is hard for Dwight to watch and read all that. Looks all genuine but he is not an expert for likely fakes. Palmer several times speaks to himself how that just can not be true. Must be the work of some of these whackos believing in conspiracies or it got done by some foreign secret service. After all this was not really something new. Somehow although in different ways Dwight had already read much of that on the internet years ago. This way it just looks as if there was some real evidence for everything what automatically put it on a different level. Then Frank turns on Dwight. Asking if he should refer to him as Dwight Lionel or just call him Dwight. They know everything about him. Frank stresses how these subs for which Dwight probably knows are just three. While three more were waiting just in case there was any hostile action by the Seawolf. Grigsby joins in by showing Dwight and Palmer how the Russians had tracked them down with their satellites near Australia. How they spotted them again three more times. Grigsby adds how he knows that Dwight is no dud but the war is over. There is no more USA. That is how it is and period. But what is still there those are the ones who are not crying over some state and government which never had been theirs. Those who are trying now to achieve the goals true patriots had during the First Revolution. All until some masons had not turned it all upside down for them. But this time that would not happen. Frank is looking Dwight in the eyes while telling him how the war which now has to be fought is the one against that flu. If they managed to survive that then there would be no more war on this planet. Apart from long years of struggle for the survival of what is still left of mankind. Frank and Grigsby are telling him about the flu. They brought him injections. He had to return to the sub as soon as possible to give them to the crew. Grigsby adds how it was best if those two Marines would stop watching them at gunpoint. They should come out and help unloading the truck which was heading towards the place where they hid their boat. Grigsby is calling in two more SUVs. To give Dwight and his team a ride back. As time passes. Palmer claims how that virus could not harm the crew for they were below the sea most of the time. Grigsby just asks him if he intends to return to the submarine. If yes then he should be aware how he was already carrying that virus within himself. How the crew also can not stay down below for years to come. Palmer turns quiet. Dwight is giving a sign to Nate and Xavier. They need to go back. He has to provide Lou with all the information.

Just for any case Dwight recorded some audio message which the radio stations were broadcasting. Grigsby took care about that. Telling them that he was likely to be infected. Grigsby cautioned him that unfortunately there were not enough injections for all civilians and that is why he should better not mention these. He nevertheless asked if he could return with some drugs which might help although there was no guarantee they would. In the afternoon they went to sea. Shortly after dusk Lou came for them. Dwight immediately explained everything and also spoke to the crew. In the following days nearly all of them were suffering from the injections. Some of them still managed to work as some emergency team. Nobody got close trying to make use of their situation. As soon as he recovered Dwight asked himself if it was not better to go into deep water at least until the worst stage of the flu had passed by. Maybe that virus would disappear after that ? But maybe it would mutate and destroy everything ? Until further notice all remained as is. Listening to the radio. In all cities the flu was causing an increasing death toll. A few days later there are the first cases on the Seawolf. Everything now became meaningless. Security measures. They went to the surface. The weather is nice. Sick crew members are put outdoors on the sub. Covered with blankets.

So at least they got sun and real light and fresh air too. So that those who died could instantly get some sailors funeral. Dwight as well as Nate and eight other crew members are the only ones who are not getting sick. Palmer is among the first ones who died. Dwight had seen how he was giving himself one more of these injections he was hiding in his pockets. That one surely killed him. Lou for several days is close to death. But then he slowly recovers. Xavier just like most of the crew did not make it. In the end there are only thirtysix survivors left. All others found eternal rest in the sea. May the Lord have mercy on their souls. According to what the only radio station which is still broadcasting some program stresses at land casualties are enormous. It is just known for sure that many of those who got injections had still died while there were cases who did not get them but they simply survived or even did not get sick at all. Contact. Grigsby calling after he took over command. Frank has died. His brigade now looked more like a company. Does not matter. Looks like the worst had been overcome. What did he really want now ? Could the remaining crew move the Seawolf into harbor ? Seattle ? Possible. What about the Trident missiles ? They will be taken to be dismantled so the radioactive material inside could be used for other purposes. The Seawolf crew should get some reinforcements. There are still some mostly former sailors. Task ? Cartography of the sea. That will take years. Why ? There are plans to colonize some of these areas. What ? Judging by all that is known the whole world had just turned into a giant graveyard and somebody is thinking about some Sci Fi stuff ? Did Grigsby turn mad ? But he is just issuing the first task which will lead the Seawolf with a new crew down to Mexico and further towards South America. Dwight is all ears.

The third city that just recently got officially opened for new inhabitants. If word was just about one of those cleaned up cities on land which had been destroyed by A-Bombs or then abandoned during the pandemic it was nothing special. But Dwight now looks up where there is a quarter mile of water above him. Islands close to it of course already got connected directly through tunnels where magnetic trains are running. The first city now got Lou as the mayor. Second got Paul. Dwight remembers how he found them back then. All alive and well. A real miracle although Paul somehow had managed to get some injections. Before that they were hiding somewhere an hour of driving away from Mexicali. But they got into trouble with some criminals. Paul and his crazy wife Tracy gave them some hell of a gunfight lasting nearly two hours until they had killed some thirty attackers. The others then retreated and news about this quickly spread throughout half of Mexico. How he met them again. Kathy and the kids. He took them as well as Paul and his family with himself in the Seawolf. In Mexico just like in Central and South America no bombs had fallen but therefore nearly ninetyfive percent of the population later died during the pandemic. They kept on travelling for months. For years they used to be on various locations. Slowly everything went on again. Dwight just could not believe it when they really started working at the first place. Some new kind of robots were doing the main job. Technology he would have just called part of a Sci Fi tale if he would not have seen it all himself. Things did not stay at that level. Always more. Always better. All with the help of even newer technology. Dwight is looking over this new city. A place for at least thirtythousand inhabitants. There are various types of new generators. Aquacultures. Hidroponic plantations. All much more than whatever the city would need to feed itself. In the vicinity there are mines running nearly all automatically. All that is yet just the beginning. As it had been the same with the other cities. First some town which later grows more and more. Same as on the land. New Tijuana. Dwight is sure how this will be a better place than Tijuana could have ever become. Although even there and towards San Diego they had already built up everything anew. Great new parks where once the area was full of scum. Nice new houses and buildings with the streets being clean and no more crime.

But for Dwight there were no places more beautiful than those below the sea. Grigsby who is now the main guy from the Government for the Northwestern part of North America will show up at the opening ceremony of the city. Although this was not his zone of responsibility as an old friend he may do it. Just like the others who would surely be there. Apart maybe from his son who had decided for himself that he liked outer space more than the ocean. For some time Dwight has been the man who at least as an individual had the most power to destroy the world. He did not use and least of all abuse it. If somebody is asking him what kind of a man he is today Dwight is smiling while saying „the most lucky one“.

THE END

Remarks by the author :

This English version just got done in a hurry. Has been a long time since I translated my short story „Grey“ about a certain soldier in WWI into English. So native speakers – if there will be any at all – should not expect too much. This one is for demonstration purpose only just like the German version of „Last Days of Sodom“. The only translated story I am expecting to receive some positive feedback for will be „Operation Yorck“ in Russian. As a matter of fact freedom of speech in the West does not exist. So translation into any Western languages would just be a waste of time as all publishers would reject my books anyway. Under what pretext ever. The Bosnian version is also quite unlikely to get printed as I seriously doubt how any publishers will have the courage to do that. So I am going to distribute it over the internet. People then might print it out themselves if they like to. Those who really want to support me might do so by sending me money („crowd funding“) or by helping me in other ways. Any real help is always highly appreciated.

Although many characters are based upon real people as far as the past is concerned „TerminNation X“ yet still is a work of fiction. Unlike „Prey World“ by Alexander Merow it has to be seen as an utopian vision of the future. Of course I am well aware of the fact that many might not agree with that. However in the near future the world is basically divided between two coalitions. The Western one is run by secret societies whose plans are first to commit genocide on most of the world population so they could then enslave the rest. But WWII is not caused by the escalation in conflict between the coalitions. Some eccentric genius had programmed an Artificial Intelligence which is first dealing a devastating blow on the Western Coalition over the internet and then even deciding the war in favor of the Eastern one. Despite a massive death toll caused by the use of nuclear weapons by both sides large parts of the world did not get hit. Therefore several weeks after WWII had ended with the defeat of the West a pandemic is causing even much higher casualties. But instead of civilization breaking apart with the help of the AI mankind rather quickly manages to recover and to create itself a new world run by „those born in light“.

The story you were reading is some kind of positive answer to „The Last Beach“ within my „TerminNation X“ scenario. In my book it is written by a historical module belonging to an Artificial Intelligence that did it its way based on a book by submarine crew member Josh Waynewright. That is exactly why things had to be written the way you saw it. So everything is done on purpose.

Originally I had no intentions to write „TerminNation X“ at all. My main task is still going on and it is called „Purgatory – From Hell to Eternity“. First part has already been done quite some time ago but for the second one I am still looking for better conditions and support. So I just wrote this book to show people I am not lazy or wasting my time in other ways. Two sequels to „TerminNation X“ which were to be called „DamNation X“ and „DomiNation X“ were possible though but once again that depends on how many people are really interested

in this and how much support I will really get. Another possible book was an alternate history novel called „Lux Bosnae“ but that one could not be done under my current living and working conditions for sure.

Oliver Švajkard, rod. 1970god., vojni stručnjak, programer, novinar i književnik. Ovo je njegova prva knjiga na Bosanskom napisana u tradiciji Džosefa Konrada. Ujedno je i prva naučno-fantastična domaća knjiga i prva u novom žanru te literature posebno kreiran za BiH čitateljstvo.

Ovom knjigom autor preskače mnoge granice i izvrši frontalni napad na sve šta je "politički korektno".

Projekat kao takav se financirao preko "crowd funding".

